

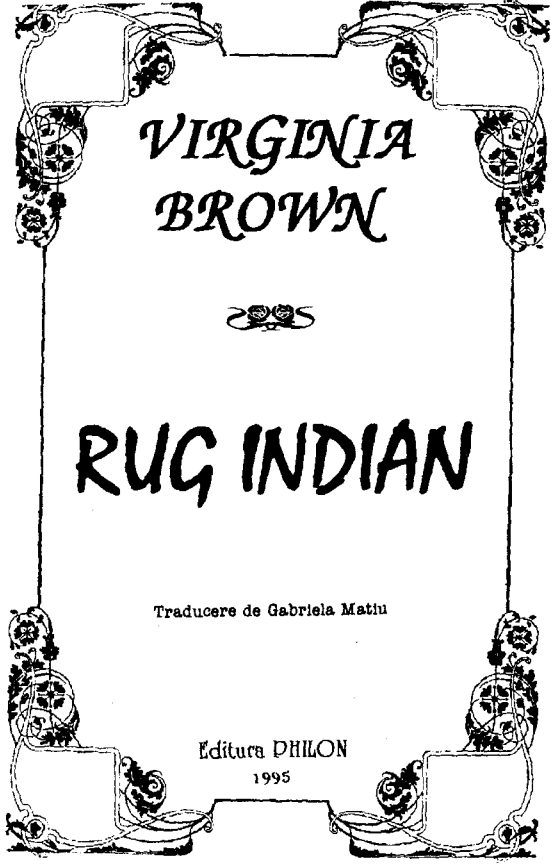
VIRGINIA BROWN

Celebra autoare de best-seller-uri
recunoscuta de ROMANTIC TIMES

Peste
10.000.000
exemplare
vândute

Rug indian

A decorative border with floral and scrollwork motifs frames the entire page. The top and bottom corners feature larger, more complex floral designs, while the sides are defined by vertical lines with small floral accents.

*VIRGINIA
BROWN*

RUG INDIAN

Traducere de Gabriela Matiu

Editura PHILON
1995

COMANCHE MOON

by VIRGINIA BROWN

ISBN 973-96688-8-7

Dedicată lui Marilyn Monroe,
căreia îi plac poveștile de dra-
goste și bărbații chipeși, la fel
de mult ca și mie.

Cartea aceasta este pentru
tine, Marilyn.

Deborah vru să strige, dar gura lui îi înăbuși tipătul într-un geamăt surd. Îl uimea și pe el dorința sălbatică ce o simțea pentru această femeie... mai mult decît pentru oricare alta.

— De ce îmi faci asta? șopti ea.

— Nu va fi un viol, scrîșni Șoim. Ne dorim unul pe altul și a venit timpul să potolim această sete sau... durere.

— Dar eu nu sînt tocmai genul de femeie de care ai tu nevoie!

— Așa este. Nu știu de ce te vreau pe tine și nu pe alta, dar știu că te vreau. Deborah, tu vrei să te întorci acasă, la oamenii tăi.

Iar eu vreau noaptea această

CARTEA ÎNTÎI

*Fuga nu este pentru cei inți,
și nici lupta pentru cei puternici ...*

VECHIUL TESTAMENT

Prolog

Nu știu cine a făcut-o, spuse băiatul privind calm în ochii plini de mînie ai tatălui său. Știu numai că n-am făcut-o eu.

— Cineva a lăsat blestemata aia de poartă deschisă, Zack. Și acum lapa mea prețioasă aleargă slobodă.

Daniel Miles privi în jos spre băiat, cu ochii săi sterși scînteind de furie. Umbrele se amestecau cu lumina în grajdul prăfuit și o rază de soare tremura, tăind podeaua de-a curmezișul.

Zack ridică din umeri cu nepăsare, dar cu ochii sclipind isteț.

— N-am fost eu, repetă el monoton, clipind stîn-

jenit de lumina puternică.

Furia lui Daniel Miles creștea cu fiecare silabă pe care o rostea apăsător:

— Minți, Zack. Dacă frate-tău nu a lăsat poarta de la țarc deschisă și nici tu nu ai lăsat-o, vrei, poate, să mă faci să cred că s-a deschis singură.

Zack îngustă ochii și se dădu din lumină. Simțea ce are să se întâmple și știa că nu poarta aceea deschisă îl înfuriase atât de rău pe taică-său. Aruncă o privire furișă spre fratele său mai mare. Danny, un băiat de șaisprezece ani, stătea nemișcat ca un stîlp, cu fața albă ca varul, deși avea obrazul ars de soare. Instinctiv, Zack își dădu seama că Danny era vinovat, dar era prea speriat pentru a putea recunoaște așa ceva. Cu umerii strînși, Zack aștepta în tăcere.

— Nu te holba așa la mine! urie Miles.

Mîinile lui mari se strînseră amenințătoare și fața ca de taur se brăzdă de furie.

— Vreau să aud că recunoști odată!

Zack părea că nu a auzit nimic. Palma grea a lui Miles îl izbi drept în față. Zack se clătină, dar nu căzu. Părul negru îi veni în ochi. Își regăsi repede echilibrul și rămase drept. Un firicel de sînge se ivi în colțul gurii dar, în afară de aceasta, nu dădu un alt semn că ar fi simțit lovitura tatălui său. Se încordă, pregătindu-se pentru următoarea lovitură, pe care știa că o va primi și aruncă o privire fratelui său care se feri la rîndul lui. Aproape că îi părea rău pentru el. Nu conta că o încasa el pentru vina lui Danny. Nu conta deloc. Încetase să mai

conteze cu luni în urmă. Bătăile se înmulțiseră în ultima vreme și nici măcar nu înțelegea de ce. Tot ceea ce știa, era că tatăl lui începuse să-l urască.

De aproape doi ani făcuse tot ce-i stătuse în putință să-i îmblânzească mînia, dar fusese zădărnice. Acum nu mai făcea decît să accepte această ură și să se resemneze.

Dar Daniel Miles nu se gîndea prea mult la asta. Cu fața schimonosită de furie, acesta întinse mîna după biciul atîrnat de peretele grajdului. Pe fața lui apăru un sentiment de satisfacție răutăcioasă, cînd îl văzu pe Zack reacționînd în cele din urmă. Zack făcu repede doi pași înapoi și își auzi propria voce nesigură:

— Ce ai de gînd să faci cu ăia?

— Să te învăț cum să te porți, mugi Miles.

Pocni apoi din bici și zgomotul loviturii răsună înspăimîntător în aer.

— N-o să fiu biciuit, spuse Zack cu o voce seacă, lipsită de orice urmă de simțire, care părea să-l înfurie și mai mult pe tatăl său. Nu sînt un animal.

— Ești o secătură obraznică și o să te porți așa cum trebuie sau o să-ți umflu spatele cu ăsta!

Biciul i se încoiăci pe trup înainte ca Zack să se poată feri. Îl cuprinse peste piept sfîșiindu-i cămașa și pielea de parcă ar fi fost făcute dintr-un aluat moale.

Zack își ridică privirea, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce s-a întîmplat. Apoi o furie ucigătoare răbufni din adîncul sufletului său. Cînd biciul își repezi din nou sfîchiul către el, îl prinse în pumnul

strîns dar acesta i se încolăci în jurul brațului tăindu-i o dungă roșie în pielea bronzată.

— Pe asta n-o mai încasez! izbucni el și smuci brațul, trăgînd biciul din mîna lui Miles.

Coada de lemn se tîrî prin praful și paiele de pe podeaua grajdului. Zack îl aruncă într-un colț cu putere, făcîndu-l să se încoiăcească în jurul unui stîlp. Simțea că se sufocă de furie, de durere și de necaz. Clipi furios să-și îndepărteze lacrimile și îl înfruntă pe taică-său. Voia să vorbească, dar parcă nu găsea cuvintele. Nu știa cum să întrebe: De ce? Nu știa nici măcar ce să întrebe. Nu avea decît paisprezece ani. Tot ceea ce știa, era cum să reziste.

Daniel Miles se repezi la Zack cu forța unui taur înfuriat, încercînd să-l înșface cu mîinile lui mari. Degetele abia reușiră să-i prindă cămașa și băiatul se răsuci cu iuteaiă, alegîndu-se doar cu o mîneacă sfîșiată. Zack era înalt pentru vîrsta lui, dar nu avea încă forța unui bărbat. Era subțirel și prea slab pentru a se apăra de furia aceea oarbă ce se năpustise asupra lui.

Cînd Amelia Miles ajunse în fugă la grajd, strigată de fiul ei mai mare, soțul ei își ieșise cu totul din minți. Acesta reușise să-și împingă băiatul într-un colț, pusese din nou mîna pe bici și-l lovea cu săibăticie. Nici un sunet nu se auzea din colțul în care Zack stătea ghemuit, cu brațele ridicate deasupra capului. Doar zgomotul biciului ce-i sfichiuia pielea. Amelia își ieși din calmul ei de englezoaică.

— Dumnezeu! strigă ea.

Prinse brațul soțului ei care se ridicase din nou pentru a lovi.

— Ce-i faci lui Zachary?

Gîfîind, cu privirea încrîncenată, Daniel se întoarse spre soția sa. Tresări ușor, cînd întîlni privirea aceea dezaprobatore în ochii albaștri ce se mănau atît de mult cu ai lui Zack. Lăsă încet brațul în jos, privind spre Amelia.

— Nu voi tolera așa ceva, strigă Amelia și îl împinse din calea ei pentru a-și face drum spre Zack.

Băiatul stătea ghemuit și plin de sînge pe podea, cu fața întoarsă spre perete. Își ținea încă brațele ridicate deasupra capului, într-o încercare zadarnică de a se apăra. Nu scoase nici un sunet cînd mama lui îl prinse ușor de braț și îl ridică de jos.

— Danny, spuse Amelia peste umăr, către fiul ei cel mare, du-te și pune niște apă la încălzit. Scoate haine curate și alifia. Fratele tău are nevoie de ele.

Zack ridică, în cele din urmă, capul și privi spre mama sa. În ochii lui nu mai era nici o urmă de mînie, doar o suferință mută ce o tulbură mai mult decît orice cuvînt pe care l-ar fi putut rosti. Simți cum îi năvăiește tot sîngele în obraji.

— Nu înțeleg, rosti ea simplu, cu acea voce calmă, lipsită de vlagă. Pur și simplu nu înțeleg.

Cu inima strînsă, Amelia trecu prin fața soțului ei, oprindu-se numai cînd Miles rosti aspru:

— Nu vreau să mai văd corcitura asta de bas-

tard nici măcar o zi. Nu suport să-l mai văd.

Amelia îl simți pe Zack tresărindu-i sub braț și își dădu seama că venise vremea să-i spună adevărul, să recunoască ea însăși adevărul.

— De ce nu mi-ai spus?

O ușoară paloare trecu peste fața creolă a lui Zack, ce își privea acum mama cu ochi acuzatori.

— Toți acești ani...

— N-am fost sigură, Zachary. N-am fost sigură că tatăi tău nu e Daniel. Lucrurile s-au petrecut atât de repede și amîndoi am sperat ca tu să fii... copilul lui.

Vocea Ameliei se frînse.

— Și acum vii să-mi spui că adevăratul meu tată este vreun indian-comanche din ținutul New Mexico, un ticălos blestemat care te-a răpit și... și... oh, Doamne!

Zack nu mai putu să continue. Nu-și putea reține durerea care îl invada treptat.

— Cel puțin acum înțeleg de ce tata... Daniel... mă urăște, spuse el după un moment de tăcere apăsătoare.

Se cutremură de durere când își trase o cămașă curată peste dungile umflate și roșii ce-i brăzdau spatele, pieptul și brațele.

— Pe măsură ce creșteai, începu Amelia cu voce abia auzită, înțelegeam tot mai bine că nu ești

copilul lui. Cît ai fost mic, cu ochii tăi albaștri și cu părul negru ca al meu, mai speram că ești copilul lui. Amîndoi ne-am rugat să fie așa.

— Vorbește-mi despre el, spuse Zack deodată și Amelia înțelese despre cine era vorba.

Își îndreptă umerii, cu gestul ei specific pe care Zack îl asociase întotdeauna cu obiceiurile englezoaicelor din lumea bună. Anii care trecuseră nu îi afectaseră încă accentul pur britanic. Amelia își ridică bărbia și întîlni privirea lui Zack.

— Pe atunci trăiam în ținutul New Mexico. Tatăl meu primise un teren din partea guvernatorului Louisianei, pe care mi l-a oferit mie și lui Daniel ca dar de nuntă. Ținutul nu era prea populat, așa că, din cînd în cînd, năvăleau indienii. Cînd fratele tău avea doar cîteva luni, un comanche care venise la noi să cumpere carne m-a văzut cînd am ieșit să călăresc. Mă mai văzuse și înainte și mă fixa de fiecare dată... într-un fel ciudat...

Amelia se opri coborîndu-și privirea spre mîinile ei delicate, așezate cuminți în poală ca niște flori albe. Zack i le privi, gîndindu-se cum îl mîngîiau cînd era mic. Flacăra lămpii de pe masă tremură ușor, aruncînd umbre ciudate pe perete.

Ascultînd-o pe mama sa povestind despre tînărul comanche care o răpise în acea zi și o făcuse femeia lui, Zack începu să priceapă tot mai multe lucruri. Arătase întotdeauna altfel decît tatăl și fratele său. Ei erau blonzi cu pielea albă, în timp ce mama sa avea părul negru, ochi albaștri și tenul palid. Dar nu și Zack. Părul lui era mai negru decît

al mamei sale, cu firul mai gros și mai aspru, iar pielea căpăta un bronz intens la soare. Acum toate aveau alt sens. Rămăsese, practic, fără cămin. Nu mai putea rămîne acolo, atîta vreme cît Daniel îi ura atît de mult.

Mama sa își termină povestirea. Într-un tîrziu, Zack rosti :

— Trebuie să plec.

Ochii ei se ridicară spre el.

— Unde să pleci? șopti ea îndurerată. Cum vei trăi? Nu se poate, ești atît de tînăr...

— Nu știu unde voi ajunge. Am pușca mea și știu să trag bine. Așa că am să mă descurc.

Cuvintele lui păreau atît de dure încît îi torturau propriul auz. Amelia își îngropă fața în palme.

— O să fie bine, mamă, zise el blînd, emoția făcîndu-i vocea să tremure pentru prima dată. Nu mai pot rămîne aici. Știi asta...

Amelia Banning Miles se ridică de pe scaun cu ușurința unei fete de douăzeci de ani. Se îndreptă spre biroul ei din lemn de vișin pe care îl adusese cu ea cînd venise din Anglia și trase un sîrtar. Căută înăuntru cîteva momente, scoase un săculeț din pînză și se întoarse spre fiul ei.

— Asta a fost... a fost a lui. Mi-a dat-o cînd m-a lăsat să plec. Mi-a spus că n-ar fi vrut să-mi dea drumul, că am fost o soție bună...

Un zîmbet ușor îi apăru în colțul gurii.

— Cred că, în felul lui, m-a iubit. Dar Daniel împînzise tot ținutul cu oameni, iar soldații ajunseseră atît de aproape, încît își dăduse seama că este

periculos pentru tribul lui să păstreze captivă o femeie albă. Așa că m-a adus înapoi. Daniel a insistat să vindem pământul și să venim în Texas. Atunci nimeni nu știa de tine...

Se opri o clipă să-și dreagă vocea.

— Mai târziu mi-am dat seama, dar m-am gândit că s-ar putea să fii totuși copilul lui Daniel...

Se scutură de parcă ar fi vrut să-și alunge gândurile și se grăbi să-i întindă lui Zack săculețul de pînă.

— Tatăl tău mi-a dat asta și mi-a spus că, dacă vreodată voi avea nevoie de el, va trebui să arăt asta. Orice indian comanche care o va vedea, va ști că mie nu trebuie să-mi facă nici un rău și că mă vor duce la el. Poate că, într-o zi, vei avea nevoie de ea.

Zack luă legătura de pînă fără să o desfacă. Nu simțea nimic. Nici durere, nici mînie. Nimic. Doar o aprobare nepăsătoare la cele spuse de mama lui.

Plecă în acea noapte. Luna plină își arunca lumina puternică peste cîmpiile texane, în timp ce el călărea în trap vioi. Era o *lună comanșă* — așa auzise că i se spunea, și zîmbi cu gîndul la această ironie a soartei. Viața avea legile ei.

Capitolul 1

Onună este întotdeauna un eveniment fericit sau
cei puțin așa crezuse dintotdeauna Deborah
Hamilton.

Totuși, propria ei nună o obosise; se forțase să
zîmbească și să salute toți invitații veniți la marea
petrecere organizată cu acest prilej. Toate pregă-
tirile o lăsară aproape extenuată.

Tatăl ei pianificase nunta de cîteva iuni. Toți in-
vitații importanți, pe care el ar fi vrut să-i impresio-
neze cu acest eveniment deosebit, erau prezenți
la plantația Velazquez la căsătoria lui Deborah cu
moștenitorul averii spaniole — cu excepția lui John
Hamilton însuși. Dar Deborah nici nu se aștepta-

se ca tatăl ei să participe la nuntă.

Miguel.

Deborah îi aruncă o privire furișă și începu să zîmbească. La petrecere mulți bărbați se îmbătaseră, iar proaspătul ei mire nu făcu excepție. Se legăna lîngă ea, făcînd eforturi să rămînă drept, plimbîndu-și privirea rătăcită peste mulțimea de dansatori. Deborah își înăbuși un suspin. Mai văzuse bărbați beți și înainte dar, de data aceasta era vorba despre soțul ei.

— Don Miguel, șopti ea prinzîndu-l de braț ca să-l susțină, poate ar trebui să te așezi lîngă mine pentru cîțva timp.

El o privi, rînjind strîmb și prinzînd-o cu stîngăcie în brațe.

— Ești nerăbdătoare să te culci cu mine, si! Și eu care credeam că micuța mea mireasă va trebui să fie convinsă să își joace rolul de soție!

Impolitețea lui o făcu să se cutremure, dar încercă să-și păstreze zîmbetul politicos, în timp ce bărbatul de lîngă ea rîdea de propriile lui vulgarități.

La cei douăzeci și trei de ani ai săi, Miguel era doar cu trei ani mai mare decît ea, și pentru asta trebuia să se considere norocoasă. Cea mai bună prietenă a ei din Natchez se căsătorise cu un bărbat de treizeci de ani și fusese bucuroasă că acesta încă mai avea toți dinții în gură. Bărbații prezentabili se împuținaseră după Războiul de Secesiune.

Deși războiul se terminase cu mai bine de șase

ani în urmă, lăsase în urma lui multe văduve.

Da, trebuia să se considere cu adevărat norocoasă că tatăl ei nu o măritase cu un gentleman sărăcit, cu maniere alese și cu buzunarele goale. Desigur, așa ceva nu era în stilul lui John Hamilton. El știa să aprecieze banii și toate avantajele care decurgeau de pe urma lor. Afacerile firmei sale urmau să prospere datorită averii lui Velazquez.

Plantația lui Velazquez se întindea pe câteva mii de-a lungul graniței dintre Texas și Mexico. Până în 1847, plantația se afla între granițele Texasului, apoi, pierzînd o parte însemnată din suprafața sa după semnarea tratatului de pace, Rio Grande devenise granița de sud. Dar rămăsese încă destul de întinsă și putea reprezenta o moștenire consistentă chiar și pentru copiii pe care Deborah și Don Miguel ar fi urmat să îi aibă. Fiindu-i soț, Miguel ar fi putut să pretindă cetățenie americană, ceea ce ar fi asigurat un altfel de viitor plantației sale. Cu un an în urmă luase sfîrșit regulamentul militar în Texas, și perioada plină de incertitudini, nesiguranță și lupte cu guvernul american se încheiasă. Totul începuse să meargă bine pentru toată lumea. Chiar și pentru Deborah.

Era destul de mulțumită. Miguel era tînăr și, deși cam prost crescut și imatur, era totuși un bărbat chipeș și curtenitor. Putea fi mult mai rău, mai ales pentru o tînără din Mississippi, cu o educație aleasă.

Deborah aruncă o privire spre verișoara ei, Judith,

care o însoțea în Texas. Orfană fiind, Judith nu lăsase nimic și pe nimeni în urma ei. Poate că va reuși să-și găsească și ea un soț mai repede. Era destul de drăguță, cu părul de un blond deschis și ochii strălucitori de culoarea albăstrelelor risipite pe dealurile sălbatice ale Texasului. Deborah spera din tot sufletul ca venirea ei în Texas să-i aducă noroc.

Zîmbi ușor cînd o văzu pe verișoara ei flirtînd cu un tînăr *caballero*, care se aplecase galant să-i sărute mîna. Între ea și Judith erau multe diferențe. Judith era expansivă și plină de viață, în timp ce Deborah era tăcută și rezervată, trădînd ceva din originea mamei ei, o englezoaică tipică. Deborah chiar vorbea cu acel accent englezesc pe care Elizabeth Hamilton îl păstrase pînă în ziua morții. Bîlndețea tăcută a lui Deborah părea să contrasteze cu înfățișarea, căci moștenise de la tatăl ei un păr bogat, rebel, de un roșcat aprins și niște ochi căprui ce aveau permanent o sclipire ca o aluzie răutăcioasă și ironică.

Știa prea bine că datorită bîlndeții ei fusese acceptată de Miguel Velazquez. În mod normal, el ar fi trebuit să se căsătorească cu o femeie de o condiție asemănătoare, crescută în tradiția vieții spaniole.

Miguel o prinse cu brațul de talie și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche. Respirația îi mirosea a tequila, așa că Deborah își întoarse ușor fața în timp ce el îi spune:

—Trece noaptea, *amante*, și sînt tot mai nerăbdător să rămînem singuri. Hai... vino să ne ascundem puțin de ceilalți.

Pe Deborah o trecu un ușor fior de teamă și îl privi cu ochii măriți. Nu îi spusese nimeni exact ce se întîmplă cu o fată în noaptea nunții. Tot ce știa era că se petrec lucruri extrem de intime, și chiar și acest amănunt îl aflase trăgînd cu urechea la discuția unei servitoare. Doar simțul înnăscut al demnității o făcu să-și păstreze vocea calmă și stăpînită.

— Ar fi o insultă pentru invitații noștri să ne retragem, Don Miguel. Ne așteaptă să începem dansul.

Muzica răsuna, umplînd aerul, în timp ce invitații, în ținută de gală, se roteau pe platforma pavată cu piatră, luminată de felinare colorate.

— Înainte să înceapă dansul va avea loc un foc de artificii, rosti Miguel ademenitor.

Ochii lui negri sticleau într-un fel ce o făcură să tremure.

— Nimeni nu-și va da seama că am fost plecați.

Deborah se stăpîni să nu-l refuze, strîngîndu-și buzele și privindu-l neputincioasă. Miguel era soțul ei. Dacă el insista, trebuia să se supună. Așa fusese învățată din copilărie.

În schimb, nu se așteptase ca el să o conducă spre chioșcul întunecos cu viță de vie pe pereții din zăbrele de lemn. Era într-adevăr un loc intim și ferit privirilor, dar ea se gîndise că soțul ei o va

duce în dormitorul lor elegant.

— *Don Miguel*... aici? murmură ea nedumerită când el se opri și o trase aproape de el.

Începu să o doară capul, cuprinsă dintr-odată de teamă. Își imaginase că o cameristă o va ajuta să se dezbrace, îi va peria părul ei lung și roșcat, pe care îl va lega apoi cu o panglică frumoasă. Apoi și-ar fi pus frumoasa ei cămașă de noapte pe care și-o alesese cu grijă de la Natchez. Dar locul acesta era... era de-a dreptul înjositor.

— Ssst, șopti el cu vocea îngroșată.

O sprijini cu spatele de peretele chioșcului. Trase stîngaci de corsajul rochiei ei sofisticate.

— Aici este la fel de bine ca în oricare altă parte, scumpa mea soție. Și nu trebuie să așteptăm ca cineva să ne dea binecuvîntarea pentru asta. Sau să așteptăm toasturile lor interminabile înainte să ne găsim plăcerea în pat.

Deborah încerca să se convingă singură că soțul ei nu trebuie contrazis, dar începu să se simtă tot mai stîngenită de felul în care o pipăia. Mîinile lui traseră nerăbdătoare de rochie, rupînd trandafirii țesuți pe corsaj și pe mîneci. Își încleștă dinții și încercă să se gîndească la orice altceva, numai la ceea ce făcea el, nu.

Rochia frumoasă, împodobită cu perle și trandafiri de mătase atîrna sfîșiată în jurul taliei. Apoi începu să ridice grăbit faldurile grele ale jupelor. Miguel înjură încet în spaniolă, în timp ce gesturile sale deveneau tot mai grosolane și mai grăbite.

— Toate hainele astea... *Madre Dios!* Scoate-ți-le! Acum!

— Dar, Miguel...șopti Deborah sufocată de indignare și spaimă.

Acesta trase de rochia moale, plină de dantele și auzi materialul sfîșiindu-se. Aruncă mormanul de haine aiături, scăpînd de dantele și mătăsuri.

Mîna îi atinse talia goală. Deborah închise ochii. Îi simți apoi gura peste buzele ei, peste obraji, pe gît. Îi lăsa dîre umede pe piele, făcînd-o să se cutremure, în timp ce se gîndea că ceea ce era mai rău de abia acum urma. Îl simți bîjbîind la nasturii de la pantaloni, îl auzi gîfîind și răsufîind încîntat cînd reuși să se descheie. Apoi apăsarea aceea fierbinte și dură pe care o simți între coapsele goale o făcu să se tragă repede înapoi. În ciuda voinței sale de a încerca să nu protesteze, să nu țipe, îl împinse cu toată puterea cu podul palmeilor.

— Miguel! Oprește-te... Oprește-te, odată... te rog. Ascultă... Au început focurile de artificii, ne vor căuta să conducem dansul...

El mormăi grăbit:

— Nu încă, nu încă. M-am grăbit eu... Nu ai fost pregătită... înțeleg... Lasă-mă să te sărut, așa că vei fi pregătită pentru mine.

Fără să înțeleagă prea bine la ce se referea, Deborah pricepu doar că el vrea să o sărute și își ridică buzele spre el, aproape cu disperare. Un sărut, la urma urmei, era potrivit pentru un soț și o

soție. Gura lui Miguel era umedă. O trase mai aproape în timp ce o săruta, strivindu-i sînii goi de cămașa lui. Nasturii de aur de la vestă îi intrară în piele. Încercă să se elibereze din strînsoarea lui.

Nu reuși decît să-l facă pe Miguel să o strîngă și mai tare. Se lipi de șoldurile ei, în timp ce cu o mîna îi ridică jupa, prinzînd cu toată palma triumghiul mic dintre picioarele ei. Deborah avu un spasm care-l excită și mai tare. Ignorînd țipătul ei îngrozit, își împinse un deget înăuntru.

Niciodată Deborah nu-și imaginase o durere atît de ascuțită. Își simți tot trupul ca străbătut de o flacără și își înfipse unghiile cu toată puterea în brațul lui Miguel. Dar el nici n-o luă în seamă. Gîfîia din ce în ce mai greu și încercă să își împingă organul umflat și tare în ea. Deborah încerca să nu se mai gîndească la nimic. Abia îl auzi pe Miguel spunînd ceva, cuvintele lui amestecîndu-se cu zgomotul făcut de artificiiile pe care Don Francisco, unchiul lui Miguel, le adusese pentru seara aceea festivă. Sunetul lor îndepărtat se confunda cu respirația gîfîită a lui Miguel și cu plînsul ei înăbușit.

Chioșcul deveni ceva mai luminat și putea vedea fața încordată a lui Miguel, în timp ce încerca să facă loc între coapsele ei penisului său rigid. Deborah stătea încordată ca un arc, cu unghiile înfipse în spatele lui. Îl auzi din nou înjurînd. Apoi îl văzu ridicîndu-și fața și privind-o dintr-o dată cu ochii lui negri.

— *Dios*, șopti el, nu vreau să te doară.

O mîngîie blind pe obraz. Deschise apoi gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Avu o privire stranie, ca și cum i s-ar fi întîmplat ceva ce nu înțelegea și alunecă ușor în jos. Deborah îl privi nedumerită, fără să înțeleagă ce se întîmplă cu el, fără să-și explice cum apăruse gaura aceea mică sub urechea lui stîngă. Văzu apoi un val de sînge invadîndu-i fața și pe Miguel prăbușindu-se. Îl privi încremenită.

— Miguel...?

Focurile de artificii explodară din nou. În noaptea întunecoasă se auziră din nou țipete. Dar de data aceasta Deborah înțelese. Nu erau țipete de încîntare, așa cum crezuse, ci țipete de groază și durere. În întunericul chioșcului, cu ce mai rămăsese din rochia de mireasă atîrnînd pe ea, Deborah văzu o siluetă neagră proiectată pe un fundal de flăcări și țipete de moarte.

Groaza o amuți și rămase ca paralizată, în timp ce un bărbat pe jumătate gol, un războinic, se apropie de intrarea în chioșc și privi în jos, spre ea. Fumul umplea aerul. Cu ochii în lacrimi Deborah auzi strigătele victorioase ale atacatorilor, ridicîndu-se peste strigătele muribunzilor.

Capitolul 2

Începu un adevărat coșmar. Deborah era copleșită de oboseală și de teamă.

Nu era singură. Mai erau și alți captivi, marea majoritate femei și câțiva copii mici. Toți aceștia depășiseră zilele trecute momentele de lacrimi și proteste, iar acum, pur și simplu, îndurau. Erau mulțumiți că se mai aflau încă în viață.

Judith era legată de un cal și își întorcea din când în când capul înspre ea. Ochii ei albaștri erau plini de teamă și o auzi la un moment dat șoptindu-i răgușit:

— O să ne ucidă, știi și tu. Sau chiar mai rău. Oh, Doamne, Deborah, ce ne facem?

Deborah își umezi cu limba buzele uscate și îi

răspunse tot abia șoptit:

— Fii curajoasă și roagă-te. Nu cred că dispărarea ne poate fi de vreun folos.

Judith dădu din cap absentă, iar Deborah își întoarse gândurile la viitorul ei atât de incert. În decurs de câteva minute, toată viața ei luase alt drum. Îi murise soțul și mulți dintre invitații veniți la nuntă. Văzuse corpurile lor împrăștiate în iarbă, nemișcate... pentru totdeauna. Apoi groaza îi șterse totui din minte, în afară de nevoia de a supraviețui.

Instinctul de conservare o ținea acum în picioare, în ciuda oboselii, a foamei și a frigului. Frica fusese lăsată în urmă.

Firele castanii de păr îi alunecaseră în ochi și o stînjeneau la vedere. Se străduia din greu să țină pasul cu caii indienienilor comanche. O dureau picioarele și își zgîriase pielea în câteva locuri atunci cînd căzuse. Doar gândul că soldații vor porni pe urmele lor o ajută să nu cedeze disperării. Cu siguranță trebuia să mai fi rămas măcar un supraviețuitor care să fi alertat armata.

Războinicii comanche coborau călare printr-o vale cu pini. Chiar dacă la capătul acestei călătorii îi aștepta moartea, tot era mai bine decît acest coșmar al drumului: legați de cai, amenințați permanent într-o limbă pe care nici unui dintre captivi nu o înțelegea.

Fură dezlegați și adunați în mijlocul unui fel de

sat de corturi înalte. Erau împinși și înghesuiți ca animalele. Întoarcerea războinicilor la familiile lor fu însoțită de chiote și strigăte, care umplură satul de zgomot.

Copiii comanche alergau nestingheriți, câinii lătrau, în timp ce captivii așteptau, îngenunchiați în țărână, unii cu lacrimi pe obraz, alții înăbușindu-și oftatul, iar alții tremurând înfricoșați.

În toată această busculadă, Deborah rămăsese în picioare, cu fruntea semeată, prea ostenită ca să mai poată avea vreo reacție. Rochia zdrențuită îi atârna pe trup. Privea în depărtare, fără țintă și fără să se gîndească la ce se petrece în jurul ei. Părul îi strălucea în lumina soarelui, căzîndu-i pe umeri, iar fața îi era calmă și liniștită, părăind că nu observă nimic. Era singura care rămăsese atît de semeată și nu îngenunchiase.

Astfel arăta cînd o văzu Șoim pentru prima dată.

Stătea alături de căpetenia tribului, privind la cei care se întorseseră victorioși. Războinicii rîdeau și își lăudau bravura, bucurîndu-se de această victorie ușoară. Bărbații erau beți, așa că atacul lor fusese aproape o joacă.

Privirea lui Șoim se îndreptă din nou spre captivi. Ca de obicei după un astfel de jaf, fuseseră

aduși doar cîteva femei și copii. Așa cum se așteptase, cele mai multe dintre femei aveau părul negru pentru că în ținutul acela, albi erau mai mult spanioli.

Și totuși, una dintre femei aduna toată lumina soarelui în părul ei. Stătea atît de tăcută în mijlocul captivilor și avea un păr minunat, roșcat-castaniu. Era ceva neobișnuit pentru Șoim și îi atrase imediat atenția. Privirea îi deveni mai ascuțită și îi văzu rochia albă de satin, atîrnînd zdrențuită, lăsînd să i se ghicească liniile seducătoare ale trupului. Rochia fusese odinioară frumoasă dar acum era ruptă și murdară. Șoim știa destule despre hainele pe care le purtau astfei de femei, ca să vadă că toate jupele pe care ar fi trebuit să le aibă, fuseseră scoase. Fie dintr-o simpiă întîmplare, fie de nevoie.

Nu lăsă să i se citească pe față gîndurile. Rămase lipsit de orice expresie, cu privirea de nepătruns, cu gura închisă într-un rictus de indiferență. Șoim nu cunoștea mila. Lua lucrurile așa cum erau. Viața și moartea erau un ciclu fără sfîrșit și nu conta unde trăia un om, ci cum trăia el. Fericirea era un sentiment abstract, ceva la care nu se mai gîndise de cînd fusese copil. Acum era bărbat și gîndea ca un bărbat. Iar un bărbat nu trebuia să se gîndească doar la satisfacția personală ci la binele oamenilor lui, așa cum îi spusese tatăl său, căruia îi urma sfatul.

Cu toate acestea, privirea lui Șoim se întorcea mereu spre femeia aceea tânără, care stătea dreaptă, cu bărbia ridicată și privirea gravă. Era ceva la ea care îi atrăgea atenția. Poate faptul că nu arăta că s-ar teme de ceva. Nu i se citea pe față nici o reacție. Privea drept înainte, cu ochii împietriți.

Veni noaptea și serbarea satului continua. Focurile ardeau cu flăcări înalte, iar războinicii dansau și își povesteau isprăvile sub cerul liber. Deborah încetase să se mai gândească. Îcetase să mai simtă. Brațeie îi amortiseră din cauza frînghieii cu care era legată prea strîns. Copiii fură luați din grupul lor de cîteva femei-comanche.

Deborah își întorsese capul și spuse blînd și trist:

— Fiți curajoși, micuților.

Observase că femeile se purtau blînd cu copiii, că îi mîngîiau pe cap și le vorbeau cu căldură. Poate copiii aveau să fie lăsați în viață, sau chiar adoptați. Dar nu spera așa ceva pentru ea și verișoara ei.

Nunta ei. Parcă fusese cu ani în urmă, nu doar cu cîteva zile. De ce nu se gîndise oare niciodată că i s-ar putea întîmpla și așa ceva? Pe atunci i se părea imposibil, deși prietena ei, LuEmma, o prevenise în legătură cu întîmplările care aveau loc în Texas.

Desigur, trăind toată viața în Natchez, Lu Emma considera orice alt colț de iume primitiv și necivilizat. Acum, Deborah înciina să îi dea dreptate. Își schimbă poziția. O dureau picioarele. Nu voia să doarmă pentru simplul motiv pentru că îi era prea frică. Focurile luminau ici și colo întunericul taberei, fiăcărilor alunecînd pe corturi și pe figurile dansatorilor. Era o scenă pe care nu și-o imaginasese niciodată și simțea cum o trec fiori pe șira spinării.

Adunîndu-și forțele, Deborah rămăsese să vegheze mai departe, la fei de dreaptă ca și pînă atunci. Făcu ochii mari cînd văzu un bărbat apropiindu-se de grupul lor. Mergea cu un pas ușor dar puternic și simți un nod în gît cînd își dădu seama că se uită țintă la ea.

Avea o pană prinsă într-o codiță mică împletită deasupra urechii, în rest părul îi cădea liber pe umeri. Avea fața arămie și era înalt, mult mai înalt decît ceilalți. Totuși, la fel ca ceilalți, purta o singură îmbrăcăminte, o bucată mai mare dintr-un material, pe care îl avea trecut printre picioare și legat în talie, lăsîndu-i pieptul larg total descoperit. Mocasinii, înalți pînă la genunchi, erau strînși pe gamba piciorului, iar la gît purta un fel de amuletă, legată cu o curelușă de piele.

Prezența lui îi dădu lui Deborah un sentiment de teamă. În mersul lui ca de felină, aproape fluid simțea o permanentă amenințare. Cînd comanche-ul se opri doar la cîțiva pași, Deborah nu își coborî

privirea. Îl înfruntă privindu-l în ochi, cu bărbia ridicată, în acel gest de mândrie înnăscut în neamul Hamilton.

Ochii lui erau limpezi și reci, expresia feței atât de indiferentă, încît Deborah aproape că își pierdu cumpătul. Frica începu să pulseze în ea în valuri, iar genunchii începură să-i tremure.

Își adună toate forțele ca să rămînă calmă, dar simțea că, dacă și-ar da teama pe față, n-ar fi făcut decît să grăbească inevitabilul. Fumul de la focurile de tabără îi înțepau ochii și nasul și simți în aer un miros ciudat, pe care nu îl putea defini. Încercă să se concentreze la orice altceva în afară de acea privire devoratoare a comanche-ului, care stătea la cîțiva pași de ea.

El o privi cîteva momente fără să spună nici un cuvînt, ca și cum ar fi cîntărit-o, apoi se întoarse și plecă. Deborah simți un val de ușurare. Poate că o lăsa în pace, măcar pentru o vreme.

Dar știa că se înșeală și, într-adevăr, îl văzu întorcîndu-se însoțit de o femeie îmbrăcată cu un soi de tunică din piele de capră. Femeia părea a fi mexicană, dar el vorbi cu ea repede într-o limbă guturală, pe care Deborah o recunoscuse a fi limba comanche. Femeia îl ascultă, dădu din cap, apoi se întoarse spre Deborah.

— Vrea să știe cum te cheamă, spuse ea într-o engleză poticnită, pe care Deborah abia o pricepu.

Femeia trebui să mai repete de două ori înainte ca Deborah să înțeleagă ce zice, iar vocea îi de-

veni ascuțită de enervare.

Deborah ridică ușor bărbia.

— Mă numesc Deborah Hamilton. Aș putea să-l întreb ce se va întâmpla cu noi?

Își dădu seama că ar fi trebuit să-și spună numele de după căsătorie. Dar era firesc, se gândi ea, atîta vreme cît se măritase și rămăsese văduvă în cîteva ore. Dacă ar fi fost nevoie să fie răscumpărată, ar fi trebuit să își spună ceiaîalt nume așa că deschise gura ca să își corecteze greșeala; dar femeia se întorsese spre comanche-ul cu ochii reci.

La îndemnul lui, o întrebă din nou pe Deborah:

— Unde este soțul tău?

— Mort.

Nu își trădă emoția. Vocea nu îi tremură deloc. Dar nici acest lucru nu i se păru ciudat, avînd în vedere celelalte evenimente care îi schimbaseră viața atît de crud într-un timp atît de scurt. Își îndreptă privirea asupra indianului. Îi întîlni din nou privirea fermă și fu izbită de un detaliu pe care pînă atunci nu îl observase:

— Tu... tu ai ochi albaștri... șopti tresărind.

Nu crezuse că un comanche putea avea ochi albaștri, dar era evident. Cel puțin, acesta avea. Fiăcărilor se reflectară o clipă în albastrul acela atît de intens, aproape indigo, și ochii lui albaștri pe o față atît de întunecată îi păfură dintr-odată și înspăimîntători și familiari. Nu își dădu seama că îl fixase îndelung cu privirea pînă cînd el începu

să vorbească, cu o voce răstită și aspră:

— *Haa, Keta tehwaaru. Kima habi-hi.*

Contemplarea ei se încheie rapid. Nu înțelese cuvintele, dar tonul era destul de expresiv. Simți că i se face pielea de găină și își mută privirea fără un cuvânt.

Șoim văzu tremurul ei ușor și fu mulțumit de faptul că își coborî privirea. Vocea ei era ușoară, cu o urmă de accent pe care îl recunoscuse ca fiind englezesc. Îi plăcu și-l tulbură acea voce, care nu era ascuțită și enervantă ca a celorlalte femei albe.

Cu o scuturătură de mână, Șoim o expedie pe mexicană, apoi se apropie mai mult de Deborah. Privirea lui o iscodi din vârful capului pînă la capetele zdrențuite ale rochiei, oprindu-se ceva mai mult asupra rotunjimii sînilor. Corsajul rupt al rochiei, mai mult arăta decît ascundea, iar pielea albă ce se zărea printre crăpăturile materialului era de-a dreptul ademenitoare. Sub fusta grea se zăreau coapsele zvelte și o parte din piciorul gol.

Șoim rămase cîteva clipe ca și cum ar fi încercat să-și imagineze exact cum ar fi arătat corpul ascuns cît de cît de rochie, apoi își îndreptă din nou atenția asupra feței. Avea un chip aristocratic, cu ochi mari și căprui, pomeții obrazilor delicați și o bărbie fragilă. Buzele ei erau pline, cu cea de sus puțin mai scurtă decît cealaltă, dîndu-i o înfățișare de Madonă voluptoasă.

Chiar încîlcit și nepieptănat, părul ei îl tenta să îl prindă în mîini. Șuvițele bogate, de un castaniu-

roșcat cădeau în valuri pe umeri, se rotunjeau în jurul sînilor și pe spate, în bucle strălucitoare. Atunci se simți cuprins de o dorință, aprinsă și puternică, dînd astfel nume sentimentului aceleia ciudat care îl atrăsese spre ea. Femeia aceasta îi amintea de lucrurile plăcute din viața lui, dinainte ca realitate crudă să intervină, dinainte ca el să fi întors spatele celui fel de a trăi.

Șoim o privi din nou în ochi și o văzu cercetîndu-l ca și cum ar fi recunoscut ceva pe chipul său. Asta îi dădu un sentiment de nesiguranță.

Se întoarse brusc și se îndepărtă.

— Ea îi aparține lui Ponei Băițat. El a pus primul mîna pe ea.

Vultur Alb privi spre Șoim.

— O vrei tu? *Tua?*

Șoim nu îi răspunse tatălui său. Nu era nevoie de nici un răspuns. Vultur Alb știa că el o vrea și că Ponei Băițat va cere o recompensă mare sau o luptă în schimbul ei. Dar nici una nici alta nu conta pentru Șoim. Era gata pentru oricare dintre ele.

O mulțime de ponei purtau căpestrele lui și putea oricînd să îi ofere drept recompensă. Iar în cealaltă privință, era un lucru știut că era veșnic pregătit pentru o luptă, oricît ar fi de dură.

Privi din nou spre mijlocul taberei. Focurile ar-

deau mai potolit acum. Deborah Hamilton cedase oboseli și se așezase pe pământ, lângă fata cea blondă, ținându-și ochii pe jumătate deschiși. Chiar obosită, nu renunțase la vigilență. Șoim își îngustă ochii, privind-o atent.

Cînd se întoarse spre tatăl său, văzu că Vultur Alb privea spre prizonieri. Era o urmă de eleganță în trăsăturile acestui bărbat, o finețe a liniilor care l-ar fi făcut să arate ca un aristocrat, dacă ar fi fost alb. Șoim zîmbi ușor. Comanche fiind, Vultur Alb putea fi numit oricum de un alb, numai un aristocrat, nu.

Cu zece ani în urmă Șoim nu știuse la ce s-ar putea aștepta din partea lui Vultur Alb și nici acum nu aștepta ceva anume. Era o înțelegere tacită între ei, care îi permitea lui Șoim să meargă pe propriul său drum, fără să dea nimănui socoteală, să vină sau să plece de cîte ori dorea.

Nu îl întreba nimeni despre viața lui din afara taberei. Toate acestea păreau a nu mai exista odată ce *Numunuu* rămînea în urmă. *Numunuu* era un Comanche pentru poporul comanche, ceea ce îi dădea un sentiment de apartenență la ceva, după ani de zile în care rătăcise fără țintă.

Toți acei ani de singurătate îl făcuseră să aprecieze familia pe care o avea acum. Vultur Alb îi arătase că este bine venit între ei. *Kwihne tosa-bitu*, Vultur Alb fusese fericit să-și vadă fiul întorcîndu-se acasă. Nu i-o spusese niciodată, dar Șoim se întrebese adesea dacă tatălui lui îi dis-

plăcea să-l vadă plecînd pentru a se întoarce în lumea albilor. De data aceasta se hotărîse să rămînă. Voia să facă tot ce putea ca să trăiască, să lupte, chiar să gîndească asemeni lor. Nu avea nimic al lui în lumea pe care o lăsase în urmă, nimic în afară de gustul amar al eșecului.

De cîte ori se întorcea la *Numunuu*, Șoim stătea din ce în ce mai mult. Asta o făcea pe *Ohayaa*, surioara lui vitregă, fericită. *Ohayaa* — Floarea Soarelui, era o fată drăguță și timidă, de treisprezece ani, aproape destul de mare ca să se mărite și totuși încă prea tînără pentru a avea propria ei gospodărie. Stătea cu tatăl ei, rămas văduv și cu bunica din partea mamei, care îi purta de grijă.

Atenția lui Șoim se întoarce din nou asupra femeii. Era tot trează, tot de veghe, încă reușind să-și ascundă teama. Simți că femeia aceasta îi stîrnește admirația și lucrul acesta îl surprinse. De obicei nu simțea nimic pentru prizonierii aduși în tabără. De data aceasta însă, era altfel, și nu înțelegea de ce. Îi stricase toate socotelile. Se simțea vulnerabil și nu-i plăcea așa ceva.

Se ridică în picioare cu mișcări ușoare și simți privirea lui Vultur Alb fixîndu-l în timp ce ieșea din tabără, îndreptîndu-se spre tăcerea pădurii.

Capitolul 3

Dimineata sosi pictind cerul în roz și azuriu, făcînd pinii înalți din jurul așezării să pară mai întunecați.

Deborah se trezise. Spatele îi înțepenise și o dureau; picioarele îi amortiseră. Dormise iepurește. La fiecare zgomot se trezea speriată că le sosise ceasul. Cu toate acestea nimeni nu venise să le facă vreun rău. Fuseseră lăsate în mijlocul taberei fără să le spună nimeni ce urma să li se întîmple.

Cînd tabăra începu să se trezească, putu să audă voci, apoi rîsete; oamenii trezindu-se pentru a întîmpina o nouă zi. O străfulgeră ca un cuțit gîndul că pentru oamenii aceia, ea și celelalte femei captive erau ca niște obiecte lipsite de importanță,

aflăte la dispoziția lor. Nu erau cu nimic mai presus de vitele sau caii lor. Aveau nevoie de femei, mai ales de cele capturate.

Soarele se înălțase pe cer, cînd Deborah îl văzu pe bărbatul care îi vorbise seara trecută. Ieșea dintr-un cort. Trebuia să recunoască că era asemenea unui animal de rasă, cu un trup musculos, radiind forță. Avea o frumusețe stranie, care îi dădea o stare de neliniște, un sentiment pe care nu îl putea numi, îi tăia respirația. Nu-și putea explica exact ce se întîmplase, nu era chiar neplăcut, dar nici nu-și prea dorea să simtă așa ceva. Îl privise prea mult, pentru că, la un moment dat, ca și cum ar fi simțit-o, bărbatul își întoarse privirea spre ea. Pe figura lui aspră trecu umbra unui zîmbet, dar Deborah se gîndi că acest om nu era dintre cei care rîdeau prea des. Arăta ca un războinic sălbatic, despre care auzise că trăiesc în cîmpiile din vest. Numai numele de *comanche* aducea frica în inimile celor care îl auzeau. Lu Emma avusese dreptate. Ar fi trebuit s-o asculte.

Deborah își întoarse capul. Amortise așa că se mișcă puțin, încercînd să-și găsească o poziție mai confortabilă.

Șoim îi citi deznădejdea din privire. Zîmbetul îi

dispăru de pe chip. Scrișni nervos, se întoarse și se îndrepta spre lacul ce se întindea în partea de răsărit a taberei. Se dezbracă și plonja în apa rece ca gheața, apoi își frecă trupul cu o mînă de iarbă, ca să își curețe pielea. Leși apoi pe mal, scuturîndu-și parul și împrăștiind stropii de apă în jurul său. Părul lung îi cadea rece și umed, pe umeri. Baia îl înviorase. În aer se simțea mirosul de mîncare dinspre tabară. Se îmbracă la loc și își puse din nou cuțitul cu lama lungă la brîu.

Cînd se întoarse în tabără, văzu că fata dispăruse. Fără să grăbească pasul, își schimbă direcția și se îndrepta spre cortul lui Ponei Bălțat. Fata era acolo, cu trupul rigid, cu ochii măriți de spaimă, cu fața albă. Nu scotea nici un cuvînt, dar Șoim îi văzu buzele tremurînd, încercînd să-și înăbușe plînsul.

Ponei Bălțat își întoarse privirea scrutătoare dinspre fata cînd Șoim se apropie de ei, și sclipirile din ochii lui negri arătau că știa pentru ce venise. Era puțin mai scund decît Șoim, dar bine clădit, cu brațe și picioare lungi și musculoase. Pielea arămie era brazdata de cicatricile căpătate în numeroasele lupte. Ponei Bălțat era un luptător puternic, la fel ca și Șoim. Își întîmpină vizitatorul, salutîndu-l cu o înclinare scurtă a capului.

— Aho! Sînt onorat că mă vizitezi, spuse în timp ce Șoim îi răspunse cu același gest la salut.

Citi în ochii lui Ponei Bălțat că acesta înțele-

sese motivul vizitei sale.

— Cîți cai vrei pentru femeia albă?

Ponei Bălțat se prefacu a fi surprins.

— O vrei tu? Întrebă el cu o expresie de uimire pe chip. Dar eu am capturat-o și am de gînd s-o pastrez. Deși are brațele subțiri, ar putea fi folosi-toare. Cel puțin nu trîncănește ca o gaiță.

— Caii sînt mai folositori.

Șoim nu privea spre ea. Se uita în ochii lui Ponei Bălțat, păstrîndu-și tonul vocii calm și dezinteresat.

— Ar putea-o ajuta pe soră-mea la gospodarie. O altă femeie i-ar fi de mare ajutor.

Ponei Bălțat își îngustă ochii ca și cum ar fi cîn-tarit oferta. Ambii bărbați știau că prețul era cu atît mai mare, cu cît vînzarea era acceptată mai greu. Dadu din cap cu nehotărîre:

— Nu știu dacă am nevoie de mai mulți cai, spuse el rar, și mai aruncă o privire spre femeia pa-lida și tăcută din spatele lui.

Ea își dăduse seama că cei doi vorbesc despre ea. Îi privea cu ochii măriți, cu pupilele dilatate. Ponei Bălțat întoarse privirea spre Șoim:

— Poate că am nevoie de o altă soție.

— Ai nevoie de cai ca să vînezi bizoni și sa-ți hranești soția pe care o ai deja, spuse Șoim. O gură în plus de hrănit ți-ar da mai multă bataie de cap.

În timp ce bărbații vorbeau în limba lor ciudată, Deborah își muta privirea de la unul la celălalt. Nu

știa dacă ar fi trebuit să se teamă mai tare de bărbatului care o răpise de la conacul Velazquez, sau de cel cu privirea dură, care mai era încă ud după bala pe care o făcuse în lac. Nu-i plăcuse felul în care acesta o privise noaptea trecută; iscoditor, de parcă ar fi fost o bucată de pus în farfurie. Totuși nu avea nici o îndoială că și ceilalți ar fi tratat-o la fel. Își dăduse seama de asta după privirea iui animalică și după gesturile grosolane. Dacă ar fi putut alege — deși știa că nu are de ales — ar fi preferat moartea decât chinurile care o așteptau.

Deși supraviețuirea l se păruse atât de importantă la început, acum își dădea seama că există lucruri mai rele decât moartea. Deborah văzuse privirile speriate ale mexicancelor care fuseseră luate prizoniere împreună cu ea. Ar fi dorit să înțeleagă spaniola și să le poată întreba ce i s-ar putea întâmpla. Ele păreau să știe. Judith tresărise de spaimă când văzu pe unui din războinici că se apropiase și tălase frînghia cu care Deborah era legată de celelalte. Una dintre mexicance murmurase într-un amestec de spaniolă și engleză:

— A început...

Ce începuse? Și ce avea să se întâmple acum cu ea? Cei doi bărbați își încheiară discuția și cu un gest ca de salut, făcut cu mîna, se despărțiră. Nu știa la ce să se aștepte. Cel înalt, cu ochi albaștri, se întoarse cu spatele și se depărtă fără să-i arunce o privire. Nu o privise nici măcar o dată, nu

arătase prin nici un gest că ar fi interesat de ea, și totuși știa că așa este.

Deborah aștepta. Timpul trecea și miresmele din oalele în care se pregăteau mîncăruri o ameteau. Rămăsese în continuare cu mîinile legate, lingă comanche-ul care o capturase. Acesta stătea jos, cu picioarele încrucișate, fumînd dintr-o pipă după ce, mai înainte mîncase dintr-o strachină de lut. Nici una dintre prizoniere nu primise încă nici hrană, nici apă. Deborah simți că leșină de foame. Ca să uite, încercă să se gîndească la altceva, dar chiar atunci îl văzu întorcîndu-se pe vazu că bărbatul cu ochi aibaștri. Aducea cu el cinci cai. Erau niște animale splendide. Picioarele drepte și gîturile subțiri străluceau în soare. Șoim îi legă de stîlpul aflat în fața cortului. Ponei Băițat se ridică încet, ca și cum încă s-ar mai fi gîndit, dar o sclipire de satisfacție i se zări în ochii negri.

Deborah privea încordată. Îl văzu pe Șoim întorcîndu-se spre ea și privind-o cu niște ochi arzători. Într-o clipă pricepu ce se întîmplase. Ar fi vrut să protesteze. Dar știa că nu era posibil.

Șoim spuse ceva în limba aceea aspră și necunoscută. Apoi se îndreptă spre ea și o împinse, nemaiăsîndu-i nici o bănuială că acum era noul ei stăpîn. Deborah aruncă o privire spre o femeie îmbrăcată în piele de capră care începuse să examineze cei cinci cai. Femeia era probabil soția lui Ponei Băițat.

Oare avea vreo importanță? se gîndi ea în se-

cunda următoare. Oamenii aceștia care o țineau prizonieră erau toți la fel. Poate acesta îi va da să mănînce.

Frica, oboseala, evenimentele prin care trecuse o făcuseră să fie neașteptat de supusă. Nu opuse nici o rezistență și nu protestă cînd indianul cu ochi albaștri o prinse ferm de încheieturile încă legate și o lua cu el. Era hotărît, dar nu grosolan, așa cum fusese celălalt. O conduse spre un cort așezat în marginea taberei. Era mai încapător, desenat și el cu tot felul de figuri ciudate. În mijloc se înălța un stîlp de susținere iar în fața cortului, afară, ardea un foc la care se pregătea mîncarea. O fată tînără o privi curioasă.

După un scurt schimb de cuvinte între cei doi, Deborah fu lăsată în grija fetei. Aceasta îi vorbi blînd, zîmbindu-i oarecum sfioasă și o făcu să priceapă că trebuie să o urmeze. Era pentru prima dată cînd cineva se purta altfel cu ea, fără să o tragă sau să o împingă, așa că Deborah o urmă bucuroasă.

Și nu se bucurase degeaba.

Tot ce mai purta era fusta și o singură jupă. O duse la un pîriu cu apă limpede și s-ar fi grăbit să se aplece să bea, dacă fata nu ar fi oprit-o. Părul ei negru împletit în două cozi negre, se roti în jurul umerilor, cînd scutură din cap și spuse ceva în comanche. Scoase apoi de la brîu un cuțit și tăie legăturile strînse din jurul încheieturilor.

Deborah nu își pûtu reține un strigat de durere cînd simți cum îi trece din nou sîngele prin venele strangulate pîna atunci. Fata își puse la loc cuțitul în teaca de pe șold, apoi luă încheieturile lui Deborah în mîinile ei mici și netede și începu să le trece. Apoi îi arătă zîbind că poate să se spele.

Apa era rece ca gheața, dar limpede și îi răcori pielea uscată. Își ridică fusta cît de sus îndrăzni și intră în apă, lăsînd undele pîrului să-i mîngîie coapsele goaie. Se aplecă, cu mîinile făcute căuș și bău lacom apa rece. Își lăsase rochia să cadă; se udase, dar nu-i păsa.

După ce își potoli setea, Deborah se spăia atît cît putu fără să se dezbrace complet, apoi ieși pe malul acoperit de iarbă aspră de unde o privea tăcută fata.

— Aș putea duce apă și celorlalte femei? întrebă, mimînd că bea apă, apoi că o duce spre sat.

Spre dezamăgirea ei fata făcu semn că nu. Biata Judith! Dacă ar fi putut vorbi cu noul ei stăpîn, poate l-ar fi convins să o cumpere și pe Judith. Era îngrijorată pentru verișoara ei. Împreună poate ar fi reușit să treacă mai ușor peste ce aveau de îndurat.

Cu forțe mai prospete, dar încă temîndu-se, Deborah o urmă tăcută pe tînăra ei însoțitoare spre cortul cel înalt. Privi acum mai atentă desenele din exterior. Figurile reprezentau bărbați și cai în scene de luptă și tot felul de zorzoane ciudate.

Numără vreo șaptesprezece figuri de bărbați, înainte ca fata să-i arate că trebuie să intre în cort.

Deborah fu surprinsă de dimensiunile interiorului. Era mult mai larg decît părea din afară și foarte curat deși pe jos era pămînt, iar mobilierul era din lemn neșlefuit. Stîlpii de susținere erau acoperiți cu blănuri de animale sălbatice. Interiorul era aproape oval; în centru, niște pietre așezate în cerc foloseau la făcut focul.

Încă timidă, drăguța ei însoțitoare îi făcu semn să se așeze pe un așternut gros de blănuri. Apoi ieși din cort. Deborah se așează încet pe blana groasă, întrebîndu-se ce i se mai putea întîmpla de acum înainte și unde plecase noul ei stăpîn. Agitată și tremurătoare, rămase să aștepte. Înăuntru erau cîteva muște care bîzîiau supărător. Afară se auzeau rîsete de copii. Deborah zîmbi la gîndul acesta. Își caută o poziție mai comodă și se așează cu genunchii strînși aproape de piept.

Simți ceva zgîrlind-o pe gît și se întoarse să vadă ce era. În spatele ei atîrnau bucăți de blană destul de ciudate. Aveau culori diferite, în toate nuanțele de la maroniu la negru, unele mai lungi, altele mai scurte.

Deborah le privi pînă cînd simți o neliniște ciudată invadîndu-i pieptul. Aceste bucăți de blană erau prea lungi ca să provină de la un animal. Nu văzuse niciodată un astfel de animal. Minte ei refuza să accepte explicația logică, încercînd să

găsească o interpretare mai acceptabilă a ceea ce vedea cu proprii ei ochi.

Scalpuri. Dumnezeule mare! Acelea erau scalpuri umane! Nu era nici o îndoială că acele bucăți lungi și mătăsoase erau păr de om. Întoarse capul și respiră adînc, încercînd să-și învingă greața care o cuprinsese. Simți că intră într-o panică teribilă și făcu un efort să-și înfrîngă dorința de a fugi. Nu i-ar fi ajutat la nimic și ar fi atras atenția asupra ei într-un mod nedorit. Închise ochii pînă cînd îi trecu starea aceea de slăbiciune, gîndindu-se ce bine ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată în vest.

Dar nici gîndurile acestea nu o ajutau prea mult. Dacă nu venea în vest, acum ar fi fost în Natchez și ar fi stat pe verandă, bînd lîmonadă dintr-un pahar elegant. În aer s-ar fi simțit parfum de magnolii, nu miros de carne prăjită, ca aici. Și nu ar mai fi fost atît de înspăimîntată la gîndul că părul ei ar fi putut în curînd să atîrne de unui din stîlpii acestor corturi ciudate.

Deborah închise din nou ochii și se rugă. Dacă Dumnezeu o asculta, ar fi trebuit să facă ceva cît mai repede.

Timpul trecea. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să stea și să aștepte. Încercă să-și repare îmbrăcămintea. Rochia se desfăcea, dezgolind-o. Vru să lege la un loc marginile rupte ale corsajului, dar nu reuși mare lucru.

Pe măsură ce soarele se înălța pe cer, lumina

pătrundea încet în interiorul cortului. Deborah privi în jur cu interes. Niște pături groase de lână erau împăturite și așezate în ordine una peste alta. În altă parte se aflau tot felul de vase din lemn, toate curate și niște coșuri pline cu un fel de boabe. Își aduse aminte din nou că îi era foame. Oare îi vor da vreodată ceva de mâncare? Verișoara ei și celelalte femei fuseseră și ele lăsate să fiămînzească?

Afară se auziră pași și Deborah tresări speriată. Răsufiă ușurată când o văzu pe fata aceea subțirică intrînd în cort. Fata îi zîmbi de parcă ar fi înțeles ce simțea Deborah.

— *Ihka puni tuihu*, spuse ea blînd și zîmbi mai tare văzînd cum o privește Deborah.

Ridică o strachină și un abur ispititor se ridică în aer.

— *Kuhtsu? maru*.

Nu înțelegea cuvintele acelea, dar gesturile erau clare. Fata îi întinse un bol rotund și Deborah o privi cu recunoștință. Nu era nici o lingură, doar vasul acela cu un fel de tocană, cu bucățele de carne și legume cu miros îmbietor. Cu un oftat între plăcere și nedumerire, Deborah își băgă degetele în strachină.

Un chicotit ușor o făcu să ridice privirea. Cu ochii veseli, fata îi întinse și o lingură de lemn. Deborah zîmbi și ea de veselia fetei și luă lingura, încercînd apoi să mănînce încet în ciuda faptului că o chinuia o foame de lup. După ce mîncă aproape jumătate din mâncare, Deborah ridică din

nou privirea spre fata care o veghea.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

Fata îngenunche lângă Deborah, cu capul aplecat într-o parte. Părul ei bogat și strălucitor sclipi în lumina blîndă și un zîmbet îi trecu pe față.

— *Ura*.

Cînd Deborah o privi nedumerită, ea repetă cu o voce nesigură:

— *Ura* - mulțumesc.

— Vorbești engleza? întrebă Deborah grăbită, dar fata o privi fără să-i răspundă.

Ei bine, se gîndi ea, era prea mult să spere că fata știa mai mult decît o frază sau două în engleză. Probabil învățase de la alți prizonieri. Cel puțin era prietenoasă și părea să o placă. Își dresе glasul.

— *Wura*, spuse ea, încercînd să o imite, dar nu reuși decît să o facă să rîdă.

Deborah rîse și ea întrebîndu-se ce spusese.

— *Uruu*? încercă ea din nou, dar efortul ei fu răspiățit cu mai multă veselie.

Cînd termină de mîncat, fata îi luă vasul și îi dădu un bol cu apă rece. Deborah privi spre fata-comanche, întrebîndu-se dacă ar putea ajunge să comunice. I-ar fi fost de ajutor să aibă un aliat în această tabără. Îi zîmbi și fata îi răspunse tot cu un zîmbet, gata să colaboreze.

Puse o mînă pe piept și spuse:

— *Deborah*, apoi arătă spre fată, clătînînd din cap și ridicînd umerii întrebătoare.

Fata ciripi veseiă:

— Ohayaa.

Puse și ea mîna pe pieptul ei și repetă:

— Ohayaa.

Deborah repetă de cîteva ori pînă cînd fata se arată mulțumită. Apoi Ohayaa arată în sus spre o bucată de cer care se zărea printr-o gaură rotundă făcută pentru a lăsa fumul să iasă din cort. Prin pantomimă ea se chinui cîteva minute ca să-și traducă numele în engleză, arătîndu-i lui Deborah soarele, apoi mimînd o plantă, pînă cînd, în cele din urmă, Deborah exclamă:

— Floarea Soarelui

— Floarea Soarelui, spuse ea, zîmbindu-i lui Deborah.

Apoi se aplecă spre ea sfioasă și îi spuse încet:

— *Haitsi*.

— Ce înseamnă *haitsi*? întrebă Deborah, apoi își dădu seama că acest cuvînt însemna *prietenie*.

— *Haitsi*, da, sîntem prietene.

Floarea Soarelui dădu din cap cu o blîndețe care o impresiună pe Deborah.

— Prietene, *haa*. Prietene.

Dintr-odată se auzi o voce aspră și cele două fete priviră speriate spre intrarea în cort. Comanche-ul cu ochi albaștri se profilă în lumina soarelui. Era evident că nu era în toane bune.

— *Miaru*, repetă el mai aspru ca înainte, ceea ce o făcu pe Floarea Soarelui să se ridice tristă în picioare.

Era evident că acesta o certa pe fată pentru că devenise prea apropiată cu prizoniera lui. Apoi

Floarea-Soarelui ieși fără ca măcar să arunce o privire înapoi.

Deborah își așeză mâinile în poală și rămase nemișcată și tăcută privind spre bărbatul care se așezase pe vine aproape de ea. Ochii lui aveau o privire rece și dură, iar ea încercă să-l studieze fără să pară prea evident.

Mocasinii înalți pînă la genunchi aveau franjuri care atîrnau de marginea de sus și lateral. Bucățile acelea prinse de talie, care îi atîrnau în față și în spate, erau foarte curate. Pieptul lui larg și gol era neted și arămiu, iar picioarele lungi erau tari și musculoase. Absolut minunat.

Era foarte sumar îmbrăcat. Își luă privirea de la el, simțind cum căldura îi urcă în obraji. Nu mai fusese pînă atunci lîngă un bărbat atît de dezbrăcat, exceptînd cele cîteva momente alături de bărbatul care o prinsese în chioșc. Era stîmjenitor. Deborah roși cînd observă că privirea lui se opri se asupra pieptului ei, destul de descoperit de corsajul rupt și ridică involuntar mîna să-și acopere sînul. Cu o mișcare ușoară, Șoim o prinse de încheietură cu degetele sale puternice.

— Keta.

Își ridică privirea și îi întîlni ochii. Îi eliberă mîna, apoi se ridică și închise intrarea, oprind lumina să intre și, în același timp, separîndu-i de restul lumii, lăsîndu-i singuri în cort.

Capitolul 4

Deborah îl privi neliniștită urmărindu-i privirea care coborî din nou de-a lungul corpului ei, apoi urcă spre față și înțelese dintr-odată ce avea de gând să facă.

— Nu!

Încercă să dea înapoi, dar mâinile lui Șoim o prinseră de încheieturi. O trase spre el încet, bucuros că-i atinge pielea fină sub degete. O simți moale și netedă în timp ce își luneca paima în sus, pe brațul ei.

Îl înțelegea foarte bine pe bărbatul care o duse-se în chioșc. Ponei Băițat îi povestise că o găsisese în chioșc cu un bărbat dar ei nu îl auziseră când se apropiase, pentru că făceau dragoste.

Șoim mai înțelesese că nu această femeie avu-
sese inițiativa. Demnitatea i se citea pe chip și a-
răta că era genul de femeie care s-ar fi supus so-
țului, dar nu ar fi început ea așa ceva într-un loc
public.

Cortul era intim și Șoim avea de gând să o ia pe
această femeie și să îi simtă numai el gustul. O va
face să simtă plăcerea. O va trata blînd, dar ea va
trebui să se culce cu el.

— *Kima habiki*, murmură el blînd.

Voia ca ea să facă totui de bună voie, așa că
tonul vocii sale era dulce și calm.

Era speriată și știa că ar fi fost mai bine dacă i-
ar fi vorbit în limba ei, dar nu voia. Nu voia să re-
cunoască că era altceva decît un comanche, chiar
și în fața acestei fete. Se întorsese în tabăra tată-
lui său cu intenția de a rămîne astfei pentru tot-
deauna. Petrecuse prea mult timp trăind o minciu-
nă în lumea oamenilor albi. Dar acolo nu se sim-
țea niciodată bine, așa cum se simțea aici. Acolo i
se făcuseră prea multe nedreptăți. Poate aici, în
tabăra tatălui său, putea găsi pacea care îi fusese
refuzată în lumea mamei sale.

Anii petrecuți în săibăcie îi întăriseră instinctul
de conservare și îl făcuseră expert în folosirea ar-
melor albe. Nu regreta experiența, deși rămăsese
cu multe cicatrici de pe urma ei, dar și cu un res-
pect profund pentru apași și comanși. Întîmpiările
din copilărie îl făcuse să se decidă să-și caute tatăi.

Nu mai putea trăi în două lumi. Iar acum trebuia să o facă pe această fată care tremura, să îi înțeleagă gesturile, nu vorbele.

Șoim își coborî privirea dinspre ochii ei mari și gura încreștată ca să nu țipe, spre sînii ei. Erau calzi și netezi precum catifeaua, cu venele albăstrui ușor sugerate sub pielea albă, aproape transparentă. Sfîrcurile roz se întăriseră ca niște boboci de trandafir, cînd îi dădu la o parte corsajul rupt al rochiei, ceea ce îl făcu pe Șoim să zîmbească ușor.

— Nu! șopti ea din nou, trădîndu-și disperarea cînd el îi prinse în palmă unui din sînii tari și rotunzi.

Șoim nu o luă în seamă. În curînd avea să o facă să îl dorească tot așa cum o dorea el. Era doar rezistența pe care o opunea la început. Era inevitabil să nu opună rezistență, tot așa cum era inevitabil să se culce cu el. Fiind captivă, existau anumite obligații, iar pentru o femeie, una dintre ele era să se culce cu bărbatul care o lua prizonieră.

— *Kima*, spuse el din nou, întinzînd-o pe așternutul de blană.

Cînd o așeză blînd, dar ferm pe spate, Deborah începu să se zbată. Cu o forță la care nu se aștepta din partea unei femei atît de delicate, Deborah se lupta cu el plină de furie. Îl lovi cu pumnii și cu picioarele. Din fericire pentru el, fusta ei lungă îi împiedica mișcările. Reuși să o răsucească pe o parte, să-și trecă un braț pe sub talia ei și să o li-

pească de coapsa lui. Ea începu din nou să se zbată, eliberându-și picioarele în timp ce fustele ei erau împinse de o mână fermă în sus, în jurul coapselor. Reuși să-l lovească drept în fluierul piciorului, ceea ce îl făcu pe Șoim să scape un geamăt scurt de durere.

— Puaru..., rosti ei aspru.

Dar nu își termină fraza că ea își și eliberă o mână, lovindu-l cu toată puterea peste obraz.

Lovitura îl făcu să își dea capul pe spate, dar imediat îi prinse mâinile într-o strînsoare nemiloasă și îi ridică brațele deasupra capului, ținându-le la pământ.

Își coborî privirea asupra ei. Părul i se răvășise sălbatic și contrasta izbitor cu blana negricioasă. Fața îi era palidă de frică și disperare, iar ochii îl priveau atît de acuzator încît tresări ușor. Oare ea chiar nu înțelegea că putea să o ia orice bărbat din tabăra aceea? Conta atît de puțin pentru ea cine ar fi fost acela? Cel puțin el avea de gînd să se poarte blînd.

Ea continua să se zbată sub el, încercînd să se elibereze. Șoim o potoli repede, ținîndu-i brațele fixate deasupra capului, cu trupul lui greu culcat peste al ei. Se răsucise astfel încît să îi poată ține picioarele sub control, prinzîndu-i-le strîns între coapsele lui puternice. Apoi așteptă ca ea să obosească.

Cînd, în cele din urmă, ea se opri gîfîind ostentă, el slăbi strînsoarea. Corpul lui îi simțea rotunji-

mile fierbinți ale șoldurilor și sînilor, tot așa cum știa că și ea îi simțise bărbăția tare, care îi apăsa pîntecele neted. Mișcările ei agitate, în care Șoim simțise nu numai refuzul, dar și pasiunea, erau ca o promisiune, devenind din ce în ce mai excitat. Deborah se liniști. Își ridică genele lungi și se uită la el cu teamă și cu un sentiment de confuzie. Șoim o privi în ochi. Era o femeie măritată, așa că trebuia să știe ce avea să urmeze.

Încet, atît de încet, încît simți cum crește tensiunea între ei, Șoim își aplecă capul să o sărute. Ea acceptă sărutarea, dar fără să răspundă la ea. La început îi sărută ușor colțurile gurii, ca o mîngiere. Apoi îi atinse cu vîrfurile limbii buza de sus. Respirația ei deveni tot mai întretăiată.

— *Pihnakamaru*, murmură el.

Era atît de dulce. Buzele acelea moi îl fascinau din ce în ce mai mult. Își trecu ușor limba pe conturul gurii ei. Respirația i se întee și o simți mișcîndu-se ușor sub el. Unduirile ei făcură să i se se împrăstie dorința în tot corpul ca un fluid cald. Se mișcă ușor, încercînd să-și facă loc între picioarele ei strîns lipite. O simți încordîndu-se, văzu protestul din privirea ei și se aplecă din nou să o sărute. Îi șoptea încet cuvinte liniștitoare pe care știa că nu le înțelege, Șoim își coborî buzele pe gîtul ei, pînă ajunse sub ureche. Atingerea buzelor lui o făcu să tresară sub el. Șoim o mîngîie, înăbușindu-i țipătul.

Făcu tot posibilul să se stăpînească să nu intre în ea atunci, pe ioc. Nu voia o femeie care să țipe și să se zvîrcolească pe blănurile lui. O voia caldă și plină de dorință, îmbrățișîndu-l cu tot corpul, deschizîndu-și trupul și mintea pentru el.

Îi prinse bărbia în palmă și îi ridică fața pentru a o privi în ochi. Ochii ei scînteiau de teamă. Zîmbi, apreciînd curajul ei de a încerca să-și ascundă teama, apoi îi mîngîie ușor obraji.

Încet, își coborî mîna pe gît, degetele lui trecînd ușor peste pielea fină, lăsînd-o în jos între sîni care se ondulau sub mîngîierea tandră.

Se iasă într-o parte, ținînd-o încă sub greutatea lui. Îi luă unui din sîni în palmă. Ea se cutremură, făcîndu-l să simtă o apăsare violentă în vîntre.

Își trecu ușor vîrfurile degetelor peste sfîrcul ei întărit, care părea atît de fragil și atît de dulce. O simți vibrînd sub atingerea lui. Își roti degetele cu mișcări circulare în jurul sfîrcului, pînă cînd Deborah începu să se zvîrcolească sub el. Respirația ei devenea tot mai grea, dar se opri brusc, surprinsă să-l vadă pe Șoim aplecîndu-se și prinzînd cu gura sfîrcul întărit.

Tipă și se arcui sub el, încercînd iarăși să se elibereze. Șoim își luneca înnebunitor limba în jurul sfîrcului, în timp ce îi asculta gemetele gîfite. Ea își răsuci puțin șoldul, iar în timpul acesta el reuși să-i desfacă picioarele, făcîndu-și loc între coapsele ei.

Își îndreptă apoi atenția spre celălalt sîn, prin-

zîndu-l din nou în jocul acela fierbinte cu limba și cu buzele, pînă cînd o simți unduindu-se sub el, aprinsă. Deborah gemu din nou, făcîndu-l pe Șoim să se cutremure de dorință. Era aproape pregătită pentru el, gata să se deschidă de bună voie.

Șoim își lunecă mîna pe rochia de mătase și îi adună fustele în jurul taliei. Trupul ei era fierbinte și umed de dorință. Își coborî mîna spre triumghiul moale. Era dulce, prea dulce ca el să se mai poată stăpîni mult timp.

Deborah scôase un țipăt, dar îi acoperi gura fierbinte cu buzele, sărutînd-o adînc, mimînd actul sexual cu limba, în timp ce ea se încordase deja sub el. O simți apoi tremurînd, fără să mai riposteze și își ridică capul să o poată privi, răscolit de o dorință pe care nu-și amintea să o mai fi simțit vreodată pînă atunci.

Deborah încercă să-i înțeleagă privirea. Ochii lui își schimbaseră culoarea devenind asemeni otelului fluid. Sentimente necunoscute o răscoleau, amestecîndu-se cu frica și panica.

Totuși, rezistența pe care o opusese, se transformase în altceva. Nici măcar nu visase că bărbatul acela o va face să simtă altceva în afară de teamă și repulsie, însă atingerile lui îi dădeau senzații stranii, pe care nu le mai trăise niciodată. Rămase cîteva clipe nemișcată, privind în ochii lui reci și limpezi, umbriți de gene dese și negre.

Ceea ce îi făcea el semăna cu ceea ce îi făcu-

se Miguel. Și, în același timp, era atît de diferit. O făcea să răspundă altfel.

El se mișcă, căutînd ceva la brîu, apoi simți oțelul rece al unui cuțit trecîndu-i peste piele, spintecîndu-i rochia, care căzu de pe ea moale și mătăsoasă. Deborah nu mai putu să facă nici o mișcare. Simți privirea lui intensă privind-i corpul gol, înfierbîntat, și își dădu seama că acesta era abia începutul. Nu era nici un compromis în ochii aceia de gheață care o priveau.

Un vâl de lacrimi îi tulbura vederea, cînd el se ridică în genunchi deasupra ei și își dezlegă șiretul de piele care îi susținea îmbrăcămintea aceea sumară. Deborah închise ochii. Se îndoia că va supraviețui la ceea ce avea el de gînd să îi facă.

Pentru un moment se gîndi să îi caute cuțitul și să-l folosească, fie să se apere, fie să își curme viața. Dar își dădu seama că n-ar fi putut. Voia să trăiască, oricît de rău avea să o doară. Un instinct mai puternic decît ea și la fel de vechi ca viața însăși o făcu să stea liniștită, așteptîndu-l.

Șoptindu-i ceva în limba aceea care nu avea nici un sens pentru ea, Șoim se aplecă desfăcîndu-i picioarele cu genunchii lui puternici. Deborah se strădui să stea cît mai liniștită, sperînd că poate astfel se va mai împlînzi.

Dar cînd Șoim o pătrunse cu degetele în cuibul dintre picioare, nu-și putu stăpîni o tresărire bruscă. Ciudat, vocea lui sună aproape tandru, cînd îi spuse

ceva din nou în limba lui necunoscută. Deborah se simți cutremurată de un curent în tot corpul, în timp ce el își rotea degetele în ea, făcînd-o să fie fierbinte și umedă. Oare nu voia să termine? Se simțea atît de expusă, de umiliată.

Cînd Șoim își mai împinse odată degetele înăuntru, Deborah țipă și se arcui brusc și necontrolat. Simți o durere ascuțită și deschise ochii, privindu-l acuzator.

Pe fața lui citi o expresie ciudată, un fel de surpriză neașteptată. Șoim își retrase mîna și se ridică în genunchi. O privi fără să spună nimic, iar trăsăturile feței lui deveniră, din nou, de nepătruns. Deborah ar fi vrut să se acopere. Era ceva atît de încordat pe chipul lui, încît nu îndrăzni să facă nici o mișcare. Îl văzu închizînd ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă gîndurile. O privi din nou apoi, spunînd ceva în limba lui, se ridică în picioare cu o mișcare ușoară.

Deborah își simți privirea atrasă de frumusețea trupului său musculos, de pielea arămie, de mișcările lui de felină. Părul lung îi căzu peste față, ascunzîndu-i-o pentru cîteva clipe, dar cînd se îmbracă, Deborah roși sub privirea lui. Un zîmbet îi apăru în colțul gurii împlînzind pentru o clipă gura lui aspră.

— *Sua yurahpitu*, rosti el, rar și apăsător, ca și cum ar fi vrut să o liniștească.

Și, într-adevăr, Deborah simți că teama începe

să o părăsească. Poate că acum nu-i va mai face nici un rău. Nu era sigură de ce se oprise, dar un sentiment de recunoștință o făcu să-și încline ușor capul ca răspuns la privirea lui întrebătoare.

Șoim luă o pătură de lîngă perete cortului și o înveli. Apoi își ridică de jos cuțitul și ieși.

Deborah privi în urma lui. O durea tot trupul. Încă îi mai simțea apăsarea grea a corpului, dar știa că el ar fi putut să continue. Și că dorise asta. Pentru asta o cumpăraseră. De ce se oprise?

Șoim se întreba și el același lucru. De ce se oprise? Pentru că era încă neatinsă, încă virgină? Fusese prea surprins ca să mai poată reacționa. Ponei Bălțat greșise evident cu ceea ce-i povestise. De fapt nu era de mirare. În zăpăceala unui atac multe lucruri puteau fi greșit interpretate. Însă ea îi spusese că soțul ei murise, iar el știa că Deborah Hamilton nu era genul de femeie care să mintă fără vreun motiv. Poate crezuse că îl va înduioșa astfel, dar ideea aceasta era la fel de neîntemeiată ca și aceea că era o femeie măritată rămasă virgină.

Nu înțelegea. Și cu atît mai mult, nu înțelegea de ce lucrul acesta îl făcuse să o trateze altfel. Poate că nu era atît de dur cum se crezuse. Poa-

te mai era o parte din el care își amintea de primele lecții învățate de la mama lui cu ani în urmă. Era atât de mult de atunci, oh, atât de mult...

Doisprezece ani. Doisprezece ani de hăituială, de căutări, ani petrecuți în șaua calului. Singurul răgaz fusese aici, în tabăra tatălui său, unde, în cele din urmă, găsisese o urmă de înțelegere și fusese acceptat. Uitase de sîngele lui alb, ce făcuse și ce fusese, gîndindu-se doar la ce trebuia să facă. Nu erau mulți în tabăra aceea care să încerce să-l provoace pe fiul lui Vultur Alb la luptă, deși fuseseră destul războinici care îi încercaseră puterea, calitățile de bărbat și de fiul al marelui lor șef. Și reușise să se descurce.

Dar chiar aici, pierdut în munții reci din New Mexico, unde nici un alb nu le putea găsi tabăra, Șoim se întreba adesea ce îl făcuse să vină aici. Avusese un alt fel de viață în lumea albilor. iar acum, aici, simțea încă nevoia de a avea ceva, ceva care îi lipsea, dar pe care nici măcar nu-l putea numi.

Pînă acum.

Pînă cînd această femeie apărură în viața lui, făcîndu-l să reacționeze atât de neașteptat.

Șoim se îndreptă spre rîu, se dezbracă și se aruncă în apa rece ca gheața. Poate se va răcori și va uita buzele acelea fierbinți și sîinii pe care îi mai simțea încă în palme... Doamnel și scîncetele dulci pe care le mai auzea și acum.

— Dacă o vrei, fiule, ia-o.

Vultur Alb privi spre unicul său fiu cu o urmă de amuzament sclipindu-i în ochii întunecați.

— Un bărbat nu trebuie să se lipsească de plăcerea companiei unei femei. Mai ales de a unei prizoniere.

— Dacă n-ar fi fost...

Șoim se opri și întoarse capul.

— Dacă n-ar fi fost albă? rîse blînd tatăl său. Ai niște pretenții ciudate, Tosa Nakaai.

Șoim clipi uimit. Tatăl său îl spusese pe nume— un lucru foarte personal și intim. Nici un comanș nu ar fi îndrăznit să îi spună pe nume astfel; probabil Vultur Alb încercase să-i atragă atenția asupra diferențelor dintre culturile lor.

— Te-ai fi simțit mai bine dacă ar fi fost o mexicană-comanșă?

Gura lui Șoim avu un rictus de dispreț. Femeile mexicane-comanșe erau bune pentru orice, în afară de a fi luate de neveste. Nu, tatăl său știa foarte bine că nu s-ar fi simțit mai bine dacă Deborah ar fi fost una din acele femei.

— Keel rosti el aspru, și Vultur alb ridică din umeri.

— Atunci ia-o. Simte-te bine. Asta e doar pentru că în trecutul tău nu te-ai mai purtat așa. Dacă ea ar fi fost o femeie din acelea, acum ai fi făcut-o

deja. Cred că s-a săturat deja de tine. De două zile mormăi ca un urs. Ia-o și scutește-mi și mie urechile.

Șoim rupse o creangă și o aruncă într-o parte.

— N-a mai cunoscut nici un bărbat.

— Aiie!

Era o bogăție de comentarii într-o singură exclamație, care-i făcu pe Șoim aproape să zîmbească. Vultur Alb nu era un om prea vorbăreț. Deja vorbise prea mult.

— Femeia aceasta este doar o prizonieră, spuse Vultur Alb după un lung moment de tăcere.

Șoim deveni rigid. Vultur Alb avea dreptate. Dacă nega, însemna să îi acorde fetei un statut mult mai important. Dacă accepta, trebuia să se poarte cu ea ca atare. Nu spuse nimic și simți dezaprobarea mută a tatălui său.

Vîntul sufla printre pini și aceștia se aplecau cu o demnitate maiestuoasă, pe care numai bătrînii copaci o puteau avea. Șoim închise ochii și lăsă muzica pădurii să îl pătrundă.

— Cu mult timp în urmă, începu tatăl său, am luat o femeie albă de la soțul ei. N-ar fi trebuit s-o fac. Nu m-am uitat la ceea ce mi s-a arătat și nu am ascultat ceea ce mi s-a spus. Au murit mulți. A fost mult necaz. *Subetu.*

Șoim deschise ochii. Știa ce voia să-i spună tatăl său. I-ar fi adus necazuri dacă o păstra și nu o folosea. Mai erau și alții în tabără care o văzu-

seră, tineri cărora nu le displicuse pielea albă și părul ei de culoarea castanei coapte. Îi văzuse și știa ce ar fi spus dacă nu o făcea pe Deborah femeia lui. La naiba! Dorința lui pentru Deborah creștea cu fiecare zi și, în același timp, devenea tot mai complicată și supărătoare.

Își stăpîni furia știind că Vultur Alb ar fi fost dezamăgit de comportamentul său. Un comanș nu își arăta sentimentele, mai ales față de o femeie captivă.

Privi spre cortul său. Floarea Soarelui tocmai intra să o viziteze pe Deborah. Trebuia să pună capăt acestei prietenii înainte de a ajunge prea departe. Nu era bine să o lase să continue dar, în același timp, n-ar fi vrut să-i interzică surorii sale ceva ce îi făcea plăcere. Își amintise și de recunoștința din privirea lui Deborah și știa că, dacă era cineva care să-i facă mai ușoară captivitatea, aceea era Floarea Soarelui.

Dar nu era corect. Lucrurile nu puteau rămîne așa, iar el era cel care trebuia să le schimbe.

Șoim se ridică în picioare cu acea mișcare de felină și îl privi scurt pe tatăl său drept în ochi. Apoi se îndreptă spre cort, unde aștepta Deborah.

Capitolul 5

Lumina amiezii pătrundea prin intrarea triunghiulară a cortului. Deborah privea plictisită praful care se ridica în rotocoale aurii în razele soarelui. Aranjase păturile și biănurile, atârname hainele lui de țintele de lemn bătute într-unul din stâlpi, studiasse coșurile aliniate lângă perete și își împletise părul. Timpul trecea greu de parcă ar fi măsurat o eternitate.

Floarea Soarelui plecase și Deborah avusese sentimentul că i se interzisese să zăbovească împreună cu ea. Fata aceea avea o sfială atât de plăcută, care o făcuse să își dorească să fie prietene, dar era evident că lucrul acesta le era inter-

zis.

Gînduriile ei se îndreptau ades la paznicul ei arrogant. Nu se mai întorsese din acea după-amiază și se întreba de ce. Era mulțumită că fusese lăsată singură, dar era curioasă să afle motivul. Oare de ce erau sentimentele ei atît de contradictorii?

Deborah își netezi cutele fustei pe care o purta. Floarea Soarelui îi adusese haine noi; fusese timidă de parcă s-ar fi așteptat să fie respinsă. Fusta din bumbac și bluza iargă fură primite cu recunoștință și făcuse tot ce putuse ca să-și arate mulțumirea în fața fetei.

Se simțea ciudat să nu mai poarte nimic pe sub fustă și bluză, și se simțea puțin vinovată că îi plăcea această libertate. Și totuși libertatea ei era cea a unei captive, observă ea cu surprindere, în ciuda acelei neobișnuite stări de inactivitate. De fapt, pînă acum nu făcuse altceva decît să lîncezească.

Obișnuită să fie tot timpul ocupată, fie cu împletitul, fie să supravegheze servitoarele din casă, fusese la început bucuroasă de această pauză. Totuși, începuse să se sature. Fusese lăsată prea mult să se gîndească, să-și dea seama că inevitabilul tot se va produce.

El se va întoarce, o va căuta, iar ea nu va avea cum să-l refuze. Nu uitase ceea ce se întîmplase între ei, așa că atunci cînd îl zări, simți că roșește. Nu se mai apropiase de ea de atunci, mai mult chiar, alesese să stea într-un alt cort.

În limba lor, la cort se spunea *tipi*. Floarea Soarelui îi mai spusese și alte cuvinte, pe care acum reușea să le înțeleagă.

Pe bărbatul cu ochi albaștri îl chema *Tosa Nakaai*. Deborah nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce putea însemna acel nume. Floarea Soarelui încercase să-i explice tot prin gesturi și Deborah înțelesese că era ceva în legătură cu cerul și cu o pasăre, dar nu știa sigur ce e.

Acel comanș trufaș cu ochi albaștri îi invadase mai mult decît trupul în noaptea aceea. Îi invadasese mintea și îi revenea permanent în gînduri, chiar și atunci cînd încerca să se concentreze la lucruri mult mai importante, cum ar fi fost încercarea de a scăpa de acolo împreună cu Judith.

O văzuse pe Judith o dată, de departe, și nu observase nimic rău la ea. Din fericire, verișoara ei nu pățise nimic. Se ruga să reușească să vorbească cu ea cît mai curînd.

Deborah privi prin deschizătura cortului. Afară, ca de obicei, tabăra își ducea viața obișnuită. Copiii țipau veseli, alergînd printre corturi, cîinii lătrau, femeile sporovăiau între ele la treabă. Femeile-comanșe păreau a avea tot timpul ceva de făcut: răzuiau pieile, pregăteau mîncarea, adunau lemne pentru foc, aveau grijă de copii. Bărbații, din cîte observase, își petreceau timpul confecționînd noi arme, povestind întîmplări și, probabil, punînd la cale noi atacuri. De asemenea, vînau; carnea pusă la uscat pe stîlpi de lemn arăta din

plin acest lucru. Viața acestor oameni părea foarte strict organizată pentru cei născuți aici. Pentru o captivă însă, această organizare părea o amenințare.

Sclavii erau folosiți la treburile casnice și muncă din greu. O văzuse pe vara ei aplecată sub povara unei legături mari de lemne de foc, cu fața murdară și cu părul despletit și răvășit. O duruse să o vadă astfel, dar cel puțin nu se vedea că fusese maltratată sau că suferise ceva mai rău.

Cu siguranță, fiecare personă din tabăra aceea avea ceva de făcut.

Ceea ce însemna că și acel *Tosa Nakaai* avea ceva de făcut... în imaginația ei.

Se cutremură. Își imagină care ar fi putut fi aceea treabă. În noaptea aceea zărise foamea săibatică din ochii lui, focul care o arsesese oriunde o atinsese privirea aceea. Amintirile acelor ore erau la fel de vii și de tulburătoare. Iar corpul ei cunoscuse acea senzație stranie care o făcu să se întrebe dacă nu cumva evenimentele acelea o făcuseră să o ia puțin razna.

Cînd închidea ochii își amintea de el, așa cum îl văzuse ultima oară... corpul acela magnific, atît de masculin și dur, atît de puternic, ochii lui privind-o pe sub genele negre, făcînd-o să i se taie respirația... Gîndurile ei atît de contradictorii o năuceau și știa că se afla în pericolul de a uita ce avea de făcut.

Soarele încă mai strălucea în valea străjuită de

copaci, cînd Deborah zări o umbră întunecată la intrarea în cort. Mîinile ei tremurară ușor cînd recunoscu vizitatorul.

Tosa Nakaai se aplecă și intră în cort. Cînd stătea drept, înălțimea lui făcea interiorul cortului să pară dintr-odată mai mic. Într-adevăr, prezența lui intimidă.

Deborah își coborî ochii, temîndu-se să-l privească. Îi simți privirea asupra ei. Aproape că îi simțea căldura. Mireasma de aer proaspăt adusă cu el o pătrunse, deși încerca să-l ignore.

— *Kima*, spuse el, și o atinse ușor pe creștet. *Nu hwuhupu.*

Deborah respiră adînc adunîndu-și curajul și ridică privirea spre el. Fața lui era umbrită de lumina care cădea în spatele lui și avu impresia că văzu mînia amestecată cu un soi de nesiguranță. Oare și ea îl punea în încurcătură, tot așa cum i se întîmpla și ei... să rămînă aproape perplexă în fața lui?

— *Kima*, spuse el din nou și o scutură de umăr.

Ea se ridică în picioare, știind că a-i opune rezistență era lipsit de sens și probabil periculos.

— Bănuiesc că vrei să vin cu tine, spuse ea pe un ton calm.

Poate dacă își ascunde frica, va fi mai blînd cu ea.

El se întoarse spre ieșirea din cort, dădu la o parte fișia care îl acoperea și repetă:

— *Kima.*

Speriată, dar plină de fermitate, Deborah păși

afară din cort, în lumina soarelui. Clipi orbită și simți mîna lui pe spate.

— *Mia ranu*, spuse el aspru, ceea ce presupuse că însemna să meargă.

Îi aruncă o privire scurtă:

— Unde?

Ridică din umeri ca să-și arate nedumerirea, dar el o prinse de un umăr și o întoarse, apoi o împinse din spate, ceea ce o enervă.

— Idiotule, bombăni ea în timp ce începu să meargă, poticnindu-se în pietrele care îi înțepau picioarele goale. Cum ai vrea să-ți înțeleg limba? Cînd vorbești parcă s-ar certa doi motani... oh!

Mîna lui puternică o prinse de ceafă și îl auzi spunînd:

— *Keta tekwaaru*.

Vorbise atît de aspru încît pricepu că probabil îi spusese să tacă.

Furia rebeiă a lui Deborah se stinse tot așa cum se stîrnise și îl urmă tăcută în timp ce traversau tabăra. Iarba înaltă se unduia în valuri sub bătaia vîntului și văzu pîrîul unde Floarea Soarelui o ducea să se spele dimineța și seara. Oămenii o priveau curioși, dar Deborah își păstră privirea fermă și fața calmă, deși în sufletul ei o chinuia teama.

Oare avea de gînd să-i facă vreun rău? Probabil voia să o scoată din tabără ca să o poată viola fără să-l vadă nimeni, dar apoi își dădu seama că n-ar fi avut nevoie să se ascundă pentru așa ce-

va. Ea era de fapt prizoniera lui, putea fi folosită după bunul lui plac. Simți un nod în gât și își adună toate forțele ca să meargă mai departe fără să se poticnească.

— *Tobo-ihupiitu*, spuse el în cele din urmă, prinzînd-o de spatele bluzei, arătîndu-i astfel să se oprească.

Ea se opri, fără să reușească să-și stăpînească și tremurul.

Se aflau într-o duminică, cu tabăra rămasă departe, în spatele lor. Apa curgea doar la câțiva pași de ei. Vîntul trecea prin pinii înalți, foșnirea lor aducîndu-i aminte de rochia ei de mireasă foșnind pe treptele bisericii. Închise din nou ochii.

— *Nakaru-karu*, murmură el, apăsînd-o pe umăr și se așază pe iarba groasă. *Kahtu*.

Se așază bucuroasă. Oricum simțea că îi siăbesc genunchii. Omul acesta o îngrozea. Nu se citea nici o emoție pe fața lui rigidă, nici o aluzie că s-ar putea purta cu blîndețe. Dacă nu ar fi fost acele ore atît de stranii petrecute cu două zile în urmă, Deborah ar fi putut să creadă că bărbatul era la fel de lipsit de simțire ca și pinii aceia bătrîni. Dar amintirile acelea nu aveau darul să o liniștească prea mult.

Tosa Nakaai îngenunghie lîngă ea. Îi simți privirea arzătoare. Se simțea dezbrăcată fără lenjeria ei intimă și regretă că mai devreme se bucurase de lipsa ei. Bărbatul ar fi putut să vadă prin materialul acela subțire.

Încercă să nu se uite la el, dar ochii lui păreau să o atragă fără voia ei, și își ridică într-adevăr privirea. Avea ochii atît de albaștri, atît de reci și totuși răspîndind o dorință atît de fierbinte. Deborah simți că se fîstîcește. El sesiză reacția ei, pulsul crescut și îmbujorarea ivită cînd îi întîlni privirea.

— Te rog, nu face asta, șopti ea cînd el întinse un deget și îi mîngîie ușor bărbia.

Era ridicol, fără îndoială, să încerci să-l rogi așa ceva. Chiar dacă ar fi înțeles-o, el ar fi făcut tot ceea ce îi dicta firea. Era comanș, deci era sălbatic. Auzise atîtea povestindu-se despre ei, dar nu crezuse nimic pînă acum.

Iar acum... acum acest comanș, cu trăsăturile aspre, cu vocea ca o șoaptă răgușită, îi mîngîia fața :

— *Keta? nu kuya? a-ku-tu.*

Își aplecă ușor capul și o sărută. Gura lui era fierbinte, iar sărutul său fu ușor ca atingerea vîntului. Deborah închise ochii, cutremurîndu-se. Îl auzi șoptind ceva și deschise ochii ca să-l privească.

— *Muhraipu*, spuse el blînd, *muhraipu*.

Deborah îl privi atentă. Voia ceva, vedea asta în ochii lui.

— Nu înțeleg ce vrei? răspunse ea încurcată.

— *Muhraipu*.

El o sărută din nou, de data aceasta mai apăsător, zăbovind mai mult. Vocea lui îi șopti aspru:

— *Muhraipu*.

— Sărut? Asta ai spus? *Muhraipu*. Sărut.

El zîmbi ușor, gura superbă și pricepută, cu linii dure dezvăluind ceva din bărbatul tandru atît de bine ascuns sub masca asprimii.

— *Haa. Muhraipu*. Sărut.

Deborah simți din nou trupul lui musculos apăsându-se spre ea, în timp ce cu o mîină îi sprijini capul. Sărutarea lui fu diferită de data aceasta, de o delicatețe care o uimi. Deci, sălbaticul acesta cu fața dură și gesturi brutale putea fi și... altfel. Descoperirea aceasta o făcu să tresară.

Deborah nu încercă să-l împiedice să o sărute, dar nici nu participă. Îl lăsă să-i tortureze gura cu limba și cu buzele lui, încercîndu-i parcă limita pînă la care putea îndura, știind parcă faptul că reușise să-i facă pușul să crească înnebunitor. Dar, cu siguranță, acest bărbat nu știa că atingerile lui dărimau multe din părerile preconceptuate pe care le avusese ea despre el. Dacă putea fi atît de tandru și fierbinte în același timp, atunci, cu siguranță, nu era atît de dur cum îl crezuse pînă atunci.

Șoim se opri brusc din sărut. Deborah avu timp să vadă cum pieptul său arămiu respiră într-un tempo mai accelerat privind-o din nou cu ochii aceia flămînzii. În ciuda blîndeții lui, rămăsese nevoia aceea masculină, tensiunea care creștea între ei, iar Deborah înțelegea că nu avea nici un rost să se opună acestei forțe atît de puternice, dorinței unui bărbat de a se împerechea cu o femeie.

Vîntul îi răvăși părul și îi aruncă o șuviță în ochi, necăjind-o. Deborah ridică mîna să o înde-părteze. *Tasa Nakaai* o privi, apoi îi luă mîna într-a lui. Aproape se pierdu în mîna lui mare, cu degete lungi, și gestul acesta o făcu să se simtă mai neajutorată ca oricînd. Și atunci simți cum bărbatul splendid și dur din fața ei tremură cînd o atinge... sau a fost doar o părere.

Era o expresie neobișnuită pe fața lui sobră, de parcă și-ar fi amintit de ceva sau de cineva. Îi ținea palma mică, iegănînd-o ușor în mîna lui puternică, de parcă ar fi ținut o ființă mică și neajutorată. Începu să îi mîngîie dosul palmei cu atingeri ușoare, pînă spre degete, mîngîiere care o făcu să-și țină respirația. Se simțea atrasă de el într-un fel ciudat, deși el era un sălbatic care ar fi putut foarte bine să o oblige să facă lucruri pe care pînă atunci nici nu și le imaginase.

Iar acum parcă nici nu-i mai păsa... Ce se întîmpla cu ea?!

Șoim își ridică privirea. Deborah tremura. Îi luă degetele și atinse vîrfurile lor de gura lui.

— *Tuupe.*

Îi plimbă degetele peste gura lui, apoi repetă:

— *Tuupe.*

— *Tuupe*, repetă ea cu voce tremurătoare.

Gură — *tuupe.*

Îi conduse mai departe mîna peste fața lui, fără a-și desprinde privirea de a ei. Avea fața fierbinte, cu pielea aspră și moale în același timp.

— Koobe.

— Koobe, șopti ea tremurat. Față.

Apoi atinse un ochi și spuse *pui*. *Ka-ikuhu* era sprinceană, *puitusii* erau genele, *muubi* era nasul.

Șoim îi dădu prima lecție de anatomie în limba comanșă și Deborah uită să se mai teamă. Până când el îi puse o mână pe sîn:

— *Pitsii*.

Deborah încremeni, nereușind să mai repete cuvîntul. Palma fierbinte aiunecă pe pielea ei, mîngîindu-i sînul în timp ce o privea. Deborah trase aer în piept și mișcarea aceasta îi împinse sînul în palma lui. Îi citi imediat reacția în ochii care scînteiaseră ca o flacără, apoi își lăsă pleoapele în jos.

Deasupra lor se auzi un țipăt. *Tosa Nakaai* privi în sus și se ridică în picioare.

— *Tosa Nakaai*, spuse el și arată în direcția de unde se auzise țipătul.

Era un șoim mare, rotindu-se maiestuos pe cer. Aripile lui erau larg întinse și părea că plutește, iăsîndu-se în voia curenților de aer. Soarele care cobora spre apus își trimite ultimele raze în aripile păsării. Era o frumusețe prevestitoare de moarte, care îi trezea și admirația și teama în același timp, și își dădu seama dintr-odată că bărbatul acesta avea asupra ei același efect pe care îl producea pasărea aceea al cărui nume îl purta.

— *Tosa Nakaai*, șopti ea, făcîndu-l să tresară abia perceptibil. Șoim. Este frumos. Și primejdios...

tot așa cum ești și tu. Șoim... Ți se potrivește numele. Ești un războinic, cum este și această pasăre de pradă, și mă tem de tine.

Șoim o privi rece și Deborah simți că nu mai poate vorbi. Nu era mînie în ochii lui, dar ea se temu totuși că spusese prea multe. Poate că el îi înțelesese tonul, care îi trădase teama și în același timp atracția aceea inexplicabilă. Erau niște emoții care nu o făceau să se simtă prea bine.

Tosa Nakaai, Șoim, privi în altă parte. Profilul lui se contura în lumina asfințitului ca o efigie. Părul lui negru, strălucitor îi încadra fața, căzîndu-i pe umeri. Rămase cîteva clipe gînditor, apoi se întoarse spre Deborah cu o expresie de frustrare ce o făcu să tresară.

— *Kekunabeniitu*, rosti el aspru, iar ea înțelese că îi atinse un punct sensibil.

Se ridică ușor, aproape fluid, făcînd-o să se înfioare. O prinse de mîină și, cu o mișcare bruscă, o trase în sus. Se sperie. Însă știa că el nu voia să-i facă nici un rău.

Se întoarseră în tabără și o lăsă la intrarea în cort. Deborah privi întrebătoare spre Floarea Soarelui, ca și cum ar fi vrut să poată da glas gîndului care o frămînta: ce-i făcuse de îşi schimbase atît de brusc purtarea?

Capitolul 6

Soim se urcă în şaua celui mai iute cal al său. Animalul fornăi şi o luă la goană, lăsînd nori groşi de praf în urmă. Colţul de lună de pe cer le oferea destulă lumină. Treceau prin preeria întinsă ca săgeata slobozită dintr-un arc. Era o plăcere sălbatică, eliberatoare de energie.

Mireasma nopţii îi era atît de cunoscută. Aromă ierbii, mirosul înţepător al molizilor, praful fierbinte, toate la un loc îi umpleau nările şi îi stîrneau simţurile.

Deborah... Numele ei era în bătaia ritmică a copitelor armăsarului. De-bo-rah, De-bo-rah, De-bo-rah... ritmul creştea tot mai mult şi mai mult, cu fiecare bătaie de copită. Numele îşi aveau forţa lor

-proprie. Orice comanș știa că numele unei persoane avea un înțeles aparte, o putere aparte, doar a sa. De aceea se considera că este de rău augur să rostești numele unei persoane, era o pătrundere în intimitatea sa, un mod de a-i slăbi puterea.

Șoim avea această superstiție. Desigur, și ca rezultat a educației lui din copilărie. Și totuși, când ea îi rostise numele și în comanșă și în engleză, parcă îi atinsese acea parte din el la care nici o femeie nu ajunsese pînă atunci.

Nu s-a culcat cu ea. Și ar fi trebuit s-o facă. De fapt, de asta o luase din cort, în intimitatea acelei dumbrăvi; dacă ea s-ar fi opus, să nu audă nimeni. Nu era o rușine să se opună, dar n-ar fi vrut ca și alții să-i audă țipetele.

Și totuși nu o avuse.

Nu știa sigur de ce nu o făcuse. Știa cum să o înnebunească, să o atingă; și cunoștea suficient femeile albe ca să știe ce le putea determina să răspundă la fel. Și totuși nu fusese în stare să termine ceea ce începuse. Cuvintele ei ridicaseră un zid în jurul ei pe care nu putuse să-l treacă.

Oare îl atrăgea și altceva decît frumusețea ei delicată și atît de carnală în același timp? Pentru o clipă, în timp ce îi ținea mîna mică într-a lui, minunîndu-se de fragilitatea degetelor și de pielea mătăsoasă și albă, își aduse aminte de mîinile mamei lui. Nu erau netede și fine; munca grea de atîția

ani le înăspriseră. Dar mîinile acelea îl mîngîiaseră și îl crescuseră cu dragoste.

Erau niște amintiri îngropate demult, pe care le crezuse uitate. Pînă cînd Deborah le adusese la suprafață, ca pe o fantomă a trecutului.

Crezuse că poate fugi de amintiri, de lucrurile pe care nu ar mai fi vrut să le întâlnească, dar greșise. Nu putea fugi de el însuși.

Trase de hățuri, iăsîndu-și calul într-un trap ușor. Nu avea voie, nu putea să o lase pe femeia aceea să îi afecteze în vreun fel viața.

Deborah își șterse fruntea umedă cu dosul palmei. O ajuta pe Floarea Soarelui la treabă, descoperind că aici totui era mult mai greu decît la Natchez. Acasă existau tot felul de avantaje ale lumii civilizate care o scuteau să-și frîngă spatele spăînd rufe.

Aici trebuia să spele pe pietrele din rîu, cu un săpun făcut dintr-o combinație de grăsimi de animale și rădăcini de plante.

Coborîră în josul rîului, ca să nu murdărească apa pentru băut și, spre bucuria ei, Deborah reuși să o vadă pe vara ei destul de aproape. Inima îi bătu cu putere. Oare Judith o văzuse?

O văzuse și, încet, încercînd să-și mascheze intențiile, cele două reușiră să își facă drum una

către cealaltă.

— Judith, șopti Deborah când ajunse aproape de ea, ești teafără?

— Supraviețuiesc.

Părui blond al lui Judith era pieptănat dar murdar. Fața îi era palidă și, la fel ca și brațele, îi era acoperită cu zgîrieturi.

— Lupoanca aceea care mă ține închisă m-a ciupit așa, dar asta pentru că l-am făcut și eu zile negre.

— Nu, nu te uita la mine, o sfătui Deborah tot în șoaptă, când Judith vru să se întoarcă spre ea. Prefă-te că scapi ceva ca să ne putem apleca amîndouă.

— Tu cum o duci? Întrebă Judith. L-am văzut pe comanșul acela înalt trăgîndu-te după el afară din tabără într-o după-amiază...

Cum să-i explice? Ezită.

— Nu mi-a făcut nici un rău. Cel puțin... nu așa cum bănuiesc că ar fi putut s-o facă. Adică, doar a încercat să vorbească cu mine.

Judith se cutremură.

— Arată atît de sălbatic încît mă sperie numai dacă mă uit la el!

— Nu cred că pare atît de sălbatic, spuse Deborah, apoi se opri brusc.

Aproape că-i venea să rîdă de propriile cuvinte. De fapt, ce făcea? Îi lua apărarea?

Judith o privi atît de ciudat, încît Deborah roși și

încercă să-i explice.

— Știu că sună ciudat, dar s-a purtat de cîteva ori foarte drăguț.

— Oricum, eu am crezut că el te-a... of... că te-a forțat... Vreau să spun... l-am văzut privindu-te atît de intens...

Deborah își dădu la o parte o șuviță care îi căzuse în ochi și privi spre verișoara ei. Judith părea atît de confuză și de preocupată, că o făcu să zîmbească trist.

— Nu știu ce e în mintea lui. Tot ce știu e că pînă acum nu mi-a făcut nici un rău. Deocamdată. De fiecare dată, cînd mă trezesc dimineața, găsesc tot felul de cadouri neașteptate. Un pieptene, o pereche de mocasini, două panglici de satin pentru păr. Știu că el mi le-a adus. Altcineva n-ar fi făcut-o. Și totuși știu că așteaptă ceva.

— Trebuie să scăpăm de aici înainte de a ți se întîmpla ceva, spuse Judith privind precaută în jur. Poate avem noroc.

— Să încercăm să ne întîlnim din nou cît mai curînd. Poți veni la rîu mîine dimineață?

— Voi încerca. Dar trebuie să fim atente. Dacă unui de-al lor ne vede împreună, ne vor păzi și mai bine.

Cu un *bun-rămas* rostit încet, cele două verișoare se despărțiră ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Pentru un observator oarecare, părea o întîlnire accidentală și nevinovată.

Pentru bărbatul care privise scena de pe deal era o avertizare.

Floarea Soarelui își privea vîrfurile mocasinilor și Șoim îi văzu buza de jos lăsată ușor, semn că reflecta. Își ridică privirea spre fratele ei.

— Dar de ce nu pot să-mi exerseze engleza cu ea? Nu face rău nimănui.

— Nu vreau eu așa ceva.

— Dar lucrurile ar fi mult mai simple.

— Lucrurile simple nu sînt întotdeauna cea mai bună cale.

Șoim se simțea nervos. De obicei avea foarte multă răbdare cu sora lui. Îl surprinsese faptul că simțise la un moment dat chiar impulsul să o pocnească.

— Trebuie să mă ascuți, o avertiză el.

Fata oftă, simțind și ea enervarea fratelui ei.

— Eu n-aș fi făcut așa.

— Îți place de ea?

Floarea Soarelui aprobă din cap.

— Haa. Este foarte drăguță. Și nu se plînge sau nu țipă cum fac altele pe care le-am cunoscut. Ea este altfel.

— Da. Ea este altfel. Să nu îngădui milei tale să îi creeze necazuri. Nu vreau să pătească ceva rău.

Floarea Soarelui îl privi dintr-odată ca o ființă matură:

— Dar o vrei în patul tău.

Șoim aproape se răsti la ea:

— Nu se cade unei tinere fete să vorbească astfei de lucruri. Vrei să-i spun bunicii să te tragă de urechi?

Floarea Soarelui rîse neastîmpărată:

— Mai întâi ar trebui să mă prindă.

— Te prind eu în locul ei.

Otînd, Floarea Soarelui spuse nesigură:

— N-ar trebui să faci așa ceva.

— Vrei să mă încerci?

Ea își scutură capul, fața ei drăguță umbrindu-se de o uriașă dezamăgire.

— Nu, nu vreau. Devii foarte furios cînd vorbești despre *Eka-paapi*.

Șoim o privi o clipă fix. *Eka-paapi* — *Păr roșcat*. Pare un nume destul de potrivit pentru Deborah, dar nu se gîndise încă să îi dea un nume comanș. Era un lucru prea personal. Prea permanent. Nervozitatea îl făcu să vorbească mult mai aspru decît de obicei.

— Întoarce-te la cort și stai cu ea. Nu o scăpa din ochi. Va fi rău de tine dacă pleacă iar tu nu o oprești.

Floarea Soarelui rămase o clipă pe gînduri.

— De astă ești atît de furios? Crezi că o să te părăsească?

— Asta nu e o problemă de discutat cu copiii, spuse Șoim aspru și văzu imediat mîndria rănită în ochii fetel.

Însă nu spuse nimic ca să o împace. Trebuia să știe că va fi foarte furios dacă Deborah va fugi. Asta avea s-o facă de două ori mai vigilentă.

Șoim privi în urma fetei în timp ce aceasta se îndrepta spre cort. Era puțin separat de celelalte și cei din tabără îi acceptaseră această ciudățenie. Șoim nu stătea cu tatăl său, cu sora și cu mama soției tatălui său, ci își păstrase propriul său cort. Ținea la intimitatea sa, îi plăcea să trăiască singur. Însă, de la venirea lui Deborah în tabără, el își petrecuse nopțile în cortul tatălui său sau întins pe o blană, sub cerul liber.

Dacă ar fi dormit în cortul său n-ar fi rezistat să nu o aducă în așternutul său, iar el voia să-și demonstreze lui însuși că putea să se țină la distanță. Zîmbi în colțul gurii. Ajunsese deci și aici: să lase o femeie să-i schimbe obiceiurile. Și, de fapt, ea nu încercase așa ceva. Mai mult chiar, ar fi rămas perplexă să afle că prezența ei îl tulbura atât de mult.

Simți o greutate în coșul pieptului. Încercă să-și înfrîngă mînia. Ajunsese să fie condus de o femeie! Era ca o boală de care trebuia să se elibereze. Trebuia să scape de tensiunea aceea și să devină din nou capabil să raționeze calm. Da. Asta trebuia să facă. Și erau destule femei în tabără dispuse.

Floarea Soarelui îi întinse lui Deborah un coș.

— *Kima.*

Deborah știa că trebuie să o urmeze. Dădu din cap și încălță mocasinii din piele de cerb pe care îi primise. Șoim îi adusese și-i puse în brațe fără un cuvânt. Dar chicotitul întundat al Florii Soarelui o atenționează că gestul lui însemna mai mult decât că se gîndea să-i protejeze picioarele. Oricum, îl dăduse de gîndit.

— *Panatsayaa*, spuse Floarea Soarelui cînd Deborah se ridică și apucă coșul gol.

Mure. Sau zmeură. Nu înțelegea prea bine cuvîntul. Presupuse totuși că era vorba despre mure. De cele mai multe ori, încercările ei de a imita limba fetei o făceau pe Floarea Soarelui să se amuze copios. Alteori își dădea seama singură cînd greșea.

Soarele ardea nemilos și Deborah se întrebă cu un oftat de ce alesese Floarea Soarelui o dimineață atît de fierbinte. Mai spre seară ar fi fost mai bine. Atunci era mai răcoare. Era bucuroasă că purta hainele acelea răcoroase. Dacă ar fi purtat toate jupele, pantalonașii de dantelă, cămașa și rochia încheiată la gît, pînă acum ar fi fost leșinată de căldură.

Tufişurile cu mure se întindeau pe o coastă, în afara taberei.

Deborah privi curioasă la câţiva băieţi care se jucau în iarba înaltă de-a războinicii. Aveau arcuri şi săgeţi şi scoteau nişte chiote şi strigăte care îi amintiră de noaptea de la conacul Velazquez. Un bărbat care păzea caii se răsti la ei. Caii deveniră brusc neliniştiţi.

Deborah văzu cum bărbatul prinse unul din cai cu un frâu din piele. Probabil caii folosiţi mai des aveau frâie, în timp ce ceilalţi se aflau separat, în iarba mai înaltă. Amănuntul acesta îi dădu lui Deborah o idee în acelaşi timp tentantă, dar şi înspăimântătoare.

Ajunseră pe creasta cu tufe de mure şi se opri ră să se odihnească pe un bolovan. Floarea Soarelui îşi scoase un mocasin şi scutură o pietricică dinăuntru. Bombăni ceva în limba ei, apoi se încăiţă la loc. Privi apoi spre Deborah.

— Sînt gata, spuse Deborah încet şi sesiză că fata înţelesese.

Cu siguranţă, Floarea Soarelui înţelegea ceva engleză. Nu ştia sigur cît de mult, dar de cîteva ori remarcase că o înţelesese destul de bine.

— *Kima.*

Floarea Soarelui se ridică, îşi scutură fusta de praf şi luă din nou coşul în mînă.

Porniră încet de-a lungul tufelor. Unele crenguţe erau atît de încărcate de fructe, încît se apleca-seră spre pămînt. Era o dimineaţă frumoasă, cu soare arzător şi gust delicios de mure.

Deborah simți că o cuprinde moleșeala și văzu că și Floarea Soarelui era la fel de adormită, așa că se așezară mai la umbră, să se odihnească. Păsările ciripeau; vîntul le răcorea fețele încinse de căldură. Deborah își desfăcu părul din coada pe care și-o agătase printre crengiile și țepii lungi ai tufișurilor cu mure.

— E plăcut aici, spuse ea încet, neștiind dacă Floarea Soarelui înțelege tot ce spune, dar dornică de conversație. Înțeleg de ce oamenii și-ar dori să trăiască atît de simplu. Înainte, viața aceasta era un mister pentru mine. Mă tem că poporul meu consideră indienii niște săibatici. Dar nu este așa...

Își prinse genunchii cu brațele și zîmbi fetei care o asculta cu atenție.

Floarea Soarelui privi înapoi, în valea unde corțurile erau răspîndite dincolo de rîu. Deborah simți că fata este frămîntată de ceva și dori ca bariera dicată de limba lor diferită să fie trecută.

— Nu știu ce ți s-a întîmplat, începu ea, dar aș dori să te pot ajuta. Ești foarte drăguță și foarte bună cu mine și nu îmi place să te văd tristă.

Floarea Soarelui o privi suprinsă. Sări în picioare și vru parcă să spună ceva, buzele îi tremurară ușor. Apoi scutură din cap și codițele ei lungi și negre i se risipiră violent peste umeri.

— Yaa, murmură ea.

Ochii îi erau plini de nedumerire și Deborah se

adînci în tăcere. Se întrebă cum va reacționa această fată cînd ea și Judith vor reuși să evadeze. Se rugase ca evadarea să fie posibilă și să reușească să găsească drumul înapoi spre lumea civilizată. Desigur, pînă acum soldații ar fi trebuit să le găsească. Oare fuseseră alertați? Le căuta cineva? Trecuseră trei săptămîni de cînd fuseseră capturate la conacul Velazquez.

Deși nu era prea sigură unde se află, Deborah știa că e la cîteva zile de mers călare din Texas. Probabil erau în New Mexico. Dacă ea și Judith reușeau să scape și țineau drumul spre sud, puteau găsi calea spre casă. Dar dacă le prindeau... nici nu voia să se gîndească ce se putea întîmpla cu ele.

Ceva din frumusețea acelei dimineți dispăruse și Deborah nu știa sigur de ce. Poate cuvintele ei o tulburaseră în vreun fel pe Floarea Soarelui.

— *Kima*, murmură fata, și Deborah o urmă înapoi în tufișurile cu mure.

Acum soarele ardea exact deasupra lor. Pînă și păsările tăcuseră, în timp ce insectele bîzîiau parcă mai tare ca înainte. Se auzi un foșnet în iarba înaltă, dar Deborah se gîndi că era doar vîntul.

Mai culese cîteva mure; aveau degetele aproape negre și brațele zgîriate de spini. Își prinse fusta de un spin și se întoarse murmurînd ceva.

Auzi din nou un zgomot, care o făcu să ridice capul și deschise gura să spună ceva, dar Floa-

rea Soarelui îi puse mîna pe braț, făcîndu-i semn să tacă. Fata era încordată, răspîndind un sentiment de teamă și primejdie.

Deborah tremură. Văzuse cum se întorseseră comanșii aducînd femeii dintr-un alt trib și știa că triburile se războiau adesea între ele, răpind femeii și cai.

Inima începu să-i bată cu putere în piept și simți că îi slăbesc genunchii. Nu își dăduse seama, dar mîna ei se prinsese de brațul Florii Soarelui și o strîngea cu putere. Fata o scutură ușor și Deborah își slăbi strînsoarea.

Zgomotul acela se auzi din nou și de data aceasta se distinse clar că era o voce de bărbat, profundă și aspră. Apoi se auzi un țipăt ușor, de femeie. Deborah simți că leșină. Oare un dușman prinsese pe cineva pe neașteptate? Erau mai mulți? Urmă exemplul Florii Soarelui și se lăsă încet la pămînt, cît de ușor putu. Tufișul des le ascundea de privirea vreunui dușman aflat prin preajmă, rugîndu-se să nu le caute nimeni acolo.

Ghemuite în frunziș, fetele așteptau în tăcere, în timp ce vocea părea să se apropie. Deborah privi spre Floarea Soarelui și o văzu făcînd ochii mari, recunoscînd parcă pe cineva. Își duse un deget la buze, făcîndu-i semn să tacă.

Încurcată, Deborah tăcu.

Îl recunoscuse și ea. Bărbatul era Șoim. Era cu o femeie, una din acele mexicane-comanșe, și nu pă-

rea deloc că se luptă, așa cum crezuse la început. În schimb, Șoim îi înconjurase talia cu un braț și femeia râdea. Deborah încremeni. Simți că nu mai poate respira.

Era mai mult decât evident ce avea să urmeze. Îi ridică femeii bluza peste cap și-i prinse sînii în palme. Amintirea acestor gesturi o făcu să închidă ochii. Nu voia să mai vadă! Dar vocile lor îi zgîriau auzul. Rîsetele femeii se transformară în gemete, apoi în gîfîieli, iar vocea lui Șoim deveni tot mai sacadată. Părea că nu se mai termină... Apoi el scoase un geamăt aspru, iar femeia țipă scurt și ascuțit... După care se făcu liniște.

Se lăsă o tăcere mai asurzitoare decât ceea ce auzise mai înainte. Deborah deschise ochii. Spre surpriza ei, obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

Și nu înțelegea de ce.

Capitolul 7

Soim mîngîie obrazul femeii. Aceasta îl privea cu ochii mari, plini de uimire. Era singurul gest tandru de care se simțea în stare.

Un zgomot ușor dintre tufișurile din apropiere îl avertiză că se mai afla cineva în preajmă. Ochiul lui atent surprinse mișcarea fugară a unei fuste de bumbac și își dădu seama cine se ascunsese în tufiș.

Nu știa de ce, dar era deranjat că Deborah și sora lui îl văzuseră cu femeia aceea. Așteptă pînă cînd cele două se depărtară, apoi se ridică în picioare și își aranjă veșmîntul. Femeia îl privi din iarbă, cu sînii dezgoliți și cu fusta ridicată pînă la brîu. Rotunjimile acelea care îl excitaseră cu cîteva minute înainte, acum îl lăsau rece.

Îi spuse răstit să se îmbrace, apoi se răsuci pe călcîile și o porni spre tabără. Nu o așteptă, dar îi dădu voie să îi urmeze. De altfel, femeia era obișnuită cu astfei de purtări brutale. Cortul ei era la marginea satului și văzuse mulți bărbați intrînd și ieșind.

Șoim se gîndi la Deborah, la ochii ei căprui, la pielea albă și netedă, la coapsele ei - cele mai minunate și excitante pe care le văzuse vreodată - și descoperi că experiența pe care tocmai o avusesse nu-l ajutase să se simtă mai ușurat ca înainte. N-ar fi trebuit să încerce să-și potolească dorința pentru cineva cu altcineva. Nu voia doar să se culce cu o femeie. O voia pe Deborah.

O văzu. Părul îi flutura în vînt în timp ce fugea. Floarea Soarelui era lîngă ea. Șoim înjură cumplit în engleză. Nu era nici o înjurătură în comanșă care să o întreacă.

Cu ochii la ele, se lovi de ceva. Privi în jos și văzu un coș răsturnat. Bobițeie negre erau risipite în jur. Se opri. Acum aflase ce căutaseră ele acolo și mînia l se mai potoli. Se aplecă, ridică coșul în care mai rămăseseră cîteva mure și-și continuă drumul la vale către sat. Cineva îl strigă dar nu se osteni să răspundă.

Ajunsesse la cort, intră înăuntru și se opri aruncînd coșul la pămînt. Deborah privi spre el dar, cînd Șoim întinse mîna spre ea, fata se feri, dîndu-se cîtiva pași înapoi.

Reacția ei îl surprinse, înfuriindu-l. Spuse ceva pe un ton răstit, apoi o înșfăcă, trăgînd-o la pieptul lui. Îi simți puisul zbătîndu-se sub degetele strînse pe încheietura fragilă.

Privirile li se întîlniră și Șoim se întrebă ce anume de pe fața lui o făcu să reacționeze atît de violent. Deborah încercă să-i scape din brațe, dar el o prinse de talie.

Mîna mică, încă pătată de murele negre îi rămăsese liberă și, înainte ca el să facă o altă mișcare, palma ei i se lipi de obraz, plesnind cu sete. Șoim rămase împietrit. Nu-i venea să creadă ce se întîmplase.

Floarea Sparelui tresări brusc, apoi rămase și ea înlemnită. Cu buzele întredeschise, respirînd greu, Deborah încerca să-și stăpînească lacrimile. Nimeni nu scotea o vorbă. Șoim simți cum i se încleștează dinții. Rămase o clipă nemișcat, parcă să-și vină în fire, apoi, cu o mișcare ușoară o aruncă pe Deborah pe umăr. Se aplecă, ieși din cort și porni pe drumul ce ieșea din tabără.

Deborah avu bunul simț să rămînă nemișcată. Dacă ar fi tipat și s-ar fi zbătut avea toate șansele să se trezească jos. Stătea inertă pe umărul lui și, de data aceasta, nimeni nu mai avu curajul să îl strige în timp ce trecea cu fața calmă prin mijlocul

taberei, spre povârnișul acoperit cu iarbă înaltă pe care tocmai îl coborîse.

Furia îl făcuse mai aspru ca de obicei, și nu-i păsa că ea era înspăimîntată. Sau ar fi trebuit să fie. Nici o femeie n-ar fi îndrăznit să lovească un bărbat, mai ales o femeie captivă! Dacă altcineva în afară de Floarea Soarelui ar fi văzut-o, mîndria lui ar fi trebuit să ceară o răzbunare aspră și neîntîrziată. Așa cum fusese, palma ei îl împinse la limita extremă a stăpînirii de sine.

Acum voia numai să o forțeze să se culce cu el, să intre în ea, s-o simtă și să uite de orice altceva. Voia să audă vocea ei, șoaptele, chemările, țipetele ei de plăcere.

Dorința devenise tot mai puternică cu fiecare zi, și se întrebuse de atîtea ori dacă tatăl său nu avusese dreptate cînd îi spusese că ar fi trebuit să se culce cu ea pînă acum. Era o prizonieră. Prizoniera lui. Iar ea trebuia să învețe lecția asta foarte bine.

Însă Deborah Hamilton era și o lady. Avea demnitate, curaj, înțelegere, și toate acelea erau calități rare pentru o femeie. Ar fi vrut să o păstreze pentru el, să-i dea timp să-l cunoască. Și totuși timpul îl presa. O voia... pe Deborah. Și dacă ea va încerca să scape din tabără? O văzuse vorbind cu femeia blondă, și aflase că era verișoara ei. Mai știa că Deborah Hamilton ar fi avut curajul să înfrunte orice pericol. O vedea în stare să piece

fără să se gîndească la consecințe.

Șoim era conștient de toate acestea. Tot așa cum știa că această dorință înnebunitoare pentru ea se putea transforma în altceva, ce l-ar fi putut face să regrete. Dar nu mai putea da înapoi. O văzuse, o luase și o voia.

Cînd ajunseră în dumbrava umbrită de pini, o dădu jos de pe umăr, sprijinind-o cu un braț, să nu cadă. Ea își scutură părul cu un gest mîndru și sfidător și îi înfruntă privirea mînioasă.

Furia ei îl uimi. Ar fi trebuit să fie speriată. Se purtase aspru cu ea. Îl sfida chiar dacă era aproape de două ori cît ea și mult mai puternic.

— Bănuiesc că acum o să mă violezi, îi spuse pe un ton rece și caustic.

Șoim își încheștă făcile.

— Era de așteptat, de altfel. De fapt, asta ți-ai dorit de cînd m-ai văzut. Să mă întind jos pentru tine.

Nu-i răspunse, dar o privi îngustîndu-și ochii, deveniți acum de culoarea oțelului. Deborah păru că-și pierde obrăznicia. Bărbia micuță îi tremura ușor și Șoim văzu printre gene tresărirea nervoasă a mîinilor. Ochii ei căprui îi înfruntară însă privirea, provocîndu-l.

— *Kwabitu?* pronunță ea, arătînd spre pămînt. Vrei să mă întind aici pentru tine?

Vocea și privirea ei trădau mînia abia stăpînită. Șoim simți că-l cuprinde rușinea. Dar imediat, fu-

ria îi luă locul. La dracu'! N-ar fi trebuit să-l provoace. Nu se afla într-unul din saloanele ei elegante; era captiva lui! Orice alt bărbat ar fi trîntit-o la pămînt și i-ar fi ridicat fusetele în cap. Credea că îndrăzneala ei o poate salva?

Încet, fără să se grăbească, o trase spre el. Pupilele ei se măriră, trădîndu-i nervozitatea, dar nu își feri privirea. Bine. Voia ca ea să se convingă de mînia lui, să vadă ce poate el să facă, dacă se purta la fel de prostește în continuare.

Cu aceeași încetineaiă calculată, începu să-i ridice bluza, dezgolindu-i pielea albă. Pe gît erau cîteva pete roșii. O arsese soarele. Floarea Soarelui n-ar fi trebuit să o scoată în arșita aceea, gîndi Șoim, aproape cu ciudă. Avu o ezitare și Deborah făcu greșeala să încerce să se tragă înapoi. Asta îi excită mai tare.

— *Puaru*, se răsti el.

O prinse cu o mîină de părul bogat, în timp ce cu cealaltă începu să o dezbrace fără grabă. Dacă voia să se opună, n-avea decît să încerce.

Dar ea rămăsese nemișcată și tăcută, închi-zînd ochii, cu buzele tremurînd, stăpînindu-și plînsul.

De fapt, nu era chiar o victorie, se gîndi Șoim nervos. Nu era nici o satisfacție în îngenuncherea unui adversar supus.

Îi eliberă părul și se dădu un pas înapoi, privind-o cum stătea dreaptă, cu brațele lăsate pe lîngă

corp și ochii închiși. Vîntul îi răsfirea părul, risipind cîteva bucle pe sînul rotund. Privi sfîrcurile, care se întăriseră ca doi boboci micuți de trandafir.

Era atît de frumoasă. N-ar fi crezut că putea să aibă formele atît de perfect conturate. Nimic nu o mai ascundea de privirile sale, nici hainele, nici întunericul. Lumina soarelui îi acoperise trupul, dîndu-i o strălucire mată, ca a marmurei neșlefuite.

Sîinii mici i se ridicau obraznici. Talia subțire cobora leneșă spre rotunjimea șoldurilor. Coapsele suple și gambele zvelte se îngustau spre niște genunchi perfect rotunzi, iar picioarele goale se zăreau din iarbă mici și delicatese. Era atît de fragilă și de fină, încît îl făcu să se simtă stîngaci și grosolan. Pur și simplu abia se mai putea stăpîni să nu intre în ea, așa cum erau, în picioare, uitînd că dorința lui era ca și ea să-l vrea. Săruturile și mîngîierile i se păreau insuficiente pentru a domoli focul aprins. Să se cufunde în ea, să-l încleșteze în trupul ei, să-i simtă gustul...

Deși de abia se culcase cu mexicanca, dorința pentru ea era aproape animalică, atît de puternică de parcă n-ar fi fost cu o femeie de luni de zile. Răzbunarea pe care o plănuise se întoarse împotriva lui.

— *Nananisuyake*, murmură el, cu o voce atît de răgușită, că nu o recunosc ca fiind a lui.

Frumoasă. Nu, de fapt era mai mult decît atît. Era minunată și senzuală, fără a face nici un efort

pentru asta.

Îi privi din nou fața aibă, neclintită, cu ochii închiși. Căldura îi invadă trupul. Ardea pentru ea. Iar ea aștepta. Simți o dorință stranie să o oblige să i se supună.

Știind că se împinge singur la limita autocontrolului, făcu un pas spre ea și o atinse. Îi prinse ușor sînul în palmă și îi simți tresărirea. Își trecu degetul peste sfîrcul roz, încălzit de soare. Voia să o pedepsească - îndrăznise să-l lovească, cînd el venise cu gîndul de a o împăca - dar se simțea el cel pedepsit.

El era cel care se chinuia, care suferea mai mult. Voia să o vadă cedîndu-i, dar nu cu ură și cu împotrivire, ci de bună-voie, fremătînd și tîpînd sub atingerile lui.

Îi ridică bărbia cu un deget.

— *Punitu nue*, spuse în șoaptă și o atinse ușor cu palma pe obraz, făcînd-o să-și deschidă ochii.

Se aplecă și o sărută ușor pe gură. Buzele ei aveau un gust dulce, care i se păru cunoscut. Își desprinse privirea de la gura ei și zîmbi ușor.

— *Panatsayaa*.

Ea clipi, apoi roși.

— Da... mure... am mîncat mai devreme...

O cuprinse cu un braț și o lipi de el. Era o adevărată tortură. Pielea ei netedă și caldă îi biciui simțurile. Își lăsă palma să-i lunece pe spate, apoi își desfăcu degetele peste fesele rotunde.

Tremurînd tot o lipi și mai strîns de el. Deborah îi simți erecția. Respirația lui deveni aspră. Crezuse că femeia aceea mexicano-comanșă îi fusese de vreun folos, dar nu făcuse decît să se amăgească singur. Nu era nici o eliberare, nici o satisfacție, pînă cînd nu o pătrundea pe Deborah.

Îi mîngîie brațele, apoi o prinse de mîini și i le lipi de pieptul lui. Palmele îi erau reci. Privi în sus. Soarele strălucea, încălzindu-i trupul și totuși Deborah tremura de parcă i-ar fi fost frig. Cum putea să tremure, cînd el simțea că arde în flăcări?!

Sprîjinind-o, se aplecă ușor spre pămînt. Într-o clipă era întinsă sub el, în iarba moale, cu părul risipit ca un foc întunecat pe pămînt. Încet, încet, Șoim își lunecă palma pe tot corpul, mîngîind-o.

— Nu face asta, șopti ea cînd îi întîlni din nou privirea.

Șoim se opri dintr-odată.

— Oh, Doamne... dacă m-ai putea înțelege, te rog... keta! Keta. Nu!

Șoim rămase ca împietrit. Privirea îi fu atrasă de ochii ei mari, rugători, în care i se reflecta propria față.

Deborah ridică mîna și îi atinse ușor obrazul cu un deget tremurător. Văzu nehotărîrea din ochii aceia albaștri ca oțelul. Era prea mult să spere că nu va face ceea ce era prea evident că intenționa să facă. Îi simțea erecția, organul întărit lipit de coapsele ei, simțea tensiunea din trupul lui muscular.

Soarele îl lumina pe Șoim din spate, aureolindu-i parcă părul negru strălucitor, umerii puternici, gâtul puternic. Oare ce era cu acest bărbat, care o fascina și o dezgusta în același timp? Ar fi trebuit să se teamă de el, să fie îngrozită, și totuși adesea se trezea cu gândul la el. După ce îl văzuse cu cealaltă femeie, auzise strigătele acelea primitive, care o îngroziseră și o excitaseră în același timp, simțea nevoia să fugă de ea însăși mai mult decît de el.

Atingerile lui aprindeau în ea o flacără pe care nu o putea opri. Ar fi vrut să poată. El putea să o violeze. I-ar fi fost ușor. Dar, tot ce făcea era să o sărute, să o mîngîie și să-i vorbească cu vocea aceea ușor răgușită... Pînă și vocea lui îi dădea fiori!

Cuvintele rostite în limba comanșă și ochii albaștri și reci o făceau să vibreze din cap pînă în picioare. Se simțea învăluită, absorbită de el.

Dar nu era încă pregătită, nu știa dacă ar supraviețui cedîndu-și trupul și sufletul acelui bărbat, care îi umplea zilele de seducție și nopțile de vise. Ceea ce se întîmplase atît de repede și dezgustător cu Miguel era atît de diferit cu Șoim. Felul în care o făcea să se simtă... un fel de plăcere febrilă în tortura aceea dulce a atingerilor lui.

Crezuse întotdeauna că trebuie să existe mai întîi o prietenie solidă între un bărbat și o femeie pentru a ajunge mai tîrziu la o atracție atît de in-

tensă. Cît de mult greșise! Toate părerile ei se spulberaseră ca suflate de vînt.

Șoim o privi îndelung, cu ochii umbriți de genele dese și gura strînsă într-o linie aspră, apoi se ridică cu o mișcare înceată și îi făcu semn să se îmbrace. Se dădu cîtiva pași mai departe și se întoarse cu spatele. Ar fi fost prea mult să mai vadă și asta. Ar fi înnebunit sigur.

Deborah îi aruncă o privire fugară în timp ce se îmbrăca și îi văzu spatele musculos, rigid de încordare. Părul negru îi cădea pe umerii largi, într-o unduire lină. Își aduse aminte de șoimul pe care îl văzuse plutind cu aripile larg desfăcute în vînt.

Netezi cutele fustei, apoi tuși ușor. Șoim se întoarse. O privi și un zîmbet dureros de cinic flutură o clipă peste buzele senzuale.

— Kima.

Vino! Da. Trebuia să-l urmeze. Nu avea de ales. Și porni pe urma lui ca un cățel după stăpîn, amețită și sîcîită de asaltul întregii lui ființe asupra simțurilor sale.

Capitolul 8

Trecu o săptămână cu o încetineală care o duse la disperare pe Deborah:

Din ziua când îl lovise pe Șoim, acesta nu se mai apropiase de ea. Venise în cort să mănânce și să vorbească cu sora lui, dar ei nu îi mai adresase nici un cuvânt.

Totuși, îi simțea privirile și când se afla la distanță de ea. O ardeau, fierbinți și albastre și o răscoteau. Crezuse o vreme că îi este frică, dar își dădu seama că emoțiile ei se transformaseră în cu totul altceva.

Când se afla în preajmă, chiar dacă o ignora, începea să tremure. O fierbințeală îi cuprindea tot trupul și picioarele i se mișcau. Șoim îi invadase visele. Uneori visa că era femeia aceea pe care o

văzuse culcată sub el pe iarbă.

Trezise în ea trăiri ciudate, se simțea posedată de el ca de un demon.

Judith se îngrozi cînd află toate acestea.

— Nu se poate, șopti ea dimineată pe cînd spălau niște vase de lemn în rîu.

Cei care le vegheau nu erau prea aproape de ele, iar cele două verișoare reușiseră să vorbească ceva mai tare acoperite de zgomotul apei.

Deborah roși.

— Ba da. Nu e chiar atît de rău cum am crezut la început.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Deborah! Recunosc că arată bine; pentru un indian, merge, dar este un sălbatic! Cum poți să-ți închipui că ar fi blînd, drăguț sau măcar decent? N-ai văzut cîte captive sînt în tabăra aceasta? Iar noi sîntem asemeni lor...

— Judith, ar fi putut să facă cu mine orice ar fi vrut, și totuși m-a ascultat și n-a făcut-o.

— Te-a ascultat?

Ochii albaștri ai lui Judith o priviră măriți de uimire.

— Cum ar fi putut măcar să te înțeleagă? Nici unul din acești sălbatici nu înțelege engleza.

— Mă îndoiesc. Cîteodată cred că înțeleg. Uneori le vine greu să ne dea ordine în limba lor. Chiar și Floarea Soarelui se descurcă greu în astfel de situații.

— Văd că ești foarte atașată de fata aceea.

— Da, simt... Este dulce, plină de viață și amuzantă. Dacă ar fi fost albă...

— Dar nu este albă, o întrerupse Judith cu o urmă de enervare.

— Nu, nu este, oftă Deborah.

— Cred că nu te-ai îndrăgostit atât de tare de sălbaticii ăștia încît să vrei să rămîi aici?

— Nu, nu s-a întîmplat așa ceva. De fapt, cred că am un plan.

Pentru prima dată vocea lui Judith deveni plină de speranță și nerăbdare:

— Spune-mi.

Deborah aruncă o privire în jur. Celelalte femei erau ocupate cu spălatul și cu sporovăiala, iar Floarea Soarelui era așezată ceva mai departe, pe o piatră.

— Dincolo de tabără e o pajiște unde își duc caii la păscut. Știi unde e?

Judith dădu din cap.

— Da. Dar unii cai sînt ținuți pe lîngă corturi.

— Bănuiesc că doar caii preferați.

Deborah se opri. Chiar așa era. Și Șoim avea calul său preferat, un armăsar mare, gri, cu coada și coama negre, cu pieptul musculos. Îl văzuse de multe ori țesălîndu-l, vorbindu-i, hrănindu-l.

— Da, am văzut și eu, e așa cum spui.

— Atunci poate ai observat că sînt lăsați să a-lerge și că au frielele lăsate libere. Dacă am reuși să prindem doi cai, am putea fugi de-aici.

Judith tăcu cîteva momente.

— Cum am putea face așa ceva? Sîntem supravegheate foarte strict. Admiratorul tău cel chi-peș e tot timpul cu ochii pe tine, și cînd nu e el în preajmă, e fata aceea.

— Se va ivi o ocazie. Trebuie să fim pregătite.

Cele două verișoare se depărtară ușor una de cealaltă. După un moment, Deborah șopti destul de tare, cât să o poată auzi Judith:

— Adună-ți cîte lucruri poți pentru un drum lung. Ascunde-le. Fii pregătită. Voi face și eu la fel. Poate ocazia se va ivi curînd.

Judith își scutură părul din ochi și aruncă o privire fugară spre Deborah.

— Așa voi face. Dar acum e mai bine să ne depărtăm.

Femeile începură să se îndrepte încet spre tabără, purtîndu-și rufele spălate în coșuri împletite. Deborah o văzu pe Judith aplecată sub povara unui astfel de coș. Ar fi vrut să o poată ajuta sau să știe limba comasă și să-l roage pe Șoim să o cumpere și pe Judith.

Un țipăt atrase atenția lui Deborah și, cînd ridică privirea din nou, o văzu pe verișoara ei înhățată de un comanș înalt pe care nu îl recunoscuse. Judith se zbatu, dar indianul o prinse de păr, aproape imobilizînd-o și rîse răutăcios. Deborah se repezi spre ei, dar Floarea Soarelui o prinse de mîna și îi făcu semn cu capul că nu are voie.

— Trebuie să o ajut, rosti Deborah grăbită și îi împinse mîna.

Dar nu făcu mai mult de trei pași și o femeie vînjoasă îi bară drumul. Ochii îi scînteiau amenințător. Deborah se opri și spuse calm:

— Dă-te din calea mea!

Dar femeia nu se clinti.

Floarea Soarelui începu să se certe cu femeia,

În acest timp, Deborah o căută din priviri pe Judith, dar aceasta dispăruse. Nu mai era nici urmă de ea, și Deborah se opri în loc, simțind că nu mai era nimic de făcut.

Floarea Soarelui o prinse neliniștită de mîneacă, încercînd să o potolească. Dar nu reuși mare lucru. Nu-i rămînea decît să se roage ca Judith să nu fie tratată prea rău.

Cînd se întoarseră în tabără, Floarea Soarelui intră în cort și îi aduse o bucată mare de pînză de bumbac. Îngenunche și i-o puse în brațe. Deborah nu reuși să-i întealească privirea, dar îi înțelese dorința — voia să-i coase o rochie.

Materialul era moale și mătăsos. Deborah își alese un ac lung pe care începu să-l mînuiească cu mișcări sigure. Se pricepea bine la cusut, învățase încă din copilărie, dar nu-și închipuise nicio dată că avea să-și folosească aceste cunoștințe într-o tabără comanșă.

Își petrecu cîteva zile cu cusutul. Cîteodată, Floarea Soarelui o chema la un joc cu o blană și niște bețe. Scopul era să nimerești cu o săgeată bețele înfipite în jurul blănii. Fiecare băț valora un număr diferit de puncte și lui Deborah îi luă vreo trei zile să priceapă regulile jocului, spre hazul celorlalți jucători.

Deși zilele erau plăcute — dacă se putea spune astfel — nopțile erau o tortură pentru ea. Adesea îl

zărise pe Șoim învîrtindu-se în jurul cortului. Nu făcea nici un efort să o evite, dar nici să o caute. Cu toate acestea, știa că Șoim nu o uitase.

În noaptea aceea, Deborah stătea în fața cortului, împreună cu Floarea Soarelui, privind spre bărbații adunați în mijlocul taberei. Urma să se petreacă ceva. Bărbații rîdeau și vorbeau tare și un aer de veselie străbătea prin întreaga tabără.

Șoim stătea deoparte, nepăsător, cu chipul luminat de flăcările focului, cu liniile feței atît de reci, de parcă ar fi fost săpată în piatră. Își simți inima tresărind. Era atît de frumos și se întrebă dacă nu cumva Judith avusese dreptate cînd îi spusese că nu e în toate mințile. Cum de ajunsese să îi pese de un comanș? Un bărbat atît de departe de viața ei firească, încît normal ar fi fost să-l privească doar ca pe un dușman. Și totuși îi păsa de el.

Imposibil. El nu ar fi putut trăi în lumea ei, tot așa cum ea nu voia să trăiască în lumea lui. Deși ținea sincer la Floarea Soarelui și simțea atracția aceea irezistibilă spre Șoim, știa în același timp că n-ar fi putut trăi printre ei.

În săptămîna care trecuse, gîndul evadării îi acaparase toate gîndurile. Fiecare privire pe care Șoim o aținea asupra ei, răscolindu-i sufletul, o avertiza că el nu va mai aștepta multă vreme. Trebuia să fie a lui.

Dincolo de focul din mijlocul taberei, Deborah zări scînteind părul blond al lui Judith. Era alături de alte prizoniere, stînd fără să facă nimic, privind și ele la vînzoleala din tabără. Ar fi vrut să înțeleagă mai mult din limba lor. Atunci ar fi priceput poa-

te ce era cu agitația comanșilor.

Fură aduse armele, iar caii sforăiau și se roteau agitați, scuturându-și coamele și stîrnind praful. Bărbații păreau mai animați și Deborah prinse cîteva cuvinte, pe care reuși să le înțeleagă. *Kwu-hupu. Nabitukuru. Sikusaru.* Dar era de ajuns ca să o facă să tremure. *Captivi. Război. Răpire.* Era evident că se pregătea de un nou atac. Iar ea nu putea face nimic.

Gînditoare, se ridică în picioare. Floarea Soarelui privi spre ea, cu o expresie îngrijorată.

— *Ni? yusuhaitu?*

Deborah își îndreptă privirea spre ea.

Fața ei drăguță privea preocupată. O atinse pe umăr, ca și cum ar fi vrut să o liniștească și îi spuse ceva.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg.

Ridică din umeri și își întoarse din nou privirea spre bărbați. Unul dintre ei începu să bată în niște tobe și cîțiva războinici porniră să danseze în ritmul bătăilor, chiuind și rostind cuvinte ciudate, cu sonorități guturale, pe care Deborah nu le pricepu. Un bărbat bătrîn și gîrbovit, purtînd un cap de bizon ieși dintr-un cort și începu să cînte cu o voce ascutită. Toată lumea amuți, ascultîndu-l. Deborah se cutremură. Bătrînul zăgănea un lanț de care erau prinse tigvele unor animale mici. Pieptul îi era gol. Purta niște mocasini ce îi acopereau gambelor osoase, de care erau încolăcite piei de șarpe și tot felul de gheare de animale sălbatice.

Observă că toți comanșii îl tratau cu un respect deosebit, chiar cu venerație. După ce înconjură

tabăra se opri și ridică deasupra capul de bizon. Vocea lui răsună din nou, avînd un efect profund asupra celor ce ascultau.

Pînă și Floarea Soarelui stătea alături de ea aproape împietrită. Oare ce spusese bătrîmul acela de îi făcuse pe toți să tacă? Sau să îi facă să se teamă.

Îl observă pe Șoim privind-o într-un fel ciudat. Pe fața lui se citea o încordare care o alarmă. Rămase însă șocată cînd văzu că mai mulți comanși aveau privirile îndreptate spre ea. Dar nu din curiozitate. Nu, nu erau deloc prietenoase, ci de-a dreptul ostile.

Dădu un pas înapoi și o căută cu privirea pe Floarea Soarelui. Fata îi făcu semn s-o urmeze. Deborah făcu întocmai, însă fără grabă, pășind mîndru, cu capul semeț. Nu înțelegea ce făcuse, dar era evident că bătrîmul acela spusese ceva despre ea.

— *Kima*, șopti Floarea Soarelui speriată.

Deborah grăbi pasul. Cînd ajunseră în interiorul atît de familiar al cortului, amîndouă răsufară ușurate.

— *Tsaa*, zîmbi Floarea Soarelui.

— *Tsaa*. Bine, reuși și Deborah să schițeze un zîmbet, continuînd însă să privească spre mijlocul taberei.

Flăcările focului aruncau suficientă lumină în interiorul cortului, cît să poată zări chipul îngrijorat al Florii Soarelui. Se întîmpla ceva. Pînă atunci nu mai simțise atîta ostilitate îndreptată asupra ei. Și totui părea să pornească de la acel bătrîn.

Floarea Soarelui ieși din cort, apoi se întoarse cu rochia încă neterminată, pe care i-o puse lui Deborah în brațe.

— Trebuie să am o ocupație, înțeleg, spuse Deborah cu tristețe. Să încerc să nu mă mai gîndesc la ce s-o fi spunînd despre mine acolo. Bine. Îmi voi face o ocupație. Totuși, tare aș vrea să știu de ce, dintr-odată, se uită toți la mine de parcă aș fi omorît pe cineva.

Crezuse pînă în seara aceea, că cel puțin femeile comanșe, o acceptaseră în mijlocul lor cu prietenie, aproape ca făcînd parte din viața lor de tabără. Acum îi arătaseră că era încă o străină.

Ce putuse bătrînul acela ciudat să le spună de stîrnise o asemenea reacție din partea lor?

Șoim stătea semet în mijlocul taberei, conștient că toți îl priveau. Chiar și tatăl lui era cu ochii pe el. Fără îndoială, voia să-și dea seama de efectul cuvintelor lui *Muhwooru* asupra fiului său. Simți o stare de nervozitate. Ce avea de gînd să facă? Să îl contrazică? Nu. N-ar fi putut face așa ceva.

Deborah era captiva lui, femeia lui albă, iar el, de asemenea, era venit din afara lor. O parte din el nu putea să înțeleagă toate acestea. O parte înțelegea. Fata aceea nu trebuia să-l facă să uite toate acestea, nu trebuia să-l determine să-și slăbească vigilența. Ea încă nu știa toate acestea, nici măcar nu realiza că ea avusese efectul acela

asupra lui. Era umilitor. N-am să reușesc niciodată să aparțin unui anume loc? Am simțit vreodată că aparțin cu adevărat tribului?

Se întorsese, dar inima lui nu era aici. Se întorsese vrînd să trăiască asemeni lor, să lupte cu ei, să fie ca ei. Dar eșuase. Însă inima lui nu aparținea în totalitate nici celeilalte lumi.

Watsitu Pihi, așa îl numise bătrînul. *Vocea Spiritului, Inimă Pierdută*. Bătrînul avea dreptate. Dar nu va recunoaște așa ceva în fața nimănui.

Iar acum *Mukwooru* — *Vocea Spiritului* — pretindea că era de rău augur să țină lingă el femeia albă, că ea putea să aducă răul asupra oamenilor. Nu credea asta. Dar nici nu putea să-l contrazică.

Rău îi făcuse lui!

Șoim se întoarse cînd îl văzu pe tatăl său înaintînd din fața cortului său. Vultur Alb ridică brațul, cerînd să se facă liniște.

— Șoim este trist să-ți audă cuvintele, bătrîne înțelept, spuse el grav în tăcerea care cuprinsese tabăra. Vorbești despre fiul meu de parcă el ar aduce răul asupra noastră.

Bătrînul înaintă. Șoim văzu toate privirile întorcîndu-se spre *Mukwooru*, știind dinainte ce avea să audă.

— Am spus ceea ce am aflat de la zei, ceea ce m-au sfătuit ei. Fiul tău nu luptă în lupta cea dreaptă alături de ceilalți războinici. Nu luptă împotriva dușmanului. Un om nu poate trăi în două lumi. Așa ceva aduce moartea uneia și tristețea celeilalte.

Șoim făcu un pas înainte.

— Lupt cînd cred de cuviință, rosti el calm. Nu sînt

copii să fie împins de la spate după bunul plac al altora.

— Dar tu nu ai fost alături de tinerii noștri în nici un atac, spuse bătrînul cu viclenie. Nici împotriva indienilor, nici împotriva albilor. Nu e așa?

Pentru un moment, Șoim rămase tăcut. Era adevărat. Nu participase la atacurile împotriva albilor. Pornise la luptă doar cînd destinația fusese Rio Grande.

Vultur Alb rosti cu gravitate.

— Nu e timpul să luptăm cu albi. Sînt prea numeroși. Să nu uităm ce au pățit cei care au rămas în rezervația albilor.

— *Au fost niște proști, rosti cineva. Au permis soldaților să îi cucerească.*

Vultur Alb scutură din cap, privind peste mulțime. Era vădit că tinerii războinici erau dornici de luptă.

— Nu e o rușine să mori, dar e o rușine să fii înfometat pentru a lua drumul albilor, pentru a accepta regulile lor. Vreți să sfîrșiți astfel?

Vocea lui deveni răsunătoare:

— Un om trebuie să trăiască omenește, nu să fie tratat ca un cîine. Cînd albi vor începe să trateze poporul nostru asemeni unor supuși ai lor, iar noi nu vom îngădui așa ceva, atunci nu vom mai fi războinici, ci criminali. Trebuie să avem răbdare. Să așteptăm. Să vedem ce ne aduce timpul.

— O altă înțelegere încălcată? Vînătorii lor au ucis bizonii doar pentru a-i lăsa morți în preerie, rosti un alt bărbat cu mînie. Ei nu respectă *Marele Spirit* care ne-a lăsat nouă bizonii pentru hrană. Trebuie să-i ucidem pe cei care îndrăznesc să ră-

pească ceea ce este al nostru.

Șoim privea tăcut. Vultur Alb purta o luptă sortită înfrîngerii. Tinerii erau gata de luptă. Iar el trebuia să se alăture lor.

— Dar oamenii noștri care au fost uciși? întrebă altul, înalt, cu fața brăzdată de o cicatrice. Cu două luni în urmă, oamenii în uniforme albastre au întâlnit cîțiva tineri de-ai noștri la vînătoare. Nu făcuseră nimic rău și au fost uciși. Iar noi să îngăduim așa ceva?

Șoim schimbă o privire cu tatăl său. Singurul fiu al acelui bărbat cu cicatrice fusese ucis atunci împreună cu alți tineri. Oamenii începură să murmure aprobator, privirile ațintindu-se din nou asupra lui Șoim.

Un tînăr ieși din mulțime și arătă spre Șoim.

— Te provoc, ca fiu al șefului nostru, să-ți dovedești bărbăția!

Cînd tînărul își întoarse fața spre lumină, Șoim îl recunoscuse. *Esatai* sau Lup Tînăr. Era unul din rivalii săi, căruia îi dispăcea felul în care Șoim venea și pleca din tabără. Odată chiar se bătuseră, de la niște cuvinte aruncate de Lup Tînăr. Fusese o luptă corp la corp, cu cuțitele. Șoim reușise să îl taie și câștigase. Acum Lup Tînăr îl provoca din nou.

— Noi vom porni să capturăm mulți cai și, dacă nu te temi, vei călări cu noi, spus Lup Tînăr cu îndrăzneală.

Șoim nu se grăbi să răspundă. Nu se temea și nici nu-i dispăceau astfel de atacuri. Însă nu-i plăcea să i se vorbească pe un astfel de ton, așa că

răspunse aspru.

—Nu am fost alături de voi cînd i-ați atacat pe cheyenne? Pe indienii Sioux sau pe apași? între-bă el. Am dat lovituri reușite și am luat scalpurile dușmanilor. Trofeeile mele sînt pe peretele cortu-lui. Nu e nevoie să pui la îndoială curajul meu. Îl pot dovedi oricui va avea îndrăzneala să întrebe.

— Poate, dar nu te-am văzut luptînd cu albi. Ai nevoie de ceva anume ca să lupți împotriva lor? Sau te temi de ei?

— Motivele mă privesc numai pe mine, spuse Șoim îngustîndu-și ochii. Și n-o să le împart cu tine.

Pentru cîteva clipe nimeni nu făcu nici o miș-care, nu se auzi nici o vorbă. Atmosfera era tăcu-tă, dar încărcată de tensiune. Șoim simți ura lui Lup Tînăr, dar nu spuse nimic care să-l îmblîn-zească. Nu avea de gînd să negocieze pentru o bună înțelegere cu Lup Tînăr.

— Eu cred că te-ai temut să lupți, rosti Lup Tî-năr cu răutate și privi în jur căutînd aprobarea ce-lorlalți.

Cîteva murmurări încet, susținîndu-l. Singurul care îndrăzni să vorbească în apărarea lui Șoim fu vărul său — *Ohawasape* sau Urs Galben. Deși era mai tînăr decît Șoim cu vreo patru ani, nu îi lipsea curajul. Și întotdeauna îl admirase pe vărul lui.

— Am auzit un scheunat de coiot în loc de urlat de lup, spuse Urs Galben cu furie. Cred că a fost mai curînd invidie pentru poneii mulți pe care îi are vărul meu și pentru sclapurile din cortul său.

Lup Tînăr îl fulgeră cu privirea.

— Am și eu ponei și scalpuri...

— Scalpuri cărunte, iar poneii tăi sînt atît de în-ceți încît n-ar prinde nici o potîrniche, nici vorbă de bizoni, îi răspunse Urs Galben cu ochii săi ne-gri plini de furie.

Șoim ridică o mîină.

— Aceasta este lupta mea, vere, totuși îți mulțu-mesc pentru vorbele tale. M-am bucurat să le aud.

Se întoarse apoi spre Lup Tînăr.

— M-al provocat la întrecere. Voi lupta ca și pî-nă acum, dacă vrei.

Lup Tînăr se lăsă de pe un picior pe altul. Avea o cicatrice subțire de la sprînceană pînă la bărbie, și părea că nu uitase cine îi creștase fața.

— Voi lupta cu tine, spuse el în cele din urmă. Mi-ai dovedit odată că nu te temi să lupți. Dar nu o să mă las mînjit de unul care tremură la gîndul luptei cu dușmanul.

Șoim scuipă în pămînt, arătîndu-și disprețul și îl vază pe Lup Tînăr roșind. Ochii i se îngustară și vocea i se auzi ca un tunet:

— Atunci așa să fie. Voi lupta cu tine cînd ne vom întoarce de la atac.

Vocea Spiritului ridică o mîină:

— Va trebui să scapi de femeia albă. Ea va adu-ce multe necazuri asupra noastră dacă rămîne în tabără.

Șoim simți toate privirile ațintite asupra sa, dar fața nu trăda nici o emoție, nici un fel de reacție.

— Nu. Femeia albă este a mea! Și va sta cu m-ne pînă cînd mă voi sătura de ea!

Un murmur de protest se auzi prin mulțimea a-

dunată. Șoim nu făcu nici o mișcare; nici măcar o tresărire de geană nu arăta că auzise sau că îi păsa de murmurul acela dezaprobat. Răspunsul lui îi deranjase pe mulți, dar nimeni nu ridică glasul să o spună cu voce tare.

Destul pentru astăzi. Mîine urma să meargă la Deborah și să-i dovedească ce însemna să fii femeia lui Șoim.

Cerul începu să se lumineze la răsărit, vestind venirea zorilor. Deborah se trezise și privea cu un fel de neputință la petele apărute pe pătura ei. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce trebuia să facă într-o astfel de situație și nici cum să-i explice Florii Soarelui.

Din fericire, Floarea Soarelui știa mult mai multe decît ea și privi menstruația lui Deborah ca pe un fapt cît se poate de firesc. Probabil, chiar așa și era. Doar în societatea ei femeile pretindeau că astfel de funcții cît se poate de naturale, nu existau.

Fu dusă într-un alt adăpost. Floarea Soarelui o conduse în noua ei locuință, spre marginea satului, aproape ascunsă în spatele unei stînci îmbrăcate de vegetație bogată. Floarea Soarelui se întoarse și privi spre ea cu sfială. Deborah rămase privind, neștiind ce să facă sau să spună. Adăpostul era strîmt și destul de sumbru, o împletitură ciudată de ramuri.

— *Ikaru*, spuse Floarea Soarelui, făcîndu-i semn să intre.

— Nu înțeleg, încep Deborah, însă Floarea Soarelui o privi cu un sentiment de frustrare.

Cu cîteva gesturi, schițate fără menajamente și cîteva cuvinte pe care nu le înțelese, Deborah pricepu în cele din urmă ce încerca să-i explice fata. Simți că fața îi ia foc.

— *Tsihhabuhkamaru*, rosti Floarea Soarelui cu franchețe.

Deși Deborah nu fu prea sigură că înțelesese exact cuvînt, pricepu totuși suficient.

— Să înțeleg deci că... menstruația mea este un lucru supărător pentru mersul firesc al lucrurilor.

— *Nabi? atsikatu*, spuse fata încet și Deborah ridică nedumerită din umeri.

Cuvîntul însemna probabil *tabu* sau *interzis*, dar nu era prea sigură. Erau multe cuvinte al căror înțeles nu îl pricepu. Stînjeneala și supărarea îi sugrumă vocea.

— Așadar, trebuie să rămîn izolată aici pînă cînd îmi trece? N-aș fi crezut așa ceva. Cred că unele din ritualurile voastre sînt de-a dreptul copilărești.

Ignorînd expresia rănită a Florii Soarelui, Deborah intră în adăpostul acela primitiv. Acoperișul era împletit din ramuri de cedru. Din loc în loc atîrnau și alte plante agățătoare, legate prin împletitura de ramuri. Jos, pămîntul bătătorit era acoperit cu un așternut gros de paie și frunziș.

Cînd se întoarse o văzu pe Floarea Soarelui îngenuchiată în fața adăpostului, aprinzînd focul într-un loc anume destinat pentru așa ceva, încon-

jurat de pietre. Fusese prea aspră, se gîndi ea, și simți că o cuprinde un sentiment de vinovăție.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă, spuse ea și Floarea Soarelui îi răspunse cu un zîmbet.

Deborah citi pe chipul fetei bunăvoința și bucuria copilărească de a uita și de a ierta repede și faptul acesta o încurcă și mai tare. Rosti unul din primele cuvinte învățate de la Floarea Soarelui.

— *Haitoi.*

Ochii aceia negri se întoarseră spre ea cu un zîmbet, răspunzîndu-i.

— *Haitsii. Haa.*

Prietene. Oare ce ar fi gîndit Floarea Soarelui dacă ar fi plecat fără să-și ia măcar rămas bun. Și, cu siguranță, așa avea să se întîmple, dacă îi va surîde norocul.

Numai gîndul acesta o făcu să se cutremure. Era destul de periculos și speranțele că vor reuși erau firave, însă trebuia să încerce. Ea și Judith fuseseră de acord în privința aceasta.

Judith. Oh, Doamne, oare ce avea să creadă cînd va vedea că ea nu mai vine la rîu? Și nu era nici o cale să comunice cu ea.

Fumul începu să se ridice gros și aromat, mirosind a molid și salvie. Floarea Soarelui îi zîmbi, acoperind-o pe umeri cu o pătură îmbibată în acest fum, apoi păși înapoi, luînd și pătura cu ea. Deborah înțelese. Era o ceremonie gravă. Dădu serioasă din cap și Floarea Soarelui se arată mulțumită.

— E o prostie, se răsti Șoim la Floarea Soarelui care lăsă din nou privirea în jos. Ea nu face parte din tribul nostru. Nu are nevoie de ritualurile noastre.

În plus, Șoim n-ar fi vrut să plece fără să-i vorbească. Acum nu era posibil, de vreme ce Floarea Soarelui o dusesese în adăpostul purificării. Nu mai putea face nimic. Trebuia să aștepte și să-i vorbească abia când se va întoarce.

— Să te întorci teafăr, frate, spuse Floarea Soarelui cu sfială și mînia lui Șoim păli în fața privirii ei triste.

De fapt, ea nu avusese intenții rele.

— O să-ți aduc ceva. Vrei? încercă Șoim să o împace.

Fața ei se luminează într-un zîmbet.

— Haa. Totuși cel mai mult mi-a plăcut ultimul dar. Șoim se încruntă.

— Care dar?

— Deborah. Este foarte drăguță.

— Deborah nu este a ta. Știi asta. Și nu eu am adus-o aici.

— Dar tu o ții aici. Așa a spus Vocea Spiritului. El crede că ea ne aduce ghinion, dar eu cred că nu e așa. Ea încearcă din răspuțeri să ne mulțumească cu felul ei de a se purta.

— Să te mulțumească pe tine, probabil, mormăi Șoim. Petreci prea mult timp cu ea, surioară. Când mă voi întoarce, te voi lăsa să te înapoiezi în corțul tatălui nostru. Bunica e bătrînă și are nevoie de ajutorul tău.

Floarea Soarelui ridică spre el o privire rănită.

— Nu ești mulțumit de mine?

Șoim o mîngîie pe părul ei strălucitor și negru.

— Sînt foarte mulțumit de tine. N-aș fi putut avea o soră mai bună. Îmi faci inima fericită și sînt mîndru de tine. Însă femeia va trebuie să poarte de grijă cortului meu și mi-aș dori și eu să mă întorc să dorm în propriul meu cort.

Floarea Soarelui își înclină capul și zîmbi ușor. Obrazul ei era încă al unui copil; însă, în curînd avea să intre în rîndul femeilor, să își întemeieze propriul ei cămin. Și înțelegea deja multe lucruri.

— Poate îți voi aduce zahăr candel, cum ți-am mai adus și alte dăți, îi zîmbi Șoim cu dragoste.

— Atunci adu pentru amîndouă. Sînt sigură că femeia ta va dori și ea ceva.

Șoim tresări, dar aprobă din cap, fără să spună nimic. Ar fi dorit să nu fi fost atît de impulsiv și să o lase pe Deborah în grija Florii Soarelui. Sora lui avea să fie mîhnită cînd inevitabilul avea să se producă și nu își dorea o ruptură între ei doi.

O lăsă pe Floarea Soarelui și, întorcîndu-se, întîlni statura impunătoare a lui Vultur Alb, care-i privea. Tatăl său părea mult mai grav decît de obicei și Șoim înțelese că se gîndea probabil la atacul care se pregătea.

— Ești sigur că într-adevăr asta vrei, fiul meu? întrebă Vultur Alb cînd Șoim ajunsese lîngă el. Îți știu sentimentele și gîndurile în această privință...

După un moment, Șoim rosti încet.

— Nu voi aduce rușinea asupra casei tatălui meu, fiind considerat laș. Nu voi lupta cu femeile și copiii, așa cum face Lup Tînăr, ci cu bărbați î-

narmați. Am spus tuturor că inima mea nu participă la această luptă. Dar voi merge și voi lupta așa cum Lup Tînăr doar visează că o poate face. Iar cînd mă voi întoarce, rosti el cu vocea apăsată, îl voi întîlni împreună cu cuțitul meu și atunci voi vedea dacă va mai vorbi la fel despre curajul meu.

— L-ai mai întîlnit și înainte.

— Însă a uitat, ridică Șoim privirea. Îi voi reaminti.

O scînteie de veselie și mîndrie licări în ochii lui Vultur Alb.

— Asta e bine. Sînt unii bărbați care învață mai greu.

Apoi își întoarse privirea spre crestele îndepărtate ale munților.

— Am simțit vîntul schimbîndu-se și suflînd dinspre munte. Nu vom mai rămîne mult timp în această tabără.

— Crezi și tu, așa cum a spus Vocea Spiritului, că femeia albă ne aduce ghinion?

Gura lui Vultur Alb se strînse într-un rictus amar.

— Cred că într-o zi va trebui să se termine, așa cum sfîrșesc toate pe lumea aceasta. Marele șef *Kwanah* s-a unit cu triburile *Kwahari* și împreună au ucis multe uniforme albastre. Soldații albi sînt mînioși de aceste atacuri și tinerii noștri vorbesc de război, cînd ar trebui să vorbească de pace.

Privirea lui se îngustă, scrutînd orizontul, ca și cum ar fi vrut să citească viitorul.

— Este un nou șef în locul numit Fort Richardson. El își pregătește oamenii să lupte asemeni comanșilor. Oamenii noștri îl numesc *Mangom-*

hente. Printre oamenii lui este numit Mackenzie.

— Și crezi că el va reuși ce n-au reușit ceilalți?
Vultur Alb ridică din umeri.

— Nu mi se cuvine mie să prezic. Știu însă că a fost un atac la Salt Creek și patru negru au fost uciși și li s-au luat sclapurile. Vor fi multe necazuri din cauza acestui atac.

Șoim era sigur de asta. Cunoaștea lumea albilor mai bine decât tatăl său și știa că un rău făcut negrilor nu rămîne nepedepsit.

— Ai spus în acel consiliu că vor avea răbdare. Datorită conducerii tale sîntem acum liberi în loc să fim închiși într-o rezervație. Au uitat deja toate astea?

— Unii bărbați au memoria scurtă, asemeni lui Lup Tînăr.

Vultur Alb întîlni din nou privirea fiului său.

— Și acum ei te numesc laș, cînd eu sînt cel pe care ar dori ei să îl acuze. Nu este drept. Îmi pare rău pentru asta.

Șoim ridică din umeri.

— Sînt obișnuit cu numele. Pentru mine ele nu au nici o însemnătate. Am fost numit în multe feluri.

— Și aceasta este o greșeală care ar trebuie să apese pe umerii mei.

Stînjedit de discuție, Șoim dădu semne de nervozitate și Vultur Alb observă aceasta. Îl privi pe Șoim în ochi.

— Vocea Spiritului a avut dreptate doar asupra unui singur lucru — nu poți merge pe două drumuri în același timp. Trebuie să alegi.

— Am ales, răspunse Șoim cu fermitate. M-am

întors printre oamenii tribului.

— Însă inima ta încă hoinărește. Am vorbit prea mult, ca bunica, spuse el după un moment. Am uitat și eu. Sfaturile nedorite sînt ca fulgerul suflat de vînt.

Șoim dădu din cap, dar cuvintele tatălui său îi rămaseră în urechi. Se gîndi la ele în timp ce călărea ieșind din tabără, îmbrăcat și pictat pentru luptă.

Și se bucură că Deborah Hamilton nu putea să-l vadă.

Capitolul 9

Deborah tremura cuprinsă de răcoarea dimineții. Zilele erau călduroase dar, după apusul soarelui, se făcea frig. Își ridică pătura groasă pînă sub bărbie și privi la Floarea Soarelui.

Fata dormea adînc între blănurile ei, cu părul negru răvășit. Floarea Soarelui o învățase pe Deborah cum să-și împletească părul în două cozi sau cum să și-l lege la ceafă, lăsîndu-l liber pe spate. Cînd hainele i se murdăriră, îi schimbă fusta și bluza de bumbac cu o rochie nouă din piele de capră.

Cei care se ocupau cu comerțul, așa numiții *comoncheros*, veneau în tabără cu o mulțime de lucruri aduse de la oamenii albi. Unelte, arme, ace de cusut, tot felul de pînzeturi, orice se putea vinde și cumpăra.

Deborah nu putea să-i sufere pe oamenii aceia care veneau în tabără și-și așteptau asupra ei privirile piezișe. Unul dintre ei, mai îndrăzneț ca ceilalți, o privea mai insistent. Înalt și slab, cu un păr blond ce-i ajungea pînă la umăr, avea niște ochi sfredelitori și obraznici ce o făcea să se simtă dezbrăcată. Încercase să intre în vorbă cu ea, dar fusese repede salvată de Floarea Soarelui, care îi spusese cîteva cuvinte aspre, între care recunoscuse și numele lui Șoim. Asta îl făcuse să se liniștească, însă continua să se uite lung la ea.

Apoi îl zărise vorbind cu Vultur Alb și înțelese din privirile lor că încerca să negocieze un preț pentru ea. Însă Vultur Alb refuză, deși Deborah simțea că și-ar fi dorit să o vadă părăsind tabăra. Îi era totuși recunoscătoare pentru că, în absența lui Șoim, nu luase nici o hotărîre în ceea ce privea soarta ei. Văzuse neliniștea Florii Soarelui și înțelese curînd că, în acea tabără, erau multe priviri ostile îndreptate spre ea.

Devenise insuportabil. Și chiar mai insuportabil era gîndul că Șoim se va întoarce în curînd și nu-și va mai putea stăpîni patima.

Tinerii plecaseră cu aproape două săptămîni în urmă și puteau reveni în orice moment. O mai zărise în treacăt pe Judith și hotărî să stabilească planul evadării cu prima ocazie.

— E o nebunie, murmură Judith cu fața ascun-

să de șuvițele blonde, în timp ce se aplecase să-și spele picioarele în apa râului. Ne vor prinde înainte să apucăm să facem zece pași.

— Ai o idee mai bună?

Nervozitatea o făcu pe Deborah să ridice vocea și Judith îi aruncă o privire scurtă, avertizînd-o.

— Nu.

— Nici eu. Trebuie să plecăm la noapte. Dacă nu fugim înainte ca bărbații să se întoarcă...

Simți un nod în gît, însă era evident ce voia să spună. Judith simți tristețea din vocea ei.

— Cred că ți-a plăcut de el. Șoim... bărbatul acela.

— Ți-am spus că a încercat să se poarte frumos și nu mi-a făcut nici un rău.

Simți apa rece în jurul gleznelor goale și o cuprinse un tremur. Însă nu era doar din cauza apei reci.

— Mi-a fost frică de el, murmură Deborah și își dădu seama din priviri că Judith o înțelesese. Judith, am văzut... am văzut că într-o zi, cînd ne aflam tot aici, un bărbat te-a luat cu el... Stai, nu-ți feri privirea! Spune-mi, ți-a făcut vreun rău?

— Nu! Nu, el... n-a făcut așa ceva, se cutremură Judith. Nu l-am lăsat să-mi facă așa ceva. Am văzut ce fac bărbații și cum se poartă cu prizonierele, și am jurat să mă omor decît să mi se întîmple și mie așa ceva.

Privirea lui Judith era disperată.

— Mă crezi? Sînt neatînsă, crede-mă!

— Bineînțeles că te cred, răsufiă Deborah ușurată. N-am vrut să te supăr. Eram doar îngrijorată.

Crezi că vom putea scăpa la noapte?

— Da, spuse Judith. Vom pieca la noapte. Îmi pare rău că sînt atît de fricoasă. Voi fi gata cînd îmi vei spune.

— Ai reușit să-ți ascunzi cîte ceva?

— Puțin. M-am ferit de cotoroața aia bătrînă care trăiește ca să mă chinuie pe mine. Nici un prizonier din tabăra asta n-a muncit vreodată cît am muncit eu de cînd am ajuns aici. Dacă mi-aș fi făcut temeri din cauza unui pețitor prea insistent, zîmbi ea cu subînțeles, aș fi fost ferită de orice cu asemenea pază.

— Poate și eu aș fi pățit la fel, dacă nu ar fi fost Șolm.

Se aplecă, ferindu-și privirea de Judith. Trebuia să recunoască. Nici un bărbat nu o făcuse să se simtă astfel. Șolm se apropiase de ea mai mult decît crezuse că ar fi fost posibil.

— Așadar, la noapte, murmură Judith, fără să-și poată stăpîni un oftat.

— Da, la noapte... cînd luna se va înălța deasupra văii.

Orele păreau fără sfîrșit. Treburile acelea casnice, obișnuite, durau o veșnicie, iar Deborah se încurca cu stîngăcie, orice ar fi încercat să facă. De cîteva ori fu nevoită să-și impună singură să nu se grăbească și să nu-și trădeze nervozitatea.

Floarea Soarelui o privea curioasă. Fata era mai tăcută ca de obicei, iar faptul acesta, adăugat

la planurile care chinuiau gîndurile lui Deborah, o făcea să tremure.

Din cauza emoției deveni mai vorbăreată ca niciodată, mișcările îi erau mai rapide și mai agitate.

— E atît praf aici, bombăni ea, măturînd păturile cu o măturică scurtă din nuiiele.

Nu reuși decît să stîrnească mai mult praful, care o făcu să tușească. Observă privirea sceptică a Florii Soarelui și deveni mai vorbăreată.

— Nu ne-am prea ocupat de curățenie, cel puțin nu așa cum o făceam cînd eram acasă. Oh, tu nu poți înțelege multe din cîte spun, însă mă simt atît de neliniștită în seara aceasta. În fiecare primăvară și toamnă obișnuiam să scoatem afară covoarele și să le batem, să scuturăm draperiile, să spălăm ferestrele... Știu că mă crezi nebună, însă eu am venit dintr-o civilizație cu o tradiție îndelungată.

Deborah se opri și respiră adînc, să se calmeze. Reuși să zîbească. Floarea Soarelui îi zîmbi și ea, deși puțin confuză.

— *Tsaa nuusakatu?* întrebă ea blînd.

Deborah o privi lung, așa că ea repetă, dînd din cap cu fermitate.

— *Tsaa nuusakatu?*

— Ah... fericire? Dacă sînt fericită? Asta mă întrebî?

Simți că i se pune un nod în gît.

— Cum să te fac să înțelegi? Nu pot fi fericită departe de lumea mea. Deși trebuie să recunosc că acolo nu a fost nimeni căruia să îi pese cu adevărat de mine, decît poate lui Judith. N-aș pu-

tea fi niciodată fericită... aici.

O podidiră lacrimile și își lăsă privirea în jos. Încă mai ținea măturica în mână. O așeză jos, cu grijă, ca pe un obiect fragil.

— *Ke tsaa nuusakatu*? Nu fericită? întrebă Floarea Soarelui.

Deborah tresări.

— Nu. Nu sînt fericită.

Spre uimirea ei, ochii fetei se umplură de lacrimi. Deborah se simți stînjenită, neștiind ce să facă. Floarea Soarelui fusese atît de blîndă, atît de dulce și de diferită față de toți ceilalți pe care îi cunoscuse pînă acum — albi sau comanși — încît îi părea rău să o facă să sufere.

— Îmi pare rău, șopti ea. Dar... nu pot să-ți explic.

— *Tasa Nakaai*... nu fericită? întrebă fata încet.

— Șoim... el mă sperie. E atît de dur, de trufaș, de ferm. Știu că nu mă poți înțelege, pentru că nici eu nu mă mai înțeleg, însă mă tem de fratele tău, deși nu mi-a făcut nici un rău. Nu pot să-ți explic. Oh, cum te-aș putea face să înțelegi?

— *Tukupu* — *Tosa Nakaai*? păru să tresară Floarea Soarelui.

Deborah nu înțelese și ridică din umeri.

— *Ku? e tsasimapu*, spuse din nou fata și arătă spre scalpurile atîrnate de stîlp. *Aitu*?

Fără să priceapă prea bine, Deborah zise încet:

— Scalpuri. Rău. Da. De unde vin eu este rău să iei scalpuri. *Kee. Aitu*.

Floarea Soarelui dădu din cap, semn că pricepuse în sfîrșit și Deborah o luă de mână. Fata îi

zîmbi ușor și spuse:

— *Haitsii. Deborah. Ohayaa. Haitsii.*

— Da... *haa.* Deborah și Floarea Soarelui sînt bune prietene.

Era mai greu decît crezuse. Nu-și închipuise că Floarea Soarelui avea să ajungă să țină atît de mult la ea. Sau că ea se va apropia atît de mult de această fată. Pentru un moment — doar pentru un moment — Deborah se gîndi că putea avea încredere în ea. Apoi își dădu seama că așa ceva nu era cu putință. Floarea Soarelui nu ar fi lăsat-o să fugă. Urarea de despărțire trebuia să rămînă nerostită.

Întinzîndu-se și căscînd, Deborah se prefăcu obosită, așa că se îndreptară spre așternuturile lor. Se schimbă sub pătură, îmbrăcînd fusta și bluza de bumbac. Nu putea să plece cu rochia pe care Floarea Soarelui i-o dăruise cu atîta generozitate. Era mai bine să i-o lase ei, poate ca amintire. Ascunse un săculeț cu carne uscată și cîteva legume; făcuse provizii din timp. Nu erau prea multe și se mai gîndi că, dacă în primele zile nu ajungeau la vreun fort sau la gospodăria vreunui alb, puteau fi găsite de indieni și ucise.

Nu era un gînd prea liniștitor și Deborah se răsuçi în așternut, prefacîndu-se adormită, în timp ce focul se stingea înțet și cortul se adîncea în întuneric. Afară vîntul foșnea printre copaci și tabăra întreagă se pregătea de culcare.

Un alt zgomot îi ajunse la urechi și pentru cîteva momente nu înțelese despre ce era vorba. Apoi în pereții cortului se auzi o răpăială ușoară. Începu-

se să plouă.

Rămase neputincioasă în întuneric. Era și așa destul de greu să găsească drumul doar la lumina lunii, dar acum, cu luna ascunsă în nori, era ca și cum s-ar fi avîntat spre un hău. Ploaie. După cîteva săptămîni de secetă își găsise să plouă tocmai acum, cînd ea și Judith plănuiseră să evadeze.

Poate pînă la miezul nopții se oprea. Nu avea altceva de făcut decît să aștepte.

Războinicii călăreau la pas peste miriștea arsă, cu chipurile pictate pentru luptă. Peste o sută de războinici, indieni Kiowa, Comanși, Kiowa-Apași, Arapaho și Cheyenne înaintau călare pe poneii lor iuți. Patru Kiowa — Satank, Satanta, Addo-etta și Maman-ti-led — conduceau lupta. Locul înfruntării fusese ales cu grijă.

Șoim ascultase în tăcere noaptea trecută, cînd Maman-ti-led îndeplini ritualul magic pentru războinici. După ce își consultase oracolul, bufnița sa îi înștiințase de profețiile sale. Maman-ti-led — ceea ce însemna Bufnița Înțeleaptă — era foarte puternic și avea o mare influență asupra oamenilor. Prezise că se vor aduna două grupuri de oameni albi în această luptă. Nu trebuiau să atace primul grup, ci să-l lase să treacă nestingherit. Cel de-al doilea grup trebuia atacat și astfel victoria era obținută cu ușurință.

Preeria de la Salt Creek se întindea pe aproape trei mile, străjuită de dealuri înalte și limitată de pîlcuri dese de copaci. Era un loc numai bun pentru o luptă și orice grup care ar fi venit dinspre cîmpia deschisă putea fi ușor atacat din adăpostul pădurilor.

Pe acolo trecea o cale ferată folosită pentru vagoane de marfă și pentru călători. O rută preferată pentru scopurile lor. Războinicii așteptaseră o zi întreagă și lăsaseră să treacă prin mijlocul lor un grup, fără să-i facă nici un rău. Îi așteptau pe ceilalți, stînd pe deal, urmărind cu privirea calea ferată. Cerul era acoperit cu nori promițînd ploaie, vîntul adia ușor făcîndu-le penele să unduiască. Războinici și cai erau în așteptare.

Apokunul dintre ei scoase o exclamație și Șoim simți o strîngere în stomac. Pe linia ferată apăruse, venind dispre veșt, un tren. Era la numai o jumătate de milă de ei.

Șoim numără zece vagoane și doisprezece însoțitori de vagon. Oamenii aceștia nu aveau nici o șansă.

Vîntul aduna nori negri pe cer. Nimeni nu mișca. Satanta măiță cornul său de vînătoare și suflă în el. Grupul se împrăștie pe deal în jos, cu strigăte sălbatice.

Șoim își înfipse pintenii în burta armăsarului și porni în goană alături de ceilalți. Răpăitul copitelor, strigătele sălbatice de luptă îi făcură sîngele să-i alege mai repede în vine și inima să-i bată năvalnic. Uită de toate îndoielile lui din tabără. Trăia doar clipa aceasta de înclăștare. Era o eli-

berare a tuturor instinctelor sale agresive; acum era doar unui dintre comanșii care goneau călare, dornici să atace și să învingă.

Privi spre Lup Tânăr care ataca în flancul stîng și Șoim își schimbă direcția. Picioarele puternice ale armăsarului ridicau nori de praf în urmă. Strigătele și chiotele umpleau aerul și mirosul morții începea să învăluie valea.

Șoim se aplecă pe grumazul calului și îl îndreptă spre tren, ridicîndu-și în același timp brațul în care ținea o sulită.

— A-hø! strigă el lovind cu capătul neascuțit al sulitei un soldat ce îl ochise cu pușca.

Un glonț îi zbîrni la ureche, sfichiindu-i pana din plete. Trase de hături și își îndreptă din nou calul spre tren. Văzu fața soldatului contorsionată de teamă și îl lovi din nou.

— A-hø, strigă din nou.

Vagonul acela și trofeeile trebuiau să-i revină lui după ce lupta lua sfîrșit. Își roti armăsarul și-l văzu în față pe Lup Tânăr, care parcă își arăta colții. Un zîmbet îi flutură pe chip, apoi își struni calul, îndreptîndu-l spre celălalt vagon, înțesat de oameni și arme.

Satisfăcut de el însuși, Șoim se îndepărtă de iureșul încăierării și se opri. Văzu cîțiva soldați care țîșniră din vagoane și o rupseseră la fugă. Între timp, războinicii lui încercuiseră complet vagoanele, focurile de armă lăsînd pe alocuri spații goale în cercul lor. Cîțiva soldați reușiră să scape printre ei, fugind spre adăpostul pădurii.

Războinicii reușiseră să doboare din spate cîți-

va dintre ei, restul reușind să scape.

Șoim se retrase. Nu îi mai păsa de restul luptei. Venise să dovedească ceva și reușise. Chiar și Lup Tânăr trebuia să-și înghită acuzațiile. Să treci printr-o ploaie de gloanțe și să reușești să-ți lovești adversarul, era considerat un gest mult mai curajos decît lupta corp la corp.

Calul se rotea nervos sub el. Împușcăturile se auziră din ce în ce mai rar, pînă cînd se opriră cu totul. Cerul se întunecase. Șoim își îndreptă calul spre preerie, cînd mai auzi o ultimă împușcătură. Un om slobozi un strigăt de moarte și Șoim se întoarse. Văzu unui din tinerii Kiowa prăbușindu-se la pămînt. Un supraviețuitor din tren îl împușcase drept în față, cînd indianul se îndrepta spre vagon să-și culeagă trofee de război.

Fu un moment scurt de tăcere adîncă, după care izbucniră cu furie strigătele de luptă. Soldatul care avusese această îndrăzneală fu tîrît afară, legat și transformat într-o torță vie. Urletele lui spintecară văzduhul.

Șoim privi totul în tăcere. Cîteva vagoane erau în flăcări. Nori negri se adunaseră ca o prevestire rea pe cer, în timp ce războinicii porniră să-și adune prăzile.

Pentru el, ceea ce făcuse acum, nu avea nici o valoare, însă știa că ceilalți ar fi considerat ciudat comportamentul său, dacă nu s-ar fi mîndrit cu faptele sale.

Porni încet, fără să mai privească în urmă la preeria peste care plutea izul de sînge și de moarte. Luase cu el două puști, ceva muniție și o

pungă de tutun pe care o găsisese în tren. Își mai aruncase privirea după ceva strălucitor și găsisese într-unul din vagoane un săculeț de pînză plin cu zahăr candel. Îl luă, amintindu-și de promisiunea făcută Florii Soarelui.

Din norii negri se porni ploaia, ca o perdea deasă, venită parcă să spele orice urmă. Atacul avusese succes.

Șoiin dădu pînteni calului. Era bucuros că se întorcea. Și era bucuros că avea să găsească acolo femeia care îi bîntuia visele în fiecare noapte.

Nici măcar ploaia rece care se pornise nu îi potoli focul pe care Deborah îl aprinse în el.

apitolul 10

Șoim privea cu ochii îngustați fața scăldată în lacrimi a Florii Soarelui.

— Când s-a întîmplat?

Fata ezită, apoi răspunse, însă atît de încet încît fu nevoit să se apiece spre ea să o audă:

— Acum trei zile.

Cu fața împietrită, Șoim încercă să-și stăpînească furia, care creștea în el ca un abur otrăvitor. Deborah și Judith furaseră doi cai și fugiseră în noapte și nimeni nu părea să le fi auzit. Nu-i venea să creadă! Cineva trebuie să fi auzit și totuși nu făcuse nimic să le oprească. Erau bucu-roși să se vadă scăpați de femeia albă, mai ales

după ce auziseră sfatul Vocii Spiritului.

Cineva îl strigă în timp ce traversa furios tabăra. Șoim se opri. Era Urs Galben, tânărul său văr.

— Femeia ta a plecat, spuse el când ajunse lângă Șoim. Voi merge cu tine să o găsești.

— Kee. Poate a fost prinsă de *Inde*. Va fi greu să o găsim.

— Am încercat să le descopăr urmele. Ar fi fost ușor după ploaie, dar a trecut o cireadă de bizoni pe pășune și le-a șters urmele.

Șoim își ridică bărbia. Erau atâtea lucruri care i s-ar fi putut întâmpla. Ar fi putut fi surprinsă de goana sălbatică a unei cirezi de bizoni, putea fi prinsă de apași sau de vreu alt trib. Sau de *comanchero*. Avea o puternică aversiune față de oamenii aceia care se ocupau cu comerțul între albi și comanși, și nu avea deloc încredere în ei.

— Nu-i greu să găsești două femei, spuse încet Urs Galben.

— Da, dar aceste femei nu au nici cea mai vagă idee despre drumul pe care îl au de parcurs. Ar putea să fie oriunde.

— Le vom găsi.

Un zîmbet amar trecu peste fața lui Șoim.

— Dar nu va fi ușor.

— Însă tu nu trebuie să renunți.

— Kee, nu mă voi opri pînă cînd ea nu va fi din nou în cortul meu. Și o voi face să îi pară rău că a îndrăznit atît de mult.

— Dacă o vom mai găsi în viață...

Șoim simți cum i se strânge inima și speră că nu i se citise slăbiciunea pe chip.

— Și dacă nu a ajuns deja la vreun fort, auzi vocea tatălui său. Dacă a alertat uniforme albastre, satul nostru este în primejdie.

— Crezi că va face așa ceva? Întrebă Șoim cu inima strânsă.

— Poate nu o va face de bună voie, zise Vultur Alb trăgînd din pipă și privindu-și fiul cu seriozitate. Ar însemna ca profețiile Vocii Spiritului să se adevărească.

— Cred că șariatani acela a lăsat-o să scape tocmai ca să fie sigur că i se vor adevăra palavrele, rosti aspru Șoim.

— Sînt multe posibilități de a acționa, aparent fără să schițezi nici un gest.

Șoim înțelese ce voia să spună tatăl său. Dacă cei din tabără se făcuseră a nu vedea fuga lui Deborah, era ca și cum ar fi urcat-o pe cai și ar fi lăsat-o să plece.

— Vărul meu va merge cu mine, spuse Șoim. Și mai sînt încă alți zece care au spus că ar vrea să mă însoțească.

— Dacă fata a fost prinsă de *Inde*, pentru voi va fi o șansă de glorie, zise Vultur Alb, privindu-și fiul drept în ochi. Dacă a fost prinsă de uniforme albastre, va fi o șansă de moarte.

— Trebuie s-o găsim înainte să se întîmple așa

ceva. Riscul este mare și nimeni nu vrea să vadă tabăra noastră distrusă.

Șoim își feri privirea de a tatălui său. Știa sfatul nerostit ce se afla în spatele cuvintelor. Dacă soldații aflau că Deborah fusese luată în tabăra lor, ar fi venit să-i caute. Iar viața indienilor nu ar fi fost sigură. Ar fi trebuit să piece, pentru a-și proteja femeile și copiii, și să părăsească locul acela, care oferea adăpost bun pentru ei și animale, pășune cu iarbă grasă și apă limpede a râului. Vocea Spiritului avusese dreptate. Adusese numai necazuri oamenilor cu patima lui pentru femeia albă.

Vîntul adia printre copaci. Soarele era cald și luminos. Șoim simți greutatea deciziei apăsîndu-i umerii și înțelese că trebuia să piece din tabăra tatălui său. Era inevitabil. Nu putea să riste viețile celorlalți pentru obsesiile lui. Cu tristețe, aștepta ca tatălui său să-i vorbească.

— Cu mult timp în urmă, după cum știi, începu Vultur Alb, am simțit aceeași dorință pentru o femeie, așa cum simți și tu acum. Femeia aceea era mama ta. Am lăsat inima să vorbească și, de dragul ei, am riscat viața oamenilor mei. Tu faci acum la fel. Cumpănește bine, fiule! Cînd un bărbat gîndește cu inima uită de toate celelalte.

— Nu gîndesc cu inima, răspunse Șoim aspru. Femeia este a mea. Iar ea a îndrăznit să fugă. Fapta ei este rușinea mea. O voi aduce înapoi în cortul meu și nu mă va mai părăsi niciodată!

Apoi aprobă din cap.

— Fie așa cum spui. Poate am vorbit doar de ceea ce mi s-a întâmplat mie. Inima mea a zăcut multe luni după ce mama ta s-a întors la oamenii ei. N-am mai simțit zîmbetul zeilor asupra mea pînă cînd te-ai întors tu în tabără. Atunci am înțeles că tot ce se petrecuse atunci avea un rost. Și rostul acela erai tu, fiul meu. Tu ai învățat să trăiești în două lumi, dar încă nu ți-ai găsit calea. Poate cînd o vei ști, poporul nostru va găsi și el calea de a rămîne liber.

Cei doi bărbați se priviră în ochi. Nici unul nu își făcea iluzii în ceea ce privea neamul comanșilor. Și adevărul era cel mai greu de suportat.

Deborah și Judith auziră un scheunat ascuțit. Fetele schimbă priviri îngrijorate.

— Un coiot, spuse Deborah după ce ascultă cîteva clipe. A fost doar un coiot.

— Sper, răspunse Judith. Avem și așa destule necazuri ca să mai fim și atacate de lupi. Sau chiar mai rău.

Nici nu vru să se mai gîndească. Frica le fuse-se permanent tovarăș de drum. Trecuseră trei zile de cînd mergeau și Deborah se temea că erau pierdute. Încercase să se orienteze după soare. Nu zăriseră

încă nici o urmă de civilizație, deși ar fi trebuit. Când fuseseră luate de la conacul Velazquez, în trei zile ajunseseră în tabăra comanșă, așa că pînă acum ar fi trebuit să dea măcar de vreo așezare omenească.

— Ești sigură că nu ne învîrtim în cerc? o întreba Judith la un moment dat.

Fata își bălăcea picioarele în apa limpede a unui râu, răcorindu-și pielea plină de zgîrieturi.

— Aș putea jura că am mai văzut dealul acela și înainte, continuă ea.

Deborah privi fără nici un chef la dealul cu pricina.

— Și eu. Dumnezeu să ne ajute Judith, nu mai sînt sigură de nimic. Mîncarea noastră e pe sfîrșite, pînă acum n-am dat de nici o casă și mă întreb dacă vom da peste vreuna. Poate ar trebui s-o luăm în direcție opusă. Tot ce știu e că satul lui Șoim este doar dincolo de dealul celăialt.

— Minunat, zise Judith scoțindu-și picioarele din apă și încălțîndu-se la loc. Ar putea fi o căduroasă revenire acasă. Parcă văd încîntarea de pe chipul lui cînd te va revedea.

— N-aș crede că *încîntare* e cel mai potrivit cuvînt.

O scutură un tremur nervos, ca o presimțire. Dacă le găsea Șoim? Din cîte înțelesese, comanșii nu suportau nesupunerea femeilor. Ele cedau întotdeauna. Sfidarea era tratată cu asprime. Era o societate dominată de bărbați, care depindea

de priceperea lor de a vîna și de a aduce hrană acasă. Și de a purta războaie!

Deborah simți o strîngere de inimă.

— E timpul să pornim, zise ea, încercînd să-și ascundă gîndurile. Nu vom ajunge nicăieri dacă stăm aici.

— Oricum nu vom ajunge nicăieri, spuse Judith sec, însă se ridică în picioare. Dacă mai mănînc încă un nap uscat o să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— E mai bun decît nimic. Să sperăm că în cîrînd vom ajunge la vreo așezare civilizată. Și eu aș mîncea altceva, mai cunoscut nouă.

— Măcar să văd ceva mai cunoscut nouă.

Încălecară pe cai și porniră din nou pe firul apei. Era liniște. Se auzea doar zgomotul copitelor bătînd pămîntul și foșnetul ierbii.

Era mult mai dificil decît își închipuise să stea fără șa pe spatele calului. Coapsele i se frecaseră de coastele calului și fusta ei de bumbac, ridicată deasupra genunchilor, nu îi oferea nici o protecție. Judith era în aceeași situație. Cel mai rău fusese în prima zi. Acum deja se obișnuiseră.

Auzi un țipăt scurt deasupra capului. Duse mîna streășină la ochi și privi în sus. Un șoim se rotea pe cer în cercuri line, maiestuos și regal. Ieși-se la vînat. Se lăsă în plutirea curenților o vreme, apoi, cu un alt țipăt, se repezi la pămînt ca o săgeată. Se auzi scheunatul slab al pradei care își

găsisse sfârșitul sub ghearele păsării. Apoi urmă o liniște desăvîrșită. Deborah se cutremură.

Șoim. Și el era asemeni acelei păsări de pradă. Și cînd va descoperi că fugise, va porni în căutarea ei. Era sigură de asta. Tot așa cum era sigură că va fi furios cînd o va găsi. Trebuia să se adăpostească altfel soarta ei va fi aceeași cu a acelei prăzi neputincioase.

Se auzi un alt zgomot, ca un țipăt ascuțit, tăind aerul ca un cuțit. Deborah întoarse capul. Era aproape. Mult prea aproape. Inima începu să-i bată cu putere.

— Deborah... începu Judith cu voce tremurată, dar nu mai apucă să termine.

Țipătul se transformă într-un chiot și femeile văzură ceea ce se temuseră că vor vedea de cînd fugiseră: călăreți. Coborau în goană nebună, venind de peste dealul din depărtare. În fruntea lor, o siluetă cunoscută călărea un armăsar cenușiu.

— Șoim...

Deborah fu cuprinsă de panică. Lovi în coastele calului, îndemnîndu-l să iuțească galopul. Șoim. Un singur cuvînt răsuna ca un ecou în mintea ei, umplînd-o de spaimă.

Iarba înaltă îi zgîria pupele goale. O auzi pe Judith călărind alături, încercînd să se țină aproape.

Mai era o speranță. Întoarse privirea și văzu chipul înspăimîntat al lui Judith.

— Nu te opri! îi strigă. Trebuie să reușim!

Pentru Deborah lumea întreagă se redusese la copitele cailor. Un sunet depărtat, ca o cădere de apă, o ajunsese din urmă, și înțelese că urmăritorii se apropiiau. Șoim nu avea de gând să renunțe acum, când o văzuse.

Își prinse mâinile de coama calului și, aplecată peste grumazul său, gonea cu disperare. Calul parcă prinsese aripi și distanța dintre ele și urmăritori părea să crească.

Deborah privi din nou spre Judith. Se temea că nu vor reuși să se țină de caii neînșeuăți, mai ales că acum începuseră să urce pieptiș dealul.

— Hai, încearcă! îi strigă lui Judith peste umăr.

Calul ei se poticni și Deborah se încleștă cu toate puterile de grumazul lui, ca să nu cadă. Tremurînd toată mai aruncă o privire în urmă. Aproape îi îngheță sîngele. Incredibil! Ceata de comanși cîștigase teren, apropiindu-se de ele. Era o distanță de cîteva minute. Strigătele și chiotele lor sălbatice spintecau aerul. Șoim, cu pieptul musculos lipit de grumazul armăsarului, era în fruntea lor.

Deborah ajunsese pe creasta dealului și calul ei se roti cuprins de panică în fața pantei pe care urma să o coboare. Pietrele se rostogoleau sub copitele nesigure. Judith venea din urmă, nu departe de ea.

Jos, în vale, într-o privire scurtă, Deborah zări o scînteiere de albastru și galben lîngă țevile unor puști în care se reflecta soarele. Inima începu să-i bată

mai tare și privi mai cu luare-aminte. Era cavaleria.

— Judith, grăbește-te! strigă ea. Hei! țipă cu disperare, încercînd să se facă auzită în vale.

Oh, de ce nu o auzeau soldații?

Strigă din no și, de data aceasta soldații își ridicară privirile și o văzură. Avură un moment de descumpănire, după care își schimbă direcția și porniră pe pantă în sus. Deborah simți că o cuprinde slăbiciunea. Erau doar vreo trei oameni, prea puțini ca să lupte cu grupul de comanși care venea din spate. Cele două grupuri de bărbați nu se văzuseră încă, iar ele erau prinse între ei.

Judith reuși să o ajungă din urmă. Avea fața transfigurată de efort și îi aruncă lui Deborah o privire aproape agonică:

— Du-te tu, eu nu mai pot...

— Nu merg fără tine. Hai încearcă. Nu mai avem timp...

Într-adevăr, nu mai aveau. Comanșii ajunseseră în creasta dealului. Văzuseră soldații. Cavaleriștii înjurară și își scoaseră pistoalele din tocuri.

— Coborîți, strigă unul din soldați. Încercăm să vă acoperim.

— Du-te! îi strigă Deborah lui Judith. Încerc să-i distrag atenția lui Șoim.

Deborah își schimbă direcția. Dacă reușea să scape măcar ea, tot era bine. Se îndreptă în sens opus, depărtîndu-se de Judith și de soldați, neîndrăznind să privească înapoi. Tropăitul copitelor ce o urmăreau se auzeau tot mai aproape... și

mai aproape...

Își ținea degetele încleștate în coama calului, coapsele strînse de trupul asudat al armăsarului. Frica o sugruma. Îi ascuțise simțurile. Auzea respirația horcăită a calului, simțea mirosul trupului său încins de căldură, simțea atingerea ierbii înalte peste picioarele goale. Toate senzațiile i se amestecau și în același timp rămîneau distincte într-un amalgam care o sufoca.

Apoi auzi pocnetul unei cravașe și înțelese că următorul ei o ajunsese. Aruncă o privire scurtă înapoi și îl văzu pe Șoim. Călare pe armăsarul lui puternic, părea mai înspăimîntător decît cel mai cumplit coșmar pe care îl avusese vreodată. Părul lung și negru îi flutura în vînt. În jurul frunții avea legată o fișie de piele. Fața îi lucea de transpirație, dîndu-i un aer și mai sălbatic.

Șoim se aplecă și prinse hăturile calului ei, oprindu-l. Apoi brațul lui musculos îi cuprinse talia și o trase aproape fără nici un efort. Deborah încercă să se opună, dar Șoim o așeză cu fața în jos, peste genunchii lui.

Cu picioarele atîrnîndu-i într-o parte și cu brațele în cealaltă parte, Deborah încerca să respire, cu stomacul apăsător de picioarele de oțel ale lui Șoim. Brațul lui strîns pe mijlocul ei, o silea să stea nemișcată și mormăia ceva ce — spre fericirea ei — nu înțelese. Vocea lui era aspră și furioasă.

Strigătele oamenilor se auziră în jur și Deborah încercă să ridice capul să vadă, dar Șoim o împinse la loc.

— Puaru, se răsti el, și Deborah recunoscă or-

dinul care îi poruncea să se oprească.

Deborah se potoli. Oricum era prea riscant să mai încerce să i se opună acum, după cîte se înîmplaseră.

În haosul acela o auzi pe Judith țipînd. Apoi strigătele bărbaților se întetiră. Îl văzu pe Șoim ridicîndu-și pușca și auzi o explozie asurzitoare chiar lîngă ea.

— Nu! țipă ea, încercînd să se ridice. Poți s-o nimerești pe Judith!

Șoim răspunse ceva cu glas aspru și o strînse mai apăsător. Îl auzi spunînd ceva celorlalți, apoi o altă împușcătură. Imediat un țipăt spintecă aerul. O ultimă împușcătură își risipi ecoul, apoi liniște.

Șoim dădu pîteni calului, pornind în galop. Deborah se prinse de marginea șei, de teamă să nu alunece de pe cal. Se îndrepta probabil spre ceilalți, și într-adevăr așa era, căci îl simți curînd pe Șoim trăgînd frîul și oprindu-și armăsarul. Zări ceilalți cai strînși în jurul lui Șoim, franjurii mocasinilor, auzi sunetele aspre și guturale ale limbii comanșe. Șoim rosti o comandă pentru ceilalți:

— *Pitsa mia? ru. Notsa? kaaru.*

Înțelese cuvintele *mergi și ia*. Se cutremură. Nici vorbă de eliberare. Fuseseră foarte aproape de salvare, dar eșuaseră.

Ceea ce păruse că a durat o veșnicie se petrecuse, de fapt, în cîteva minute. Șoim o ridică numai cu o mîină și îi dădu drumul jos de pe calul lui. Deborah căzu în genunchi, sprijinindu-se în mîini, dar se grăbi să se ridice în picioare. Își scutură părul din ochi și ridică bărbia să privească spre

Șoim. Era ca o siluetă întunecoasă proiectată în lumina orbitoare a soarelui. Simți cum i se strânge inima. Deși soarele îi venea în ochi, Deborah putu să vadă furia de pe chipul lui. Ochii neobișnuit de albaștri o săgetară ca două pumnale de gheață. Avea gura încleștată și câteva șuvițe negre i se lipiseră de obrazul asudat. Deși toată înfățișarea lui emana o furie sălbatică era de o frumusețe răscolitoare.

Privi în jur și o văzu pe Judith. Fusese prinsă și ea. Stătea tremurând toată în fața unui comanș tânăr și înalt, care o ținea cu strășnicie. Îl văzu cum rînjește răutăcios în timp ce își plimba mîinile îndrăznețe peste corpul lui Judith, neluînd în seamă încercările zadarnice ale fetei de a-l evita. Unui dintre bărbați spuse ceva și toți începură să rîdă. Un rîs care o făcu pe Deborah să se cutremure.

Judith privi o clipă spre Deborah, apoi își plecă ochii, lăsîndu-se aproape cu resemnare în brațele comanșului. Deborah își simți ochii în lacrimi.

Totul era pierdut. Pierdut, pierdut, pierdut!! Soarta ei era acum în mîinile hărbatului cu ochii de gheață.

Înălță fruntea, așteptînd în tăcere.

Capitolul 11

Miaru!!! Deborah îl privi pe Șoim, temîndu-se să spună ceva sau să facă vreo mișcare.

Cînd acesta ridică pușca și arată înainte, repetînd comanda, ea se întoarse încet și începu să meargă. Își îndreptă umerii, refuzînd să-l lase să vadă cît era de speriată, apoi porni prin iarba înaltă.

Firul aspru al ierbii îi zgîria pielea dar nu se opri. Auzea caii, bătaia ușoară a copitelor, murmurul monoton al comanșilor și suspinele înăbușite ale lui Judith.

I se uscaseră gîturile. Cerul era încă luminos, soarele ardea, vîntul unduia iarba înaltă. Transpirația începu să i se prelingă pe față și bluza i se lipea de corp, tot mai umedă. Încercă să nu o ia în sea-

mă, tot așa cum încerca să-i ignore pe comanșii din spatele ei. Marginile ascuțite ale pietrelor o împingau prin talpa subțire a mocasinilor și iarba o împiedica la mers. Se poticni de câteva ori, dar merse mai departe.

Încetini pasul. Șoim își apropie calul de ea și o împinse din spate cu țeava puștii.

— *Miarul!*

Teama și furia o copleșiră deodată. Sîngele îi zvîcnea în tîmple cu atîta putere, încît abia auzi comanda răstită.

Cum îndrăznea să se poarte astfel! Să se prefacă atît de mult, să pară atît de tandru și acum să fie atît de crud — era peste puterile ei să îndure. Mai ales după atîta groază și atîtea chinuri. Doar gîndul că trebuie să supraviețuiască cu orice chip o opri să nu se întoarcă spre el și să-i spună ceva în comanșă.

Se împiedică într-o adîncitură și căzu în iarbă cît era de lungă. Șoim se aplecă și o înșfăcă grosolan de spatele bluzei, prinzînd-o, în același timp și de păr. Durerea neașteptată îi tăie respirația și îi stîrni dintr-odată mînia.

Cînd îi dădu drumul, Deborah se întoarse, ridică brațul și lovi armăsarul cu toată puterea. Din fericire se feri repede, căci armăsarul lui Șoim se smuci speriat, ridicîndu-se pe picioarele din spate. Șoim trase hăturile dibaci, potolindu-l apoi se dădu jos din șa. Cu o mînă ținea hăturile, iar cealaltă o întinse după Deborah. Ea se întoarse încercînd să fugă. Oricum, nu avea nici o șansă în fața lui.

Își încrucișă brațele la piept și așteaptă. Nu pentru mult timp însă. Șoim rosti din nou un ordin scurt și oamenii săi porniră în galop ușor. O văzu pe Judith zbatându-se în brațele comanșului care o ținea captivă. O cuprinse un sentiment de zădărnici și neputință când o auzi pe Judith strigînd-o, fără ca ea să o poată ajuta.

— Deborah!

Un singur cuvînt ce o cutremură.

Șoim păru să nu observe toate acestea. Ochii lui albaștri se întunecaseră ca cerul acoperit de nori și aruncară o privire atît de rece încît Deborah începu să tremure în ciuda arșitei. Probabil văzu asta, pentru că un zîmbet sarcastic îi apăru în colțul gurii.

Ar fi vrut să-l lovească, să-și descarce mînia asupra lui. Oricum soarta ei era pecetluită, indiferent ce ar fi făcut.

Frica, mînia și disperarea îi măcinau nervii.

— Nu ești decît un sălbatic, îi spuse rece, cu toată ura de care era capabilă în momentul acela.

Ar fi vrut ca el să-i înțeleagă măcar mesajul, dacă nu și cuvintele.

— Ești demn de cel mai adînc dispreț. Aitu! Ești diavolul. Dar n-ai ce să-mi faci. Îmi poți face rău trupește, dar nu-mi vei atinge sufletul!

Ridică bărbia și îl privi drept în ochi, văzînd în scînteile din privirea lui că înțelesese ce îi spusese. Zîmbi disprețuitor:

— Ah, vād cel puțin că m-ai priceput. Nici nu mă mir. Un om lipsit de scrupule este obișnuit să

fie disprețuit.

Cîteva clipe ce părură veacuri Șoim nu schiță nici o mișcare. Vîntul îi flutura părul negru, dîndu-i o aură stranie. Privirea lui o țintuia cu atîta ferocitate, încît Deborah făcu un efort să-și ascundă tremurul. Apropierea lui radia putere, bărbăție și ostilitate... Simți nevoia nebună de a fugi din fața lui.

Înainte ca ea să apuce să facă vreo mișcare, Șoim o prinse brusc de braț. Încercă să se tragă înapoi, cu inima bătîndu-i nebunește, cu respirația înăbușită de un tipăt. Însă Șoim o trase spre el, lipind-o de trupul său tare ca piatra. Deborah văzu scînteile de gheață din ochii lui albaștri, umbriți de gene negre. Privirea lui o hipnotiză. Cercetă cu atenție cicatricea care îi brăzda într-un colț sprînceana, apoi linia dură a obrazului. Îi simți mirosul, un iz aparte, foarte masculin, un amestec de mosc, de aromă de tutun... și acestea, împreună cu vîntul și soarele, îi răvășiră toate simțurile.

Dintr-odată i se făcu teamă, o frică teribilă! De el. De ea însăși. De această apropiere a lor, în acest timp și loc. Nu se temea de moarte. Brusc o cuprinse o dorință irezistibilă pentru acest bărbat cu chip de piatră, care trecea de la blîndețe la brutalitate, schimbător ca vîntul de primăvară. O emoție inexplicabilă o făcu să se simtă rușinată de propria ei siăbiciune. Și — Dumnezeu să o ierte — dar în brațele lui nu se putea gîndi decît la sărutările și la atingerile lui care o făceau să trăiască senzații pe care altă dată nici nu le vlsase.

Mînia dispăru, rămînînd doar acea slăbiciune teribilă. Timpul încetase să mai existe; doar arșița soarelui și atingerea lui erau singurele lucruri pe care le mai conștientiza. Începu să vibreze de dorință și el abia o atingea.

Armăsarul lovi nerăbdător din copită. Cu fața rigidă ca a unei statui, Șoim o strînse cu putere de încheietura fragilă.

Fără un cuvînt, o prinse cu un braț și o ridică pe cal. Apoi sări și el, cuprinzînd-o cu brațele pentru a prinde frîul și dădu pîteni armăsarului. Deborah nu mai schiță nici un gest de împotrivire, neștiind dacă ar fi trebuit să se bucure sau să se teamă.

Era clar că Șoim luase o hotărîre în privința ei și se întreba ce va face cînd îi va ajunge din urmă pe ceilalți.

Nu se rosti nici un cuvînt, nu se dădu nici o explicație și nu auzi nici o amenințare cît parcurseră drumul înapoi spre munți. Făcură doar scurte popasuri, cît să bea apă și să odihnească caii, iar Deborah și Judith nu mai fură lăsate să se apropie una de cealaltă.

Pentru comanși fură necesare doar opt ore să parcurgă drumul făcut de Deborah și Judith în trei zile, învîrtindu-se de cîteva ori prin același loc. Slaba speranță a lui Deborah că soldații îi vor urma, începu să se stingă.

Șoim stătea tot timpul în spate, cu brațul încolăcit în jurul ei atît de strîns, încît nu ar fi fost cu putință să facă nici cea mai mică mișcare. Mai mult! Era copleșită de prezența lui. Îi simțea în fie-

care clipă trupul lipit de al ei. Fiecare mișcare a mușchilor lui o făcea să tremure involuntar. Era cu totul în brațele lui, o ametea cu unduirea corpului gol și minunat. Putea jura că nu va putea să-și scoată din minte niciodată mirosul lui masculin. Era năucită. Dacă i-ar fi dat drumul să meargă pe picioarele ei nu ar fi reușit să facă nici un pas. O durea tot trupul de oboseală și dorință. Simțea că e gata să leșine...

Curînd, valea atît de familiară le apăru în față și comanșii își lăsară caii la pas. Soarele cobora la apus, aruncînd o lumină purpurie peste crestele munților. Pîrîul se auzi din ce în ce mai tare.

Comanșii intrară în tabără înaintînd printre corturi. Deborah văzu capetele întorcîndu-se în urma lor și le auzi vocile șoptite.

Intrarea aceasta în tabără era diferită de cealaltă, cînd femeile și copiii chiuiau bucuroși să salute întoarcerea acasă a războinicilor. De data aceasta, chipuri solemne îi priveau lung și iscoditor. Deborah știa că pedeapsa pentru fapta lor va fi dură și se rugă să aibă curajul să îi facă față.

Cineva îi puse lui Șoim o întrebare în timp ce treceau și răspunsul răstit o făcu să se cutremure. Nu era nimic în vocea lui care să arate indulgență.

Floarea Soarelui îi aștepta în fața cortului tatălui ei, cu ochii întrebători și neliniștiți. Cînd se apropiară, ea le strigă:

— *Aho, samohpu!*

Cuvintele erau pline de speranță, dar și de prudență.

Șoim îi răspunse scurt și rece, fără să se oprească, înaintînd spre cortul lui. Cînd ajunse, sări de pe cal, apoi o trase și pe Deborah din șa, prinzînd-o de talie.

— *Tahkamuru*, rosti el sălbatic.

Deborah se simți cuprinsă de cele mai rele premoniții. Înțelese clar ce voia el să spună și simți în același timp privirea Florii Soarelui îndreptată spre ea. Așteptă în tăcere și cînd Șoim se întoarse, îi văzu privirea rece, fixînd-o. O apucă apoi de mînă, o împinse în cort și intră în urma ei. Cu o mișcare scurtă închise intrarea. Nimeni nu îndrăznea să intre în cortul unui bărbat, cînd intrarea era acoperită.

— Evadarea aceasta... *kuaru*... a fost ideea mea. *Nue*. Oh, nu... nu...

Încerca să-și aducă aminte cuvintele comanșe, ca să se poată face înțeleasă, să îi explice că totui fusese ideea ei, nu a lui Judith. Dar nu putea, iar cele cîteva cuvinte pe care le știa, păreau să se piardă în fața lui. Într-un monolog bîlbîit, Deborah încercă să ia toată vina asupra ei.

— Șoim... *Tosa Nakaai*, te rog... *keta tsahhuh-yaru*. A fost vina mea. Nu... nu o pedepsi pe ea.

Cuvintele ei se opriră brusc cînd îi văzu expresia sălbatică. Vocea lui se auzi încet, dar amenințător:

— *Subetu!* S-a terminat, Deborah. Ai face mai bine să pledezi pentru tine decît pentru verișoara ta.

Deborah clipi de cîteva ori, nevenindu-i să creadă. Apoi privi lung la omul din fața ei, la ochii lui

metalici, la rictusul batjocoritor al gurii, la frumusețea atît de masculină și de primitivă a corpului lui. Cuvintele spuse erau perfect inteligibile, însă îi luă cîteva clipe să își dea seama de ce nu înțelege nimic. Vorbea englezește!!

Se simți cuprinsă de un val de căldură, apoi de un frison rece și reuși în cele din urmă, să îngaim-e:

— Tu vorbești englezește?

— Haa, da. Și comanșă și spaniolă și graiul a-pașilor și al cheyennilor. Ai un foarte ascuțit simț al observației.

Rîsul lui batjocoritor o făcu pe Deborah să înlocuiască frica cu un val nestăpînit de mînie. Își strînse pumnii. Șoim observă reacția ei. Zîmbi și o prinse de încheietură.

— Numai pentru atît cred că nu ai de gînd să mă lovești din nou, zise încet.

Toată tensiunea adunată în ultimele săptămîni erupse dintr-odată. Încercările ei de a rămîne lucidă se evaporară, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Cu un țipăt mînios, se repezi asupra lui, lovindu-l cu pumnul, adresîndu-i toate epitetele insultătoare ce-i veneau în minte. Asaltul ei nu avu însă efect și se opri, gîfîind furioasă.

— Naiba să te ia! rosti ea cu năduf.

Șoim ridică o sprînceană.

— Înjuri, Deborah? O lady ca tine?

Ea îl privi și o sută de întrebări îi invadară min-tea. Rosti numai una.

— Cine ești tu?

— Tosa Nakaai. Șoim. Un vânător. Un comanș.

— Nu, nu doar atât, scutură ea din cap. Ești un comanș și totuși... totuși nu ești ca ei.

— Într-adevăr, ai simțul observației, rosti el și îi eliberă mâna, împingînd-o ușor de lîngă el. Nu, nu sînt comanș pe de-a-ntregul, dar am crezut că ți-ai dat seama de asta după culoarea ochilor mei. Ai observat asta chiar din prima zi, îți amintești?

— Îmi amintesc. Dar am crezut că ești într-adevăr de-al lor.

— Nu.

Vocea lui deveni amară și începu să se rotească nervos prin cort.

— Nu sînt al nimănui. Nu sînt nici comanș, nici alb. Sînt ceea ce se cheamă o corcitură, și pentru cei mai mulți sînt mai puțin decît orice altă ființă omenească.

Neliniștită de amărăciunea lui dar și de sentimentele ei confuze, Deborah începu să-și frămînte mîinile.

— Și atunci ce cauți aici?

Se întoarse spre ea, cu un zîmbet trist.

— Pentru că este locul cel mai apropiat de ideea de casă pe care o am. Sau am avut-o.

— Ai avut-o?

— Crezi că soldații aceia vor uita să pornească să te caute? Nu. Și cînd vor porni, își vor pune întrebări despre soarta ta. Se știe că sînt porniți să ucidă tot ce le iese în cale cînd intră într-o tabără de indieni.

— Nu cred așa ceva. Nu..., însă se opri roșind

la privirea lui sarcastică.

— De ce nu crezi? Pentru că sînt albi? Mai gîndește-te. Nu numai comanșii pot fi cruzi.

— E greu să mă convingi de așa ceva, cînd am fost sclava voastră aproape două luni.

— Ai fost rău tratată? Bătută? Înfometată? Siluită?

Obrajii lui Deborah roșiră mai tare.

— Nu. Totuși am fost terorizată. Nimeni nu are dreptul să țină prizonier un alt om.

— Dacă nu greșesc, a fost și un război în legătură cu această problemă, nu-i așa? o ironiză Șoim. Și a fost între albi.

Deborah ridică bărbia.

— Da, e adevărat, dar...

— Dar ai spus că acum e altfel. De ce? Pentru că nu au fost implicați indieni? Sau pentru că ai fost implicată tu.

— Am fost implicată. Poate indirect, însă familia mea a suferit în timpul războiului.

— A suferit? Cît de rău? Spune-mi și mie, Deborah. Mă interesează.

Furioasă, ea izbucni:

— Nu asta contează acum! Ai folosit un truc oribil cu mine. În tot acest timp ai fi putut vorbi în limba pe care o înțeleg și totui ar fi decurs mai ușor. Totuși nu ai făcut-o. Ești pe jumătate alb și ai putea să mă duci înapoi, să mă eliberezi. Dacă aparții acestui trib, ai putea să le explici asta în vreun fel... La urma urmei, m-ai cumpărat. Ai putea face ce vrei cu mine...

Șoim o privi și ochii lui își schimbă culoarea și intensitatea privirii. Deborah își simți inima bătându-i mai tare.

— Da, zise el încet. Aș putea face cu tine tot ce vreau. Și aproape am făcut. Dar nu am făcut ceea ce vreau cel mai mult. Până acum.

— Până... acum? Deborah nu-și putu stăpîni teama din voce. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise el prinzându-i fața în palme, că am de gînd să termin ce am început. Ce ar fi trebuit să fac din prima zi. Toată așteptarea asta nu a fost bună la nimic. Nu mai pot risca viețile celorlalți pentru dorințele mele. N-am de gînd să mai aștept. Vreau să te am.

— Nu, rosti ea sufocată, nu...

— Ba da.

Deborah nu schiță nici o mișcare. Privirea ei lunea spre pieptul lui gol, spre mușchii puternici care se conturau sub pielea arămie, spre linia fermă a umerilor.

Paralizată de teamă, citi în ochii lui reci că așteptarea luase sfîrșit.

Capitolul 12

kwabitu, zise el încet. Întinde-te. Privirea ei se încetoșă de lacrimi. Scutură din cap cu fermitate, răsfirîndu-și buclele roșcate.

— Nu.

— Nu ai de ales, zise Șoim rece. Poți face să fie ușor sau greu. E doar alegerea ta. Ți-am spus că vreau să te am și te voi avea. Știu că ești virgină. Voi fi atent.

— Atent?!

Ochii ei se umeziră, reflectînd lumina focului ce ardea în mijlocul cortului.

— Ar trebui să cred că nu mă vei face să sufăr? Tu? Un bărbat care m-a tratat ca pe... ca pe o pro-

prietate de cînd m-a văzut? Asta ai vrut tot timpul, nu-i așa?

— Bineînțeles. Tu gîndești altfel? Dorința atrage bărbații spre femei, ea îi face să înfrunte orice risc ca să le poată avea. Nu fac nici un secret din asta. Am crezut că poate vei veni tu la mine, de bună voie. De asta am așteptat, de asta am avut răbdare. Acum răbdarea mea s-au dus.

— Răbdare! Am fost prizoniera ta pentru mai puțin de două luni, și totuși tu ai așteptat... doar ca să te culci cu mine?

— Da.

Șoim îi citi panica din priviri și înțelese că trebuie să acționeze repede, înainte ca ea să facă un gest impulsiv. Poate că ar fi trebuit să o lase fără ca acest lucru să se întîmple, dar nu putea. O dorise prea mult ca să nu o aibă. Mai mult, după ce totui se va termina va putea ști ce se întîmplă cu el, ce înseamnă bucuria, căldura, durerea pe care le simțea cînd o vedea sau o atingea...

Deborah se întoarse rapid și încercă să fugă. Se împiedică însă în blana întinsă jos și, în același timp, brațele lui o prinseră, prăbușindu-se amîndoi pe blană.

Șoim se răsuci în cădere, astfel încît să preia el șocul căderii. Deborah începu să se zbată disperată și nu își putu opri țipătul.

— Țipetele nu te ajută, o sfătui Șoim. În schimb o vor mîhni pe sora mea. Și toată lumea din tabă-

ră va ști ce se petrece aici.

Așa cum sperase, Deborah tăcu. Privirea ei se fixă furioasă asupra lui și Șoim simți o umbră de regret. Ar fi putut să-l urască pentru asta. Chiar dacă văzuse și în ochii ei o dorință la fel de puternică, (dorință pe care ea n-ar fi recunoscut-o) totuși nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi forțat-o.

— Șoim, te rog, spuse ea cu buzele strânse, și el înțelese cât de greu îi venea să îl roage astfel. Nu e nimic cu care să te pot convinge să nu o faci?

— Nu, *nue tue? tu.*

Alintul îi scăpă aproape fără să-și dea seama. *Micuța mea.* Șoim speră că ea nu i-a înțeles cuvintele. Se răsuci puțin, astfel încât greutatea lui să nu o incomodeze și îi dădu la o parte șuvițele rebele care îi alunecaseră în ochi.

— Te-am dorit de când te-am văzut, stînd acolo, în mijlocul taberei, ca și când ai fi fost o regină, iar noi supușii tăi. Mi-a atras atenția curajul și demnitatea ta. Și frumusețea...

Deborah înghiți cu greu.

— Și ai hotărît să mă distrugi.

— Să te distrug? Întrebă el surprins. Nu. Îți admir curajul. Tot așa cum îți admir frumusețea.

— Și dacă mă admiri, atunci de ce...?

— Deborah, un bărbat poate să admire o femeie și în același timp să își dorească să facă dragoste cu ea.

— Dragoste!

Ochii lui Deborah aruncau scînteii.

— Nu știi nimic despre dragoste. Tot ce ai în minte este doar o poftă animalică.

— Poate ai dreptate.

Șoim se aplecă spre ea și îi sărută ușor buzele, prinzîndu-i capul cu o mîină.

— Deschide-ți buzele pentru mine, murmură el dar ea și le strînse cu îndărătnicie. Vreau să te gust.

— Lasă-mă în pace!

Încercă ea să se răsucească, dar Șoim o ținea strîns.

O sărută lung și apăsător, pînă cînd simți din partea ei un ușor răspuns. Își ridică capul să o poată privi. Avea fața îmbujorată. Însă pe nas și pe obraji, spre amuzamentul lui, era plină de praf.

Deborah rămase surprinsă cînd îl văzu ridicîndu-se în picioare și trăgînd-o după el.

— Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin praf.

— Nu e vina mea.

Șoim ridică o sprînceană.

— Nu, încuviință el. Dar tu ai vrut să fugi din tabără.

O privi stînd demnă și prăfuită apoi spuse:

— Scoate-ți hainele.

Deborah amuți, în timp ce un zîmbet fugar trecu peste gura aspră a lui Șoim. E drept că nu se aștepta ca ea să execute ordinul.

— Bine. O vom face în felul tău.

Confuzia o coplesi, mai ales cînd îl văzu că ridică acoperitoarea de la intrare și o trage după el, afară din cort. Crezu la început că are de gînd să o umilească în public.

Se lăsase întunericul și numai focurile din fața corturilor mai luminau.

Șoim o trase după el spre rîul care scînteia în lumina lunii. Pășea întins și apăsător, ignorînd rezistența pe care ea încerca să o opună.

Cu o mișcare rapidă și fără menajamente, o ridică în brațe și o aruncă în rîu. Deborah țipă, împrăștiind în jur stropi reci. Șoim înaintă spre ea.

— Aveai nevoie de o baie, spuse el. Te-am rugat să te dezbraci, amintește-ți.

— Nu mi-ai spus că era vorba de o baie.

— Nu m-ai întreat.

Șoim o privi cum își dădea la o parte furioasă suvițele ude de păr ce-i căzuseră pe față și simți cum îl copleşește o tandrețe ciudată pentru ea. Un sentiment care îl făcea să se simtă altfel ca pînă acum. Încercă să-și ascundă slăbiciunea, strîgîndu-i ascuțit:

— Dacă tot ești în apă, spală-te.

— Probabil crezi că tu miroși ca ur trandafir? i-o întoarse ea.

Răspunsul acesta îl făcu să zîmbească. Se gîndi cîteva clipe, apoi, spre uimirea lui Deborah, care nu își putu reține un țipăt ușor, se dezbracă.

— A fost ideea ta, zise el rece, înaintînd spre ea.

— Dar nu m-am gîndit la așa ceva!

— Amîndoi avem nevoie de o baie.

O prinse de braț și o trase spre el.

— Nu ești doar crud, reuși ea să șoptească, ești și nebun!

Șoim simți o ușurare văzînd că furia luase locul fricii. Nu voia să o vadă tremurînd de frica lui. Ținînd-o strîns, începu să o dezbrace, aruncîndu-i hainele una cîte una. Zbaterile ei aprinseră în el un foc devastator, în ciuda apei reci în care stăteau. Deborah se opri brusc cînd o lipi de el. Trupul ei ud făcu să-i crească și mai mult dorința. Doamne, de s-ar putea stăpîni mai mult timp!

— Stai liniștită, fetiță mică, șopti el răgușit, simțind-o cum tremură.

Zgomotele nopții, foșnetul ierbii înalte și susurul rîului îi învăluiră bînd. Șoim o ținea în brațe. Cînd își dădu seama că aceasta ar putea fi singura lor noapte îl cuprinse disperarea. Dacă vor face dragoste, o vor face așa cum trebuie.

Îi mîngîia linia rotundă a soldului. O simți încă tremurînd și îi văzu la lumina lunii ochii ațintiți asupra lui. Înțelese dintr-odată că — fie că o recunoștea sau nu — Deborah cedase dorinței lui. Se cieta asta în ochii ei, se simțea din felul în care îl ținea strîns, cu mîinile micuțe pe umerii lui.

— Șoim...

El îi opri cuvintele cu un sărut ușor, lunecînd din-

spre colțul gurii spre ureche, apoi spre gât. Deborah simți că arde. Șoim își lunecă mîna pe spatele ei, apoi pe fese, lipind-o de el. Deborah vru să strige, dar gura lui îi înăbuși țipătul într-un geamăt surd.

Sînii lipiți de pieptul lui gol duseră plăcerea pînă la chin. Îl uimea și pe el dorința sălbatică pentru această femeie... mai mult decît pentru oricare alta.

Deborah își sprijini fruntea de umărul lui.

— De ce îmi faci asta? șopti ea. Nu înțeleg ce am făcut ca să fiu violată.

— Nu va fi un viol, scrișni Șoim. Vei vedea. Simt că mă vrei. Ne dorim unui pe altul și a venit timpul să potolim această sete... sau durere.

Deborah ridică privirea spre el; cu o tresărire.

— Durere? Da, e într-adevăr ca o durere, dar nu înțeleg de ce.

Faptul că ea recunoștea îl surprinse și îl descumpăni în același timp. Tăcu cîteva clipe înainte de a-i răspunde.

— E un sentiment firesc. E ceea ce simte orice bărbat sau femeie cînd sînt atrași unui de celălalt.

— Dar eu nu sînt tocmai genul de femeie de care ai tu nevoie zilnic, zise Deborah cu amărăciune.

— Nu. Nu știu de ce te vreau pe tine și nu pe alta, dar știu că te vreau.

Ea își ridică privirea, încă tremurînd. În ochii ei era o rugămintă, pe care vocea ei nu o rosti. Îl voia. Trebuia doar să îndepărteze acele împotriviri

absolut firești.

— Deborah, trebuie să înțelegi cât e de normal pentru un bărbat și o femeie să fie în acest fel împreună, murmură ei, mîngîindu-i obrazul neted.

— Nu. Noi nu sîntem căsătoriți. Nu e drept.

— În astfel de situații nu contează cîteva cuvinte. Nu ele aduc unirea dintre un bărbat și o femeie.

Șoim își dădu seama că educația pe care o primise de la mama lui încă îl mai influența. Dar nu considera că îi face vreun rău. Ea fusese măritată

— chiar dacă pentru puțin timp — iar el nu îi lua nimic, decît ceea ce ar fi trebuit să ia soțul ei în acele cîteva minute din chioșc. În schimb, își potolea în sfîrșit focul care ardea în pieptul lui de cînd o întîlnise.

— Deborah, zise el aspru, cînd ea își îngropă fața la pieptul lui. Tu vrei să te întorci la oamenii tăi. Iar eu vreau noaptea aceasta.

Fu un moment de tăcere, în care el simți cum întregul ei corp se încordează. Apoi ea își ridică privirea cercetîndu-i fața în lumina lunii.

— Înțeleg. Dar cu Judith ce se va întîmpla?

Șoim ezită. Judith nu era a lui, ca să poată avea vreo putere, dar nu îi spuse asta lui Deborah. Era prea multă speranță în ochii ei ca să îi spună cum stăteau lucrurile cu verișoara ei. Un val de furie îi făcu să se gîndească să o refuze, dar știa că nu se poate. Oricît l-ar fi costat, sîngele lui de alb îl îndemna să nu o lase pe Judith pra-

dă unei soarte rele. Cu fața ca de stîncă, îi spuse:

— Dă-mi noaptea aceasta și o voi ajuta și pe verișoara ta.

Poate nu era corect. Trebuia să le ducă pe amîndouă înapoi, în lumea lor, fie că Deborah îi ceda cu plăcere sau nu. Dar acum nu mai conta ce era corect și ce nu.

Trăgînd adînc aer în piept, Deborah spuse încet:

— Bine. Mă voi... culca cu tine.

Deși focul ardea în mijlocul cortului, Deborah încă tremura. Părul îi era ud și hainele îi atîrnau pline de apă.

Șoim întinse mîna și o prinse ușor.

— Întinde-te lîngă mine. Te voi încălzi.

Pășind ca prin vis, Deborah urcă treapta care ducea la patul lui din pături și biănuri, privind în ochii de un albastru intens, în care se reflectau fiăcările focului. Nu putea. Și totuși trebuia. Libertatea ei și a lui Judith depindea de momentele acestea.

Și mai era ceva, greu de definit ce o împingea înainte.

Se lăsă în genunchi simțind că nu o mai țin picioarele. Șoim îi zîmbi — un zîmbet scurt și nesi-

gur dar care o mai liniști puțin.

— Nu știu ce să fac, zise ea cu simplitate.

Șoim dădu din cap, în semn că o înțelege.

— Știu. Totul va veni de la sine, vei vedea.

Oare acesta era Șoim? Bărbatul acesta care îi vorbea blînd și o mîngîia tandru? Cel care pînă acum fusese războinicul sălbatic, plin de ură? Pentru o clipă se întrebă dacă nu îl privea altfel știind că e doar pe jumătate comanș.

Însă nu mai avu timp să filozofeze, pentru că Șoim o trase lîngă el și o cuprinse într-o îmbrățișare posesivă.

— Sărută-mă, șopti el răgușit, ridicîndu-i bărbia cu un deget. Sărută-mă.

Deborah închise ochii și simți sărutarea care o ameți. Ridică mîinile și se prinse de umerii lui, simțind sub degete mușchii de piatră. Întredeschise buzele. Simți limba lui alunecîndu-i printre buze și un val de căldură ciudată o cuprinse din creștet pînă în tălpi.

Răspunse sărutărilor lui, la început nesigur apoi participă timid, vrînd parcă să-l guste. Șoim scoase un geamăt scurt, de satisfacție.

Îi scoase înnebunitor de lent bluza, apoi fusta. Deborah simți cum tot trupul i se înfierbîntă.

— Ești atît de dulce, murmură el. Așa cum îmi imaginam că trebuie să fii.

— Șoim...

Dar el nu o ascultă. O așeză între blănuri și își

aținti asupra ei flăcările albastre ale ochilor. Dorința aceea sălbatică îl transfigurase și o înspăimîntă. Frica deveni mai puternică decît supunerea ei de pînă atunci și, cînd el îi prinse în palmă sînul alb, Deborah tresări. Șoim o privi surprins.

— Ușor, ușor, șopti el. Nu-ți fac nici un rău. Vei vedea. Nu te zbate. Nu acum. Relaxează-te!

Se aplecă spre ea și părul lui lung îi mîngîie umărul gol, în timp ce el o săruta pe gît, apoi mai jos. Deborah se arcui, încercînd să se desprindă din sărutarea lui cu un protest mut, dar gura lui se opri asupra sfîrcurilor.

Țipătul i se auzi scurt, în timp ce gura lui fierbinte și umedă îi ardea pielea fină. Durerea aceea stranie crescua. Sfîrcul întărit parcă luase foc, și senzația aceea se accentua, tot mai copleșitoare. În mod ciudat, era o legătură între ritmul în care Șoim îi sugea sfîrcul sînului și pulsația pe care o simțea înăuntru, între picioare.

Crispată, Deborah îl împinse ușor și el își ridică capul, privind-o cu ochii arzînd. Încet, își petrecu degetele printre ale ei și îi ridică brațele deasupra capului, așezîndu-i-le în blana moale.

Gestul lui făcu sînii lui Deborah să se ridice ațîțatori, atrăgîndu-i privirea flămîndă. Șoim se ruga cu disperare să aibă răbdare și puterea de a se abține.

— Șoim...

Restul cuvintelor se pierdu, în timp ce gura lui

prinse din nou sfîrcul ca un boboc de trandafir. O mînă coborî pe celălalt sîn. Își roti degetele în jurul său.

Respirația ei deveni tot mai grea, iar căldura aceea ciudată îi invada trupul. Simți că începe să își rotească ușor șoldurile, de parcă o mînă străină ar fi mișcat-o astfel. Mîngîierile și sărutările lui erau ca o magie ce o făcea să nu își mai poată stăpîni corpul.

Murmurînd o șoaptă înceată și răgușită, Șoim se ridică pentru un moment și își desprinse acoperămîntul din jurul taliei. Deborah îngheță. Trupul lui musculos nu mai păstra nici un secret pentru ea. Lumina focului o ajută să vadă mărimea dorinței lui. Arăta extraordinar, atît de... masculin...

— Doamne, șopti ea. N-am să pot să o fac. Pur și simplu, nu pot.

Șoim zîmbi într-un colț al gurii.

—N-o să fie așa de rău cum îți închipui. S-ar putea să te doară la început, dar doar pentru o clipă.

Să o doară? Privirea ei coborî din nou asupra bărbăției lui. Nu, se înșela. O va ucide.

— Adu-ți aminte, zise ea fără vlagă, că mi-ai promis să o duci pe Judith înapoi.

Șoim izbucni în rîs. Se apropie încet și o acoperi cu trupul său, făcîndu-și loc între coapsele strînse. Deborah simți umfiătura fierbinte lipindu-se de pîntecele ei.

— Vei pleca cu ea, îți promit...

— Adu-ți aminte... mai reuși ea să spună, gîn-

dindu-se că nu va supraviețui acestei nopți.

— Ah, *notsa?* ka — iubito, șopti el. Când ne vom uni, vei fi pregătită să mă primești.

Deborah nu îi răspunse. Oricum nu conta. El avea să facă ce voia.

Șoim îi depărtă mai mult coapsele, apoi își luncă mîinile de-a lungul lor, pînă cînd ajunse cu ele în acel loc umed și cald, în intimitatea ei. Reținerea lui ajunsesese la limită. Se cutremură de dorință și gemu involuntar. Era minunată, mai frumoasă și mai senzuală decît își putuse închipui.

Deborah încercă să nu se gîndească la ce îi făcea dar, cînd Șoim începu să o mîngîie, uită de toate. Tensiunea creștea în ea pe măsură ce el îi freca cu degetul ridicătura micuță, pînă atunci atît de bine ascunsă. Își mușcă buza ca să nu țipe. Șoim părea că știe ce se întîmplă cu ea. Respirația lui deveni tot mai sacadată, de parcă și pe el îl excita la fel de mult aceea atingere.

Copleșită de senzații, Deborah își auzi propriile gemete. Își desfăcu singură și mai mult coapsele și își undui soldurile, căutînd parcă ceva care să ducă la sfîrșit tortura aceea incandescentă.

Cineva strigă numele lui și își dădu seama că era vocea ei, țipătul ei. Deschise ochii și-i văzu privirea arzătoare, buzele umede întredeschise senzual. Tensiunea dinăuntrul ei creștea dureroasă, tot mai fierbinte.

— Nu, nu, gemu ea, zvîrcoindu-se, dar Șoim nu îi luă gemetele în seamă.

Mîinile și gura lui o făcură să nu-și mai poată stăpîni țipetele de extaz și, pentru cîteva momente, se simți suspendată în timp și spațiu.

Șoim gîfîia. Deborah întoarse capul și își lipi fruntea de umărul lui. Simți inima bătîndu-i repede și Șoim o sărută din nou, așteptînd să-i răspundă.

Cînd își făcu loc între coapsele ei, înlocuindu-și mîna cu organul mare și rigid, Deborah nu-și putu stăpîni un geamăt.

— Șșt, o liniști el, blînd. *Sua yurahpitu.*

— Ce-ai spus? Îngăimă ea.

— Relaxează-te, iubito!

— E ușor să spui așa...

— Ți-am făcut vreun rău pînă acum, *nu tue?*

Deborah îi întîlni privirea. Recunoscuse în ultimile lui cuvinte un alint și se simți mai liniștită.

— Nu.

— Atunci dă-mi o șansă. Nu vreau să te fac să suferi. Vreau să-ți placă... Dumnezeuule! Tu mă chinui pe mine, scumpo!

Ea nu-l răspunse. Își lăsă din nou sînii pradă mîngîierilor lui și simți din nou pulsația aceea ciudată între picioare.

În ciuda cuvintelor lui, Deborah nu reuși să se relaxeze. Corpul ei nu mai era sub control, se deschidea pentru el. Simți cum i se oprește respirația cînd Șoim se culcă peste ea. Se ajută de o mînă pentru a-și face loc acolo unde coapsele ei încordate se uneau. Avea trupul fierbinte și transpirat. Părea dur și blînd în același timp; îl voia lipit de

ea. Respirația lui gâfâită îi ardea obrazul. Îl auzi scoțind un geamăt adânc, apoi murmurându-i:

— Ești atît de strîmtă...

Deborah era ca dintr-o altă lume. Cuvintele lui se transformară în gemete. Fără să vrea începu să tremure. Îl simți pătrunzînd-o dintr-o dată, cu o singură și puternică împingere. Rămase nemișcată, cu respirația întretăiată.

— Asta a fost, iubito... E gata acum, șopti cu buzele aproape lipite de gura ei. De acum va urma doar plăcere, fără alte surprize... Ești foarte îngustă... Te simți bine, iubito?

Pentru că el părea îngrijorat, dădu din cap:

— Da, bineînțeles.

Sprijinindu-se în coate, Șoim se ridică puțin ca să o privească. Se încruntă, îndepărtîndu-i șuvițele ude de pe față. O mîngîie blînd și o sărută cu tandrețe.

Deborah se mai liniști, și Șoim rămase la rîndul lui nemișcat. Apoi se întoarse puțin și o penetră din nou, de data aceasta mai ușor. Intra și se retrăgea, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, aprinzînd din nou focul în ea. Corpul ei rămase la început amorțit dar, treptat se simți cuprinsă de o plăcere devoratoare, de nestăvilit. Aproape inconștient, începu să-și miște șoldurile sub el, așteptînd și răspunzînd loviturilor lui într-un ritm care se armoniza cu dansul pe care Șoim îl făcea deasupra corpului ei. Misterul se dizolvase. Acum știa de ce bărbații și femeile se căutau unii

pe alții pentru această ultimă cedare a trupurilor.

Pe măsură ce ritmul mișcărilor lui se accentua, Deborah simți dorința crescînd în ea, mai fierbinte și mai puternică decît înainte, copleșind-o. Deschise ochii. Privirile lor se întâlneau, în timp ce Șoim se rotea deasupra ei. Coapsele lui puternice îi țineau picioarele desfăcute pentru a permite corpului să se miște în ritm acela înnebunitor.

— Șoim, șopti fără să știe ce voia să spună, dar sperînd că el o va înțelege. Șoim... oh, Șoim...

Ochii lui albaștri erau atît de întunecați, încît păreau aproape negri; avea gîtul încordat, iar mușchii puternici se conturau sub pielea arămie, care strălucea în lumina blîndă a focului.

Apoi, Deborah simți un val fierbinte, un fior ce o făcu să se arcuiască și să-și ridice picioarele, înlănuind talia supia a bărbatului. Își pierduse orice control, penetrările lui dîndu-i o senzație pe care nu o bănuise niciodată. Se agăță însetată de el cerîndu-i mai mult, apoi țipă cu vocea răgușită de gemetele de pînă atunci; un țipăt ce răsună clar în noapte.

Șoim o mai pătrunse o dată, cu o ultimă mișcare în care se simțea descărcată toată energia, toată dorința stăpînită atît timp, apoi rămase nemîșcat și încordat, în timp ce Deborah atinse un orgasm convulsiv. Cîteva clipe mai tîrziu, ea îi auzi geamătul aspru și barbar, eliberarea lui invadîndu-i trupul.

apitolul 13

Lumina zorilor pătrunse în interiorul cortului. În curând, soarele avea să răsară de după crestele munților.

Deborah clipi, deranjată de o rază ce pătrundea prin pînza cortului. Ca toate celelalte corturi, și acesta era îndreptat spre răsărit, ca să salute soarele. Probabil așa cerea religia lor, se gîndi ea.

Întoarse capul și privi spre Șoim. Dormea pe blana moale, cu un braț petrecut ocrotitor în jurul ei, posesiv chiar și în somn. Simți o durere jos, iar buzele și sînii erau mai sensibili ca de obicei.

O ușoară roșeață îi acoperi fața, amintindu-și de ce se petrecuse peste noapte. Și-ar fi dorit ca el să nu fi fost acolo, lîngă ea și se întreba cum va da

acum ochii cu el, după toate cîte se întîmplaseră.

Toți bărbații și femeile se împerecheau atît de sălbatic? Oare ceea ce făcuseră ei era ceva obișnuit? Ar fi vrut să existe cineva pe care să îl poată întreba.

Și, ceea ce era mai grav, nu făcuse asta doar pentru eliberarea ei și a lui Judith. Fusese o atracție pe care Șoim o stîrnise în ea încă din prima zi, cînd o privise atît de insistent. Încercările de a o seduce, nu făcuseră decît să adîncească această patimă, dar pînă acum refuzase să recunoască.

Acum putea să se întoarcă acasă.

Simți o strîngere de inimă. Se cuicase cu Șoim, îl primise în corpul și în inima ei. Îl iubea! Constatarea aceasta o făcu să se cutremure. Ce va face? Nu putea să rămînă aici, în tabăra comanșilor. Și totuși nu voia să îl părăsească. Simțea că nu se mai poate desprinde de el... și Judith nu avea cum să o înțeleagă.

Se întoarse spre Șoim, simțind că o privește.

— Te-ai trezit? Întrebă el.

— Da.

— Te-a durut?

— Nu prea rău, răspunse ea, roșind atît de tare încît nu putu să-i privească.

Mîna lui coborî pe umărul ei gol într-o mîngîiere blîndă, spre sînul rotund, făcînd să i se întetească respirația. Degetele i se rotiră ușor în jurul sfîrcului și Deborah scăpă un geamăt ușor. Se opri imediat.

— Te doare, *nu tue?* *tu?*

— Nu... Sînt doar... sensibiliă.

Deborah rămase liniștită în timp ce Șoim începu din nou să-i exploreze corpul. Simți ridicîndu-se rigidă bărbăția lipită de coapsa ei. Corpul lui fierbinte era parcă numai din mușchi de oțel. Șoim îi luă mîinile și i le conduse încet, în jos pe pieptul lui.

— Oprește-te, tresări ea, cînd Șoim îi coborî mîinile spre abdomen.

Fața îi ardea. Își aminti de noaptea trecută, cînd el o spăiasse pe cele mai intime părți ale corpului.

Șoim se opri. Se aplecă să o sărute pe obraz.

— Nu ești curioasă să mă cunoști? îi șopti la ureche.

Ea nu răspunse și Șoim începu să rîdă.

— Știu că ești. Dar educația ta de lady nu-ți permite să recunoști. Fie, Deborah. Dar nu crezi că am trecut deja peste barierele acestea?

— Ba da, recunosc eu cu sinceritate.

— Sînt de acord. Așa că, iată-mă. Te asigur că îmi poți crea mai multe probleme decît o pot face eu.

Îi luă mîna și i-o conduse mai departe, încet, oprindu-și o clipă respirația cînd degetele ei îl descoperiră.

— Vezi, murmură el răgușit, dacă vrei, mă poți excita.

— Sună destul de bine.

Mișcările ei deveniră din ce în ce mai îndemînatice, mîna lui învățînd-o ritmul. Membrul creștea,

întărindu-se sub palma ei. Obrajii îi ardeau și avu din nou acea senzație că va muri dacă nu o ia în brațe.

— Destul... iubito, spuse Șoim după câteva momente, cu vocea schimbată.

O luă de încheietura fragiilor, eliberându-se. Respirația îi devenise mai grea, pieptul ridicându-i-se și coborînd într-un ritm rapid.

În lumina ce crescuse în cort, Deborah îi privi trupul. Era de o frumusețe ametoitoare, foarte puternic și viril. Era într-adevăr magnific. Cum de nu îl observase pînă acum?

Voia să-l simtă din nou în ea, tare și pătimaș.

Se abandonă lui, brațele ei deschizîndu-se cînd se culcă peste ea, acoperindu-i corpul cu sărutări. Gura lui fierbinte trecu răscolitoare peste față, umeri, sîni, abdomen, făcînd-o să geamă de plăcere. Îi umezi vîrfurile sînilor cu sărutări fierbinți, trecîndu-și limba în jurul lor, pînă cînd se întăriră ca niște boboci de trandafir. Deborah începu să se simtă tot mai neliniștită, să simtă o tot mai mare nevoie de aer.

De data aceasta, Șoim nu se grăbea. Îi oferea plăcerea cu o încetineală studiată. Deborah nu-și mai putea stăpîni gemetele. Îl chema nerăbdătoare, șoptindu-i numele, în timp ce el se mișca deasupra ei.

— Șoim... da, te rog, da...

El gemu de plăcere și își făcu loc între coapse-

le ei. Când o pătrunse, Deborah scoase un tipăt. Era încă sensibilă. Șoim rămase o clipă nemișcat.

— Te simți bine?

Ea dădu din cap, fără să poată vorbi, cu respirația tăiată de durere și plăcere. Se voia răscolită de tăria lui, dar frecarea aceea dură înăuntrui ei o făcuse să se cutremure. Șoim rămase pe loc, pînă cînd ea se mișcă, ridicîndu-și nerăbdătoare solduriile. Privirea lui, fierbinte de dorință, îi însoți șoapta răgușită.

— Ești sigură?

Deborah se ridică ușor să îl sărute, brațele îi cuprinseră gîtul puternic, buzele urcară pe piept, pe bărbie, pe gură.

— Sînt sigură...

Își dădu capul pe spate, gemînd de plăcere, în timp ce el alunecă ușor în ea. Era mai presus de orice își imaginase vreodată. Nimic nu putea explica această sălbatică abandonare provocată de buzele, de degetele și de corpul lui.

Șoim îi văzu privirea senzuală, gura umedă întredeschisă, patima năvalnică intuită în ea. Întășirea rece, de lady, era doar o mască. Adevărata femeie era ascunsă, asemeni unui fluviu subteran.

Ar fi vrut să o ia încet, dar reacția grăbită a lui Deborah, respirația ei gîfîită, gemetele ușoare, unduirile provocatoare îl înnebuniră. Soldurile ei se ridicau doritoare sub el, stîrnindu-i senzații care-l răscoleau. Făcură dragoste repede, mult prea re-

pede, altfel de cum își dorise el, dar nu fu capabil să încetinească ritmul. Intră în ea cu forță, dintr-o dată, în timp ce ea răspundea mișcărilor lui, ridicînd ritmic șoldurile pentru a-l întîlni. Deborah deveni din ce în ce mai agitată, emanînd prin toți porii corpului dorința de împlinire a acestei pasiuni, a senzațiilor intense pe care i le oferea acest bărbat. Îi cuprinse fesele în palme, vrînd s-o simtă mai bine, să se contopească cu ea pentru tot restul vieții. Își deschise ochii nevenindu-i să creadă că e adevărat ce se întîmpla cu ei... Gemu sălbatic și victorios. Simți contracțiile ei, îi auzi ca prin vis tipetele și terminară amîndoi, aproape epuizați.

Cu un geamăt ca un talaz în furtună, Șoim ejacuîă în ea exploziv. Brațele ei i se agătară convulsiv de gît. Își lipi fruntea de a ei, prea obosit ca să mai poată mișca.

Nu-și mai dădea seama de cît timp stăteau așa. Nu mai voia să se desprindă de ea, înțelegînd că singura noapte pe care și-o dorise nu îi era de ajuns. Ar fi vrut să o savureze în timp, să se întoarcă noaptea în somn și să o găsească aiături de el, cu trupul ei mătăsos și fierbinte lipit de el, cu părul răvășit peste pieptul lui.

Dar nu se putea! Nu i se cuvinea atîta fericire!

Trebuia să le ducă înapoi pe Deborah și Judith înainte ca armata să vină în căutarea lor, ucigînd și vinovați și nevinovați. O dorise prea mult, și acum era atît de aproape clipa cînd o va pierde definitiv!

Pentru prima dată, Șoim se întrebă ce simțise tatăl său cînd fusese nevoit să o ducă înapoi pe mama sa. Dacă Vultur Alb simțise o durere numai pe jumătate din cea pe care o simțea el acum, atunci îl înțelegea și îl compătimea.

— Ce ai de gînd să faci cu mine? întrebă Deborah ușor, făcîndu-l să tresară.

Șoim nu răspunse imediat. Lumina crescuse în cort. Clipi stînjedit de o rază jucăușă, apoi ridică din umeri.

— Cred că te voi duce înapoi.

— Mă vei duce înapoi?

— Nu asta ai vrut? Nu am convenit asupra acestui lucru? întrebă el tăios. Nu-i așa? întrebă din nou, îngustîndu-și ochii și privind-o scrutător.

— Da. Desigur... oftă ea. Mă doare...

Șoim o eliberă din strînsoarea brațelor puternice și se întinse pe spate. Rămase cu privirea atînită în sus, cuprins de gînduri care îl amărau. Avea un sentiment greu, ca și cum ar fi pierdut ceva prețios. Și totuși ea nu era prețioasă. Nu o iubea. Îi plăcea, o dorea, îi admira frumusețea, dar nu o iubea. Și era evident că nici ea nu îl iubea.

Atunci de ce era atît de trist?

Pînă după-amlază Șoim nu se mai întoarse. Deborah rămase în cort, îndurînd privirile Florii Soarelui cu fermitate. În cele din urmă, fata îi spuse cu glas moale, într-o engleză poticnită:

— Îmi pare rău că trebuie să pleci.

Deborah o privi surprinsă.

— Toată lumea din tabără vorbește engleza?

— Nu, scutură Floarea Soarelui din cap. Unii vorbesc puțin, alții deloc. Eu vorbesc astfel pentru că fratele meu m-a învățat limba voastră de mică.

— Ei bine, chiar că au fost o tortură aceste săp-tămîni. Mi-ar fi fost de mare ajutor dacă unul din voi ar fi avut bunăvoința să-mi vorbească în limba mea și să-mi explice unele lucruri.

Tonul aspru al lui Deborah aduse lacrimi în ochii negri ai Florii Soarelui.

— Aș fi vrut. Fratele meu nu m-a lăsat. Eu am încercat să te ajut.

Deborah oftă.

— Știu, iartă-mă. Nu am vrut să te jignesc.

Privi spre intrare, așteptînd să-l vadă pe Șoim întorcîndu-se.

— Am spus toate acestea doar pentru că nici eu nu mai știu ce e cu mine.

Ultimele cuvinte le rosti ca pentru sine, dar

Floarea Soareiui o auzi.

— *Uuu ohko, kamakunu?* Îl iubești?

Deborah tresări.

— Dacă îl iubesc? Pe fratele tău? Nu ți-aș putea răspunde.

— De ce?

— Pentru că... ei bine, pentru că nu știu. Mi-a promis că mă va duce înapoi, în lumea mea, așa că nu mai contează acum dacă îl iubesc sau nu.

— *Haa, ba da, contează.* Dacă îi spui că îl iubești, nu te va mai duce înapoi. Ai rămîne cu noi, ai fi *paraiboo*.

Deborah ridică o sprînceană, nedumerită.

— *Paraiboo?*

— Da, prima soție.

— Prima soție?

Floarea Soarelui încuviință bucuroasă.

— Soția principală, prima lui femeie. Celelalte soții ar trebui să ți se supună.

— Celelalte soții?! Întrebă Deborah cu ochii scînteind de indignare. Nu, nu cred că aș vrea, adăugă ea spre dezamăgirea fetei.

Floarea Soarelui rămase evident încurcată.

— Nu ți-ar place să fii principala lui soție?

— Nu, nu mi-ar place.

Deborah își coborî ochii, silindu-se să-și potolească tremurul nervos. Purta o rochie din piele de căprioară, împodobită cu ornamente țesute cu migaia, dăruită de Floarea Soarelui.

— Deci nu vrei să rămii în tabăra noastră... zise fata încet.

Deborah ezită. Cum putea să rănească această copilă atât de bună, spunându-i adevărul. Un adevăr pe care, de fapt, nici ea nu îl știa. Era atât de confuză; îl dorea pe Șoim, înțelesese că îl iubește și, în același timp, știa că totui e zadarnic. El trăia printre comanși, iar ea nu putea trăi așa. El nu o iubea, ea îl iubea, era fascinată de sufletul lui bun și de trupul lui minunat.

Într-un târziu spuse:

— Nu. Nu pot. Mi-e dor de-ai mei. Mă înțelegi?

— Da. Și mie mi-ar fi dor de fratele și de tatăl meu, răspunse fata, încruntându-se gînditoare. Dar fratele meu nu stă mult cu noi cînd vine. Acum a stat cel mai mult de cînd țin eu minte.

— Credeam că stă aici tot timpul.

— Ker. Nu rămîne niciodată mult timp. Va pleca din nou, se întoarce în lumea albilor. Nu înțeleg de ce merge într-un loc unde nu este dorit.

Floarea Soarelui se încruntă ușor, ridicînd privirea spre Deborah și continuă:

— Nu-i înțeleg pe oamenii albi. Tatăl lui, bărbatul care e însurat cu mama lui, l-a alungat. Șoim încă mai are pe spate urmele de la bici.

— A fost biciuit? întrebă Deborah cu uimire.

— Haa. Soțul alb al mamei lui a fost furios că tatăl lui Șoim este un comanș. L-a alungat de acasă. Șoim nu spune dar eu știu că se gîndește la mama lui. Fratele meu este un om bun. E curajos

și generos și, în ciuda spuselor unora de pe-aici, nu se teme de nimic. Dar ei trăiește încă în două lumi, și asta îl frământă cel mai tare, nu are liniște.

Deborah închise ochii, imaginându-și cum fuse-se Șoim alungat de-acasă, ura de care avusese parte. Asta explica multe.

— Îmi aduce întotdeauna zahăr-candel când se întoarce, continuă Floarea Soarelui, dar întotdeauna mi-e dor de el. De data aceasta a spus că nu ne va mai părăsi; dar tatăl meu crede că Șoim încă mai este între cele două lumi. Dacă ai rămîne, adăugă ea încet, nu ne-ar mai părăsi.

— Nu pot rămîne. Eu și vara mea trebuie să ne întoarcem.

— N-ar putea pleca Judith fără tine?

— Nu.

Deborah își întoarse privirea și îl văzu pe Șoim întorcîndu-se. Intră în cort cu chipul dur, nepăsător, pe care nu se putea citi nimic. Inima îi tresări. Era același bărbat care o ținuse în brațe, care îi șoptise cuvinte calde, care o înnebunise cu mîngîierile lui? Acum părea atît de aspru și de distant.

Își lăsă privirile în pămînt și se întoarse, începînd să își facă de lucru, aranjînd paturile. I se făcuse dintr-odată rușine de amintirea a ce se petrecuse între ei. Îi evită privirea. Îl auzi vorbindu-i blînd surorii sale. Apoi Floarea Soarelui ieși, lăsîndu-i singuri. Îl simți apropiindu-se de ea.

— Deborah, încerci să mă eviți:

— Da.

— Ei bine, oprește-te. A rămas prea puțin timp și sînt prea multe de făcut.

Ochii ei scînteiară mîmioși.

— Nu o fac pe marea doamnă!

El îi întîmpină privirea cu ochii lui de un albastru întunecat, reci și impenetrabili.

— Nu?

Deborah își feri privirea și răspunse sincer.

— Nu știu cum să mă port acum, după...

— După ce?

— După noaptea trecută, zise ea încet.

— Doar noaptea trecută? De ce nu te referi și la dimineața aceasta?

Șoim o prinse de bărbie și îi întoarse privirea spre el.

— Nu e nimic rușinos în ceea ce am făcut noi.

— Pentru un bărbat poate nu e.

— Deborah, știu cum gîndesc femeile albe. Aici e cu totul altfel. Nu ești responsabilă de ceea ce s-a întîmplat, dacă asta voiai să auzi.

— Oh, da, asta într-adevăr schimbă totul.

Tonul ei amar îl făcu pe Șoim să ridice mirat sprînceana.

— Nu pot pleca prefăcîndu-mă că viața mea nu e la fel ca înainte, corect? Nu pot. Și știi și tu că nu pot. Ai dreptate doar asupra unui singur lucru. Nu eu sînt vinovată. Tu ești responsabil de tot ce s-a întîmplat.

Îl văzu încheștîndu-și maxilarul și aruncîndu-i o

privire fulgerătoare. Era furios. Ei bine, ea avusese dreptate, și el nu putea schimba adevărul. Pentru o clipă, Deborah se întrebă de ce simțise această plăcere să îl înfurie. Nu îl va mai vedea niciodată. Curînd se vor despărți și totui va rămîne uitat, în urma lor.

Poate tocmai de asta îi vorbise astfel.

Îl văzu strîngîndu-și pumnii, făcînd un efort deosebit să se stăpînească. Cuvintele ei îl loviseră.

—Nu mai spune nimic, rosti el aspru. Îmi voi ține promisiunea. Tu și vara ta vă veți întoarce printre ai voștri. Dar nu accept să aruncăm vina unui asupra altuia. Am fost amîndoi părtași, iar tu nu poți nega ceea ce simți.

Obrajii ei se împurpuraseră. Răspunse cu aceeași ținută demnă.

— Nu pot nega că... simt ceva. Dar un bărbat obișnuit să seducă, așa cum pari a fi, reușește cu ușurință așa ceva.

Văzu un mușchi tresărind pe fața lui și rămăsesse așteptînd. Și, de fapt, ce aștepta? Să îl audă spunînd că de data aceasta fusese altfel, că într-adevăr ținea la ea? Șoim nu-i răspunse.

— *Subetu*, zise el aspru, redevenind cel de dinainte. S-a terminat. Te vei întoarce în lumea ta.

— Și tu?

Șoim ridică nepăsător din umeri.

— Voi face ce trebuie să fac.

— Înțeleg, rosti ea ca pentru sine, încercînd să

își înghită nodul dureros care îi sufoca gâtul. Când vom pleca?

— *Miihtsi*. Curînd. Pregătește-te.

Deborah privi în urma lui, simțind cum durerea o copleșește.

Ajunseră la marginea fortului seara târziu. Deborah nu își dădea seama unde se află, dar zări construcțiile de lemn tipice de pe lîngă astfel de forturi. O lună plină lumina strălucitor preeria.

— Unde sîntem? murmură ea.

Șoim se întoarse spre ea cu o privire gravă.

— *Taibo ekusahpana*.

— Soldați albi? Sîntem aproape de locul de unde am fost luate.

— *Kee*.

Armăsarul lui Șoim se mișcă cu neastîmpăr. Lumina lunii își arunca razele în părul lui negru. Pieptul gol părea de bronz. La gît avea o amuletă metalică în care se reflectau razele lunii.

Unul dintre cai sforăi, lovind pămîntul cu copita. Le însoțeau douăzeci de bărbați, toți pictați pentru război. Armele erau încărcate și pregătite, iar sulitele se clătinau ca o prevestire sumbră.

Deborah își ținea degetele încleștate de frîul calului. Sub lumina lunii totui părea nemișcat. În

stînga ei, dincolo de Șoim, zări părul blond al lui Judith. Vara ei aproape că nu scosese nici un cuvînt tot drumul, iar noaptea trecută, cînd încă se mai aflau în tabără, stătuse ghemuită lîngă unul din bărbații aceia, un războinic tînăr. Deborah îl auzise pe Șoim numindu-l "vărul său" și se gîndi că era o coincidență ciudată în faptul că doi veri le conduceau acum.

Era tristă.

Floarea Soarelui plînsese la despărțire, iar Deborah reuși cu greu să-și stăpînească propriile lacrimi. Fata îi șoptise că inima ei e îndurerată din cauza acestei despărțiri.

De fapt, și ea simțea acum același lucru. O gheară nevăzută îi strîngea inima în piept. Se întrebă dacă și Șoim simțea ceva asemănător, măcar cîtuși de puțin. După cum arăta, nu s-ăr fi zis. Fața lui era rece, lipsită de expresie, săpată în stîncă.

Deborah clipi, încercînd să-și stăpînească lacrimile. Dumnezeu, era o nebunie! El era un sălbatic, un sălbatic fără inimă, chiar dacă se născuse într-o altă lume. O înspăimîntase și o intimidase și, dacă nu ar fi fost virgină, ar fi violat-o încă din prima noapte.

Totuși se îndrăgostise de el. Era peste puterile ei să înțeleagă de ce. Poate tandrețea aceea ascunsă o făcuse să-l vadă mai puțin brutal decît în realitate.

Îl văzu pe Șoim coborînd de pe cal cu o mișca-

re ușoară, apoi apropiindu-se de ea, cu mersul lui înconfundabil, de felină neagră și ajutînd-o să coboare de pe cal.

— *Kima*, spuse el răstit.

Șoim refuza să vorbească în engleză în fața oamenilor săi, ca și cum faptul acesta ar fi fost un semn de neloialitate față de ei. Deborah îl urmă și se depărtară cîțiva metri de grup.

Inima începu să-i bată cu mai multă putere și o mie de gînduri începură să i se învîrtă în cap. Se răzgîndise? Avea de gînd să vină cu ea?

Cînd ajunseră la marginea unei înălțimi, de unde se vedea fortul, Șoim se întoarse. Privirea lui intensă se aținti asupra ei. O adiere de vînt îi flutura ușor părul negru. O curelușă de piele îi încercuia fruntea și într-o parte era prinsă o pană. O pană de șoim.

Instinctiv, ea întinse mîna, degetele ei atingîndu-i ușor obrazul. El îi prinse încheietura într-o strînsoare rece, împiedicînd-o să-l mîngîie. Văzu tresărirăa unui mușchi pe fața lui împietrită.

— *Keta*.

— Acum îmi poți vorbi în engleză. Nu te mai aude nimeni.

Șoim rămase cîteva clipe privind-o. Respiră adînc înainte să-i elibereze mîna din strînsoare.

— Vreau să-ți dăruiesc ceva.

Deborah aștepta, simțind vîntul în păr... și tristețea în suflet. Cînd Șoim se apropie, mirosul lui —

acum atît de cunoscut și de drag — o făcu să-și simtă inima strîngîndu-se dureros. Cu o mișcare simpiă, Șoim dezlegă un obiect mic de la gît, întinzîndu-i-l.

- Aș vrea să o porți tu.
- Ce este asta?
- *Akpu-a tsomo kôrohko.*
- Nu înțeleg, zise ea nedumerită.

— A fost a tatăiui meu. A dăruit-o mamei mele spunîndu-i să o folosească dacă va dori vreodată să îl găsească. Cînd am crescut, am folosit talismanul acesta ca să-l găsesc pe tatăi meu. Tu vei putea face același lucru dacă vei avea vreodată nevoie de mine.

Pentru cîteva clipe Deborah nu se simți în stare să scoată nici un cuvînt. Acum recunoscuse talismanul. Șoim îl purtase în prima seară cînd îl văzuse. Curelușa subțire de piele era înnodată în jurul unui medalion din os șlefuit, înconjurat de pene.

- Șoim, nu știu... nu știu ce să spun.
- Nu spune nimic. Ia-l și păstrează-l cu grijă.
- Pene de șoim? Întrebă ea privind talismanul.
- *Kee*, zîmbi el ușor. Pene de vuitur. Pentru co-

manși, acestea sînt sacre. Tatăi meu este Vuitur Alb, *Kwihue tosabitu*. Penele acestea sînt sacre pentru el și pentru cei care le poartă. Cu ele vei fi în siguranță în fața oricărui comanș care le va vedea.

— Tatăl tău nu va fi supărat că ai înstrăinat darul lui?

Șoim păru amuzat de întrebarea ei.

— Nu.

— Oh, bine... atunci... mulțumesc.

Șoim arătă spre cer, unde luna plină lumina atât de aproape, încît Deborah avu senzația că o poate atinge cu mîna. Lumina argintie se reflecta în părul lui negru și în pielea arămie, acoperindu-l cu o lumină nepămîntească; și, pentru o clipă, în ochii lui Deborah, Șoim apăru asemeni unui zeu.

— Cînd vei vedea luna plină, să-ți amintești de mine, zise Șoim blînd. Unii o numesc lună comanșă.

— De ce?

Zîmbi ușor ironic.

— Pentru că atunci *Parukaa* hotărăște să pornească la război. Soarele nopții dă războinicilor lumină să vadă.

Deborah se cutremură, amintindu-și de noaptea nunții ei cu Miguel, cînd comanșii coborîseră dealul, ucigînd, jefuind și răpind. Luna era plină și strălucitoare, luminînd conacul atunci, ca și acum.

Nu reuși să rostească nici un cuvînt. Părerile ei despre comanși se spulberaseră în timpul petrecut în tabăra lor, iar acum, parcă în mod intenționat, Șoim îi provocase aceste amintiri și temeri.

— Ai atacat împreună cu ei? Întrebă ea, deși știa că n-ar fi trebuit să o facă.

— Da.

— Cum ai putut?

— Te surprind lucrurile pe care le-am făcut, zi-

se el pe un ton sălbatic, ce o surprinse. Te-ai gândit că am devenit un băiat blînd și amabil, pentru că ai aflat că sînt pe jumătate alb?

— Nu. Sigur nu, scutură ea din cap.

— Nu am fost printre cei care te-au răpit, dar să nu crezi că nu am participat la lupte. Am luptat. Iar cînd trăiesc printre albi, mă port asemeni albilor.

— Nu cred că ceea ce trebuie să faci cînd trăiești printre albi este mai rău decît atunci cînd te porți ca un comanș, îi răspunse Deborah tăios, arătînd spre războinicii pictați și înarmați pînă-n dinți.

Deborah arată apoi spre fort:

— Șoim, acolo, cel puțin, oamenii nu se ucid între ei doar de dragul războiului sau al mîndriei oarbe.

— Așa crezi tu? Întrebă el cu ochii scînteind de mînie. Nu știi despre ce vorbești.

— Nu, am dreptate. Știi că am dreptate. Ești pe jumătate alb și nu poți să te ascunzi de propria ta identitate. Oamenii civilizați nu jefuiesc și nu ucid.

— Poate acolo unde trăiești tu se întîmplă după cum spui. Dar află că oamenii indiferent de culoarea pielii, ucid pentru orice motiv. Sau fără nici un motiv.

— Cum poți întoarce spatele lumii tale adevărate? Întrebă ea întristată. Ești pe jumătate alb!

Pentru cîteve clipe Șoim nu spuse nimic, apoi ridică fața, lăsînd vîntul să-i mîngîie obrazul. Cînd vorbi din nou, vocea lui nu mai era dură sau

mînioasă, părea doar obosită.

— Dar sînt și pe jumătate comanș. Sînt un om împărțit în două. Dacă merg pe calea comanșilor, tu mă vei urî. Dacă merg pe calea albilor mă voi urî eu însumi. Un bărbat poate trăi fără o femeie dar nu poate trăi fără el însuși.

— De asta te afli aici? Ai hotărît să întorci spatele locului în care te-ai născut și să trăiești ca un comanș?

Șoim zîmbi în colțul gurii.

—Nu, nu chiar. Nu a fost chiar o alegere de bună-voie. Pur și simplu a trebuit să fug. Trăind printre albi am luat cîteva decizii, unele dintre ele nefiind pe placul multora. Lucrurile au devenit... fierbinți pentru mine. A trebuit să mă ascund undeva și am crezut, am sperat, că îmi voi putea pierde urma într-o tabără comanșă. Este evident, adăugă ridicînd din umeri, că nu am reușit nici una, nici alta.

— Ce ai putut face atît de rău încît să fii nevoit să trăiești și să lupți alături de indieni?

Șoim o fulgeră cu privirea și vocea lui deveni aspră.

—Îți voi spune ceva ce poate nu vei vrea să auzi: printre albi sînt mai mulți răufăcători decît printre comanși. Tu crezi că indienii sînt niște sălbatici. Uită-te mai bine la oamenii din jurul tău. Albi care merg duminica la biserică și apoi, luni, tocmesc un om care să ucidă preotul. Nu, nu-mi

spune că nu e așa, pentru că știu mai bine.

Deborah îl privi îndelung, întrebându-se ce se întâmplase în trecut, de îl înverșunase atât. Amărăciunea aceea încă mai dăinuia în el, sfîșiindu-i sufletul. Devenise un proscris, rămăsese fără casă. Pentru prima dată, ea privi către fața lui nevăzută; nu înțelegea care era adevăratul Șoim. Parcă și vocea i se schimbase, devenind ironică și amară, vorbind despre o altă viață, despre un alt om.

O durea și îi păsa de soarta lui, dar știa că n-ar fi acceptat niciodată compasiunea ei.

—Ce... vei face de acum înainte? Vei lupta alături de comanși pînă te vor ucide soldații?

Privirea lui se întunecă, vocea îi deveni amară.

—Nu, nu pot să-i împing spre un asemenea risc. Îi voi ajuta să se ducă spre adăposturile lor de iarnă, apoi voi pleca.

— Dar, Șoim, unde vei pleca? Ce vei face?

Vocea ei trăda suferința și văzu un zîmbet ușor pe fața lui.

—Voi încerca să supraviețuiesc, ca toată lumea. Ca și tine. Te vei conforma și tu celorlalți. De altfel, în cîteva luni mă vei uita. Femeile au memorie scurtă.

Deborah simți cum Șoim se retrage în cochilia sa. Lacrimile începuseră să îi brăzdeze fața și ar fi vrut să îi spună că ea nu este o astfel de femeie. Dar nu reuși. Mîndria îi fusese îndeajuns călcată

în picioare, ca să mai poată rosti acum cuvinte de dragoste. În schimb, zise calmă:

— Îți mulțumesc că te-ai ținut de cuvînt. Voi fi bucuroasă să ajung acasă.

— Aici este Fort Richardson. Nu ești prea aproape de casă, dar nu vreau să risc viețile oamenilor mei, mergînd mai departe. De acum înainte vă las în grija armatei. E timpul să mergeți.

Deborah așteptă un moment, dar el nu schiță nici un gest de mîngîiere și începu să se simtă ridicolă așteptînd ceva ce el nici nu se gîndea să îi ofere. Nici un cuvînt de rămas bun, nici măcar o sărutare. Șoim se întoarse, iar ea îl urmă în tăcere.

O duse lîngă calul ei și, înainte de a o ajuta să urce, îi luă talismanul din mîină și i-l legă la gît. Simți din nou lacrimi în ochi, dar ridică bărbia cu fermitate pentru a-l privi drept în ochi. El zîmbi și îi mîngîie ușor obrazul.

Șoim se îndreptă apoi spre vărul său. Urs Galben îi întinse frîul calului lui Judith. Șoim o conduse pe Judith spre Deborah, apoi rosti către războinicii săi:

— *Muu ta-wo-i-a ka maka-miki!*

Deborah prinse cîteva cuvinte din comanda aceea aspră și simți un fior rece pe spinare. Spusese ceva despre arme. Oare aveau de gînd să atace fortul?

Ca și cînd i-ar fi înțeles teama, Șoim privi spre ea, zîbind ironic, dar vorbind trist:

— *Keta nu kuya-a-ku-tu.*

— Nu mă tem de tine, spuse ea.

Și apoi se gîndi: nu, nu de el se temea, ci de cea ce simțea pentru el. Șoim îi zîmbi cu mîhnire.

— *Tsaa.*

Deborah simți privirea lui Judith și o auzi șoptind:

— Poți să îl înțelegi?

Șoim dădu pîteni calului, pornind la vale, trăgînd după el și caii lui Judith și Deborah. Fetele se țineau de coama cailor. Jos, în vale, se zărea fortul. Șoim trase de hățuri să se oprească și rămase ascultînd atent.

Nedumerită, Deborah privi spre el dar Șoim rămase nemișcat. Schimbă o privire cu Judith, inima bătîndu-i cu furie. Cîteva minute nu se întîmplă nimic. Apoi auzi primul chiot care spintecă noaptea. Împușcăturile urmară, spărgînd tăcerea.

Se înșelase. Șoim avea de gînd să atace fortul! Însă Șoim rămase liniștit, așteptînd ceva. Se mai auziră cîteva schimburi de focuri, dar curînd se opri ră. Cei doi comanși care porniră înainte rostiră ceva. Deborah văzu soldații discutînd cu cei doi războinici.

— Discută condițiile cedării voastre, o lămuri Șoim.

— Ne... vindeți?

— Poate preferi să te împușc înainte să-și dea seama că ești albă! rosti el nervos. Nu te vînd. Traitez cu ei asupra primirii voastre în fort.

Le întinse hățurile. Așadar sosise momentul.

Se va îndrepta spre Fort Richardson și nu îl va mai vedea niciodată. Lacrimile îi încetoșară din nou privirea, însă se grăbi să le șteargă. Din fericire Șoim nu le observă.

— Așadar, ne luăm rămas bun.

Șoim o privi în lumina lunii. Înaintă spre ea, se aplecă și îi prinse bărbia în palmă. Deborah închi-se ochii cînd el o sărută ușor, aproape ca o mîngîiere. Sărutul lui deveni mai adînc și Deborah se aplecă spre ei, prinzîndu-se cu brațele de gîtul lui. În acest ultim sărut era o disperare care îi sfișia sufletul.

Șoim își înăbuși un geamăt, apoi se desprinse din îmbrățișarea ei, cu ochii scînteind în lumina lunii.

— N-o să te uit niciodată, șopti el. Mă voi gîndi la tine totdeauna. *Usuni.*

Își roti armăsarul și-i dădu pîteni, avîntîndu-se într-un galop sălbatic. Deborah strigă în urma lui — un strigăt de disperare ce-și prelungi ecoui în noapte, dar Șoim plecase deja. În urma copitelor armăsarului lui se ridicase un nor de praf.

Din sens opus, cîțiva soldați se grăbiră spre el. Deborah mai aruncă o privire în spate, la comanșii ce se pierdeau în zare. Și atunci îl văzu pe Șoim, ridicîndu-și calul în două picioare, ducînd pușca deasupra capului și slobozind un strigăt ascuțit în noapte. Și ea înțelese.

Lumina lunii îi învăluia încă pe amîndoi. Îl mai

văzu pentru ultima oară — sălbatic, liber, cu părul lui lung și argintat de lumina lunii fluturînd în vînt. Și imaginea aceea nu i se va șterge niciodată din suflet.

— Doamnă, doamnă, strigă cineva și Deborah își reveni greu, ca dintr-un vis

Un bărbat cu fața amabiliă, purtînd uniformă de cavalerie, ajunsese în dreptul lor.

— Totui e bine acum, doamnă. Au plecat. Nu se vor mai întoarce, mai ales că le-am dat și ceea ce au vrut.

Calul ei lovi nervos cu copita.

— Și ce au vrut?

— Un lucru de nimic — un săculeț cu zahăr-candel. Ați mai auzit una ca asta? Sînteți două doamne norocoase, da, într-adevăr norocoase...

Deborah nu mai auzi nimic. Înainte de a se rostogoli într-un leșin adînc, în mintea ei răsunau numai ultimele cuvinte ale lui Șoim.

Usuni. Întotdeauna...

CARTEA A DOUA

Răul este stîrnit de dorința Gîndului,
Dar și de dorința Inimii.

Thomas Hood

Capitolul 14

Pentru numele lui Dumnezeu! Au trecut mai bine de șase luni, zise Judith cu iritare. Tot te mai gîndești la el?

Deborah se întoarse de la fereastra unde ședea privind fără țintă în grădină.

— La cine?

— La sălbaticul tău cel chipeș. Oh, Deborah, vocea lui Judith se înmuie, nu mă privi așa. Nu vreau să te supăr, dar trebuie să ieși din starea asta de tristețe.

— Și ce altceva să fac? întrebă ea cu amărăciune, întorcîndu-se spre vara sa. Familia Velazquez nu a fost tocmai înduioșată cînd m-a văzut întor-

cîndu-mă la ușa ior.

Judith se feri de privirea fermă a lui Deborah.

— Știu. Nu pot să înțeleg de ce unchiul John nu a... nu...

— Vrei să spui de ce nu m-a primit? rîse Deborah scurt. El nu e genul de om care să primească o femeie folosită, chiar dacă aceasta este fiica lui. Cum va fi ea văzută în societatea pe care se străduiește atît de mult să o impresioneze cu averea și renumele său? Nu, el e destul de mulțumit să mă părăsească în mijlocul familiei Velazquez și să-i lase pe ei să-și facă griji în iegătură cu părerea lumii.

— Nu cred că ăsta e cel mai rău lucru care ți se poate întîmpla, zise Judith cu o voce tristă, ce o făcu pe Deborah să ofteze.

— Poate nu, răspunse ea și își întoarse din nou privirea spre grădină.

Nu fusese nimic așa cum își imaginase ea. Cei din familia Velazquez o acceptaseră politicos în casa lor dar, era evident că nu o voiau acolo. Ea fusese soția lui Miguel, obținîndu-și statutul de cetățeni americani; dar a fost soția lui pentru un timp atît de scurt... Dacă nu ar fi fost acest fapt, ar fi înapoiat-o foarte repede pe Deborah lui John Hamilton, fie că acesta voia sau nu.

De altfel, era de așteptat, gîndi Deborah. Orori-le acelui atac comanș și însănătoșirea înceată a lui Don Francisco după rănile căpătate atunci, lăsaseră urme. Așa că era pentru ei un musafir ne-

dorit. Dar mai rea era situația lui Judith. Cei puțin ea era văduva lui Miguel, avea un statut ce impunea măcar puțin respect, pe cînd Judith părea a purta același stigmat, fără nici o vină.

— De ce n-am ieși în oraș? propuse Judith, cu o bună-dispoziție forțată. Dacă tot sîntem ostracizate, măcar de cumpărături să fim bune.

Deborah rîse.

— Deci să găsim și partea bună a acestei situații, nu?

— Exact, zîmbi Judith. Și verișoara mea cea generoasă va fi fericită să-mi cumpere un material nou pentru o rochie pe care o voi adăuga la colecția celorlalte rochii nepurtate.

— Bineînțeles. Sau ne vom purta rochiile noi cînd vom ieși seara pe verandă cu Don Francisco.

— Ce drăguț, făcu Judith o grimasă.

— Nu-i așa? E atît de delicat cînd ne repetă că dacă nu ar fi fost familia lui, am fi avut soarta celorlalte femei capturate de comanși...

— De parcă ar fi făcut ceva pentru întoarcerea noastră acasă. Nici nu s-au sinchisit să ne caute.

Deborah avea aceeași părere. După acel atac, armata fusese înștiințată și aceasta inițiase o căutare sumară, care luase sfîrșit după vreo săptămîină. Simți o strîngere de inimă. Dacă nu ar fi fost încercarea ei de a evada, ea și Judith ar fi putut rămîne în tabăra lui Șoim pentru totdeauna.

Usuni.

Dar ar fi fost egoistă în acest caz. Judith n-ar fi putut suporta să trăiască acolo, iar în ceea ce o privea, singurul motiv care ar fi făcut-o să rămână era dragostea ei pentru Șoim.

Se gîndea adesea la el. iar în nopțile cu lună plină o copleșea o tristețe și un sentiment de singurătate insuportabile.

Deborah se ridică brusc, vrînd să pună capăt gîndurilor negre.

— Să ieșim. E încă devreme și aș vrea să ne plimbăm puțin.

— Poate ar trebui mai întîi să-l întrebăm pe gardianul nostru, propuse Judith, ridicînd o sprînceană. Don Francisco crede n-ar trebui nici să respirăm fără permisiunea lui.

— Refuz să fiu tratată ca o prizonieră. Atîta vreme cît prezența mea aici ca văduvă a lui Miguel îi oferă lui Don Francisco statutul de care are nevoie, trebuie să mi se îngăduie libertatea.

— Să sperăm că își amintește de aceste lucruri.

Deborah nu răspunse. Fuseseră cîteva cuvinte aspre schimbate între ea și Don Francisco. Capul familiei Velazquez nu era încîntat de spiritul ei de independență. Era membra unei familii în care femeile nu se opunea niciodată bărbaților. Se supuneau și dădeau ascultare. Ea trebuia să-și amintească de acest fapt sau să sufere consecințele.

Dacă nu ar fi trecut prin experiența comanșă, probabil Deborah s-ar fi supus ascultătoare aces-

tor condiții. Însă de atunci, nu mai suporta să fie forțată să accepte ceva împotriva propriei voințe. Devenise o femeie mult mai voluntară decît înaintea.

— Să o rugăm pe Tia Dolores să ne însoțească? sugeră Judith. Desigur, ca să păstrăm convențiile casei.

— Și ca să-l împăcăm pe Don Francisco, zîmbi Deborah. Bine. Ea e întotdeauna încîntată să iasă în Sirocco.

Verdele întunecat al munților se profila la orizont, contrastînd cu albastrul senin al cerului. Sirocco lîncezea leneș și tăcut sub soarele primăverii. Cîțiva soldați din Fort Bliss, aflat în apropiere, stăteau pe treptele de lemn din fața oricărei prăvălii sau cîrciumi. Ici-colo vedeai cîte un cal pripornit, cu capul plecat și ochii închiși. Vîntul adia ușor, aducînd cîte o notă muzicală a vreunui cîntec acompaniat la pian.

— Scandalos! zise Tia Dolores, urcînd treptele unei prăvălii, alături de Deborah și Judith. Ar trebui să nu îngăduie unor astfel de femei să cînte.

— Din cauza vocilor lor sau din cauza profesiei lor? o sîcîi Deborah, zîmbind la grimasa Tiei Dolores.

— Amîndouă sînt la fel de rele, ascultați-mă!

Deborah și Judith schimbă priviri amuzate, la dezaprobarea indignată a însoțitoarei lor. Tia Dolores le făcea viața mai suportabilă la conacul Velazquez. Astăzi, în ciuda soarelui, purta o rochie neagră, încheiată pînă în gît, cu mîneci lungi. Părul ușor încăruntit era ridicat într-un coc, ceea ce dădea trăsăturilor feței sale austere mai curînd o notă de blîndețe, decît de asprime.

— O femeie care cîntă atît de prost, ar trebui oprită, continuă ea.

— Să mergem să-i spunem? întrebă Judith cu un zîmbet nevinovat.

Tia Dolores scutură din cap cu fermitate.

— Nu, nu, nici vorbă. Nu putem face așa ceva. Ochii ei negri se îngustară.

— Iarăși mă necăjești, *nina*. Te voi pune la punct. Judith rîse și o luă de braț.

— Da, recunosc. Dar ești atît de ușor de necăjit.

Tia Dolores zîmbi ușor, bătînd-o pe Judith prietenește pe mînă.

— Mă bucur că acum te văd zîbind mai des.

Cele trei femei se opriră o clipă la adăpostul unei porți. Un vîrtej de vînt stîrnise praful într-o rafală ce le prinsese și pe ele.

— Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu vîntul de aici, remarcă Deborah. Și nici cu praful.

— Ba da, te vei obișnui, o asigură Dolores. Omul se obișnuiește cu orice.

Privi în lungul străzii. Aici muzica se auzea mai

tare.

— Sînt prea multe cîrciumi aici, prea mulți oameni fără căpătîi, zise Tia Dolores ca pentru sine.

Deborah îi urmări privirea. În orașul acela mic, erau mai mult de zece cîrciumi. Bărbați înarmați lîncezeau la drumul mare. Arătau înfricoșător, cu armele atîrnînd la brîu și cu aerul lor ca o veșnică amenințare.

Femeia are dreptate, gîndi Deborah.

— Să intrăm să vedem ce mai are nou domnul Potter, propuse Judith.

Magazinul era învăluit în cele mai tentante arome. Mirodenii, tutun, parfum, toate răzbăteau din pungii, sticle, borcane, astfel încît era greu să treci printre rafturi fără să te ciocnești de ceva sau cineva.

Atentă să nu răstoarne ceva, cu ochii pe unde merge, Deborah se ciocni de o persoană.

— Oh! exclamă ea. Vă rog să mă scuzați, domnule.

Domnul se întoarse. Era un bărbat blond, înalt și bine făcut, îmbrăcat într-o redingotă neagră și cămașă albă. Zîmbi ușor și apreciativ.

— De cîte ori doriți să vă ciocniți de mine, doamnă, sînteți liberă să o faceți, spuse el cu un zîmbet în colțul gurii.

Deborah roși.

— Iertați-mă, domnule.

— Nu e cazul, doamnă. Aș putea spune că

mi-a făcut plăcere.

Își îngustă ochii căprui și continuă.

— Nu cred că vă cunosc. Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Nu, răspunse Deborah rigidă. Nu ne-am întâlnit: iar acum, o să vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la doamnele care mă însoțesc.

— Brr! Simt răceala pînă aici, zise bărbatul cu un zîmbet arogant.

Deborah înțelese că nu era chip să treacă înainte, așa că se întoarse pe unde venise. Nu-i plăcu felul în care el o urmări cu privirea și nici îndrăzneala cu care îi vorbise.

Cînd el se apropie de cele trei femei, Deborah îi observă privirea ațintindu-se asupra ei, în timp ce intră în conversație cu Dolores.

— *Senora Velazquez*, ce plăcere să vă întîlnesc.

— Pot spune același lucru, *senor Diamond*, replică ea curtenitoare. Sper că o duceți bine.

— Destul de bine, răspunse el, continuînd să o privească pe Deborah. Este prietena dumneavoastră, *senora*? Nu cred că am făcut cunoștință.

Tia Dolores avu o ușoară ezitare, apoi răspunse politicos.

— Aceasta este *Senorita Hamilton*, musafira noastră, iar aceasta este văduva bietului meu nepot, *Dona Velazquez*.

Privirea căprui se ascuți ușor.

— Ah, am auzit că a fost salvată.

Deborah roși, dar își ascunse stînjeneala. Ridică bărbia și îi înfruntă privirea, ceea ce îl făcu să zîmbească.

— Mă bucur că vă cunosc, doamnelor, zise el politicos. Sper că nu v-am supărat cu ceva, mă tem că nu sînt prea cunoscut pentru bunele mele maniere.

— Se vede, replică Deborah rece.

Dar el păru mai curînd amuzat, decît jignit de replica ei. Se întoarse spre Dolores să mai întrebe ceva despre familia Velazquez. Era evident că bărbatul acesta îi cunoștea bine, astfel încît nu putea fi tratat ca un străin.

Structura socială rigidă a familiei Velazquez nu i-ar fi permis să stea de vorbă cu un străin, dar o astfel de cunoștință trebuia acceptată.

— Bine, zise el, voi da azi o fugă, dacă aveți timp, Senora. Vreau să vă invit, împreună cu frațele dumneavoastră la petrecerea pe care o dau săptămîna viitoare. Nu mă puteți refuza. Am invitat toți vecinii și, dacă familia Velazquez nu vine, mă voi simți insultat. Și asta nu e bine pentru relațiile dintre vecini, nu-i așa?

Tia Dolores se simți neputincioasă în fața insistențelor lui, însă Deborah interveni.

— Mă tem că nu este potrivit să venim la o petrecere, domnule Diamond. Nu...

— Dexter, o întrerupse el. Poți să-mi spui Dexter.

— Nu, nu pot, spuse aspru trăgînd adînc aer în

piept. Nu a trecut încă un an de la... de la tragedie. Mă tem că doliul nostru nu s-a terminat încă.

— Doliu? Întrebă el suspicios. În colțul ăsta de lume nu mai dai atîta importanță doliului. Viața merge înainte. Iar timpul e scurt. Nu, nu accept un refuz. Ne vedem marțea viitoare. Pînă atunci, sînt bucuros că v-am întîlnit doamnelor.

Duse un deget la pălărie pe care nu se obosi să o ridice; apoi se întoarse și porni spre ușă.

— Vino, Braden, zise el peste umăr.

Atunci, Deborah îl observă pe bărbatul care îl urma îndeaproape; un om cu o înfățișare periculoasă, purtînd în jurul coapselor o centură lată în care atîrnau două pistoale.

Tia Dolores, privi enervată în urma lui.

— Ah, *Dios*! Ce va zice Francisco?

— Cine e bărbatul acesta? Întrebă Judith. Nu pare a fi obișnuit cu refuzul.

— Nici nu e, zise Dolores nervoasă, aranjîndu-și voaleta peste frunte. Este *Senor Dexter Diamond* și e proprietarul unei ferme mari din apropiere, numită *Dublu D*. A încercat de multe ori să-l convină pe Francisco să-i vîndă pămîntul dar, bineînțeles, noi nu am refuzat. *Senor Diamond* spune că avem multă apă și el are nevoie de așa ceva pentru vitele lui. De fapt, el vrea tot mai mult pămînt și tot mai multe vite. Zice că va ajunge cel mai mare proprietar din Texas într-o zi, și îl cred în stare.

— Dar dacă *Don Francisco* refuză să îi vîndă,

n-are ce face, zise Deborah liniștitoare. Și sînt sigură că *Don Francisco* nu va vrea să participe la această petrecere.

Greșea.

Bătînd cu degetele în masă, *Don Francisco* se gîndi grav cîteva minute înainte să spună:

— Vom merge.

Surprinsă, *Tia Dolores*, izbucni.

— De ce?

— Pentru că vreau să văd eu însumi cît de mare este această fermă și cît de bine este apărută. Și o mică petrecere n-o să vă strice, nu? Privi spre cele trei femei ce-l ascultau surprinse. Mai ales încîntătoarei seînorita *Hamilton*, care are nevoie de o distracție, așa cum se cuvine unei tinere.

Judith se fîstîci sub privirea intensă a lui *Don Francisco*.

— Americancele sînt obișnuite cu mai multă libertate decît tinerele noastre, așa că e normal ca abia să aștepti să dansezi, nu e așa?

— Da, chiar îmi place să dansez.

— *Bueno!* Atunci, vom merge, iar tu vei dansa, *chica*.

După ce *Don Francisco* părăsi camera *Deborah* și *Judith* schimbară priviri neputincioase cu *Tia Dolores*.

— Cred că va fi totuși amuzant, îi șopti Judith lui Deborah în timp ce coborau din trăsură, îndreptându-se spre intrarea în casă, urmate de Tia Dolores.

Muzica răsuna veseală, iar servitorii se roteau printre invitați cu tăvile încărcate de mâncare și băutură.

— Poate, ridică Deborah din umeri.

— Oh, Deborah. Bucură-te și tu de viață. Ești încă tânără, nu ai nici douăzeci și doi de ani. Nu te mai gîndi la ce a fost. Distrează-te.

Deborah privi spre musafirii care deja se adunaseră pe terasa încăpătoare și în casă, și încuviință.

— Ai dreptate. Ar trebui să uit tot ce a fost. S-a terminat. Ar trebui să încep chiar de aici.

— Corect, aprobă Judith. Și cred, de fapt știu, că Dexter Diamond a pus ochii pe tine. A fost mai mult decît evident.

— E prea necioplît. Nu-mi place.

— Bine, zise Judith cu simț practic, însă nu e nevoie să-ți placă el ca să mănînci și să dansezi la petrecerea lui.

— Ești imposibilă! rîse Deborah.

— Da. Dar acum ajută-mă să-l evit pe Don Francisco, îi șopti ea. Cred că vrea să dansez cu el.

O luă pe Deborah de braț, dar nu apucară să facă prea mulți pași, înainte ca gazda lor să le observe. Se grăbi să le iasă în întîmpinare, înainte

ca ele să-și mai poată schimba direcția.

— Miss Hamilton, zise el cu un zîmbet larg, care nu păi atunci cînd ea îl corectă rece:

— *Senora Velazquez*.

— Îmi vine greu să consider că cele cîteva ore petrecute cu bietul Miguel te califică drept o văduvă veritabilă, dar, dacă preferi, *Senora Velazquez*. N-ar fi mai simplu dacă ți-aș spune Deborah?

— Este prea familiar; nu, mulțumesc.

Deborah scăpă o exclamație de indignare, cînd el o înhăță de braț, luînd-o de lîngă Tia Dolores, promițîndu-i acestea că el o va păzi mai bine. Escortată de Diamond, Deborah străbătu camera înțesată de musafiri, sub privirea perplexă a Tiei Dolores.

Smulgîndu-și brațul din strînsoarea lui, Deborah își ridică spre el privirea enervată.

— Este cît se poate de nepoliticos ceea ce faceți, domnule. Iar eu nu mai am nevoie de alte bîrfe pe seama mea!

Diamond îi răspunse cu zîmbetul acela strîmb, care pe Deborah o scotea din sărite. Îmbrăcat cu o cămașă albă imaculată, pantaloni, haină și vestă neagră, arăta chiar bine, într-un anume fel. Dar era din cale-afară de obraznic, gîndi ea.

Diamond chicoti, amuzat de indignarea ei.

— Ești o adevărată lady, din cap și pînă la danteluța pantalonașilor.

Ignorînd indignarea ei, Diamond continuă:

— Ce fel de accent e ăsta al tău? Nu e chiar

sudist. Sună ceva mai altfel, mai străin și mai rece. O femeie care încearcă să fie ia fel de dură ca un bărbat, e bună să conducă o cireadă, nu să danseze. Da' acum, păpușico, pariez că dansezi mai bine decât orice femeie din Texas, așa-i?

— Bineînțeles că așa e, numai că nu am de gând să dancesz. Și ți-aș mulțumi dacă nu ai mai face aluzii la...lenjeria mea intimă... în public.

Dînd capul pe spate, Diamond izbucni într-un hohot de rîs, care atrase atenția cîtorva invitați. Încă rîzînd o prinse pe Deborah de mîină și făcu semn muzicanților să înceapă un vals.

— Pentru mine și încîntătoarea mea doamnă! adăugă el, cu un zîmbet posesiv ce o făcu pe Deborah să se gîndească să îl refuze.

Dar toate privirile erau deja îndreptate spre ei și ea înțelese că un refuz ar fi dat naștere la și mai multe cleveteli. Așa că zîmbi rece și își puse mîna în palma lui larg întinsă.

— Mulțumesc domnule Diamond, zise ea fără chef.

Dar deveni dificil să își mai păstreze calmul cînd, cu un braț vînjos, Dexter Diamond o strînse lîngă el. Și era evident că îi plăcea să o țină aproape de el. Spre disperarea ei, îi simți excitația. Reuși totuși să-și ridice privirea spre el și să-i spună calmă și zîmbitoare:

— Nu mă strîngeți atît de tare, domnule Diamond, sau voi reuși cu greu să nu vă calc pe picioare.

El zîmbi din nou și își mai slăbi strînsoarea.

— Mda. Am avut dreptate. Cu toate cele întîmplate ești o lady veritabilă.

— Cu toate cele întîmplate? îl fulgeră ea cu o privire mînioasă.

Diamond ridică din umeri.

— Doar știi despre ce vorbesc. Toată lumea a auzit. Ați fost norocoase că ați scăpat. Și, de fapt, n-a fost vina voastră.

Deborah privi în jur și simți un nod în gît. Șoaptele răutăcioase, rostite pe după evantaie, priviri curioase, zîmbete în doi peri.

— Mulțumesc, domnule Diamond, zise ea ușor, retrăgîndu-și mîna.

— Dexter.

— Bine, Dexter, reuși ea să zîmbească.

— Așa da, zîmbi el strîmb și impertinent. Cred că noi doi o să ne împăcăm bine, păpușico.

— Poate. Atîta vreme cît nu mă vei mai strînge astfel în brațe și nu-mi vei mai spune păpușico.

Hohotul lui atrase din nou priviri curioase.

— Miss Deborah, așa e bine?

Îi luă mîna, așezînd-o pe brațul lui și începu să o prezinte pe Deborah celorlalți musafiri. Deborah avu sentimentul că Diamond o monopolizează, și se întrebă dacă era singura care observase comportamentul lui.

Nu era singura.

Într-un colț al camerei, sprijinit de ușa ce dădea

spre terasă, unul din oamenii înarmați ai lui Dexter observase atenția acestuia pentru Deborah. De altfel, bărbatul acesta o observase pe Deborah de cînd intrase în cameră, și vederea ei îl izbi ca un trăsnet. Pentru cîteva clipe camera începu să se clatine. Dar își reveni din șoc datorită din nevoia disperată de a o vedea din nou. Era frumoasă, mai frumoasă decît își imaginase el vreodată că poate fi o femeie. Tulburător de senzuală. Și mîndră.

Buclele ei roșcate erau prinse cu o panglică, iar rochia de doliu, care pe o altă femeie ar fi părut sumbră, îi accentua talia subțire, mîinile fine, pielea albă, strălucirea ochilor. Da, era într-adevăr cea mai frumoasă femeie de acolo. O eclipsa și pe blonda ei verișoară, deși nici Judith Hamilton nu ducea lipsă de admiratori. Bărbații roiau în jurul ei atrași de frumusețea și de inteligența ei. Dar pentru Zack Banning singura femeie din acea încăpere era Deborah!

Știa că ar fi trebuit să părăsească camera fără să mai stea să privească, dar vederea ei îl împiedicase să acționeze lucid. Așa că rămase și privi atent cît timp ea dansă cu Dexter Diamond. Atent la comportarea acestuia. Și simți focul mocrnit al mîniei în adîncul sufletului!

Mai tîrziu Diamond o conduse pe Deborah din zăpușeala casei în răcoarea terasei. Felinarele luminau, umbrite de frunzișul copacilor, aruncînd

pete de lumină pe dalele de piatră.

În timp ce se plimbau, Diamond observă prezența pistolarului său și se opri.

— Banning! Totui e în regulă?

— Destul de în regulă, rosti Zack.

Privirea lui se întoarse spre femeia de la brațul lui Diamond, iar ea se întoarse politicoasă către el. O văzu înlemnind, auzi exclamația ei de uimire și se întrebă, cu o ușoară urmă de maliție, ce va face.

Deborah îl privi cu ochii măriți. Respirînd cu greu, reuși să rostească un singur cuvînt:

— Șoim!

Capitolul 15

el este, sigur e el! zise Deborah cu nervozitate. Șoim. Aici? la *Dublu D*? Dumnezeuule, ce mă fac?!

— Păi..., rosti Judith nesigură, legănându-și piciorul gol pe marginea patului.

Se aflau la etaj, într-una din camerele de oaspeți. Un vînt ușor bătea prin fereastra deschisă, fluturînd perdeaua.

— Ești sigură că e el?

— Dacă sînt sigură?

Deborah se opri o clipă din mersul acela agitat prin mijlocul camerei și privi spre Judith.

— Îl cunosc foarte bine. E Șoim. Are părul puțin mai scurt ca atunci, e îmbrăcat cu haine omenești

și arată ca toți pistolarii cu reputație rea de pe aici. Dar e el. E Șoim.

— Cum a zis că îl cheamă?

— Zack Banning. Dexter mi l-a prezentat.

Izbucni într-un rîs nervos, apoi se opri brusc.

— Oh, Judith, am stat și m-am uitat la el și cînd am spus "Șoim", iar el mi-a răspuns rece: "Nu, doamnă, Zack. Zack Banning"... am crezut că o să leșin.

— Dar Dexter ce a zis?

— A spus că Banning este cel mai bun om pe care îl are și că nimeni nu îi face necazuri cînd e el în preajmă. Apoi a rîs, ca și cum ar fi spus ceva amuzant.

— Asta întrece orice imaginație. Ar fi ciudat ca Șoim să fie aici fără a fi știut dinainte că te afli și tu prin preajmă.

— Da. Așa m-am gîndit și eu. Însă el a părut surprins cînd Dexter m-a prezentat ca fiind *Senora Velazquez*. Poate e doar o coincidență, cu toate că nu pare.

— Oare Dexter știe ceva despre Șoim?

— Nu. Sînt sigură că nu. Tot timpul a vorbit despre el zicînd că este un pistolar al naibii de bun, zise Deborah, cutremurîndu-se fără să vrea. Abia am mai putut vorbi cînd Șoim... Zack... mi-a spus că i-a părut bine că m-a cunoscut, apoi s-a depărtat. Asta trebuie să fie viața pe care spune că o duce în lumea albilor. E un pistolar, Judith.

Un om angajat ca să ucidă.

— Vrei să te întorci acasă, mâine dimineață? Întrebă Judith întinzându-se în pat. Dacă te simți incomod să stai aici, atât de aproape de Șoim, am putea găsi o scuză..

— Da. Nu. Nu știu.

Judith râse.

— Pari foarte hotărâtă. Bine. Cred că ar fi mai nimerit să vorbim despre asta mâine dimineață.

— Da. După odihna nopții poate voi descoperi că n-a fost decît un vis urît.

— Nu confa prea mult pe asta.

Deborah se încruntă ușor.

— Mulțumesc. Dacă ai încercat să mă liniștești, să știi că n-a mers.

— Scuză-mă.

Judith se dădu jos din pat și se aplecă să-și pună în ordine pantofii și ciorapii.

— Am dansat atât de mult, că am făcut bătăături, oftă ea fericită.

Se auzi o bătaie în ușă și amîndouă schimbă o privire nedumerită.

— Deschid eu, zise Judith hotărâtă. Dacă e... o persoană pe care nu vrei s-o vezi, îi spun să plece.

Însă dincolo de ușă se afla Tia Dolores, cu chipul ei rotunjour încruntat, cu un soi de îngrijorare.

— Trebuie să vii cu mine, Judith. Don Francisco vrea să-ți vorbească.

— Mie? se miră Judith. De ce? E tîrziu și aproa-

pe mă culcasem.

— S-a ivit o cerere în căsătorie pentru tine.

Judith făcu ochii mari, uimită.

— Dumnezeu, bărbații din vest văd că nu stau prea mult pe gânduri! Cine?

Tia Dolores își lovi palmele una de alta, agitată.

— E așa de impulsiv, de ciudat. *Texanii* ăștia nu au deloc simțul măsurii. Bărbatul acesta a fost foarte insistent și *Don Francisco* a spus că ar trebui să-l convingi tu că e bine să mai aștepte. Gazdei noastre i s-a părut de-a dreptul amuzant, dar eu sînt de-a dreptul furioasă, concluzionă *Dolores*.

Deborah rîse.

— Ei, *Judith*, se pare că ai făcut senzație.

— Probabil e domnul acela bătrîn, fără păr și adus de spate, mormăi *Judith* în timp ce se încălța la loc. Țsta e norocul meu.

— Dacă adorm pînă te întorci, să mă trezești, zise *Deborah*, rîzînd de îmbufnarea lui *Judith*. Mor de curiozitate să aflu tot.

— Poți să-ți dai seama, adăugă *Judith* aranjîndu-și părul, apoi, în timp ce o urma pe *Dolores*, mai spuse: Încuie ușa după mine.

Deborah ezită, apoi se ridică și încuie. Cheia se auzi clar în liniștea nopții. Rămase lipită de ușa pentru o clipă, apoi începu să se dezbrace.

Toate întîmplările o lăsară încordată și făcură să îi piară somnul. Trase grăbită de copcile rochiei, o dădu jos și o așeză pe marginea unui scaun.

Apoi își dădu jos jupele și le atîrnă pe un cuier de lîngă perete. Numai în cămașă, pantalonași și ciorapi, se duse în dreptul toaletei și începu să-și scoată acele din păr, apoi panglica de mătase. Buclele i se revărsară peste umeri ca o cascadă arămie.

Gîndurile i se învălmășeau, fără să le poată clarifica. Șoim. Zack. Aici. După șase luni lungi și chinuitoare fără nici o veste despre el — dacă era viu, dacă fusese prins de colonelul Mackenzie care își începuse raziile spre New Mexico — se afla acum aici, chiar sub nasul ei. Și nimeni nu părea să știe nimic despre acest comanș proscris, Șoim.

— Doamne! izbucni ea, privind în oglindă. Oare ce gîndește el?

— Probabil cît de schimbătoare sînt femeile, veni o voce profundă și leneșă din dreapta ei.

Deborah se răsuci cu o tresărire de spaimă și îl văzu pe Șoim... Zack... stînd în fereastra deschisă. Primul impuls de fericire, fu înlocuit de neliniște. Nu veni spre ea. Rămase, cu un deget agățat în centura lată de la brîu, cu celălalt braț ridicat deasupra capului, sprijinit de cadrul ferestrei. Vîntul adia, fluturîndu-i pletele negre.

Părea atît de familiar și, în același timp, schimbat. Iar diferența nu era numai în hainele pe care le purta — niște pantaloni comozi, cămașă roșie și vestă de piele. Ținuta asta i se potrivea mult mai

bine decît îmbrăcămintea aceea sumară în care îl cunoscuse. Pentru prima dată, Deborah simți că acum cunoștea fața lui adevărată.

Dar i se schimbase privirea; părea rece și neiertătoare. Deborah se înfioră simțindu-se dintr-o dată expusă și își încrucișă brațele peste piept.

— Pleacă de-aici!

— Nu te bucuri că mă vezi? ridică el o sprînceană. Credeam că da. Se vede că m-am înșelat.

— Șoim, dacă te găsește cineva aici, vei fi împușcat!

El se îndreptă ușor, lăsîndu-și brațele în jos.

— Ai încuiat ușa. Și, în plus, noul tău iubit nu îți va încerca astfei reputația. Mă vor duce departe de aici să mă împuște, așa că nimeni nu va afla.

Deborah căută cu privirea ceva să se acopere. Dar cînd puse mîna pe un șal, Șoim se apropie de ea cu mișcări de felină. Era ceva ce nu se schimbaseră la el. Avea tot mișcărilor acelea unduloase și reflexele rapide ale comanșului. O apucă de braț, oprind-o.

— Te-am văzut și dezbrăcată, zise el scurt. Sau ai uitat și asta?

— Bineînțeles că n-am uitat, răspunse ea, cu obrajii arzînd. Dar nu înțeleg de ce...

— De ce să te mai sîcîi acum? Bine.

O eliberă brusc, cu ochii scînteietori și reci.

Deborah se dădu înapoi, temîndu-se puțin. Era Șoim și în același timp nu era el. Acum părea

străin și furios. Ridică bărbia. Nu voia să-i ofere satisfacția de a o vedea speriată.

— Ce vrei?

Ochii albaștri o măsurară intens, făcînd-o să se simtă dezbrăcată. Privirea lui era fierbinte și îndrăzneată, insultătoare chiar. Apoi rîse scurt și aspru.

— Diamond zice că are de gînd să se însoare cu tine. Amuzant, dar nu mi-am imaginat vreodată că *senora Velazquez* e aceeași persoană cu *Deborah Hamilton*. Sau poate nu ți s-a părut important să îmi spui adevărul.

— De ce ți-aș fi spus? Eram o prizonieră, îți amintești? O sclavă. Fusesem măritată și rămăsesem văduvă în cîteva ore. Atunci m-ai întrebât cum mă cheamă. Nu-ți datoram explicații. Erai atît de preocupat să mă silești să mă culc cu tine, încît n-am crezut că îți pasă atît de mult de numele meu adevărat!

Șoim o privi în ochi.

— Te-am șilit?

— Nu chiar atunci...

— Naiba să te ia! izbucni el, prinzînd-o cînd ea încercă să mai dea un pas înapoi. M-ai vrut la fel de mult cum te-am vrut și eu! Nu nega asta!

— Am fost curioasă, începu ea, dar Șoim o prinse de umeri și o scutură brutal, revărsîndu-i părul.

— Curioasă?! Așa îi spui tu?! A fost mai mult decît curiozitate.

Vocea lui vibra cu o intensitate ce o răscoli și, cîteva clipe Deborah nu reuși să răspundă. Era și mînie, dar și altceva, o emoție profundă, care o tulbura.

— N-ar fi trebuit să urc la tine, spuse el după un timp, cu vocea plată și sumbră. Văd că ești în stare să îți porți de grijă. Cazi în picioare, ca pisica. N-ar fi trebuit să-mi pierd timpul făcîndu-mi griji pentru tine.

— Ți-ai făcut griji pentru mine, Șoim?

Privirea lui nu lăsa nimic să se citească în ea.

— Zack, Zack Banning. Dacă n-ai auzit nimic despre mine pînă acum, vei auzi de acum. Ți-am spus cîndva cum e viața mea în lumea albilor.

— Am aflat deja că ești pistolar. Și că ai fost angajat să-l aperi pe Dexter.

— Dexter? zîmbi el cu dispreț. Da, sînt angajat să-l apăr pe el și ferma sa și orice altceva mai consideră el a fi necesar.

— Ucizi pentru bani.

— Dacă e nevoie, răspunse el cu o voce rece, care îi dădu fiori.

— De ce ești aici? întrebă ea după cîteva momente.

— Am nevoie de bani, zise el, apoi întoarse privirea.

— Unde ai fost. Ai dispărut fără urmă. Am auzit vorbindu-se despre comanșii lui Vuitur Alb, dar nimeni nu știa unde s-au dus...

— Crezi că aş spune cuiva unde se ascund. Nici să mă împuşti. Abia au găsit un loc sigur unde să se adăpostească şi Dumnezeu ştie cât se vor putea feri de oamenii lui Mackenzie, care îi vînează ca pe animale.

Deborah nu îl mai auzise niciodată vorbind cu tonul acela de amară ironie.

— Şoim... Zack... îmi pasă de soarta lor. Şi îmi pasă cînd văd că suferi pentru ei.

— Nu sufăr.

Deborah îşi simţi inima strîngîdu-se dureros. Şoim părea şi furios şi trist în acelaşi timp, însă nu lăsa să i se citească gîndurile.

— Dacă eşti atît de trist că te-ai despărţit de ei, de ce n-ai rămas acolo?

— De ce? Pentru că, dacă nu plecăm, doamnă Velazquez, Mackenzie i-ar fi trimis la porţile iadului, de asta! Am fost recunoscut de soldaţi şi de acei *comancheros* care au venit în tabără şi te-au văzut. Dacă nu plecăm şi dacă nu lăsam să se afle că am plecat, oamenii lui Mackenzie ar fi ars toate pădurile, numai să mă găsească. Nu puteam să-i pun în primejdie pe comanşi. Se pare că Vocea Spiritului a avut dreptate.

— Deci, i-ai pierdut din cauza mea.

— Nu, nu chiar. Probabil aş fi plecat oricum. Nu eram potrivit pentru viaţa lor. Sînt prea alb ca să fiu comanş şi prea comanş ca să fiu alb. Aşa că trăiesc în lumea armelor.

Se opri și o privi lung și insolent. Deborah întrepruse tăcerea.

— Ce face Floarea Soarelui?

— Ultima oară cînd am văzut-o trăia.

Nu îndrăzni să mai întrebe și altceva. Abia atunci văzu tremurul lui Șoim. Avea pumnii strînși și o privea pătrunzător. O prinse de mîină și o trase lîngă el. Murmurînd ceva în comanșă își îngropă fața în curba gîtului ei alb, afundîndu-și degetele în părul des. Gura lui trecu peste pielea fină spre buzele întredeschise.

O sărută la început încet, cu teama că va dispărea din brațele lui. Apoi, abia respirînd, adînci sărutul, lunecîndu-și limba printre buzele ei, înăbușindu-i un geamăt. Îi prinse umerii în palme, degetele lui apucînd bretelele cămășii de mătase și lăsîndu-le în jos..

Cu un geamăt adînc îi cuprinse sînii în palme, trecîndu-și degetele peste vîrfurile întărite. Un fior o fulgeră prin tot corpul. Aplecîndu-se, Șoim coborî peste sînii reci. Deborah scoase un strigăt ușor și se prinse de el cu amîndouă brațele. Își înfipse unghiile în spatele lui, simțindu-i mușchii încordîndu-se sub cămașă.

Cînd își ridică capul să o privească, văzu în ochii lui aceeași dorință ce știa că se citește și în ai ei. Cu toate acestea îl văzu îndreptîndu-și umerii și retrăgîndu-se. Era derutată. Simți că e gata să cadă...

— Doar curioasă, nu?

Fu șocată. Cu mâinile tremurînde își ridică la loc cămașa, acoperindu-și sînii.

— Am mințit, zise cu o voce pe care aproape nu și-o recunosc.

— Ai fost sinceră pînă la urmă.

O privi lung, apoi zise încet.

— Se întoarce verișoara ta. O aud. Mai bine plec.

O cuprinse disperarea. Nu îl putea lăsa să o părăsească din nou. Nu se putea repeta povestea.

— Șoim... Zack... așteaptă. Eu... mi-a fost dor de tine. Am fost îngrijorată de soarta ta.

— Chiar așa? se opri el o clipă. Mă voi gândi la asta data viitoare cînd îl voi vedea pe Diamond frecîndu-se de tine în timp ce tu îi vei zîmbi. Oricum, n-ar fi bine să îți acord atenție cînd poți fi văzută de lume, zîmbi el strîmb. Dacă nu ți s-a spus asta pînă acum, se va găsi cineva bucuros să-ți spună în curînd.

Înainte ca ea să mai poată vorbi, Șoim ieși pe fereastră. Îl auzi pășind ușor pe acoperișul terasei apoi sărind la pămînt.

Deborah se lăsă pe un scaun. Fusesse nebună. N-ar fi trebuit să-l lase să plece. Auzi bătaia în ușa și deschise, lăsînd-o pe Judith să intre.

— Ești îngrozitor de tăcută, spuse Judith.

Stăteau în umbrarul conacului Velazquez, apărîndu-se de soarele fierbinte.

— Mă gîndeam.

— La Zack Banning? Nu te înțeleg. Un bărbat ca Dexter Diamond îți face curte, iar tu? Va renunța dacă nu îl încurajezi puțin.

— Foarte bine. Chiar începusem să mă gîndesc că e de-a dreptul stupid.

— Deborah!

— Ce e? Și cine spune că mă gîndesc la Zack Banning sau la Șoim sau cum l-o mai fi chemînd?

— Sper că nu. E un om periculos, un adevărat ucigaș, din cîte am auzit.

— Și ce ai mai auzit?

Își întoarse privirea spre Judith.

— Păi, de exemplu, am auzit că este genul de pistolar care acceptă toate provocările. Așa l-a întîlnit și Dexter Diamond. Era într-o încăierare în El Paso. Era atît de iute și de brutal, încît Diamond s-a gîndit că e numai bun să aibă grijă de oricine s-ar aventura pînă aici. Și-apoi toată lumea știe că e o corcitură și oamenii aceștia sînt mult mai cruzi decît alții. Oamenii se tem de el. E deja renumit pentru asta.

— Și unde ai auzit toate acestea? Întrebă Deborah rece.

— Mi le-a spus Hank Warfield.

— Ah, pețitorul acela nerăbdător, care te-a ce-

rut de nevastă la prima vedere.

Judith sări să se apere.

— E drept că era puțin beat în seara aceea. Oricum, de atunci a trecut o lună și pînă acum s-a purtat ca un gentleman desăvîrșit.

— Numai că îi place să bîrfească.

Exasperată, Judith izbucni.

— Pur și simplu nu vrei să ascuți nimic despre sălbaticul acela, chiar dacă e adevărat. Ți-a făcut ceva și am știut asta înainte de a scăpa de acolo.

— Poate îți amintești și că "sălbaticul" acela ne-a dus la fort cînd nimeni nu se gîdea să vină să ne salveze, replică Deborah.

— El ne-a eliberat? Soldații știau de noi de la *comoncheros*. Oh, Deborah, zise ea iritată, știu că... te-a forțat. Dar acum nu trebuie să te consideri obligată să îi iei apărarea, pentru cine știe ce motive.

Deborah își lăsă fața în palme.

— Nu știu de ce simt altfel, zise ea tristă. Uneori cred tot ce spun oamenii despre el, dar dacă ai vorbi cu el, dacă într-adevăr ai vorbi cu el, cred că ai avea și tu aceleași păreri ca mine. A fost prins într-o lume pe care nu el a creat-o și încearcă să supraviețuiască.

— Împușcînd oamenii în mijlocul drumului? Nu-i cu nimic mai bun ca atunci cînd era printre comanși.

Deborah ridică bărbia și rosti răspicat.

— Nu vreau să mai aud niciodată așa ceva.

Poate mă înșel în anumite privințe dar, în nici un caz Șoim nu e atât de rău cum îl crezi. Și adu-ți aminte de promisiunea făcută.

Judith aprobă din cap, cu o expresie tristă.

— Știu, nu voi spune nimănui cine e, deși nu cred că are vreo importanță. E destul de rău și sub identitatea lui Zack Banning, ucigașul fără pereche.

— Mulțumesc. Mă simt cu mult mai bine acum.

Judith sesiză tonul aspru al lui Deborah și se ridică din scaun, îndreptându-se spre vară-sa.

— Știu că mă urăști pentru felul în care ți-am vorbit...

— Nu, nu te urăsc. Sînt confuză. Și nu am mai auzit nimic despre el și nici nu l-am mai văzut din noaptea aceea... așa că, probabil, el m-a uitat dea.

— Chiar crezi asta?

Deborah privi spre orizont, la șirul de munți albaștri.

— Nu știu.

— Sper ca într-adevăr să te uite! zise Judith cu înverșunare. Sper să piece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Deborah rămase surprinsă de vehemența ei și întrebă încet.

— De ce îl urăști atât de mult?

— Îi urăsc pe ei toți, nu doar pe el.

Judith își încheștă degetele de spătarul scaunului lui Deborah. Gîtul i se încordase și vocea i se auzi ca o șoaptă răgușită.

— Sînt niște sălbatici, cu toții. Brutali și sălba-

tici. N-am să uit niciodată cît de rău s-a purtat cu mine vrăjitoarea aia bătrînă. N-am să uit niciodată... se opri brusc, cu ochii ei albaștri înrouați.

— Oh, Judith! zise Deborah blînd. Spune-mi ce ți s-a întîmplat? Înțeleg că ai pățit ceva foarte rău, dar nu te pot ajuta dacă nu știu despre ce este vorba. Nu vrei să-mi spui?

Pentru o clipă buzele ei tremurară, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se opri.

— M-ai disprețui. E atît de rău și de josnic și cel puțin tu... Nu. Nu s-a întîmplat. Nu așa cum probabil te gîndești. Ți-am spus. S-au purtat rău cu mine. A fost ca un coșmar, dar acum a trecut.

Se opri o clipă, apoi zise calmă:

— Îmi pare rău. Nu pot să ți iert cu ușurința cu care ai făcut-o tu.

Deborah o mîngîie pe buclele ei blonde.

— Și mie îmi pare rău. Uitasem cît de rău s-au purtat, tratîndu-te ca pe o sclavă. Ai tot dreptul să simți ceea ce simți.

Judith își îngropă fața în poala rochiei lui Deborah.

— Mi-aș dori să fiu ca tine. Tu ești întotdeauna calmă și blîndă. Chiar atunci cînd ești supărată.

Uimită, Deborah rîse:

— Știi că nu e adevărat. Adu-ți aminte de seara cînd l-am revăzut pe Șoim. Cînd te-ai întors, eram un sac de nervi.

Judith își ridică capul, cu o sclipire de veselie în ochi.

— Eu aş fi fost isterică. Oricare alta ar fi făcut la fel.

— Poate ceva nu e tocmai în regulă cu mine.

— Nu te poţi plînge din cauza asta, zise Judith ridicîndu-se în picioare. De fapt, cred că asta îl atrage pe Diamond: calmul tău rece.

— Dacă i-aş face o scenă sau două de istericale, crezi că mă va lăsa în pace?

Buna dispoziţie reveni şi cele două verişoare se amuzară, imaginîndu-şi o asemenea scenă.

Cînd Dexter Diamond veni în vizită în după-amiaza aceea, Deborah chiar fu tentată să procedeze astfel.

Capitolul 16

Înalt, blond și îndrăzneț, era evident că Dexter Diamond era bărbatul obișnuit să reușească oriunde.

Se așezase cu pălăria într-o mână și coatele pe coapse privind-o pe Deborah cu ochi îngustați.

— Am venit să te iau la călărie, Miss Deborah, spuse el posac. Dar se vede clar că ești încăpățînată ca un catîr.

Ea mai împunse o dată cu acul în broderia la care lucra.

— Care e motivul?

Mormăi ceva și încruntă sprîncenele.

— E o zi frumoasă, Miss Deborah. În curînd

arșița va fi atît de mare încît va fi neplăcut să te mai plimbi. Mi-ar place foarte mult să călărim azi împreună.

Deborah lăsă broderia și ridică privirea spre el. Pe fața lui se citea deja exasperarea, cînd îi spuse:

— Am auzit că i-ai spus lui *Don Francisco* că intenționezi să te însori cu mine.

El roși și își întoarse privirea, răsucind pălăria între degete.

— Mda. Mi-a scăpat.

— Înțeleg. În mod normal trebuie să fie întrebată doamna mai întîi.

— Mi-am imaginat că nu vei spune încă *da*.

— Și ți-a zis *Don Francisco*?

Scutură din cap, cu un rînjet.

— Nu. Dar nu va mai conta cînd vei accepta tu.

— Dacă voi accepta, ceea ce nu intenționez să fac. Nu am nimic personal cu tine, *Dexter*, dar nu sînt pregătită să mă recăsătoresc. Cu nimeni.

— Lă naiba, *Miss Deborah*, treci peste asta. Aici nu e mult timp de pierdut. Iar tu de-abia l-ai cunoscut pe *Miguel*. A fost o căsătorie de convenție. Nu poți fi atît de afectată.

— Să nu vorbim despre asta, zise ea rigidă.

— Atunci e celălalt? Ți-a zis cineva ceva despre asta? Nu voi îngădui nimănui să te supere în legătură cu ce a fost.

Cu toată enervarea ei, *Deborah* nu se putu opri să nu gîndească la cît de delicat fusese de data

aceasta. Era chiar mișcată.

— E foarte drăguț din partea ta. Dar eu...

Diamond se ridică.

— Fără scuze. Dacă vrei să te însoțească verișoara ta, *senora* Dolores sau chiar *Don Francisco*, nu mă deranjează. Pot călări alături de tine cu toții, tot ce vreau e să te simți bine.

Era o invitație la care cu greu puteai rezista și Deborah zîmbi.

— Fie. Ești prea perseverent ca să te mai refuz. Voi merge de data aceasta.

Nici nu termină bine fraza, că o și prinse de talie, ridicînd-o ca pe un fulg.

— Femeie afurisită! Îți place să auzi un bărbat rugîndu-te, nu-i așa? zise el strîngînd-o în brațe.

— Dă-mi drumul sau nu mai merg.

— Ah, da, uitasem că am de a face cu o lady, zise el, eliberînd-o.

Deborah o luă cu ea pe Judith și îl întîlniră pe Diamond în fața verandei. Cali erau pregătiți.

— Totui este gata, doamnelor.

Duse un deget la pălărie, apoi se apropie de Deborah.

— Arăți ca o rază de soare în costumul acesta galben, scumpo.

— Din păcate nu am un costum de călărie negru.

— La naiba, dar nu era un reproș, zise el, punînd un braț posesiv în jurul taliei lui Deborah. Vino. Vă vom ajuta să încălecați.

Abia atunci Deborah descoperi că mai era cineva cu el.

Zack Banning.

Avu o tresărire imperceptibilă. Stătea sprijinit cu spatele de un copac. Fuma. Când îi zări apropiindu-se aruncă țigara, o stinse strivind-o cu tocul cizmei și se îndreptă spre ei, cu mersul acela fluid, amenințător parcă și fascinant în același timp.

— Îți amintești de Banning, nu? Întrebă Diamond arătînd spre el cu un gest nepăsător. Ne apără. E un trăgător bun. Vă veți simți mai în siguranță alături de doi bărbați.

Nu reuși să spună nimic. O văzu în schimb pe Judith tresărind. Zack o privea pe Judith cu ochii săi reci, ca de piatră. Dar ea arăta atît de șocată încît, pentru o clipă, crezu că se va întoarce în casă. În schimb, o auzi spunîndu-i:

— Pot să încalec singură, mulțumesc.

Diamond păru să nu observe. Privea doar la Deborah, fără să-i acorde vreo atenție lui Judith.

— Vino, scumpo. Te ridic eu.

Nu mai avu timp să protesteze, că Diamond o și prinse de talie și o ridică pe șaua calului. Simți privirea amuzată a lui Zack și se întrebă dacă și el își amintea de fuga ei din tabără pe un ponei comandat neînșeuat.

Mîinile lui Diamond mai zăboviră pe talia ei după ce se așezase și Deborah spuse rece:

— De-acum mă descurc și singură.

Diamond se retrase zîmbind strîmb.

— Ai mai văzut vreodată o femeie atît de sensibilă, Banning?

După un moment de tăcere, Zack răspunse.

— Nu prea des.

Avea să fie o piimbare foarte stîmjenitoare, se gîndi Deborah, luîndu-și ochii de la Zack. Zack. I se părea ciudat să îi spună astfei. Pentru ea, el rămînea întotdeauna Șoim — puternic, arogant, mîndru. Un comanș. Se întrebă dacă și lui îi venise atît de greu să se obișnuiască cu două identități.

Se îndepărtară de conac, luînd-o spre poala dealului. Răsăriseră florile și ultima ploaie adusese o explozie de culori în iarba proaspătă. Deborah își simțea fața mîngîiată de soare, vîntul adia ușor, și dintr-odată îi păru bine că ieșise.

Diamond dădu pîteni caluiui și se apropie de ea.

— Acum îți pare bine că ai ieșit, iubito?

Deborah îl fulgeră cu o privire.

— Am vrut să spun, Miss Deborah.

— E o după-amiază foarte plăcută.

— Presupun că asta înseamnă "da", zise Diamond după o clipă.

O pălărie albă îi umbrea fața, dar ea îi simți privirea.

— Pari să te porți dinadins astfel încît să nu mă lași să te cunosc. Ce înseamnă asta?

Știind că Judith se afla alături, iar Zack nu era nici el prea departe, Deborah spuse:

— Spui că dinadins încerc să te împiedic să mă forțezi să mă mărit? Dacă e așa, atunci e corect.

— Să te forțez! izbucni el, apoi tăcu câteva momente ca să se calmeze. N-am încercat să te forțez la nimic. N-am fost niciodată nevoit să mă rog atîta de o femeie să se hotărască doar să iasă la o plimbare cu mine. Dacă joci cumva un joc, află că am obosit de regulile tale.

— Nu e nici un joc, dar nici nu-mi place să fiu convinsă să fac ceva împotriva voinței mele. Am fost o dată în situația aceasta și nu mi-a plăcut deloc.

Vorbise destul de tare ca s-o audă Zack și se întreba dacă înțelesese.

Auzise. Căiărea în spatele lui Diamond și Deborah, fiind ținta privirilor ucigătoare ale lui Judith Hamilton. Nu o învinovătea. Cel puțin Judith era sinceră în ura ei. În schimb nu avea nici o idee despre ce gîndea Deborah.

Se întreba ce se întîmplă cu el, ce avea el de făcut acolo. În momentul în care o văzuse pe Deborah, ar fi trebuit să piece. Nu îi datora nimic lui Diamond. Omul acesta îi oferise o slujbă cînd într-adevăr avea nevoie de una și era obosit de atîta hoinăreală. Acceptase. Dar se mai găseau slujbe pentru el și în alte părți. Oameni ca Diamond angajau pistolari, ca să le întărească reputația. Le

plăcea să aibă în jur oameni periculoși, temuți și evitați. Crea senzație. Văzuse mulți de teapa lui Diamond și știa că era omul căruia îi plăcea să aibă întotdeauna ce era mai bun, mai valoros, mai faimos.

Iar acum o voia pe Deborah Velazquez, însă nu-și explica de ce. În afară de ceea ce reușise să observe, Deborah se purtase foarte rece. Poate tocmai asta îl atrăgea. Era ca o provocare, ceva pe care nu reușea încă să pună mîna. Dar mai era ceva, ca un gînd ascuns, care îl neliniștea pe Zack. Nu își explica încă ce, dar înțelegea că sub aparenta curtoazie, Dexter Diamond mai avea o ambiție.

Poate și Deborah avea. Poate se înșelase în privința ei. La urma urmei, Diamond era un bărbat puternic. Avea bani și o poziție socială înaltă, i-ar fi putut oferi tot ce voia. Dacă asta era ambiția lui Deborah? Zack înțelese că, de fapt, nu știa ce gîndește Deborah, ce vrea ea cu adevărat.

Cît fusese cu ea, trupul ei cedase mîngîierilor lui. Doamna rezervată și rece era fierbinte, mai fierbinte decît orice femeie întîlnită— și cunoscuse multe îhaintea ei. Poate ascundea și ambiții de mărire. Și, în acest caz, nu era loc pentru el în lumea ei. El nu putea să îi ofere nimic altceva în afară de dragoste.

Gîndurile acestea îl împiedicau să o caute atunci cînd o voia, cînd stătea treaz în noapte gîn-

dindu-se la ea, aproape simțindu-i gustul și pielea fină sub degete, gata în orice clipă să înnebunească de dorul ei.

— Să ne oprim aici, spuse Diamond și, fără să mai aștepte părerile celorlalți, descălecă.

Se îndreptă spre Deborah și mîinile lui zăboviră din nou pe talia ei cînd o dădu jos din șa.

— Vom lăsa caii să se odihnească puțin.

Deborah se eliberă, murmurînd ceva, conștientă de faptul că Șoim, adică Zack, îi privea. Deși purta o pălărie cu boruri largi, coborîtă pe frunte, ce-i umbrea fața, Deborah simți arsura ochilor lui albaștri răscolind-o. Se cutremură.

Diamond o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Ți-e frig, scumpo?

— Nu. Și după cum știi, am și un nume.

— Mda, știu. Deborah. Dar ești atît de rigidă, că m-am gîndit că te mai înmoi puțin dacă te alint.

— Așa ai crezut.

Deborah zîmbi.

— Da. A mers?

Dînd capul pe spate, ea îl privi cu un amestec de disperare și amuzament. Era insolent și arrogant. Dar avea un șarm anume.

— Nu încă. Dar mai încearcă. Cel puțin, te antrenezi.

— Să presupun că trebuie să spun "mulțumesc, doamnă"?

O luă de mînă și o duse spre un bolovan mare și plat, ștergîndu-l cu pălăria înainte ca ea să se așeze. Cînd Judith se apropie, Deborah îi făcu loc lîngă ea. Îl văzu pe Diamond încruntîndu-se ușor, ca și cum ar fi fost stînjenit de prezența ei. Judith își ascunse un zîmbet.

— E frumos aici, zise Judith. Crezusem că partea asta de Texas e întotdeauna uscată și prăfuită.

Diamond ridică din umeri.

— Este. Dar are și momentele ei de frumusețe.

Arătă spre linia colțuroasă a munților ce se întindeau la orizont.

— Acolo, în munții Henco și la Lacul Diavolului sînt căprioare și antilope, rîși și urși, copaci, iarbă verde și rîuri cu apa rece ca gheața. Tot așa cum sînt și o mulțime de apași și comanși care sînt mai răi ca sălbăticiunile.

Se opri, auzind-o pe Judith exclamînd.

— Scuzați-mă.

Deborah îl văzu pe Zack țintindu-l cu o privire opacă și Diamond se foi stînjenit.

— N-am vrut să te jignesc, Banning.

— De ce m-aș considera jignit? întrebă Zack fără să lase să se ghicească vreo emoție sau vreo urmă de mînie.

Diamond își dresе glasul.

— Păi, uh, ai și tu ceva de indian și... n-am vrut

să crezi că mă refer la așa ceva.

— La așa ce?

Deborah îl văzu pe Diamond frământându-și mintea și aproape îi fu milă de el. Nu era obișnuit să se gândească la sentimentele oamenilor, dar era evident că nu voia să-l înfurie pe Zack. Și era tot atât de evident că Zack nu avea de gând să îl lase prea ușor.

Iritat, dar încercînd să nu arate, Diamond mîrîi.

— La nimic, la naiba! Au fost doar niște vorbe.

Zack se răsuci, astfel că razele soarelui se reflectară o clipă în patul pistolului.

— Am spus ceva, domnule Diamond?

Ușor stîngenit, Diamond rosti scurt:

— Nu.

— Atunci nu m-a supărat nimic. Nu e un secret faptul că sînt metis.

— Mda, dar nu e secret nici faptul că nu-ți place să ți se amintească asta. Scoți repede pistolul din toc, cînd nu-ți plac comentariile cuiva.

— Nu de asta m-ai angajat? Pentru reputația mea de pistolar?

— Da. Ai dreptate. Ești cel mai bun și îmi pot permite tot ce este cel mai bun.

Diamond se întoarse și privi spre Deborah, zicînd cu o revenire de aroganță.

— Ca această micuță doamnă de aici.

Deborah roși cînd privirea lui Zack se întoarse spre ea și îl auzi zicînd încet:

— Da, ea e cea mai bună.

Era prea mult pentru ea.

Se ridică repede, ca și cum piatra ar fi devenit dintr-odată prea fierbinte și spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Ce pasăre e aceea?

Diamond ridică privirea spre cer.

— Un șoim. Cu coadă roșie, cred. Am dreptate, Banning?

Deborah se gândi că fusese de-a dreptul neinspirată în încercarea ei de a schimba vorba, mai ales când auzi răspunsul lui Zack.

— Da, e un șoim cu coada roșie, zise el venind mai aproape, atât de aproape încât aproape îi simți căldura trupului. Comanșii îi consideră cei mai buni vânători. Cei mai curajoși poartă pene de șoim în păr sau le folosesc pentru alte podoabe.

Cuvintele lui stîrniră un întreg șir de imagini pe care ea încercase să le uite. Se depărtă cîțiva pași de el și spuse, încercînd să pară calmă.

— Da, înțeleg.

Judith îl fixă pe Zack cu o privire stranie, încît Deborah crezu pentru o clipă că îi va dezvălui identitatea, că îi va spune lui Diamond că el era comanșul care o ținuse prizonieră. Dar nu o făcu. În schimb vocea ei afirmă strident:

— Șoimii sînt periculoși. Ucid.

— Ucid? Întrebă Diamond. Vînează, Miss Judith, zîmbi el cu indulgență. Și o fac doar ca să supra-

viețuiește. Animalele nu ucid din plăcere. Omul este singurul animal care face așa ceva.

Deborah se cutremură și Diamond întoarse privirea spre ea, încruntându-se ușor.

— E un subiect neinspirat. Mai bine să călărim spre înălțimile acelea. De acolo se poate vedea jumătate din Arizona.

Bucuroasă că discuția luase sfârșit, Deborah se grăbi să încalcece, evitând privirea lui Zack. Judith veni lângă ea și îi spuse ușor, cu vocea tremurată.

— N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Totul e în regulă acum?

— Da. Doar... îmi amintisem.

— Nu-i nimic. Nimeni de aici nu te va desconsidera pentru ce s-a întâmplat. Dexter mi-a spus că are sentimente de simpatie și înțelegere pentru femeile care au fost captive.

— Așa a spus? Și chiar crezi că simte astfel?

— Sigur. Iar în ceea ce-l privește pe Zack, știi că nu te-ar judeca.

— Ar face bine, zise Judith aruncându-i o privire rece lui Zack.

Deborah privi spre Judith. Lunile de captivitate o schimbaseră, o afectaseră. Fusese înfometată, bătută, muncise din greu. Pentru ea eliberarea nu venise ușor, în timp ce Deborah fusese tratată mult mai bine.

Călăriră un timp în liniște, cu Diamond între ele. La un moment dat, trase de hățuri și arătă spre un

pîlc de tufe și stînci.

— Priviți. Acolo, sub stîncă. Vedeți pasărea aceea?

Era o pasăre cenușie cu cioc ascuțit și penele cozii lungi, ce se mișca lute printre bolovăniș.

— Ce face? întrebă Deborah privind pasărea ce părea să caute ceva.

— A simțit un șarpe cu clopoței.

— Ce?

— Privește. Vezi panglica aceea argintie, între pietre. E un șarpe cu clopoței. Se pare că e unul tînăr. Cei bătrîni ar fi mai deștepți, n-ar dormi la soare. Țsta o să se trezească chiar în ciocul păsării. Mexicanii o numesc *paisano* sau *prieten*, pentru că mănîncă șerpi și șoareci. Privește!

Într-adevăr între pasăre și șarpe avu loc un duel al morții, care le captă atenția celor patru călăreți. Pasărea fu cea care învinse și, cînd se ridică cu capul șarpelui în ciocul puternic, Deborah tipă.

Strigătul acela o făcu pe Judith, care privise lupta cu maximă concentrare, să tresară. Se prînse neîndemînatec de hături și le smuci involuntar. Calul scoase un nechezat și, înainte ca cineva să apuce să facă vreun gest, se cabră și sări de cîteva ori, aruncînd-o la pămînt.

Deborah fu într-o clipă lîngă Judith.

— Picioarul meu, gemu ea mușcîndu-și buza.

— Judith! Ce te doare? întrebă neliniștită Deborah, cercetîndu-i brațele și picioarele, fără să vadă

vreun semn. Hai, lasă-mă să te ajut.

Judith se sprijini de brațul ei și se ridică, dar scoase un țipăt și se lăsă din nou la pământ.

— Genunchiul! Oh, cred că e rupt!

— Ești sigură?

Deborah verifică din nou genunchiul acoperit de cizma înaltă.

— Cred că e doar scrîntit, dar nu pot să-mi dau seama pînă nu te descălți. Te doare rău?

— Destul de rău, murmură Judith.

Simți pe cineva îngenunchind lîngă ea și văzu că era Zack. Ținea în mînă un cuțit cu lama ascuțită, în care se reflectau razele soarelui. Cînd se aplecă și îi atinse piciorul, Judith scoase un țipăt ce îi făcu pe Deborah și Zack să rămînă nemișcați.

— Judith, Judith... vrea să-ți taie cizma ca să ia-să mai ușor, zise Deborah calmă, deși groaza întipărită pe chipul lui Judith o sperie.

— Nu, nu, să nu mă atingă! strigă Judith, tremurînd toată. Te rog, fă-l să plece!

Neputincioasă, Deborah privi spre Zack. Acesta dădu din cap cu înțelegere.

— Asta poate să o facă și Diamond. Eu voi încerca să-ți prind calul.

— Să-mi prinzi calul?

— A fugit după ce te-a aruncat din șa. Diamond a plecat după el.

Apoi se ridică, își puse cuțitul în teacă și îi spuse lui Deborah:

— Liniștește-o cît plec eu după Diamond.

Deborah se întoarse spre Judith și îi șterse lacrimile de pe față.

— Gata, liniștește-te, zise ea ca unui copil mic. Încerca doar să te ajute.

— Știu, șopti ea. Sau, mai bine zis, o parte din mine știe. Însă arată atît de fioros, atît de sălbatic, mai ales cu cuțitul acela în mînă, încît m-a făcut să-mi amintesc de toți comanșii, cu strigătele și urletele lor. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Acum ne vom întoarce acasă, îți vei bandaja genunchiul și în cîteva zile vei putea dansa din nou.

În spatele ei se auziră înjurături. Diamond descălecaser și se îndreptă spre ele furios.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Deborah.

— Un ghinion blestemat, asta s-a întîmplat. Calul tău și-a rupt piciorul într-o gaură de șarpe iar cel al lui Judith s-a dus în lume, naiba să-l ia!

— Și acum ce vom face?

— Va trebui să călărim doi cîte doi, rînji el. Poate tot răul e spre bine.

Deborah se ridică și spuse încet.

— Am putea discuta o clipă între patru ochi.

— Desigur, scumpo. Adică Miss Deborah, se corectă el.

Se îndepărtară cîteva pași. Punîndu-i o mînă pe braț, Deborah spuse:

— Mă tem că Judith nu va vrea să călărească

lîngă domnul Banning.

Diamond păru surprins.

— De ce nu? I-a făcut ceva...?

— Nu, nu, zise ea repede. Însă se teme de el. Vezi, îi amintește de... captivitatea noastră. Trebuie să recunoști că seamănă destul de bine cu un comanș.

— Mda, se pare că da. Nu m-am gîndit la asta. Probabil de asta e atît de rigidă cînd se află el în preajmă. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine azi. M-am gîndit doar că ar fi mai sigur să-l avem în preajmă.

— Știu că te-ai gîndit să fie bine, reuși Deborah să zîmbească. Va trebui să o iei pe Judith pe calul tău.

Lovindu-se ușor cu cravașa peste cizmă, Diamond o privi îndelung.

— Pe tine nu te sperie Banning?

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu așa ca pe Judith. Eu nu am fost atît de rău tratată cum a fost ea.

— Înțeleg, zise el. Bine, scumpo. O voi duce pe micuța ta verișoară la conac. Tu îl vei aștepta pe Banning. Mă îndoiesc că a reușit să prindă calul ăla năbădăios, așa că trebuie să se întoarcă repede.

— Mă lași singură aici?

Iritat, Diamond arătă cu mîna.

— Îl vezi pe Banning? Deja se întoarce. Și apoi

Judith nu pare să se simtă tocmai bine.

Aici avea dreptate, așa că Deborah încuviință.

— Bine. Îl voi aștepta pe domnul Banning. Ai grijă de Judith.

El mormăi.

— Nu asta avusesem în minte când ți-am cerut să ieși astăzi cu mine.

Diamond o prinse de umeri și, înainte ca ea să înțeleagă ce are de gând să facă, o trase spre el și o sărută apăsător pe gură. Nu era neplăcut, dar o lăsă rece. O privi apoi printre gene.

— Ești foarte dulce, scumpo. Am de gând să te mai gust, când vom putea să fim singuri.

Deborah reuși să se elibereze din brațele lui și murmură.

— Te rog. Nu e nici timpul, nici locul potrivit. Nu aici.

— Nu, nu aici, asta e sigur.

O prinse de mână și când Zack ajunse lângă ei, el încă o mai ținea astfel.

— Banning, o voi duce pe Miss Judith acasă, înainte să i se umfle piciorul și mai rău. Să ai grijă de femeia mea în locul meu.

Zack îl privi un moment, fără să descalece.

— Am prins calul, dar am nevoie de încuviințarea ta.

Privi spre calul care stătea cu capul plecat și cu piciorul din față tremurându-i.

— Îl dobori tu sau vrei s-o fac eu?

Diamond aruncă o privire indiferentă spre animalul care suferea și ridică din umeri.

— Lasă-l naibii, să crape cînd o crede de cuviință. Animal prost, să calce în gropi!

Se întoarse apoi spre Deborah, părăindu-i-se că o auzise spunînd ceva.

— Nu sînt atît de dur cum pare. Pur și simplu, nu am vrut să asist la așa ceva, asta e tot.

— Prefer să văd punîndu-se capăt suferinței bietului animal, decît să fie lăsat să moară chinîndu-se, domnule Diamond.

— Și eu n-am spus așa? izbucni el iritat spre Zack. Frînge-i gîtul, Banning. Repede și ușor.

Zack se apropie de animalul rănit. Îl deșăuă, în timp ce Diamond o urcă pe Judith pe calul său.

— Voi veni imediat, în urma ta, spuse Deborah. Spune-i *Tiei* Dolores să vadă de genunchiul tău.

— Așa voi face, răspunse Judith, cu chipul palid de durere. Cînd vei ajunge, mă vei găsi pe terasă, bînd limonadă, reuși ea să zîmbească.

Privi în urma lor cum se depărtează. Cînd se întoarse îl văzu pe Zack vorbind blînd animalului. Îi scoase șaua și îi puse apă în păiărie din bidonul său. Îl mîngîie pe grumaz, spunîndu-i cuvinte în comanșă, ce păreau să liniștească bietul animal.

Deborah îl privi în tăcere. În gesturile lui se vedea blîndete și respect. Animalul părea aproape adormit, cu capul lipit de pieptul lui Zack.

Împușcătura o făcu să tresară. Pentru o clipă,

animalul păru a nu fi pățit nimic, apoi căzu la pământ cu un ultim spasm, înainte ca ochii mari și umezi să i se închidă.

Deborah își îngropă fața în palme. Nu știa de ce. Nu simțea o afecțiune specială pentru animal, însă o durea că fusese ucis sub ochii ei.

Zack se apropie de ea.

— A fost mai ușor pentru el. L-am omorât în felul comanșilor, ca pe un prieten credincios și curajos.

O prinse de mână și atingerea lui îi aduse în minte o furtună de amintiri. Închise ochii și când îi deschise, întâlni privirea albastră a lui Zack.

— Ești femeia lui Diamond?

În prima clipă nu găsi rostul întrebării. Apoi își aduse aminte și se încruntă ușor.

— Nu sînt femeia nimănui, zise înțepată, încercînd să-și tragă mîna.

Însă el o ținu strîns și un zîmbet ușor trecu peste buzele lui senzuale.

— Asta crezi tu!

Capitolul 17

Sărută-mă, murmură el, prinzînd-o de bărbie. Era răscolit de prezența ei. Își pierduse controlul și nu numai atît. Nu mai putea trăi nici o clipă fără s-o aibă în minte. La dracu' cu toate!

Deborah nu reuși să spună nici un cuvînt. Zack o văzu făcînd ochii mari, adunînd parcă tot soarele în sclipirea lor. Era nebun. Cu siguranță era nebun. O știa încă înainte de a începe orice. Nu stătuse atîta vreme departe de ea?

Dar era ceva care îl trăgea spre ea, ca o forță invizibilă, copleșitoare. Știa doar că vrea să-i simtă gustul, să-i audă gemetele dureros, insuportabil de senzuale.

Nu-i păsa ce crede Dexter Diamond, ce crede Judith, ce crede oricine, în afară de Deborah. Doar părerea ei conta. Se aplecă și o sărută ușor. Ea înghiți greu, simțind parcă nevoie de aer.

— Eu n-aș face asta.

— Nu, încuviință el, pentru că ea avea dreptate. Tu n-ai face asta.

O sărută din nou în colțul gurii, apoi pe obraz, apoi pe pleoapele închise. Tremurul ei ușor îi spusese mai multe decât cuvintele.

Cu un efort, își ridică încet capul. Pielea ei fină era caldă, arsă de soare. Respiră adânc încercând să-și liniștească bătăile puternice ale inimii și reuși să zîmbească. Sau, cel puțin el îl simți ca un zîmbet. Vocea i se auzi atât de răgușită, încît abia și-o recunoscuse el însuși.

— Deborah.

— Da?

— Nu putem sta aici în soare și... și s-o facem...

— Nu...

Înțelese că ea nu avea de gînd să îl ajute. El era cel care trebuia să ia deciziile, în timp ce ea părea atât de confuză, de distrată.

Își înfrînă dorința de a o săruta; oricine trecea ar fi putut să-i vadă. Nu era una dintre cele mai umblate zone, însă el nu era omul care să facă ceva la întîmplare, și nu avea cîtuși de puțin intenția să-i riște reputația, aruncînd asupra ei noi birfe. Putea trece vreun cowboy sau chiar Dia-

mond putea trimite pe cineva să-i caute.

Zack o îndepărtă, simțind cum tot corpul îl doare de neîmplinire.

— Te voi duce undeva la umbră, apoi voi prinde și celălalt cal.

El îl privi cu solemnitate.

— Da.

Zack simți nevoia să strige. Era ceva atât de nostalgic și se citea atîta dorință în ochii ei! Se întrebă dacă și el o privea la fel, de parcă ar fi fost lovit în piept de un taur sălbatic. Își închipui că da, sau cei puțin așa simțea.

Se urcă pe cal, apoi îi întinse mîna să o ajute să urce. O văzu ezitînd puțin înainte de a-și pune mîna în palma lui iargă. Apoi o ridică, iar ea se așeză pe cal, cu amîndouă picioarele în aceeași parte, în spatele lui.

— Ar trebui să încaleci cum trebuie, altfel o să cazi. Și ține-te de mine. N-am timp să mă joc de-a gentlemanul, dacă vreau să prind calul înainte de căderea întunericului.

— Bine, încuviință ea după un timp. Oricum nu m-am gîndit că te vei purta ca un gentleman.

Era înnebunitor. Îi simțea picioarele cuprîzîndu-l, apăsarea sînilor pe spatele lui, mîinile strînse în jurul taliei. Pînă la urmă tot va face o prostie sau va muri.

— Ține-te bine, spuse dînd pîteni calului.

Galopul calului o făcu să se prindă mai strîns

de el. Era o tortură. Ar fi trebuit să o lase jos. Ar fi trebuit să meargă și el pe jos. Ar fi trebuit să o lase să aștepte acolo, în soare, pînă cînd el ar fi găsit calul. Era imposibil de suportat să călărească tot drumul așa.

Nu, dacă vor continua drumul tot așa, va găsi o rezolvare.

La primul pîlc de copaci Zack se opri.

— Aici. Poți să aștepți foarte bine aici la umbră, pînă cînd voi prinde și celălalt cal.

Deborah se desprinsese de el și descălecă. Zack își aținti privirea asupra penei de la pălăria ei. Părea să-i aducă aminte de ceea ce fusese cîndva.

— Scoate-ți pălăria aia! Nu înțeleg de ce femeile albe trebuie să poarte astfei de prostii.

— Ca să atragă atenția bărbaților albi, zise ea cu tonul acela rece, cu un accent ușor sudic, aducîndu-i aminte de vocea mamei lui.

Zach se aplecă peste șa și o privi mijindu-și ochii.

— Și atenția cărui bărbat alb vrei să o atragi, Miss Hamilton?

— Doamna Velazquez.

— Asta-i doar o etichetă, știi prea bine. N-a fost soțul tău decît cu numele.

Enervarea îi făcea cuvintele să sune aspru. Nu înțelegea de ce îl deranja faptul că ea se considera soția lui Miguel Velazquez, dar îl deranja. Deborah ridică din umeri.

— Cu toate acestea, căsătoria este legală.

— Iar asta ți se potrivește de minune, nu-i așa? Nu mi-am imaginat niciodată că ești atît de lăcomă, dar se pare că m-am înșelat. Ți-ai înfipt ghearele în moșia Velazquez și nu ai de gînd să te desparți de ea, nu?

— Lucrurile nu stau chiar așa. Am fost rugată să rămîn pentru că asta e de folos intereselor familiei, mai ales lui *Don Francisco*. Sînt o soție din interes, domnule Banning.

— *Domnule Banning?* rîse el sarcastic. Dacă ai uitat, țin să-ți reamintesc că am fost chiar prea apropiați, ca să mai fii atît de formaiă.

— Și vrei să fac lucrul asta public? Cred că dacă autoritățile ar afla că tu ești cel care m-a ținut prizonieră într-o tabără comanșă, viața sau măcar libertatea, ți-ar fi puse în primejdie. Nu pot crede că vrei să fac publice aceste lucruri.

— Aici nu e nimeni care să te audă.

— Eu nu pot avea o viață dublă, așa cum poți tu, replică Deborah cu răceală.

— Poate ai nevoie de mai multă practică.

— Nu cred, zise ea fulgerîndu-l cu privirea.

Cîteva momente, Zack nu spuse nimic. Oare ce avea femeia asta de îl făcuse să-și piardă controlul? Avea ceva și totuși nu putea înțelege clar despre ce era vorba.

— Mă voi întoarce, spuse în cele din urmă, dînd pîteni calului și depărtîndu-se fără să privească înapoi.

Dură ceva timp, pînă să se întoarcă, trăgînd după el calul pierdut.

— L-ai prins, constată Deborah.

— Credeai că n-o să reușesc?

— O, nu, mi-am dat seama că ești un bărbat care obține întotdeauna ceea ce vrea.

Zack o privi în ochi, cu o ușoară nervozitate.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

— Nu, ai vrut să spui ceva anume. Te-ai referit la noi doi? Mă interesează dacă îl vei numi tot viol?

Obraji ei roșiră, dar vocea rămase rece.

— Dar tu ce nume i-al da?

— Seducție, poate. Ți-ai dorit-o și tu. A trebuit să trec peste obiecțiile tale sociale, dar nu poți nega că nu ai simțit nimic pentru mine, Miss Deborah Hamilton.

Din vocea lui răzbătea frustrarea. Își scoase pălăria și își trecu degetele prin părul umezit de transpirație, ce-i căzuse pe frunte.

— Nu voi nega.

Zack o privi cîteva momente, studiîndu-i parcă trăsăturile feței, frumusețea aceea ca de efigie.

— Bine, murmură aproape jenat că o forțase să recunoască și în același timp că nu negase.

Dar trebuia să afle că și ea îl dorise, că nu fusese doar el cel care simțise pasiunea aceea răscolitoare, aceeași pe care o simte acum.

Deborah se așeză pe iarbă, făcîndu-și vînt cu

pălăria. Căi stăteau cu capetele piecate, cu ochii pe jumătate închiși, legați undeva sub un copac.

— Ne vom întoarce după ce voi lăsa căi să se odihnească puțin, zise el după un moment de ezitare.

— Lasă-i să se odihnească. Mie îmi place aici la umbră. Și sînt sigură că Judith este bine îngrijită de *Tia Dolores*...

— Și iubitui tău...

— Dexter nu e iubitul meu.

— Atunci ce este Dexter, dacă nu este iubitul tău?

— Ce importanță are pentru tine? Mi-ai arătat destul de clar că nu ai nici un interes în ceea ce mă privește, decît păstrarea secretului asupra identității tale.

— Despre ce dracu' vorbești?

Privirea ei îl înfruntă cu hotărîre.

— Vorbesc despre faptul că nu te-am mai văzut din seara aceea, c-am descoperit că te afli pe undeva prin apropiere. Absența ta e o dovadă evidentă a dezinteresului față mine. Apoi ceea ce ai spus mai devreme. Ce să cred cînd spui un lucru și faci exact invers.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Ai spus, șopti ea, că sînt femeia ta, și totuși mă dai la o parte.

— Cînd am făcut eu asta?

— Doar cu puțin timp în urmă. M-ai întrebat dacă sînt femeia lui Dexter, apoi ai spus că sînt a ta.

Zach își trecu o mână prin păr. Era deja uscat de arșiță de vînt.

— Nu am spus că ești femeia mea. Ah, Doamne, nu vreau să mă leg, Deborah. Nu vreau să te vreau.

— Înțeleg.

— Înțelegi? Să mă ia naiba dacă eu înțeleg!

Strînse pumnii și rămase cîteva clipe încordat înainte de a o putea privi în ochii.

— Nu am uitat cît de mult te doresc. Dar n-o să țină. Tu nu ești genul de femeie care să trăiască în felul ăsta.

— În ce fel?

Zack arată spre dealuri.

— Hoinărind. Mutîndu-te dintr-un loc în altul, fără un scop în minte, fără o casă. Simt ca un șoim. Îmi desfac aripile în aer și nu rămîn niciodată prea mult pe pămînt.

— Ai dreptate. N-aș putea trăi astfel.

Se apropie de el și își puse mîna pe brațul lui bronzat, acolo unde mîneca era ridicată. Zack simți atingerea ei fulgerîndu-l prin tot corpul.

— Atunci, te-ai gîndit la așa ceva? Te-ai gîndit să rămîi cu mine?

Zach respiră adînc.

— Da. Dar n-o să meargă niciodată.

Un zîmbet tremură pe buzele ei și își lunecă mîna în sus, pe brațul său.

— Șoim... Zack... și eu m-am gîndit să fiu cu tine.

— Uită. Am spus că n-o să meargă și așa e.

— Nu ai de unde să știi asta.

Vocea ei era pierdută, ca și cum ar fi trebuit să se forțeze să articuleze cuvintele. Când deschise ochii văzu cât o costase să-i spună toate acestea, și asta îl făcu să se simtă și mai rău.

— Ascultă! se răsti el. Te vreau al dracului de mult! Aș intra în tine să mă simți tot, să te simt cum pulsezi sub mine, dar asta e tot! La naiba, asta e tot ce poate fi vreodată, nu înțelegi?!

Deborah îl privi rănită, cu ochii plini de durere, ca ai calului pe care trebuise să îl ucidă. Zack strânse din dinți, văzându-i lacrimile din colțul ochilor.

Și, înainte să se mai gândească la ceva, o trase lângă el, gura lui fierbinte căutînd gustul pierdut. Cu o mînă îi desfăcu părul, dînd drumul buclelor de foc-negru pe spate. Îi sărută apoi gîtul, simțindu-i pulsul zbătîndu-i-se sub buze și începu să-i desfacă nasturii jachetei. O deschise, lunecîndu-și o mînă înăuntru, stîmjenit de bluza de mătase care o acoperea. Gura lui coborî, înfigîndu-și dinții în sînul ei ascuns sub bluză. Ea gemu și se prinse de umerii lui. Zack se opri, cu toate simțurile biciuite de dorință.

— Cît de repede poți scăpa de lucrurile astea? murmură el, încercînd să-i decheie bluza.

Ea nu răspunse, în schimb se dădu un pas înapoi și își scoase jacheta. Apoi deschise nasturii bluzei, lăsînd-o să cadă lângă jachetă.

Zack îi privi sînii albi, abia ascunși sub dantela

cămășii fine. Pentru o clipă nu reuși să facă nici o mișcare. Ereția împingea atât de tare îndărătul pantalonilor, încît devenise dureroasă. Se gîndise de atîtea ori la ea, încît acum nu i se părea reală... Era doar visul lui, obsesia zilelor și nopților lui. Însă privirea ei plină de dorință era reală.

O trase spre el, sprijinindu-se pe trunchiul unui copac, așezînd-o pe Deborah deasupra, potrivind-o în unghiul acela pe care îl făcea corpul lui. Gemu, simțind apăsarea ei.

Deborah îl ajută să îi ridice fustele, cu mîinile tremurînd dar cu mișcări ce îi trădau dorința devoratoare. Zack înjură în gînd cînd întîlni bariera pantalonașilor dantelați. Trase de ei cu o mișcare scurtă, făcînd să se audă zgomotul materialului sfîșiat. Oricum nu-i mai păsa. Tot ce mai știa acum era nevoia de a intra în ea, de a o simți.

Își lunecă apoi o mînă, degetele lui căutînd și găsind izvorul feminității. Ea gemu ușor, iăsîndu-și fața pe umărul lui, cutremurînd-se de un spasm cînd degetele lui o pătrunseră. Zack o sprijini cu un braț, în timp ce cu cealaltă mînă o mîngîia cu mișcări pricepute. Degetele ei se înfipseră în brațele lui, iar coapsele se desfăceau tot mai mult.

— Oh, Doamne, gemu ea, făcînd-l pe Zack să zîmbească, cu fața îngropată în părul ei cu miros de liliac.

Nerăbdător, își lunecă un deget mai adînc să vadă dacă era pregătită să-l primească. Ea se cu-

tremură toată. Nu mai putea aștepta.

Se descheie la pantaloni, eliberându-se. O prinse pe Deborah de talie, o ridică, apoi o lăasă încet peste el, pătruzînd-o treptat. Era fierbinte, atît de fierbinte și îl cuprindea ca o mînușă. Rămase cîteva clipe ținînd-o astfei, aproape nemișcat, de teamă să nu explodeze. Apoi o ridică din nou, lăsînd-o iar în jos dintr-o mișcare scurtă. Gîfiau amîndoi, avînd parcă mai multă nevoie de aer. Nu se mai puteau gîndi decît la ceea ce se petrecea atunci între ei.

Își ridică capul de pe gîtul ei și îi căută privirea. Era plină de dorință, o dorință ce o făcea să geamă ușor, cu buzele întredeschise. O sărută și în același timp o ridică încet, coborîndu-i apoi șoldurile cu o mișcare rapidă, pătruzînd-o adînc. Îi înăbuși țipătul cu un sărutul sălbatic.

O dorea cu o pasiune devoratoare pe care voia să i-o dăruiască și ei, o pasiune ce crescuse în el fierbinte, înoît nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut că în jurul lui încep să țîșnească flăcări și scînteii.

O ridică iar și iar, penetrînd-o cu atîta furie încît îi auzea gemetele transformîndu-se în strigăte. Zack dori să termine amîndoi în același timp. Își încordă toți mușchi, vrînd să o aștepte, dar se gîndi că nu va reuși. Apoi ea scoase un țipăt ascuțit și își înfipse unghiile în spatele lui, explodînd într-un lanț de convulsii care îl cutremură. Zack gemu simțînd-o răscolită de un spasm puternic, apoi o

scutură brusc și violent cu forța propriei lui descătușări.

Deborah suspină, lăsîndu-și capul pe pieptul lui și udîndu-i cămașa cu lacrimi. O ținu lipită de el pînă cînd respirația îi reveni la normal, apoi o ridică puțin, să-i poată vedea fața.

— E bine?

Nu îi răspunse, încuvîlîtînd doar din cap.

Se simți vinovat față de ea. Merita mai mult decît atît, mai mult decît o împerechiere pe un trunchi de copac. Nu îi putea promite nimic. N-ar fi putut să-și țină promisiunile.

O mîngîie tandru pe părul lăsat pe spate, încercînd să o liniștească.

Rămase încă în ea și simți cum se întărește din nou, uimit el însuși că mai voia atît de repede.

— Zack ...

— Ssst...

O sărută și începu iar mișcarea ușoară și ritmică a sexului. Se simțea sufocat de o emoție mai calmă și mai profundă. Și înțelese din ochii ei că și ea simțea la fel.

Deși n-ar fi crezut că e posibil, de data aceasta era mai bine. Poate și pentru că Deborah își regularizase mișcările, ridicînd-și șoldurile și lunecînd în jos înnebunitor de încet, privindu-l de parcă i-ar fi urmărit reacția, cu buzele întredeschise într-un zîmbet senzual ce îl hipnotiza.

Dumnezeule! Era ca un vulcan rece: gheață la

suprafață și foc mistuitor în adânc. Senzuală și pătimasă ca o Evă după ce mușcase din măr.

Se aplecă spre el atingându-i buzele cu vârful limbii, trecînd peste ele ca o dîră de foc, făcîndu-l să-și simtă respirația mai grăbită. Încercă să o sărute, dar ea se retrase.

— Nu, murmură ea, sărutîndu-l cum voia ea.

Zack închise ochii, simțindu-și sexul lunecînd în ea, în acea fierbințeală umedă... Ea îl sărută în cele din urmă, ușor la început, apoi tot mai pătimăș, în timp ce mîinile lui îi treceau sînii ademenitori, făcînd-o să-și rotească șoldurile mai repede și mai tare deasupra lui.

Apoi, prinzîndu-se de gîtul lui, se aplecă peste el, lipindu-și sînii de pieptul transpirat și musculos. Și cînd simți că înăuntru ei pulsația mușchilor se strînge în jurul lui, îi strigă numele, iar și iar, vocea ei trimițîndu-și ecoul în vînt.

— Șoim...Zack...

El se pierdu în ea, înțelegînd atunci că îl acceptase cu cealaltă identitate, ce îi stigmatizase sufletul.

Capitolul 18

Umbrele amurgului se lăsau peste conacul Velazquez. Deborah simți privirea lui Zack și se foi stînjinită în șa.

Era jenată de lipsa ei de stăpînire de sine, iar el era prea tăcut. Se întreba dacă nu cumva nestăpînirea și patima ei nu îl surprinseseră neplăcut pe Zack. Nu îi spusese. De altfel, el nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere.

Ajunseră.

— Se pare că am fost așteptați, zise Zack.

— Da.

— Ce vrei să le spun?

Deborah tresări și se întoarse spre el.

— Adevărul, adică nu tot adevărul, bineînțeles. Zach zîmbi în colțul gurii.

— Bineînțeles. N-am de gînd să simt ștreangul în jurul gîtului.

— De ce spui asta?

El ridică o sprînceană, cu o privire amar ironică.

— Crezi că *Don Francisco* ar fi încîntat să mă primească în sînul familiei?

Deborah bănuia că Zack avea dreptate.

— Presupun că ar fi mai interesat să rămîn nemăritată.

— Ar face orice să-și păstreze pămînturile. Mă mir că nu a început să te curteze chiar el. Ar fi un mod de a te păstra pe tine și plantația Velazquez în familie, adăugă Zack, spre uimirea lui Deborah.

— Cum de știi atît de multe despre afacerile lui?

— E un lucru destul de cunoscut. În plus, Diamond a fost preocupat să afle care sînt condițiile legale ale deținerii acestor pămînturi. Cred că e mai mult decît o simplă curiozitate în legătură cu plantația.

— Așa a zis și *Tia Dolores*.

— Ai grijă de tine, zise el încet.

Apoi, după o pauză, adăugă:

— Ți-am spus — fără promisiuni.

— Da, am auzit.

Simți un nod în gît. Chiar după...după ce făcuseră. Într-adevăr nu însemnase pentru ei mai mult decît o avertizare. Fusese o proastă.

Deborah dădu pîteni calului și nu mai vorbiră nimic.

Dexter Diamond îi aștepta fața terasei, cu chipul ca un nor de furtună. Era evident după calul lui înșeuat și oameni aflați în jurul său, că avea de gînd să pornească în căutarea lor.

— Era și timpul să vă-ntoarceți, mormăi el, trecîndu-și privirea întunecată de la Zack la Deborah și înapoi. Ce-ați făcut atîta timp, Banning?

Felinarele aruncau o lumina gălbuie și Deborah putu să vadă încordarea lui Diamond care stătea înțepenit pe picioarele-i depărtate, cu brațele încrucișate și cu ochii îngustați.

Zack descălecă încet, cu o atitudine ce degaja și amuzament și nepăsare.

— Am alergat după calul tău, Diamond. Hai, nu fi timid. Întreabă ce vrei să afli, de fapt.

Diamond păru să devină și mai țeapăn.

— Bine. Ai încercat să-mi furi femeia?

— Poftim?! izbucni Deborah, furia și frica făcînd-o să devină mai îndrăzneată ca de obicei. În primul rînd, domnule Diamond, nu sînt femeia ta, iar în al doilea rînd, resping orice însinuare că aș fi încurajat avansurile lui.

Cîteva clipe Diamond rămase descumpănit, apoi zise aspru.

— Lasă-l pe el să răspundă.

Zack îl privi cîteva clipe, înainte de a-i spune.

— Ai auzit ce a spus doamna. Pînă și un prost

poate să vadă că este prea lady ca să încerce să flirteze cu necunoscuți.

Replica lui seacă nu îi oferi lui Diamond altă posibilitate decît să accepte. Să fi continuat, însemna să pună sub semnul îndoieli faptul că Deborah era o lady.

— Acum, spuse ea rece, dacă nu mai ai ceva cu care să mă insultî, domnule Diamond, ți-aș ră-mîne recunoscătoare dacă mi-ai permite să o văd pe verișoara mea. Sper că ai adus-o acasă fără să o jignești și pe ea în vreun fel.

Diamond roși evident în ciuda luminii slabe.

— Merit să îmi vorbești astfel, zise el după cîteva momente de tăcere. Dar am fost îngrijorat, la naiba! Ar fi trebuit să vă întoarceți acum cîteva ore.

— Dacă ai fi fost chiar atît de îngrijorat, continuă ea în timp ce descăiecă, ai fi trimis pe cineva să ne caute acum cîteva ore. Cum am văzut că nu ai făcut așa ceva, am considerat că ai încredere în omul pe care l-ai angajat să-ți asigure securitatea.

Văzîndu-se din nou prins în capcană, Diamond murmură ceva printre dinți, apoi se apropie ca și cum ar fi vrut să o însoțească înăuntru.

— Nu, spuse ea, sînt obosită. A fost o zi lungă, așa că, dacă mă vei scuza, aș vrea să mă retrag. Bună seara, domnule.

— La naiba! auzi în spatele ei în timp ce se îndreptă spre casă. Iar mi-a închis gura!

Don Francisco care stătea cu căpăstrul calului în mână, zise încet:

— Poate ar fi mai bine să pieci acum. Nu a trecut prea mult timp de la tragedie și *senora Velazquez* e încă foarte sensibilă. Deși n-aș vrea să te insult, *senor Diamond*, ea nu e pregătită pentru ceea ce ți-ai dori tu.

Deborah se opri în verandă și îl auzi pe *Diamond* spunând răstit.

— Nu mă poți opri să o văd când vreau, *Velazquez*.

— Dimpotrivă, nu numai că pot, chiar o voi face, se auzi vocea aproape amenințătoare a lui *Don Francisco*. Face parte din familia noastră, iar eu sînt capul acestei familii. Eu conduc aici și dacă ai de gînd să insiști, voi da ordine să nu ți se mai îngăduie să pui piciorul pe domeniile mele.

— Vei da ordine, pe dracu'!

Don Francisco dădu un ordin scurt și oamenii ieșiră din umbră cu puștile ridicate. Se auziră armele tăcănindu-și trăgacele. Nimeni nu mai mișca. În aer vibra încordarea.

Diamond rosti o înjurătură printre dinți, apoi sări în șa și strigă.

— *Vino, Banning!*

Deborah privi din prag cum *Zack* îl urma, cu mersul său de felină neagră ce îl evidenția în fața celorlalți. Cei doi bărbați porniră călare, într-un galop ușor.

Deborah mai era încă în prag, când *Don Fran-*

cisco se apropie. Fața lui era gravă și o țintui cu o privire severă.

— Nu o să-i mai vezi de acum înainte, zise el rar.

— Nu ești gardianul meu, *Don Francisco*.

— Te înșeli. Ți-am permis să acționezi după capul tău și vezi ce a ieșit din asta. De acum înainte îmi vei da ascultare sau vei suporta consecințele.

Ascuzându-și furia sub răceala vocii, *Deborah* îi răspunse.

— Nu cred că e cazul să vorbim despre așa ceva. Acum mă duc să-mi văd verișoara.

În timp ce se întoarse, *Don Francisco* o prinse de braț.

— Este singura dată când te previn. Dacă ții la libertatea ta, nu mă forța să acționez.

— E o amenințare, *Don Francisco*?

— E o promisiune.

Deborah simți un fior rece. *Don Francisco* părea serios și amenințător.

— Voi ține minte, zise ea în cele din urmă.

Îi dădu drumul, iar ea se întoarse fără vreun alt cuvânt, îndreptându-se spre camera lui *Judith*.

— E inadmisibil! bătu *Deborah* cu piciorul în dalele de piatră ale verandei încălzite de soarele puternic. De fapt, sîntem ținute prizoniere!

— Nu, nu! zise *Tia Dolores*. Te înșeli. Are intenții bune. E puțin prea autoritar, asta e tot.

— Cred că e mai mult decât autoritate, dacă sînt urmărită peste tot și nu mi se dă voie să ies în oraș sau chiar la biserică atunci cînd vreau.

— *Don Francisco* este responsabil de securitatea ta, protestă *Tia Dolores*, apoi oftă. Și de reputația ta.

— Cred că reputația mi-a fost suficient de afectată după întoarcerea de la comanși. Ce alt rău ar mai putea suferi?

Judith își caută o poziție mai comodă în fotoliu. Se odihnea la umbră, cu piciorul întins pe un scaunel tapițat.

— Ești sigură că *Don Francisco* nu e mai curînd preocupat de interesul pe care îl manifestă domnul *Diamond* pentru pămînturile voastre?

— Aceasta sînt zvonuri, fără îndoială, infirmă *Dolores*.

— Dar dacă *Don Francisco* nu vrea să le vîndă, nu e nici un pericol la mijloc, nu? întrebă *Deborah*.

— În mod normal așa ar fi. Dar, prin testamentul lui *Miguel*, o anumită parte din pămînt îți revine ție. Atîta vreme cît nu ai avut copii care să-l moștenească, acesta îți rămîne ție. Nimeni nu a bănuțit că lucrurile vor lua întorsătura pe care o știi și tu. Și cum s-a crezut că ai fost omorîte de săi-batici, *Don Francisco* a preluat moștenirea.

Deborah își stăpîni un sentiment de frustrare.

— Înțeleg că întoarcerea mea e o povară pentru el. Trebuie să îl asigur că nu intenționez să ridic nici o pretenție asupra pământurilor și că nu am nevoie de ele. Însă, pur și simplu, nu am unde să mă duc în altă parte.

Acceptarea aceasta fu dureroasă. Se oferise să treacă peste toate pretențiile asupra pământurilor lăsate de Miguel, dar *Don Francisco* considera că, în acest caz, pământurile Velazquez ar fi devenit vulnerabile pentru cumpărătorii americani.

— Vei rămîne aici! decretă el fixînd-o cu ochii lui negri. Astfel, pământurile voastre vor fi inviolabile.

Cuvîntui lui nu mai admitea contrazicere, așa că *Deborah* se retrase într-o tăcere prudentă.

Privi spre fața pașnică a *Tiei Dolores* și oftă.

— De ce nu s-a însurat *Don Francisco* cu o americană? Asta i-ar fi rezolvat toate problemele.

Tia Dolores lăsă privirea jos.

— Zice că nici o americană nu este suficient de aristocrată pentru a fi soția lui.

— În schimb nu a avut prejudecăți în a-l însura pe nepotul său cu mine, i-o întoarse *Deborah*.

Dolores îi răspunse fără să o privească în ochi.

— Asta n-a fost ideea lui, ci a frateiui meu mai mare, tatăl lui Miguel. Bietul *Louis* nu avea aceeași aversiune față de americani.

— Aversiune? izbucni *Judith* în rîs. L-am văzut pe *Don Francisco* uitîndu-se la mine cu o privire pe care parcă nu aş numi-o aversiune. Ești sigură

că fratele tău nu-i suferea pe americani?

Roșind, Dolores blîngui:

— Dacă simte ceva, nu e decît o atracție nedorită. Dar nu îți va oferi niciodată nimic atît de onorabil precum o căsătorie, *chica*.

Înțelesul era clar. Și le făcu să tacă pe cele două verișoare.

Diamond avea peste două sute de mii de acri de pămînt. Mai mult de două sute de oameni lucrau la cirezile lui de vite. Angajase o mică armată de vreo douăzeci de pistolari profesioniști. Venise în Texas cu doisprezece ani în urmă și cumpărase o fermă de la guvern. Înainte aparținuse unei familii spaniole dar, după ce granițele se schimbă, reușise s-o cumpere.

Lui Diamond îi plăcea să se laude că, în curînd, va avea în proprietate toată partea de vest a Texasului, iar Zack îl credea în stare de asta. În cele două luni de cînd lucra pentru Diamond, văzuse trei familii vînzîndu-i pămîntul. Una dintre ele o făcuse pentru bani. Celelalte două, ca să supraviețuiască. Multe ape secară, iar fîntînile nu mai puteau fi folosite. Vitele mureau. Și atunci Diamond lansa oferta. În aceste două luni își sporise pămînturile cu mai bine de zece mii de acri. Și asta la un preț de nimic.

Acum *Dublu D* era marca cu care se însemnau peste douăzeci de mii de vite. Diamond își purta cirezile pe aproape toată întinderea pământurilor sale. Inevitabil, vitele hoinărea și ostilitățile începură atunci cînd și alte vite se alăturaseră celor ce purtau marca *Dublu D*.

— Dacă se află pe pămîntul meu și se hrănesc cu iarba mea, sînt ale mele, spuse Diamond unui fermier furios, iar cînd omul văzuse toți acei pistolari înarmați la spatele lui, plecase, iăsîndu-și vitele noului proprietar.

— Și dacă o să pățești și tu la fel, cu vitele tale? îl întrebă Zack după ce fermierul plecase.

Diamond îi răspunse rîzînd:

— N-o să pătesc. Dacă sînt înfierate cu marca mea, sînt ale mele.

Zack ridicase din umeri. Nu era problema lui. Trăind printre comași, ajunsese să gîndească la fel ca ei: că animalele erau pentru a hrăni pe toată lumea. Dacă un bărbat era bun vînător, familia lui mîncea bine. Dacă nu era, sau dacă anul fusese slab, familia răbda de foame. Nu era nevoie să ai-bă vite și pămînturi. Și asta îi scutea de multă bătaie de cap.

Zack ședea acum sprijinit de un stîlp al ștreșinii hambarului. Clipi stînjenit de lumina puternică a soarelui. Îl văzu pe Diamond apropiindu-se de el. Din ziua cînd fusese cu Deborah, simțise o schimbare în felul în care îl privea Diamond, ca și cum

ar fi știut că între el și Deborah este ceva.

Zack aruncă țigara la pământ și așteaptă.

— E cald al naibii astăzi, nu-i așa, Banning?
întrebă Diamond îndreptându-se spre el.

— Mda.

Diamond ridică o sprinceană.

— Nu ești prea vorbăreț.

— Nu am nimic de spus. Dacă tu-ai ceva, ascult.

— Nu mă-nțelege greșit. N-am nimic cu tine.
Sînt cîțiva băieți care au puțin capsă pusă pe tine.

Zack nu spuse nimic, doar aștepta. Îl țintuise
cu privirea pe Diamond. În același timp părea a-
tent la tot ce se petrecea în jurul lui.

— Ascultă, Banning, zise Diamond în cele din
urmă, văzînd că Zack nu întreabă nimic. Am auzit
că i-ai rupt brațul lui Charlie Raymond. Așa e?

— Cam așa.

— La naiba, omule. De ce?

— Raymond nu știe cînd să-și țină gura și cînd
să vorbească. Avea nevoie de o lecție.

Ochii căprui a lui Diamond trădau nemulțumirea.

— Dar, în același timp m-ai păgubit și pe mine
de unul din vécari. Nu iau în seamă încăierările
dintre oamenii mei. Nu poți aduna o mînă de bă-
ieți la un loc fără să nu apară și necazuri din as-
tea. Dar nu-mi place cînd din chestii de astea ră-
mîn fără un om pentru cîteva săptămîni.

Zack îi înfruntă privirea.

— Te-aș fi putut lipsi de el pentru totdeauna.

— Știu. I-am spus lui Charlie că e un prost dacă încearcă să te provoace, dar e doar un puștan.

— Dacă vrea să crească, ar face bine să învețe să-și țină gura la timp. Pentru unii asta e o lecție grea.

Diamond îl privi în tăcere, apoi spuse:

— Ești probabil cel mai bun pistolar pe care l-am avut. Vreau să te păstrez, dar nu vreau să îmi pierd nici unul din ceilalți oameni. Dacă voi avea mai mult pământ, așa cum am de gând, voi avea nevoie de toți oamenii mei. Nu crezi că ai putea numai să îi bruftuluiești puțin, nu să-i termini de tot?

Sîcîit, Zack ridică o sprînceană.

— Nu m-am angajat să o fac pe domnul cu o adunătură de netrebniți. Pot pleca de aici tot așa de ușor cum am venit. Dacă nu vrei să ai necazuri, vorbește cu cel care e pus pe hartă, nu cu mine.

— Nu vreau să pleci deocamdată. La naiba, deabia am început să-mi pun afacerile pe roate. În curînd lucrurile se vor aranja și am nevoie de tine.

— N-am de gând să mă războiesc cu femeile și copii, zise Zack cu o voce monotonă și îl văzu pe Diamond ridicînd o sprînceană. Dacă te gîndești că te voi ajuta să alungi vreo familie, te înșeli.

— Am spus eu asta?

— M-am luat după ce am văzut deja.

Diamond roși.

— Nu s-ar fi întîmplat nimic din ce ai văzut dacă bătrînul Ledbetter nu îl deranja pe Albright. Frank

a trebuit să tragă.

— Bătrînul Ledbeter a fost doar un pretext pentru Albright...

— Bine-bine, îl întrerupe iritat Diamond. Vreau să știu: ești alături de mine, Banning? Dacă nu, spune-o acum.

— Sînt alături de tine atît timp cît ceea ce faci este legal, Diamond.

— Da, asta e și reputația ta. Ai fost mult mai legal împușcînd oameni în mijlocul străzii decît au fost alții care au făcut-o în mijlocul războiului.

— Dar așa pot să fiu.

Diamond își trecu degetul peste obrazul neras, studiindu-l un moment pe Zack, de parcă ar fi vrut să înțeleagă ce fel de om este.

— S-ar putea spune că ești rece. Însă n-am văzut niciodată pe cineva atît de rapid și de precis ca tine.

Zack se sprijini cu spatele de stîlpul de lemn și ridică din umeri.

— Întotdeauna e cineva mai rapid.

— Poate. Ascultă, fă-mi o favoare personaiă și nu lua în seamă capetele înfierbîntate. Voi vorbi și eu cu ei, dar aș considera un mare ajutor dacă vei trece cu vederea pe cei mai tineri dintre ei.

— De obicei, așa și încerc să fac.

— Mda, știu. Charlie Raymond a spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. E tînăr și prost.

— Și asta îți poate aduce sfîrșitul într-un loc ca

ăsta.

— Știu asta. Iar acum o știe și Charlie. Ia-i ușurel pe ceilalți, de acord?

— Atita vreme cît păstrează distanța, da, de acord.

— Aproape ți-o pot garanta, zise Diamond mîindu-se de pe un picior pe altul. Am nevoie să te duci în oraș pentru mine.

Din nou Zack nu spuse nimic. Diamond ciătina din cap și își înfipse pălăria pe ceafă.

— Dacă tot ești atît de curios, zise el cu un ton pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat, îți voi spune ce vreau să faci acolo. E un bărbat care va veni cu trenul de după-amiază și trebuie să-l văd înainte de a ajunge în altă parte. Vreau să mergi cu Jeb Braden și să-l aduci aici.

— Eu și Braden nu ne împăcăm.

— La naiba, tu nu te împaci cu nimeni de aici. Lucrezi prea mult pe cont propriu. Ceilalți nu au încredere în tine.

Zack îl privi rece.

— M-ai angajat ca să fiu prieten cu ceilalți pistolari?

— Nu, dar, la naiba, Banning, ar fi bine dacă măcar ai fi mai... politicos.

— Sînt politicos.

— Greu de spus. Tu și Braden sînteți cei mai buni pistolari ai mei și vreau să faceți o treabă pentru mine. Crezi că veți putea aduce tipul aici, așa

cum ți-am zis?

— Va veni de bună voie?

Diamond scoase un plic din buzunarul vestei.

— Va vrea, dacă îi veți da asta. Totuși, păziți-vă pielea. Mai sînt oameni în jurul lui care ar vrea să vorbească cu el înaintea mea.

Zack luă plicul, aruncă o privire la numele scris pe el, apoi îl puse în buzunarul vestei.

— Îl voi aduce aici.

— Sună al naibii de sigur, comentă Diamond.

— Sînt sigur că pot să-mi fac treaba. Restul depinde de el.

— Ai sfeclit-o vreodată, Banning? Să pierzi o luptă? Să capeți vreun glonț?

Zack zîmbi ușor și aprobă din cap.

— Sigur că da. Numai că nu o să mă auzi lăudîndu-mă cu așa ceva.

Diamond se destinse și zîmbi strîmt.

— Mă bucur să aud asta. Începusem să cred că nu ești om ca toți ceilalți.

Zîmbetul păii și Zack își întoarse privirea.

— Eu doar reușesc să ascund asta mai bine.

— Trebuie să fie și sîngele tău de indian, zise Diamond, apoi, cînd sesiză privirea de gheață a lui Zack, adăugă: Nu a fost o jignire.

Zack nu mai răspunse nimic și Diamond înțelese că discuția se încheiase. Se întoarse și porni în direcția de unde venise, oprindu-se o clipă să spună peste umăr:

—Contez pe tine că-l aduci pe Macklin aici, Banning.

Macklin. Numele de pe plic. Era evident că era un om destul de important pentru Diamond. Lui Zack nu îi rămânea decît să afle de ce.

Jeremiah Macklin se încruntă pe măsură ce citea cele cîteva cuvinte din plic, apoi privi spre Zack.

— Spune-i șefului tău că nu mă interesează.

Jeb Braden, care stătea lîngă Zack pe peronul de lemn, deveni atent;

— A zis să ne întoarcem cu tine.

Macklin își încordă brațele.

— Iar eu am spus că nu mă interesează. Mă tem că va trebui să îi transmițeți domnului Diamond regretele mele.

Mîrîind ceva printre dinți, Braden își lăsă brațul drept să cadă pe lîngă șold, lîngă tocui armei.

— Eu am spus că te așteaptă.

— Foarte rău, zise Macklin pîlînd puțin. Mi-am oferit deja serviciile altcuiva și nu pot viola drepturile și încrederea clientului meu.

— Uite ce e, se răsti Braden, poate nu înțelegi cum stau lucrurile: domnul Diamond vrea să-ți vorbească primul. N-ai decît să-i spui după aia tot ce-ți face plăcere, dar eu nu mă pot întoarce fără tine.

Braden înaintă un pas, Macklin dădu doi îna-

poi. Atunci Zack veni între ei.

— Lasă-l în pace, Braden.

Surprins, Braden îi fuigeră cu privirea.

— Îți aduc aminte că lucrezi pentru Diamond, Banning.

— Nu am fost niciodată de acord cu o răpire și asta va fi dacă îl forțez să meargă cu noi. Dă-te la o parte.

Jeb Braden îl sîcîise de cînd plecaseră de dimineață de la *Dublu D*, făcînd comentarii caustice care să-l stîrnească. Nu reușise să-l facă pe Zack nici măcar să clipească. Pîna acum.

Acum însă Braden își întoarse furia asupra lui Zack, uitînd parcă de Macklin. Oamenii de pe peron se împrăștiară, iar cîteva prăvălii își închiseră rapid ușile. Braden se răsuci pe călcîie, cu mîinile aproape de tocurele pistoalelor.

— Ai fost ca un bolovan în calea mea de cînd ai venit la *Dublu D*. N-am auzit decît ce bun ești, ce rapid ești, și tot ce am văzut pîna acum a fost că ai rupt brățul unui puști care ți-a zis că ești o corcitură. Mie nu mi se pare deloc că ești grozav, Banning.

— Încerci să-mi verifici nervi? rîse Zack încet și-l văzu pe Braden mijindu-și ochii.

— Mă provoci, Banning?

— Nu. Dar nu mă voi da la o parte numai pentru că te simți tu mai grozav.

Îl văzu pe Braden gîndindu-se, cîntărindu-și șansele. Lumea se limita doar la ei doi. Zack aștepta și privea.

O dîră de sudoare brăzdă fața lui Braden. Pistolele lui străluceau în mijlocul peronului fierbinte și prăfuit. Zack aproape simțea gustul prafului. Și frica lui Braden.

Nu fu surprins cînd îl văzu pe Braden încercînd să-și scoată pistolul. Și nu fu surprins nici cînd îl văzu pe Braden împins înapoi de forța glonțului său, apoi alunecînd în jos și căzînd moale pe peronul din lemn. Ecoul împușcăturii încă mai răsună în aer. Totui dură cîteva secunde.

Zack aruncă tubul gol al cartușului și își încarcă arma cu un altul, atent la pașii care se apropiau în fugă din spatele lui. Știa la ce trebuie să se aștepte. I se mai întîmplaseră lucruri de acest fel. În timp ce puneă pistolul înapoi în tocui din piele, auzi clicul unui pistol în spatele lui.

Zack se întoarse încet, dînd ochii cu șeriful și, spre uimirea lui, o văzu și pe Deborah Hamilton la numai cîțiva metri depărtare. Părea îngrozită. Probabil văzuse toată scena și Zack regretă că își pierduse cumpătul. Nu trebuia să se iase provocat de Braden, cel puțin nu aici, în oraș. Însă experiența îl învățase că întotdeauna cel mai bine e să-ți înfrunți inamicul în fața martorilor, și așa procedase și acum. Numai că, de data asta, îl văzuse și Deborah.

— Șerifuie, zise Macklin cu voce tremurătoare, omul acesta a fost în legitimă apărare. Am văzut cum s-a petrecut totul.

Șeriful Roy Carpenter se răsti:

— Și, mă rog, cine naiba ești tu?

— Jeremiah Macklin, avocat.

Zack își întoarse privirea spre el. Nu fusese surprins când îl auzise pe Macklin că era angajat de un alt fermier și înțelese cine era acela când îl văzu pe Don Francisco Velazquez stînd lîngă Deborah.

— Urmați-mă, domnule Macklin, zise șeriful, apoi întinse mîna după pistolul lui Zack. Și tu, domnule. Trebuie să verific dacă nu ești cumva pus sub urmărire înainte de a-ți da drumul.

Zach scoase pistolul din toc și îl întinse șerifului. În timp ce șeriful îi făcu semn să pornească înaintea lui, Zack văzu din nou fața palidă a lui Deborah și se simți parcă ceva mai bine, văzînd-o îngrijorată.

— Ai văzut? îi șopti Judith la ureche. Ți-am spus eu că nu e decît un sălbatic însetat de sînge.

Deborah făcu un semn cu mîna, iritată de remarcă lui Judith, încă sub impresia celor văzute. Zack înfruntase un om care vruse să-l ucidă. Privise totuși de la doar cîțiva metri.

Totul se întîmplase atît de repede, aproape că nu-și crezuse ochilor pînă nu o izbi cruda realitate a morții.

— Deborah! zise Judith cu un ton ridicat, din ca-

re înțelegea că o mai strigase și înainte, fără ca ea să audă, *Don Francisco* întreabă dacă îl putem aștepta în holul hotelului pînă cînd își rezolvă el afacerile.

— Da, desigur.

Tia Dolores se prinse de brațul ei, cu fața palidă.

— Să mergem. Trebuie să scap de arșița asta și să mă așez înainte să leșin.

— Pînă una alta, te vei așeza în holul hotelului, zise *Don Francisco* cu o piictiseaiă evidentă. Dar să nu plecați în altă parte. Vă veți face cumpărăturile după ce mă întorc. Ați înțeles?

— *Si, si, gemu Tia Dolores. Vom aștepta.*

Chiar și în răcoarea plăcută a hotelului, cu un pahar de limonadă în mînă, *Deborah* nu reuși să-și alunge din minte clipa cînd se temuse că *Zack* va fi ucis. O îngrozise și nu înțelese de ce.

În săptămînile care trecuseră fără să-l vadă, se convinsese că, într-adevăr, *Judith* avea dreptate cînd îl numise sălbatic crud. Iar scena brutală la care asistasese ar fi trebuit să întărească această impresie. Și totuși, văzîndu-l, nu înțelese decît că îi fusese dor de el. Era cu siguranță nebună. Însă îl dorea cu aceeași patimă arzătoare.

— Nu-i așa, *Deborah*?

Văzu că *Judith* o privea lung.

— Poftim? Scuză-mă. N-am fost atentă.

— *Tia Dolores* a spus că ar trebui să-i fie rușine lui *Diamond* că angajează astfel de oameni să lu-

creze pentru el.

— Așa a spus? oftă Deborah în timp ce mai luă o înghițitură din paharul cu limonadă.

— Da. Și eu sînt de acord. Poți să ai numai probleme cu oameni de aceștia, care parcă ar căuta ștreangul cu lumînarea. Din cîte am auzit, oamenii ăștia lucrau împreună.

— Cine?

— Zack Banning și cel pe care l-a ucis. Mi-a spus un om care stătea lîngă mine, cînd s-a petrecut scena aceea. Zicea că lucrau împreună la *Dublu D*. Erau prieteni.

— Sînt sigură că șeriful Carpenter va scoate adevărul la lumină, zise Deborah cu mai multă încredere decît simțea în realitate.

Spera ca Zack să nu fie acuzat de nimic. Prea mulți oameni văzuseră că celăilalt scoase primul pistolul, însă doar domnul Macklin fusese suficient de aproape încît să audă schimbul de cuvînte dintre cei doi. Viața lui Zack depindea de declarația lui Jeremiah Macklin.

Deborah se simți cuprinsă de o disperare neputincioasă. Macklin fusese angajat de *Don Francisco*. De altfel, aceasta era și motivul venirii sale astăzi Sirocco.

Tia Dolores întinse o farfurie micuță cu prăjituri:

— Uite, mănîncă ceva dulce și te vei simți mai bine.

Deborah reuși să zîmbească.

— Mă simt bine. Sînt doar obosită. Dar mă bucur că sînt totuși departe de conac.

— Da, și eu sînt bucuroasă. Cînd se va întoarce *Don Francisco* vom vedea ce noutăți mai sînt în magazinele domnului *Potter*, nu?

Cumpărăturile erau departe de ceea ce gîndea de fapt *Deborah*, dar aprobă, în timp ce *Dolores* începu să-i citească o listă cu ce avea nevoie să cumpere.

Zilele se scurgeau pentru *Deborah* într-o monotonie plictisitoare, așa că ieșirea aceasta fusese o reaia bucurie. Deși atît ea, cît și *Judith* se pricepeau la treburile unei gospodării, *Don Francisco* nu le lăsa să facă nimic. Singura ei preocupare era cititul, brodatul și pălăvrăgeala zilnică cu *Judith* și *Dolores*.

Numai că de o vreme, *Judith* începuse să se poarte ciudat. Zilele petrecute printre comanși fuseseră mult mai grele pentru ea, decît pentru *Deborah*, iar pe măsură ce trecea timpul, *Judith* devenise tot mai neliniștită. La început păruse încîntată de vizitele lui *Hank Warfield* — peștorul ei grăbit — îl lăsase chiar să o curteze, dar cînd tînărul vorbi despre căsătorie, refuză să îl mai întâlnească.

— Deocamdată nu mă interesea așa ceva, răspunse ea nedumeririi lui *Deborah*.

Cîtiva tineri din împrejurimi o vizitaseră și toți îi plăcură la început, dar fură înlăturați pe parcurs. *Judith* găsise fiecăruia cîte un cusur. *Don Fran-*

cisco continua să o privească cu un interes special, dar nu spuse și nu făcu nimic din seara aceea în care *Tia Dolores* mărturisise adevăratul interes. Atmosfera de la conac devenise una de așteptare tensionată, ca și cum ar fi urmat o explozie inevitabilă.

Ieșirea aceasta la Sirocco ar fi trebuit să mai potolească tensiunea, dar, acum, Deborah se întreba dacă nu cumva o sporise. Cel puțin ea se simțea mai rău ca înainte. Imaginea lui Zack, stînd acolo atît de calm, cu un zîmbet în colțul gurii și cu ochii săi reci și albaștri, nu îi dădu pace. Îl văzuse de cînd coborîse din trăsură.

Oare lui îi păsa de ea? Greu de crezut. Îi explicase suficient de clar că îi plăcea să se folosească de ea, dar că nu o va iubi niciodată. *Nici o promisiune* — fuseseră cuvintele lui.

Se simțea trădată de felul în care făcuse dragoste cu ea, apoi o dusesese înapoi la conac, fără nici cea mai mică aluzie la un viitor împreună. Cîndva și ea se gîndise că un viitor împreună ar fi imposibil, dar atunci el era Șoim și trăia printre comanși. Știind că ea n-ar putea trăi în lumea lui, își imaginase că nici el nu ar putea trăi în lumea ei.

Totuși el putea.

Poate nu în aceeași lume cu a ei. Dar nici ea nu trăise dintotdeauna astfel. Întreaga ei viață, ca a tuturor de altfel, se schimbase după război. Numai tatăl ei părea să fi scăpat acestor schimbări

radicale, iar viața lui părea mai bună ca oricînd.

Căile Navale Hamilton cunoscuseră înflorirea, afacerile mergeau bine, iar banii pe care John Hamilton îi obținuse din averea Velazquez fuseseră investiți în noi afaceri. Don Francisco avea și el partea lui din aceste profituri.

Deborah își spusese că era o necesitate impusă de acele timpuri ca o tînără să se mărite pentru a pecetlui relațiile familiei sale. Totuși nu putuse să înțeleagă faptul că John Hamilton nici măcar nu îi ceruse părerea, nu îi oferise nici o șansă de a alege, nici măcar nu încercase să o salveze după ce fusese răpită de comanși. Nu. El stătuse în liniștea și siguranța pe care i-o oferea căminul din Natchez și îi scrisese lui Don Francisco pentru a-și exprima regretul pentru răpirea fiicei sale. Atît. Înțelesese atunci că singura persoană căreia îi păsa de ea, era Judith.

Însă, de cînd Deborah se îndrăgostise de Zack, Judith se îndepărtase de ea. Acum era singură, cu adevărat singură.

Deborah ridică privirea și clipi de cîteva ori, parcă să alunge ceața gîndurilor, dîndu-și seama că Tia Dolores i se adresase cu o voce agitată.

— Senora, senora, nu îngădui acestui bărbat să te compromită în public stînd de vorbă cu tine. Oh, *Madre Dios!*

Judith îi șopti la ureche:

— Nu te întoarce!

Derutată, Deborah întoarse capul și scăpă paharul cu limonadă din mână cînd îl văzu pe Zack Banning traversînd holul hotelului, îndreptîndu-se spre ea. Își udă rochia și o stropi și pe Tia Dolores, care murmură în spaniolă o rugăciune. Deborah se ridică.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise Zack fără vreo altă introducere.

O luă de braț și o conduse într-un loc mai ferit privirilor, la o fereastră încadrată de ghivece mari cu plante înalte și draperii lungi.

— Nu ești în închisoare, zise Deborah, apoi își dădu seama cît de prostește sunase constatarea ei.

Zack zîmbi în colțul gurii.

— Nu, nu sînt. A fost o iuptă dreaptă. Macklin a depus mărturie.

Deborah stătea dreaptă, temîndu-se să îl privească drept în față. Între ei vibra o tensiune, pe care o simțea de cîteva săptămîni. Era o atracție sexuală devstatoare care îi făcea inima să bată atît de tare încît se simțea scuturată de forța bătailor. Zack observase și simțea la fel. Nu se putea ca numai ea să fie cea afectată.

— Ce vrei, Zack?

— Vreau să ai grijă!

Sfatul acesta o descumpăni. Se crezuse a fi în primejdie doar în ceea ce îl privea pe Zack. Oare la asta se referea? Confuzia i se citi pe față, așa că el continuă.

— E posibil să apară probleme și vreau să știu că îți vei putea purta de grijă.

— Despre ce tot vorbești? Întrebă Deborah cu o ușoară nervozitate.

— Vor fi probleme între *Don Francisco* și *Diamond*. Iar tu s-ar putea să cazi între ei. Înțelegi?

Vocea lui era aspră, grăbită, ca și cum ar fi vrut să îi spună repede ce avea de spus și să piece. Însă ea nu avea de gând să îl lase să piece atât de ușor.

— Nu, nu înțeleg. De ce s-ar naște probleme între ei?

— *Diamond* vrea pământurile lui *Velazquez*. Sînt sigur de asta. I-a făcut o ofertă lui *Don Francisco*, dar a fost refuzat. Cred că va încerca altceva.

Deborah îl privi neîncrezătoare.

— Iar tu lucrezi pentru un astfel de om?

— Știi tu o cale mai bună ca să aflu ce are de gând? izbucni *Zack*. Nu cred că *Diamond* o să-și facă publice intențiile și, crede-mă pe cuvînt că nu are intenții bune.

— Deci îți poți da și cuvîntul! se auzi *Deborah* spunînd.

Apoi îngheță. Nu ar fi vrut să îi scape asta, să îl lase să înțeleagă cît de mult o făcuse să sufero. *Zack* păru surprins, apoi o privi printre gene.

— Cîteodată, zise el, apoi își opri privirea asupra buzelor ei. Dacă jumătate din *Sirocco* nu s-ar uita acum la noi, șopti el, te-aș săruta, prostuțo.

Deborah nu spuse nimic. Aproape nu mai era cazul să o sărute, gîndi ea. Numai gîndul la sărutările lui o ameți. Zack ezită și, pentru o clipă, Deborah crezu, că într-adevăr, o va săruta. Nu o făcu, în schimb îi spuse încet.

— Braden a tras primul. Am vrut să știi asta.

— Da. Știu.

Îi mîngîie brațul, apoi o conduse înapoi, lîngă Tia Dolores, ca și cum ar fi luat-o la dans, iar acum o aduce lîngă însoțitoarele ei.

— Doamnelor, zise el, aruncînd o privire scurtă spre Judith înainte de a privi iar lung spre Deborah, sper că veți avea o după-ămiază pașnică.

Cu galanteria sa ironică, Zack ieși cu mersul fluid în soarele arzător de afară, înainte ca cineva să mai rostească vreun cuvînt. Deborah simți privirile celor două femei asupra ei, dar nu făcu nici un comentariu. Se temea că dacă va deschide gura, nu își va mai putea stăpîni lacrimile.

Fusese o proastă. Dacă o dorea ar fi trebuit să i-o spună. Trebuia să o apere, nu să îi dea sfaturi.

Și, cu toate acestea, nu se putea opri să nu spere că se va întoarce la ea.

Capitolul 19

După întâmplările de la Sirocco, Deborah constată că era mai păzită ca pînă acum.

Nu crezuse că așa ceva ar mai fi posibil, dar, după toate aparențele, era. Supravegherea ei permanentă dusese la o încordare și mai mare a relațiilor cu *Don Francisco*.

Neliniștită, furioasă și speriată, Deborah se învîrtea prin dormitorul ei. Cămașa lungă de noapte se unduia în adierea blîndă a vîntului. În depărtare se auzeau mugetele vitelor și rîsetele văcarilor pe care *Don Francisco* îi angajase. Avea și el oameni din Mexic, bărbați care plini de centuri cu gloanțe și arme, făcînd-o să-și amintească de

pistolarii lui Dexter Diamond. Se certase cu *Don Francisco* pentru asta.

— N-o să-mi spui tu ce să fac, femeie! se răstise el cînd îi spusese că oamenii aceștia îi vor aduce necazuri. Nu voi risca să pierd pămîntul pe care familia mea îl are de generații. Deja am luptat prea mult.

Deborah îl privi, analizîndu-i statura înaltă, bine ciădită și frăsăturile frumoase ale feței.

— De ce nu te însori, ca să-ți asiguri proprietatea, dacă asta te îngrijorează?

— L-am angajat pe domnul Macklin să-mi asigure proprietatea, dar și el este neputincios în fața armelor încărcate. Văd că te gîndești să scapi de mine măritîndu-te cu altcineva, și înțeleg că suferi pentru asta.

— Fii mai explicit, te rog. *Don Francisco*.

— E simplu. *Senor Diamond* a făcut o propunere de căsătorie cu tine. Bineînțeles, am refuzat. El vrea ceea ce va obține după căsătoria cu tine, nu pe tine. Dar nu va avea niciodată nici măcar o piatră de pe pămîntul Velazquez, nimic! Nici dacă pentru asta va trebui să te țin încuiată tot restul vieții.

Era atît de amenințător și de hotărît, încît Deborah nu se mai chinui să îi explice ceea ce pentru ea era evident: nu voia să se mărite cu Dexter Diamond.

Acum pășea neliniștită prin cameră. Viața îi devenise tot mai insuportabilă. Judith era prea

îndepărtată de ea iar *Tia Dolores* prea supărată pentru că vorbise cu *Zack Banning*. Așa că își trăia grijile de una singură.

Un bărbat înarmat stătea afară, în fața ferestrei. Să o păzească? Să o țină prizonieră? Înclina mai mult să creadă a doua variantă. Uneori, noaptea auzea pași care veneau pînă la ușa ei. Așa că se obișnuise cu zgomotele acestea. Poate de asta nu auzi zgomotul făcut de un om care se cățăra pe balconul ei. Bufnitura aceea înfundată o făcu să se întoarcă cu o tresărire.

— Șoim, șopti ea.

— *Zack*, o corectă el încet și aruncă o privire spre verandă, asigurîndu-se că nu fusese văzut de nimeni.

Apoi se întoarse spre ea, privindu-i fără suflu cămașa de noapte.

— Drăguță. O porți des?

— În fiecare noapte, zise ea, simțind un nod în gît.

— Sună ca o invitație, zîmbi el.

— Și unde e invitația ta pentru seara asta? întrebă ea, amintindu-și că trebuie să pară indiferentă și distantă.

— Uite aici, zise el și înainte ca ea să schițeze vreun gest, o trase spre el și o sărută răscolitor. Asta e prea nebunesc, chiar și pentru noi, adăugă apoi încet, dîndu-se în umbră. Du-te și stinge lampa.

Deborah rămase privind năucită.

— Trebuie să vorbesc cu tine, *Deborah*, zise el,

simțindu-i ezitarea.

Deborah stinse lampa, apoi, în întuneric simți brațele lui cuprinzînd-o într-o îmbrățișare caldă.

— Ce faci aici? murmură ea. Adică, cum ai intrat aici?

— E ușor pentru un bărbat care știe cum să intre. Paznicii lui *Don Francisco* nu sînt chiar atît de vigilenți cum crede el.

— I-ai...

— Ucis? Îi sfîrși el întrebarea. Nu. Asta ar fi atras atenția.

— Atunci cum...?

— Nu-ți face griji cu asta, o întrerupse ridicînd-o în brațe. Nu am mult timp la dispoziție și nu vreau să-l pierd cu explicații de acest fel.

— Ai venit să-mi spui ceva? întrebă ea, simțindu-și inima bătînd mai repede.

— Da. Tu și *Judith* trebuie să vă întoarceți acasă. Să plecați de aici.

— Acasă? Deborah dădu din cap. Nu putem.

— Trebuie. E periculos să rămîneți aici. Întoarce-te de unde ai fi venit. Trebuie!

— Nu, nu putem, zise ea cu greu. Tatăi... meu nu vrea să ne întoarcem.

Fu un moment de tăcere și Deborah simți mușchii lui încordîndu-se.

— La naiba!

— Zack, ce se întîmplă? De ce ești atît de îngrijorat?

— Pentru că sînt. În curînd, aici va fi un adevărat iad și vreau să te știi într-un loc unde să nu ți se întîmple nimic rău.

— Mă sperii.

— Poate că ar trebui, zise el mîngîind-o pe spate... Trebuie să-ți iei verișoara și să plecați de aici.

— Și unde să ne ducem? Nu am alți bani decît cei pe care mi-i dă *Don Francisco*. Toate drepturile mele sînt doar pe hîrtie. Toată viața mea este condusă de el.

— Și Judith?

— Are mai puțin decît mine.

Zack înjură printre dinți, apoi se răsuci puțin, astfel încît luna să îi lumineze fața.

— Mă lași să vă duc undeva unde veți fi în siguranță?

— Înapoi, în tabăra tatălui tău?

— Nu. Acolo e chiar mai periculos decît aici. Mackenzie îi hărțuiește fără milă...

Tăcu cîteva clipe, apoi, spre uimirea lui Deborah, spuse.

— Te voi duce la mama mea.

— Mama ta?

— Da.

— N-am știut... adică, am crezut că nu mai trăiește. N-ai vorbit niciodată despre ea.

Zack zîmbi ușor.

— Nu am stat prea mult de vorbă pînă acum. Mama mea trăiește, dar n-am mai văzut-o de cînd

aveam paisprezece ani.

— Înțeleg.

— Nu am timp acum, dar îți voi explica mai târziu. Lasă-mi o zi-două și mă voi întoarce să vă iau. Spune-i și verișoarei tale și fiți pregătite de plecare.

Deborah clătină din cap.

— Judith nu va merge.

— De ce nu?

— Nu știu sigur, însă e în legătură cu tine și cu captivitatea noastră la comanși. Tu nu i-ai făcut nici un rău, însă ea te privește ca aparținând acelei lumi.

— Atunci va trebui să pleci singură.

— Nu pot să o părăsesc pe Judith.

— La naiba, Deborah! se răsti el. N-am de gând să te las să pățești ceva.

— Zack, te rog, spune-mi de ce ești atît de îngrijorat. Nu înțeleg. Și nu mă pot apăra de niște năluciri.

Zack o luă în brațe și o așeză pe pat, astfel încît să îi poată vedea fața. Îngenunche lîngă ea, îi luă mîinile într-ale lui și își ridică privirea spre ea.

— Avocatul lui Don Francisco o fi priceput în treburile lui, însă a reușit să-l înfurie din groaznic pe Diamond. Are de gând să recurgă la alte metode pentru a obține ceea ce vrea. În curînd aici vor răsuna împușcături.

— Și tu? Vei lupta pentru Diamond?

— Ascultă, ți-am spus că asta e singura posibilitate de a afla ce are de gând Diamond.

— Îmi voi aduce aminte de asta când gloanțele tale vor șuiera pe aici.

— Nu! zise el ferm.

Se ridică în picioare cu o mișcare fluidă, ce o făcu pe Deborah să dea înapoi. Zack o văzu și se încruntă.

— Doar nu te temi de mine?

— Nu, zise ea, ridicîndu-și bărbia cu mîndrie. Numai că nu știu care sînt adevăratele tale intenții. Nu ai făcut decît să pătrunzi în camera mea ca un hoț și să-mi spui că trebuie să plec. Ce pot să cred din toate astea?

— Bănuiesc că îți dai seama că, dacă m-aș fi arătat pe-aici ziua, în amiaza-mare, *Don Francisco* m-ar fi ciuruit cu gloanțe.

Nervozitatea îl făcu să vorbească cu asprime.

— De ce mi-aș face griji, dacă nu aș vrea să te știu în siguranță?

— Chiar așa, e o întrebare bună. De ce îți faci griji?

Nu îi răspunse nimic și Deborah ridică din umeri cu nepăsare, încercînd să-și ascundă durerea.

— Aș vrea să înțeleg de ce ți-am permis să te porți astfel, dar nu reușesc.

— Ar trebui să plec și să nu mă mai preocupe soarta ta.

— Cred că așa ar trebui, răspunse ea rece, deși durerea îi sufoca gîtul.

Zack Banning se întoarse spre ea și o prinse de mâini.

— Măcar o dată aș vrea să te aud spunând exact ce simți. Mă înnebunește atitudinea ta mîndră și rece, chiar atunci cînd ochii spun exact invers de ceea ce gura ta încearcă să-mi spună.

— Și ce spun ochii mei? replică ea scurt. Poate că nu ești tocmai sincer cu sentimentele tale, nu?

— La naiba!

Se apleca asupra ei cu buze fierbinți și sărutări sălbatice.

În ciuda furiei ei, Deborah simți o satisfacție deosebită pentru că reușise să-l provoace pe Zack. I se părea corect să îl facă să simtă aceeași dorință fierbinte pe care o simțea ea.

Cînd mîinile lui coborîră pe spatetele ei, Deborah i se prinse de gît, lipindu-se de el. Cînd se desprinse din sărut pentru a o privi în lumina lunii, îi simți bătăile inimii și îi auzi respirația grea.

— Mă împingi la cele mai nebunești lucruri, murmură el.

Îi prinse apoi sînul în palmă, simțind sfîrcul întărindu-i-se sub degete. Gura îi coborî spre sînul ei, mușcînd-o ușor prin cămașa subțire și Deborah îl prinse de păr, încercînd să-l oprească. Atingerile lui o făceau să se cutremure...

Era evident că nu numai el făcea cele mai nebunești lucruri. Dacă mai avea un dram de minte, ar fi trebuit să insiste să piece imediat, înainte ca cineva să descopere că se aflau acolo. Ar fi fost o

catastrofă pentru amândoi, dacă se descoperea prezența lui în dormitorul ei.

Dar era greu să se gîndească la asta — greu să se gîndească la orice altceva în afară de gura și mîinile lui, care o înnebuneau, risipindu-i și cea din urmă fărîmă de autocontrol.

— Ar putea veni cineva, găsi în cele din urmă puterea să rostească, pe cînd mîinile lui îi mîngîiau pielea goală pe sub cămașă. Trebuie să ne oprim înainte de a fi prea tîrziu.

— Prea tîrziu pentru cine? i se auzi vocea răgușită, în timp ce degetele lui îi prinseră sfîrcul întărit, răsucindu-l ușor.

Deborah își pierdu controlul.

— Ar trebui să te oprești...

— Mă voi opri..., îngîină el, culcînd-o în patul moale, în timp ce el rămase în picioare.

Mîna i se opri o clipă între coapsele ei ușor depărtate. Atingerea lui fierbinte și incitantă o derută. Apoi uită de toate.

Zack își desfăcu centura, își descheie pantalonii sărutînd-o cu buze flămînde și făcîndu-și loc cu genunchii între picioarele ei. O apucă de șolduri, o trase spre el și o pătrunse cu o izbire scurtă, ce o făcu să geamă. Înnebunită, își ridică picioarele, primind în trupul ei bărbăția puternică a lui Zack, parcă temîndu-se că s-ar putea opri. Era ceva primitiv și sălbatic în felul acela de a o poseda, stînd în picioare în timp ce ea, întinsă în pat se lăsase cu totul în voia lui.

Deasupra lor, lumina lunii pătrundea prin ușa deschisă ce dădea spre balcon. O lună plină, o lună comanșă, așa cum îi spusese el odată.

Zack se opri o clipă, privind spre ea, aureolat de lumina argintie. Era ca într-un vis, în care Zack îi părea a fi din nou un zeu, un simbol păgîn de neatins în timpul vieții.

Se aplecă spre ea, sorbindu-i gemetele cu sărutări fierbinți. Se izbea în ea vrînd să-și potolească setea aceea mistuitoare, dar simți că patima cu care Deborah îl cere în ea îl duce la leșin. Cu ochii strînși și cu buzele încleștate pe ale ei se cutremură de un spasm scurt, apoi tot trupul i se relaxă, culcat peste ea. Rămase așa cîteva clipe, apoi își ridică capul să o privească. Nu putea înțelege ce se întîmpla cu el cînd era în ea... ce se întîmpla cu amîndoi! Deborah deschise ochii și îi zîmbi, mîngîindu-i cu un deget conturul buzelor. Zack îi mușcă ușor vîrfurile degetului, apoi îi sărută palma.

— Mă voi întoarce să te iau.

— Nu pot să merg.

Se ridică dintre picioarele ei, privind-o cum își lasă cămașa de noapte peste brîu, în timp ce el își încheia pantalonii. Doamne, o voia din nou! Să adoarmă cu ea în brațe și s-o ia apoi prin somn, să se trezească încolăcit de picioarele ei...

— Deborah, știu că ești loială verișoarei tale. Și te admir pentru asta. Dar nu va fi mai bine pentru ea dacă veți muri amîndouă. Las-o să hotărască

pentru ea, dar nu o lăsa să hotărască și pentru tine.

— Tu nu înțelegi..., începu ea, dar privirea lui hotărâtă o opri.

— Acum nu e timp de înțeles altceva. E nevoie de precauție. Nu risca pentru o loialitate greșit înțeleasă.

— Greșit înțeleasă? Dar Judith este verișoara mea.

— Și este destul de mare să hotărască singură.

— Bănuiesc că nu ți-ai risca viața pentru cineva de care nu îți pasă, zise Deborah cu o urmă de amărăciune, deși înțelesese că el avea dreptate.

— Sînt aici, nu?

Deborah tresări auzindu-l. Era cea mai vagă aluzie a lui de pînă acum, și prima totodată, în care recunoștea că îi pasă.

— Da, șopti ea năucită. Ești aici.

— Atunci ascultă-mă.

— Te ascult.

Se apropie de ea și o cuprinse după umeri.

— Acordă-mi două zile. Mă voi întoarce ca în seara asta. Fii pregătită. Ia-ți doar strictul necesar.

— Și dacă..., se opri simțindu-și gura uscată. Și dacă se întîmplă ceva rău?

— Trimite-mi un mesaj.

Deborah rîse nervos.

— Mă îndoiesc că *Don Francisco* mă va lăsa să trimit un om cu un mesaj pentru tine, Zack!

— Atunci, voi fi aici.

Deborah privea în ceașca de cafea, încercînd să evite privirile iritate ale lui *Don Francisco*. Orele de masă deveniră cele mai dificile din zi, de cînd sosise *Macklin*. Acum, de cînd se aflase că *Dexter Diamond* ridicase pretenții asupra terenurilor lui *Velazquez*, deveniră insuportabile.

Era probabil ceea ce îi spusese *Zack*.

Imediat după ce *Don Francisco* aflase, ordonase oamenilor săi să păzească toate drumurile care dădeau spre fermă. Apoi zăgăzuise rîul care curgea pe terenul său spre *Dublu D*, oprindu-i lui *Dexter* cea mai bogată sursă de apă. Sub soarele fierbinte al verii care seca fîntînile, vitele de la *Dublu D* aveau să moară de sete. Liniile de bătălie fuseseră trasate și provocarea lansată. Locul arăta mai curînd ca o tabără militară decît ca o fermă de vite.

— Dacă va fi o confruntare, *Don Francisco*, îi spusese *Jeremiah Macklin*, vă sugerez să îngăduiți autorităților să o conducă. Domnui *Diamond* nu va putea învinge. Aceasta e doar o tactică de intimidare.

— Iar noi sîntem cei care agravează situația, nu? întrebuse *Don Francisco*.

Zîmbi răutăcios, cu fața luminată de fiăcările lumînărilor. Un candelabru din argint masiv trona

în mijlocul mesei, în jurul căreia servitorii ajutau la servirea cinei.

Macklin se încruntă.

— Nu pot coordona o acțiune ilegală, *Don Francisco*. Și nu voi participa la ceva ce contravine legii.

— Este împotriva legii să îți protejezi proprietatea? Eu nu cred așa ceva. Am dreptul să pun un stăvilar pe pământul meu oriunde doresc, nu?

Strângându-și mâinile în jurul ceștii de cafea, Macklin rosti grav.

— Da, legal ai acest drept. Moral însă nu. E o barieră care nu trebuie trecută. Îți sugerez ca, dacă vei avea probleme, să trimiți după șerif.

— Îți apreciez sugestia, *senor*, dar *Sirocco* este prea departe ca vreun șerif să ne poată fi de vreun ajutor. Aici noi sîntem legea.

Macklin oftă.

— Am întâlnit astfel de situații în multe locuri izolate din Texas, dar sfîrșitul a fost întotdeauna regretabil.

Vocea lui *Don Francisco* vibră cu intensitate.

— Aici luptăm pentru casele noastre, pentru viețile noastre. Nu îi voi îngădui acelui *hombre* să fure ceea ce a aparținut familiei Velazquez de mai bine de o sută de ani. E arogant și lacom și va obține multe pămînturi. Însă eu, *Don Francisco Hernando Velazquez y Aguilar*, nu îl voi lăsa să ia ceea ce îmi aparține.

Deborah se cutremură ascultîndu-l. Avea drep-

tate. Iar dacă cele spuse de Zack erau adevărate, însemna că Dexter Diamond avea de gînd să acapareze pămînturile Velazquez. Va începe o răfuială sîngeroasă, iar ea se va afla în mijlocul ei.

O observă pe Judith care privea spre Jeremiah Macklin. Avocatul acesta bine clădit îi arunca din cînd în cînd cîte o privire pătrunzătoare. În timpul petrecut la conacul Velazquez, Macklin remarcase frumuseţea strălucitoare a lui Judith şi încercase să o atragă într-o conversaţie. Însă Judith preferase să îl evite.

Deborah privi în jos spre farfuria ei, rămasă aproape neatinsă. Îi venea greu să se gîndească la mîncare cînd ştia ce avea să urmeze. Trebuia să vorbească cu Judith cît mai repede. Dacă nu se grăbea, Zack s-ar fi putut întoarce înainte ca ele să fie pregătite de plecare.

După ce această cină incomodă luă sfîrşit, Deborah reuşi să o prindă pe Judith singură, înainte ca Tia Dolores să li se alăture.

— Judith, trebuie să îţi vorbesc.

Făcură cîţiva paşi spre un chioşc, aflat lîngă veranda unde cei doi bărbaţi ieşiseră să fumeze o ţigară la un pahar de vin.

Judith îi zîmbi şi o luă pe Deborah de braţ.

— Totui va fi bine, zise ea blînd.

— Nu, Judith, nu cred că va fi bine. Cel puţin pentru un timp. Vor fi mari necazuri. Trebuie să fim prevăzătoare. Şi trebuie să plecăm de aici. Judith o privi cu ochii măriţi.

— Nu înțeleg ce spui.

— I-ai auzit pe Don Francisco și pe Macklin. Înțelegi ce se va întâmpla?

— Nu, șopti Judith strângînd mai tare brațul lui Deborah.

— Se vor împușca. Vor trage fără să se uite în jur. Am putea sfîrși ca ostatece dacă lucrurile s-ar agrava.

Judith păii pe măsură ce înțelegea.

— Nu. Nu mai pot trece prin așa ceva. Nu mai vreau să aud iarăși focuri de armă și strigăte de luptă...

— Nu, nu, noi nu, se grăbi Deborah. Ascultă, am putea pleca de aici înainte ca situația să se înrăutățească.

— Să plecăm? Dar cum? Și unde am putea pleca?

Trăgînd adînc aer în piept și rugîndu-se ca Judith să o asculte, Deborah zise încet:

— Te rog nu spune nimic pînă nu termin ce am de zis. Știu ce simți în legătură cu Zack Banning, însă, acum, el ar putea fi singura noastră speranță. S-a oferit să ne ducă într-un loc sigur, dacă noi... Judith!

Smucindu-se de la brațul ei, Judith îi întoarse spatele și ieși din chioșc. Deborah o prinse de braț.

— Măcar ascultă-mă pînă la capăt! Te rog!

— Să te ascult? rosti Judith cu indignare. Nu. Te-a amețit cu vorbele lui. Știu asta. Nu l-am mai văzut din ziua în care l-a împușcat pe omul acela.

Prietenul lui. Dacă a făcut așa ceva, crezi că ne-ar ajuta pe noi?

— Greșești, Judith. Braden nu era prietenul lui, iar Zack într-adevăr vrea să ne ajute.

Judith o privi neîncrezătoare.

— De unde știi asta? Ți-a spus-o el?

Temându-se ca Judith să nu aibă o reacție neașteptată aflând că Zack fusese în camera ei, Deborah se feri să-i spună adevărul.

— Zack m-a contactat. A încercat să ne prevină.

— Și ce te face să crezi că vom fi mai în siguranță cu el decât cu *Don Francisco*? Are de gând să ne ducă iar la sălbaticii lui?

— Nu. Vei veni?

Judith își frământă mâinile cu nervozitate.

— Nu știu!

— Judith, trebuie să te hotărăști. Știu că pare înspăimântător, dar trebuie să folosești această șansă.

— Cum, întrebă Judith aspru, mai poți avea încredere în omul acesta după toate câte s-au întâmplat? Nu-ți amintești cum s-a purtat cu noi?

— Ba da. Îmi amintesc însă că ne-a eliberat, așa cum îmi promisese. Acum mi-a promis că ne va ajuta. Nu poți avea încredere în mine?

— Oh, Deborah, am încredere în tine. Dar tu îmi ceri să am încredere într-un sălbatic, un om care nu are conștiință și nici principii. Dacă ne încredem în el, riscăm să ajungem iar în tabăra lui de comanși.

— Nu, nu se va întâmpla așa ceva.

Se auziră pași și Deborah adăugă repede, în șoaptă:

— Spune-mi că vei merge, te rog!

— Când?

— În noaptea asta sau mâine noapte.

— Dar cum?

— Va veni el să ne ia. Mergi?

Judith privi o clipă în jos, apoi îi șopti:

— Da.

Un val de ușurare o cuprinse pe Deborah, care o luă de braț cu căidură.

— Oh, slavă Domnului! Nici nu știi ce neîniștită am fost.

— Neliniștită? Întrebă *Tia Dolores* care apăru lângă ele. De ce?

— Din cauza problemelor care s-au ivit la fermă, zise Deborah repede. Sîntem foarte îngrijorate.

— Da, da, spuse *Tia Dolores*. Sîntem îngrijorați cu toții. E un om îngrozitor acest *senor Diamond*! Regret că am fost atît de drăguță cu el. Nici nu ar fi trebuit să îl primim în casă.

— Poate că nu se va întâmpla nimic rău, zise Judith încet.

— Sper fetiço. Sper din tot sufletul. Dar nu cred că va fi așa...

apitolul 20

Un urlet prelung tăie aerul fierbinte al nopții. Coloții.

— Ești sigur că o să meargă, Banning?

— Da. Atît cît pot fi eu de sigur de ceva. Dacă nu intervine nimic, stăvilarul va fi înlăturat pentru cîteva zile, înainte să îl construiască la loc. Timp suficient ca să-ți adapi vitele.

— Bine, rosti Diamond satisfăcut. E atît de simplu să-l arunci în aer. Mă întreb cum de nu m-am gîndit mai devreme.

— Probabil pentru că este atît de greu să ajungi lîngă el.

Diamond se așeză în genunchi lîngă Zack și a-

runcă o privire peste marginea colinei abrupte. Rîul clipocea sub ei. Un stăvilar de pămînt fusese construit, îndreptînd cursul apei spre un iaz întins. Dincolo de el nu mai trecea acum nici un firicel de apă.

— Spune-mi ceva, Banning.

Zack ridică o sprînceană.

— Ce?

— Ce s-a întîmplat între tine și Braden?

— Știi deja ce s-a întîmplat.

— Am auzit ce a spus Carpenter cînd mi-a cerut să plătesc înmormîntarea. Dar n-am auzit versiunea ta.

Vocea lui Zack era rece.

— Există o singură versiune, aceea pe care deja o știi, Diamond. Nu ne-am înțeles iar el a vrut să tragă în mine. Pur și simplu.

Diamond îi simți nervozitatea și întoarse privirea. După cîteva clipe întrebă.

— Ai pus dinamita?

— Da. A trebuit să omor unul din paznici. Cu puțin noroc nu i se va observa lipsa pînă cînd încărcătura va exploda.

— Unde vei fi cînd va exploda?

Zack se ridică în picioare.

— Ți-am spus. Am altceva de făcut.

— Am auzit ce-ai spus, da' nu prea-mi place că n-o să fii în preajmă. Te temi? întrebă Diamond mijindu-și ochii.

Zack se întoarse încet și îl privi fix în ochi.

— Ce-ai spus?

— La naiba! Nimic important. Mă întrebam numai pe unde o să-ți iei zborul, asta-i tot.

— Dacă n-ai încredere în mine...

— Nu, nu, nu-i asta. Am încredere în ceea ce spui. Îmi dă de gândit ceea ce nu-mi spui.

— Atîta vreme cît mă piătești, sînt de partea ta. Cînd voi decide să trec de partea altcuiva îți voi spune.

— Am zis eu ceva despre asta? Îți cunosc reputația și am încredere în cuvîntul tău.

Zack nu răspunse. Nu avea nici o intenție să-i spună lui Dexter Diamond ce plănuse. După vreo jumătate de oră îi spuse fără nici o altă introducere.

— Plec.

Diamond nu ripostă, însă Zack îi simți iritarea și privirea urmărindu-l. Se gîndi că probabil îl va urmări. După cîteva minute de alergare, Zack auzi o poticnire ușoară a unei ghetе în bolovăniș și zîmbi ca pentru sine. Avusese dreptate. Diamond nu era prost, dar nici lui nu-i plăcea să se știe păzit. Rîse ușor, apoi își pierdu urma.

Era aproape miezul nopții cînd Zack ajunse la hotarele plantăției Velazquez. Așteptă, privind cum se schimbau gărzile. *Don Francisco* se pregătise bine. Oameni înarmați erau împrăștiați în toată ferma și în jurul casei. Era aproape imposibil

să treci de ei, dar nu și dacă erai comanș. Erau cîteva lucruri pe care Zack le învățase cu luare-aminte. Trebuia să te consideri o parte din peisaj și să te integrezi lui. Îi luase ani de zile să învețe să aștepte, să vegheze și iar să aștepte. Dacă omul se grăbea, eșua.

Așa că Zack aștepta. Purta haine negre, astfel încît lumina lunii să nu se reflecte în ele, iar mocasinii lui nu scoteau nici un zgomot. Avea pistolul în tocul de la șold și un cuțit pe care îl băgase în mîneacă, astfel încît lama strălucitoare să nu reflecte lumina și să îl trădeze.

Ar fi trebuit să îi spună lui Deborah să se îmbrace tot în negru, dar nu se gîndise la asta. Iar acum era prea tîrziu. Trebuia să o facă să se schimbe, dacă făcuse deja prostia să se îmbrace în alb. Și vară-sa la fel, deși se îndoia că Judith va merge cu ei. Știa cît era de speriată și regreta, mai mult de dragul lui Deborah.

Uneori se întîmpla și așa. O femeie albă, salvată după ani întregi de captivitate la indieni, de cele mai multe ori nega că avusese parte de blîndețe sau măcar de decență, chiar dacă fusese tratată cu toată cinstea cuvenită unei soții. Uneori avea dreptate. Iar alteori femeia fusese atît de brutalizată, încît reacționa cu ură și groază în fața oricărui indian. Iar asta se întîmpla acum cu Judith.

Reacția lui Judith complica lucrurile. Era destul de periculos și așa, fără alte griji, și spera că

Judith refuzase să meargă.

Ghemuit în spatele unui pîlc de cactuși, Zack așteptă pînă cînd oamenii de veghe intrară în ghereta de lîngă poartă și, cînd le auzi vocile destinse, rîzînd încet, intră în fugă, aplecat pe jumătate, pe poarta deschisă ce ducea spre casă. În noaptea aceasta, i-ar fi fost de folos un cer fără lună.

Ajunse lîngă chioșcul de lîngă verandă, lîngă camera lui Deborah. Totui era o problemă de timp. Dacă ar fi întîrziat cîteva minute, poate ar fi fost prea periculos să mai continue. Explozia de la stăvilă avea să distragă atenția gărzilor și avea cîteva minute la dispoziție să o scoată pe Deborah de acolo. Era singura posibilitate.

Nu îi fu greu să se cațere pe peretele chioșcului, îmbrăcat în viță de vie, și să sară în balconul lui Deborah. Ea era acolo. Lăsase doar o lampă mică aprinsă. Stătea într-un fotoliu, cu o carte în mînă. Părea a fi pregătită și a aștepta, dar ceva îl făcu să se oprească.

Nu își dădea seama ce era. Deborah era singură. Era liniște. Poate chiar asta era: se făcuse prea liniște. Așteptă cîteva clipe lipit de perete, ascuns între vița de vie. Deborah avea capul ușor aplecat, lumina lămpii făcîndu-i părul să strălucească ca un foc negru. Înaintă încet spre ușa deschisă. Se aplecă și culese o pietricică pe care o aruncă, astfel încît să se rostogolească pe po-

dea pînă la ea. Deborah ridică privirea cu ochii scînteindu-i în lumina palidă a camerei.

Închise cartea și se ridică în picioare, aranjîndu-și rochia neagră. Zack zîmbi pentru sine. Se bucura că fusese atît de inspirată încît să se îmbrace în negru.

Deborah ieși pe balcon. O așteptă după perete și o atinse ușor pe umăr. Se întoarse, tresărind, dar fără să țipe.

— Zack? șopti ea.

— Da, răspunse el lunecîndu-și mîna pe brațul ei. Ești singură?

— Da. Judith va fi aici în curînd.

— Cît de curînd?

— Nu știu. I-am spus să se pregătească și a fost de acord.

Zack se încruntă.

— Nu ne putem permite să așteptăm prea mult. Am aranjat o diversiune și trebuie să plecăm atunci sau nu mai plecăm deloc.

— O diversiune? făcu ea ochii mari. Ce fel de diversiune?

— Nu-ți face griji, nimic periculos, doar foarte zgomotos.

O trase lîngă el.

— Ți-ai pregătit bagajul?

— Am doar o geantă mică, asta-i tot.

Zack dădu din cap. Era fericit că Deborah nu părea a fi o femeie preocupată de frivolități. Era

sensibilă și, în același timp avea capul pe umeri.

— Ai putea să te duci să o aduci pe Judith? Întrebă el după un moment de tăcere.

Ar fi vrut să o mai țină lângă el, dar avea să fie timp și pentru așa ceva mai târziu. Acum trebuia să îi asigure securitatea.

— Cred că pot.

Deborah se lipi de el câteva clipe, ca și cum ar fi avut nevoie de o încurajare și Zack simți că ceva i se încordează în coșul pieptului. Nu își amintea să mai fi fost vreodată atât de legat de o femeie. Și nu mai simțise niciodată nevoia aceea copleșitoare de a apăra o femeie. Îi ridică fața spre el apucînd-o cu un deget de bărbie și îi șopti:

— Ai grijă.

Ar fi vrut să îi spună mai multe, dar parcă nu își găsea cuvintele. Nu știa cum să-i spună mai mult sau ce să îi spună. O sărută ușor, apoi se desfăcu din brațele ei.

— Voi aștepta aici.

O privi intrînd în cameră apoi ieșind în hol. Se ascunse din nou în umbrarul de frunze, încercînd să-și potolească sentimentul aceia de neliniște. Totui părea a fi în ordine. Era liniște desăvîrșită.

Apoi văzu ușa dormitorului deschizîndu-se și Deborah intră, ținînd-o de braț pe Judith. Zack le urmări prin ușa deschisă ce dădea în balcon. Erau singure, însă Judith privea peste umăr, ca și cum cineva le-ar fi urmărit.

Așteptă pînă cînd Deborah ieși în balcon, apoi spuse repede.

— Aici.

— Sîntem gata, îi șopti Deborah, apropiindu-se de el.

— Atunci trebuie să plecăm acum.

Zack o prinse pe Deborah de talie și o trase lîngă el. Cînd își ridică privirea o văzu pe Judith fixîndu-l cu ochii măriți, cu fața transfigurată de ură. Expresia ei îl izbi ca un fulger și, din instinct, o trase pe Deborah mai aproape.

— Ești gata să mergi? întrebă el prudent.

— Da, sînt gata, răspunse ea privindu-l straniu.

Zack îi aruncă o privire scurtă lui Deborah, care se întoarse îngrijorată spre Judith.

— Judith nu arăți deloc bine. Ești nervoasă?

— Puțin, răspunse ea cu un tremur în voce.

Deborah se apropie de ea și o luă de după umeri.

— Nu te teme. Zack va avea grijă de noi. Ne va duce într-un loc sigur.

— Trebuie să-și pună ceva negru peste rochie, zise Zack, arătînd rochia albă a lui Judith. Culoarea asta se va vedea în noapte.

— Îi aduc pelerina mea.

Cînd Deborah intră în dormitor, Judith se întoarse spre Zack cu ochii strălucitori și cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Nu va fi a ta.

— Poftim? Întrebă Zack cu ochii mijiiți.

— Nu va fi a ta. E prea bună pentru tine. N-o să te las să-i mai faci nici un rău.

— Nu vreau să-i fac nimic rău. Vreau să o ajut.

Zack dădu un pas înapoi, simțind că Judith era pe punctul de a face o criză de isterie. La naiba! Asta-i mai lipseal! O femeie isterică. De ce n-o iă-sase oare Deborah aici? Ar fi fost cu mult mai bine. Aruncă o privire spre Deborah să vadă dacă se grăbește. Trebuia să facă ceva înainte ca Judith să înceapă o scenă.

Însă, în acel moment auzi o mișcare în stînga lui. Întinse mîna după pistolul de la șold, dar înainte să reușească să se dea înapoi și să se li-pească de perete, umbrele căpătară materialitate: patru bărbați înarmați îi ieșiră în față.

— Ești prins *senor*, spuse unul din ei. Nu ne forța să tragem.

Aruncă o privire spre Deborah, care se afla cîțiva pași mai încolo, ținută cu putere de *Don Francisco*, cu fața ei frumoasă contorsionată de furie și disperare.

— Dă-mi drumul, spuse ea calmă și Zack simți un val de admirație cuprinzîndu-l. Refuz să fiu tratat ca un animal.

— Răbdare, fetițo, mormăi *Don Francisco*. Vreau doar să vorbim cu acest *muy malo hombre*.

— Mă crezi atît de proastă?

Don Francisco izbucni într-un rîs nervos.

— Nu mai contează acum ce crezi tu. Vrem să îi punem câteva întrebări în legătură cu prezența lui aici.

— Și după aceea îl vei lăsa să plece?

— Bineînțeles. Imediat după ce ne va spune cum a ajuns aici și de ce. Și, mai ales, cine l-a trimis.

În timpul acestei scurte conversații, Zack nu schiță nici o mișcare, nu rosti nici un cuvânt. Privi totui atent și încordat. Se așteptase la ceea ce auzi apoi: vocea blândă a lui Deborah cerîndu-i lui Don Francisco să nu-l împuște.

Nu-și făcea iluzii. Oamenii aceștia nu aveau de gînd să-l lase să plece. Se dădu un pas înapoi, apoi cu o mișcare rapidă și scurtă își ridică piciorul și lovi pe cel mai apropiat de el, trimițîndu-l la poartă. Cu aceeași mișcare ușoară lovi cealaltă umbră aflată lîngă el, făcînd să îi zboare arma din mînă. Reuși să-și scoată pistolul din toc.

Împușcăturile răsunară în noapte. Simți un vînt fierbinte peste tîmpiă. Apoi văzu una dintre umbre prăbușindu-se. Auzi ca prin ceață, țipetele femeilor. Simți miros de praf de pușcă și miros de sînge. Încercă să se întoarcă să vadă ce se întîmplă cu Deborah, dar fără să înțeleagă de ce, nu reuși. Corpul lui nu îl mai asculta.

Privi în jos cum genunchii i se moale și se prăbuși la pămînt. Mai reuși să se ridice într-un cot, dar o forță mai puternică părea să îl tragă în jos.

Nu mai văzu nimic. O auzi ca din depărtări, pe Deborah strigându-i numele... iar și iar, dar nu reuși să răspundă.

Apoi auzi o explozie, un cutremur care făcu pământul și zidurile să se ciatine. Și înțelese că era prea târziu acum. Jucase și pierduse. Regretul îl copleși, dar regreta pentru Deborah, nu pentru el.

— Cum ai putut!

Judith întoarse capul, ferindu-se de privirea ei acuzatoare.

Deborah simți că se sufocă. Nu mai rosti nici un cuvânt. Privea la cei doi oameni care îi ridicară pe Zack și îl cărară înăuntru. Îl trântiră fără grijă pe patul ei și văzu sîngele ce i se prelingea pe ceafă. Închise ochii.

— Dacă moare, n-o să te iert niciodată, Judith, zise rece, cu ultimile puteri.

Dacă Zack murea... Imaginația ei se opri aici. Nu se putea întîmpla așa ceva. Zack nu putea să moară... Se adună gîndindu-se că mai poate fi de folos cumva.

Se întoarse spre *Don Francisco*.

— Insist să mă lași să-i văd rănille.

— Ți-am spus deja că vom avea noi grijă de el. Vocea lui *Don Francisco* era aspră; se întoarse

să dea un ordin în spanioală oamenilor lui, apoi privi din nou spre Deborah.

— Se vede că mi-am făcut griji pentru cine nu trebuia. Crezusem că *senor* Diamond era favoritul tău. Se pare însă că gusturile tale se îndreptau spre pistolarii lui.

— Gusturile mele nu te interesează, *Don Francisco*. Și oricum, nu acesta este motivul pentru care Zack Banning se afiă aici.

— Nu? Curios, zîmbi *Don Francisco*, aruncînd o privire spre Judith. Ascultasem o altă explicație.

Deborah se simți trădată. Respiră adînc și spuse:

— Nimic din toate acestea nu contează acum. Zack e rănit și are nevoie de îngrijire medicală. Dacă nu i-o acorzi tu, atunci o voi face eu.

Făcu un pas spre patul pe care zăcea Zack, dar *Don Francisco* o înșfăcă de braț și o smuci cu brutalitate.

— Dacă vrei să moară, du-te lîngă el. Îl voi duce în deșert și îl las acolo.

Deborah se făcu albă ca varul. *Don Francisco* nu glumea deloc.

— Nu!! izbucni ea. Nu, te rog! Nu mă voi... duce lîngă el.

— Foarte bine. Am știut că o să te răzgîndești, dacă îți explic cum stau lucrurile.

Deborah rămase la doar cîțiva pași de patul pe care Zack zăcea inconștient. Nu putea să-l ajute.

Nu se mai simțise niciodată atât de neputincioasă ca acum.

Oamenii lui *Don Francisco* îl luară apoi de brațe și-l târîră afară ca pe un sac. Îl auzi gemînd, deși nu mai era conștient și durerea lui îi sfîșie sufletul. Nu îl putea ajuta cu nimic. Lacrimile îi brăzdară obrazul și închise ochii, încercînd să nu mai vadă zîmbetul răutăcios al lui *Don Francisco*.

— Oh, te rog, se auzi șoptind, nu-i face rău...

Drept răspuns veni doar hohotul de rîs al lui *Don Francisco*.

Zack știa deja totui despre durere. O învățase de mic. Durerea putea să stăpînească un om, sau omul putea să stăpînească durerea. Nu era ușor. Și îi luase mult timp să învețe. Dar acum era ei în stare să stăpînească durerea și lecția aceasta pe care o învățase îl ajuta să îndure.

— Spune-mi senor Benning, întrebă *Don Francisco* venind în fața lui, Diamond te-a trimis pentru ea? Și de ce?

Zack refuză să-l privească. Simțea gustul singelui în gură. Tocmai fusese lovit. Un ochi i se umflase și i se închisese din cauza pumnilor primiți în față. Rămase așteptînd în tăcere.

Următoarea lovitură îl trimise la podea cu tot cu scaunul de care era strîns legat. Lumina îi veni în

ochi, înțepîndu-i vederea. Rămase așa pînă cînd fu ridicat din nou. De cîteva ore totui era ca un ciclu nesfîrșit de întrebări, apoi pumni, apoi căderi din care îl ridicau ca să înceapă iar.

Îl legaseră strîns de scaun, cu mîinile la spate. Încă mai sîngera. Unul din gloanțe îi făcuse o rană adîncă în brațul stîng. Ceiălalt trecuse pe lîngă tîmplă. Era greu să-și dea seama dacă rana aceea mai sîngera, acum, cînd toată fața îi era plină de răni.

Durerea părea să pulseze în tot corpul, reînnoită de fiecare bătaie a inimii. Încercă să-și concentreze privirea și, în cele din urmă, reuși să-l vadă pe *Don Francisco* ca prin ceață. Îl auzi apoi, ca și cum i-ar fi vorbit de departe.

— *Senor*, pot să te fac să suferi mai mult decît poți îndura. De ce nu-mi spui ceea ce vreau să aflu? *Diamond* este în spatele acțiunii aceleia inutile de a-mi arunca stăvilarul în aer — o pierdere de timp, avînd în vedere că îl voi construi la loc. Dar de ce te-a trimis pe tine? Avea de gînd să o răpească pe *senora Velazquez* pentru a o ține ostatică?

Se aplecă mai aproape de el și întrebă cu o amenințare în glas:

— Iar ea era de acord cu asta, nu? Vreau să știu. Trebuie să știu. Spune-mi și te las liber. Nu vei mai suferi dacă îmi spui care era rolul ei în această poveste.

Probabil Zack îl privi cu suspiciune, pentru că *Don Francisco* rînji sarcastic.

— Nu o face pe eroul, *senor*. Nu vei reuși decît să mă enervezi, iar asta îți va aduce și mai multă suferință.

Zack își analiză în gînd șansele. Nu putea să recunoască faptul că *Deborah* știuse de venirea lui. Dar ar fi putut să-și salveze situația spunîndu-i cîteva nimicuri lui *Don Francisco*. Trase aer în piept, ceea ce făcu să îl fulgere o durere ascuțită în coastă și clipi de cîteva ori încercînd să-și limpezească vederea.

Și într-adevăr, reuși să vadă ca prin ceață că *Don Francisco* ținea în mînă o hîrtie albă, pe care erau scrise cîteva rînduri. Nu reuși să deslușească ce era scris pe hîrtie, dar înțelese că era o posibilă condamnare.

— Aș fi foarte bucuros dacă ai semna această hîrtie, zise *Don Francisco* încercînd să pară convingător. E o declarație, după cum vezi.

Zack clipi. Simțea înțepături în ochi. O perdeă de sînge îi încețoșa privirea. Gura îi era umflată. Nu era sigur că putea măcar să vorbească. Așa că rămase privind la *Don Francisco*, fără să rostească un cuvînt, ignorînd hîrtia pe care i-o ținea în față.

Mexicanul ce stătea în spatele lui oftă dramatic.

— Oh, cît poți fi de prost. Care e diferența dacă spui acum sau aștepți să scot eu adevărul de la

ține? Rezultatul va fi același. Și dacă ești înțeleghător poate te voi lăsa să pleci liber de aici, nu?

Nu răspunse nimic și *Don Francisco* ridică din umeri. Zack se pregăti să primească o nouă lovitură. De data aceasta o primi în stomac și durerea îi săgetă tot corpul, oprindu-l respirația. Aproape nu mai sesiză căderea scaunului și izbirea de podea. Când ajunse jos, auzi ceva scrîșnind. Se întrebă dacă nu cumva era unul din oasele lui.

Încet, își căpătă respirația. Simțea că respiră mult mai greu. Aerul devenise parcă mai dens. Îl dureau coastele. Poate, într-adevăr, se rupsesse ceva în el.

Îl auzi apoi pe *Alfredo*, mexicanul lui *Don Francisco*, înjurînd în spaniolă și înțelese că de fapt se rupse scaunul. Îl traseră în sus și îl dezlegară. Sîngele trecu ca un val prin brațele sale, pînă acum sugrumate de legături. Își îndoi degetele, bucuros să constate că încă le mai poate mișca.

Pauza aceasta nu dură mult.

— *Senora Velazquez*, știa de acest plan? întrebă *Don Francisco* plictisit, de parcă răspunsul lui Zack nu îl interesa.

Zack se încordă și așteptă.

Și, într-adevăr, nu fu dezamăgit. Un pumn se repezi spre coastele lui. Reuși însă să se ferească și auzi o înjurătură.

— *Madre Dios... ține-l!*

Cineva îl înșfăcă de brațe. Încercă să se des-

prindă dar nu reuși. Durerea îi slăbise reflexele. Nu mai putu să pareze și următoarea lovitură, care îl trimise la podea. Rămase cîteva clipe, încercînd să-și imagineze ce va mai urma, cînd auzi o voce ridicată.

— Ce dracu' faci aici, *Velazquez*? Nu voi îngădui așa ceva!

Vocea i se părea cunoscută și își dădu seama a cui era, după ce bărbatul acela vorbi din nou.

— La naiba, este împotriva legii!

Macklin.

— Este mai ilegal să răpești pe cineva decît să încerci să afli adevărul de la un răufăcător, *senor*. Încerc să obțin de la el o semnătură pentru mărturisirea că a venit la ordinul lui *Diamond* ca să o răpească pe *senora Velazquez*.

Zack deschise singurul ochi cu care mai vedea și se uită la Macklin. Avocatul îl privea încruntat.

— Există și alte metode de a afla adevărul, zise Macklin. Dacă vei continua în același fel va trebui să-ți cauți alt avocat.

Zack se răsuci încercînd să-și găsească o poziție mai confortabilă și să poată vedea mai bine. Mișcarea făcu din nou ca durerea să îl străpungă, însă își încheștă dinții și nu scăpă nici măcar un geamăt. *Don Francisco* era furios. Macklin era furios. Pentru Zack era însă prima rază de speranță de cînd nimerise în iadul acesta.

Camera în care se afla era mică, mobilată doar

cu o masă, un scaun și ceialalt scaun rupt. O fereastră mică, aproape de tavan și ușa — asta era tot. În spatele lui *Don Francisco* stăteau doi bărbați înarmați, amîndoi în stare să ucidă dacă li se cerea. Zack înțelese atunci că *Macklin* era tot ce stătea între el și moarte.

Don Francisco încerca să-l convingă dar avocatul era de neclintit: ori încetau să-l mai tortureze, ori el părăsea conacul și își retrăgea asistența legaiă. Ca o ușurare, Zack auzi în cele din urmă confirmarea lui *Velazquez* că se va opri.

— Dar voi găsi o altă cale de a afla adevărul, mai adăugă el.

Zack înjură în gînd. Avea nevoie de timp să-și adune forțele și să-și limpezească gîndurile pentru a găsi o cale de scăpare. Și mai trebuia să afle unde era *Deborah* și dacă era în siguranță.

— Dezlegați-l, ordonă *Don Francisco* fără chef.

Alfredo și ceilalți mexicani îl ridicară în picioare și îi tăiară legăturile.

Zack ignoră cuvintele în spaniolă. Le înțelegea limba, dar se prefăcu a nu înțelege. Se poticni cînd îl împinseră din nou la podea. Încercă să-și concentreze atenția la ceea ce vorbeau între ei *Velazquez* și *Macklin*.

— La naiba, *Don Francisco*. N-aș fi crezut că se poate întîmpla așa ceva. M-ai angajat să-ți stabilesc drepturile asupra acestor pămînturi și am reușit destul de bine. Dar nu am prevăzut o astfel

de situație.

— Nici eu. Dar *senor Diamond* mi-a forțat mîna. Ce ai vrea să fac?

— Ți-am spus: adresează-te justiției.

— Ah, să nu vorbim despre justiție! Nu, voi lupta cu metodele mele, dar îți voi urma sfaturile.

— Bine. Atunci vino cu mine și eliberează-l pe acest om.

— Dar e un spion!

— iar dacă îl vei ucide, tu vei fi un criminal.

Don Francisco se opri, apoi spuse încet ceva în spaniolă.

— Poftim? întrebă *Macklin*.

Don Francisco zîmbi, înțelegînd că *Macklin* nu știa spaniola.

— Mă scuzi, am spus că ai dreptate.

Apoi se întoarse spre *Alfredo* și îi dădu un ordin în spaniolă. Îi explică apoi avocatului:

— Le-am ordonat să îl elibereze. Acum vino cu mine. Vom discuta despre ce se poate face de acum înainte.

Zack simți o strîngere în coșul pieptului. Înțelesese clar ordinul lui *Don Francisco*.

— Duceți-l în deșert și omorîți-l!

Capitolul 21

Deborah se învîrtea prin cameră ca un leu în cușcă. Se făcuse aproape dimineată. Era singură. Don Franciscò nu se întorsese, iar Judith era deja în camera ei.

Judith. Poate într-adevăr nu vrusese să-i facă rău dar îi venea greu să se mai gîndească la așa ceva acum. Nu acum, cînd Zack suferea, poate era chiar mort. Dacă el... Simți iar că leșină...

Mintea ei refuză să ducă gîndul mai departe. Nu, n-ar fi putut suporta așa ceva. Slavă Domnului că Jeremiah Macklin o ascultase. Era singurul care îl putea opri pe Don Francisco.

leși în balcon privind la bărbații înarmați din fața casei. Și ușa ei era păzită. Oare chiar o cre-

deau o criminală periculoasă? Dacă înainte nu dădea prea multă crezare celor spuse de Zack, acum îl credea. Avea dreptate în legătură cu pericolul care o amenința, avea dreptate când îi spunea că *Don Francisco* nu se dă în lături de la nimic ca să-și păstreze pămîntul.

Se temea pentru soarta lui Zack. Dacă Macklin nu reușise să-l ajute? *Don Francisco* era atît de înverșunat să-și apere proprietatea, încît poate nu îi dăduse ascultare nici chiar acestui avocat.

—Trebuie să rămîneți înăuntru, *senora*, îi spuse unul din oamenii aflați la ușă, cînd încercă să iasă în prag.

— Nu aveam de gînd să plec. Voia doar să iau o gură de aer. Ați stat aici toată noaptea?

— *Sî, senora.*

Nervoasă, se întoarse și se așeză în fotoliul. Nu își dorea decît să afle ce se întîmpla cu el. Era chinător să aștepte neputincioasă, fără să știe nimic.

Cînd *Don Francisco* îi deschise ușa, se făcuse deja zi. Ajunsese la limita răbdării și sări din fotoliu, înfruntîndu-l.

— Ce i-ai făcut lui Zack Banning?

— Am avut grijă de el, răspunse *Don Francisco* cu un zîmbet malefic ce o făcu pe Deborah să se cutremure.

— L-ai ucis, nu-i așa? Întrebă ea cu o voce pierită, simțind o durere ascuțită în inimă.

— Nu, nu! Recunosc că i-am pus cîteva întrebări galantului tău cavalier, dar asta a fost tot ce am făcut eu.

Deborah îl privi atentă, încercînd să descopere dacă mințea, însă nu văzu nici un semn care să-l trădeze. Ar fi vrut să îl creadă, dar nu putea. Ar fi fost prea simplu și prea frumos ca acesta să fie adevărul.

— Atunci unde este?

— Ah, asta nu pot să-ți spun, zîmbi el, începînd să se joace, urmărind cu degetul figurile sculptate în marginea mesei.

Deborah înțelese că aștepta următoarea ei întrebare.

— Vreau să știu unde este el acum.

— Vrei?

Don Francisco ridică o sprînceană și o privi fix în ochi.

— Nu știu nimic sigur în legătură cu asta.

Deborah își reținu pornirea de a se repezi la el și de a-l strînge de gît. Rămase o clipă năucită de propriile-i sentimente. Nu își închipuisese niciodată că va simți impulsul acela îngrozitor de a dori să ucidă pe cineva. Și-ar fi dorit să-l poată distruge pe Don Francisco.

— Te joci cu mine, zise ea încercînd să-și stăpînească tremurul vocii. Dacă vrei să mă auzi rugîndu-te, o voi face. Explică-mi doar ce vrei de la mine.

— *Senora*, mă înduioșezi, rosti el patetic.

Se apropie apoi de ea, privind-o adînc în ochi.

— Nu înțeleg ce vede Diamond la tine. Nu ai nimic cald, nici o urmă de pasiune. Ești prea rece pentru o femeie. Dar trebuie să fie ceva ce galantul tău *caballero* nu a vrut să-mi spună. Am făcut

tot ce am putut ca să-l fac să recunoască faptul că tu trebuia să fugi cu Diamond sau cu el. Dar a refuzat. Un bărbat curajos! Chiar dacă în cazul de față, curajul lui e o prostie. Păcat.

— Deci, acum te-ai hotărât că a fost ideea mea să plec? Am crezut că încă mai susții că Dexter Diamond voia să mă răpească pentru a mă ține prizonieră.

Don Francisco ridică din umeri.

— Acum nu mai contează. Planul lor a eșuat. Tu ești tot aici și voi avea grijă să fii păzită cu mai multă atenție. Și nu îți voi mai oferi nici o șansă de a te împotrivi.

— Trebuie să mă tem de tine, Don Francisco? Întrebă ea ridicându-și bărbia și sfidându-l cu dispreț. Dacă mă ucizi, pierzi posibilitatea de a păstra pămînturile acestea.

— Poate. Însă avocatul va reuși să aibă grijă de ceea ce mi se cuvine. N-am de gând să mă împiedic de tine tot restul vieții mele, *chica*.

— Nu crezi că vei fi acuzat de crimă?

— Bineînțeles, zîmbetul lui o făcu pe Deborah să se cutremure. Dar mai sînt și accidente nefericite pe lumea asta, accidente care mi-ar putea reda însă vechile drepturi. Va fi trist și te voi plînge, mă voi ruga pentru sufletul tău, iar de ziua ta voi aprinde lumînări albe în capeiă.

— Am sentimentul că domnul Macklin nu îți cunoaște... țelul.

— Ah, Macklin... în unele privințe este de-a dreptul inocent și naiv. Dar, oricum, nu contează.

Vei sta în camera ta și nu vei vorbi cu nimeni.

— Nici măcar cu Judith?

— Drăguța de tine! Judith crede că a făcut ceea ce trebuia și nu aș vrea să se răzgîndească. Așa că îi voi spune că ești atît de furioasă din cauza trădării ei, încît n-ai vrea să o mai revezi. Niciodată.

Deborah îl privi neputincioasă.

— Toate astea nu te vor ajuta la nimic. Crezi că Dexter Diamond nu te va mai forța să-i vinzi pămînturile? Eu nu cred.

— Draga mea, nu m-ai înțeles. Ai avut acum o experiență tristă, care s-a adăugat la întîmplările trăite printre săibatici. Toate acestea te-au dezechilibrat psihic. Iar pînă cînd circumstanțele îmi vor permite să îți... curm suferințele, vei rămîne închisă sub pază, fără să iei legătura cu nimeni.

Deborah îl privi cu demnitate:

— Sper să fii la fel de convingător și în fața autorităților, dar mă îndoiesc.

— Nu vor veni nici un fel de autorități. Lui *senor Macklin* i s-a spus despre... suferința ta. Și, bineînțeles, ultima lovitură pentru sărmana ta minte zdruncinată a fost aflarea veștii despre moartea ultimului tău iubit.

— Ultimul iubit? întrebă Deborah, neînțelegînd ce vrea să spună.

— Da... oh, uitasem. Nu ți-am spus încă. *Senor Banning* a avut un accident regretabil. E mort.

Deborah rămase o clipă împietrită, neînțelegînd cuvintele lui *Don Francisco*. Apoi totul se cu-

fundă într-o ceață neagră și leșină pentru prima dată în viața ei.

Vara începea să se stingă în culoriile toamnei. Florile de pe deal se uscaseră. Numai cerul era încă de un albastru strălucitor, aducându-i aminte de ochii lui Zack. Se gîndea mereu la el în orele acelea lungi de singurătate.

Nu venea nimeni.

Stătea singură, încuiată în camera mică în care Don Francisco o ținea prizonieră. Nu vedea pe nimeni în afara paznicilor taciturni care îi aduceau de mîncare și o mexicană mută. N-ar fi fost atît de rău, dacă nu ar fi fost amintirile.

O vreme nu voise să vadă pe nimeni. Apoi, pe măsură ce zilele treceau și se obișnuise cu suferința, înțelese că toți crezuseră povestea lui Don Francisco despre ea. Dar nu o mai afecta.

De fapt, nu o mai afecta nimic. Emoțiile erau pentru cei vii. Iar ea murise odată cu Zack. Trupul ei era încă viu, dar sufletul deja o părăsise. Trăia în voia soartei, fără să îi mai pese de ceva.

Uneori citea, dar cel mai adesea stătea în fotoliu privind în depărtare la dealuri și la cerul albastru. Și încerca să nu se mai gîndească la nimic.

Trecuseră aproape șase săptămîni. Șase săptămîni de cînd stăvilarul acela fusese distrus, și odată cu el și iluziile ei. Îndrăznise să spera în iu-

bire, cînd ar fi trebuit să înțeleagă că era prea periculos.

Zack încercase să îi explice.

Îi spusese că nu îi poate promite nimic și ar fi trebuit să îl asculte. El știa ce s-ar putea întîmpla, iar ea fusese prea încăpățînată ca să-l asculte. Crezuse că ar putea să schimbe ceva în viața lui. Iar încăpățînarea aceasta o plătise chiar cu viața bărbatului iubit.

Dacă ar fi fost suficient de puternică să refuze încercarea lui de a o proteja, poate ar fi rămas în viață. Ar fi trebuit să-l oprească. Și ar fi trebuit să dea crezare temerilor lui în legătură cu Judith. Biata Judith. Un suflet chinuit, încercînd să o salveze și, în cele din urmă distrugînd-o. Ar fi trebuit să înțeleagă toate acestea.

Acum nu făcea altceva decît să stea și să aștepte resemnată în fața destinului.

Pe dealurile Hueco, lumina zilei se revărsă blîndă, încălzind și gura pietroasă a peșterii. Înăuntru însă era frig și umezeală. Soarele nu pătrundea pînă acolo. Apa săpase în piatră și formase un iezor mic, cu apă limpede și rece. Afară, pămîntul dăruia o sumedenie de plante bune de mîncat, pentru cel ce știa să găsească.

Foamea nu putea fi potolită doar cu apă. Și asta îl scosese pe Zack Banning din adăpostul peșterii. Era din cale-afară de săbîit. În primele două

zile nu reușise decît să se tîrască pînă la peșteră și să se ascundă. Îl lăsaseră să moară, după ce mai trăsese două gloanțe în el. Dar supraviețuise. Un altul ar fi murit. Dar un bărbat ce învățase de la comanși lupta pînă la ultimul strop de vlagă, rămăsese în viață.

Aproape că se minuna și el cum de reușise. Dumnezeu? Deborah?

Ore întregi, lungi și chinuitoare, se tîrșe prin deșertul fierbinte pînă spre dealurile pietroase. Alte ore blestemate pînă cînd găsise peștera. Rănile, slăbiciunea, durerea fură stăpînite doar prin voință. Fusesse fericit cînd simțise apa rece a iezelui... și își cufundase mîinile în apă, bucurîndu-se că va reuși să supraviețuiască.

Nu știa sigur cît zăcuse astfel, fără cunoștință. Poate zile, poate săptămîni. Rănile începuseră să se închidă încet, dar gloanțele rămaseră înăuntru. Era mirat că nu a murit și nici nu a rămas infirm. În schimb, abia mai putea mișca brațul stîng, iar coasta de pe aceeași parte era brăzdată de urme sîngerii.

Dacă ar fi avut cuțitul la el și-ar fi scos singur gloanțele dar i-l luaseră. Și îi luaseră și pistolul. Îl lăsară să moară încet, în soarele deșertului. Dacă se restabilea, aveau să plătească pentru asta. Și mai ales *Don Francisco*.

Dar acum trebuia să trăiască. Trebuia să se întoarcă la Deborah și să vadă dreptatea împlinită. Gîndul acesta fu cel care îl scoase din adăpostul peșterii. O distanță atît de scurtă devenise acum

o tortură chinuitoare. Se întoarse după ce adunase destule plante bune de mîncat, care să îi dea puțină putere: rădăcini, tulpini de yucca, napi săibatici. Mîncă, apoi dormi. Se trezi și mîncă din nou.

Avea vise chinuitoare și se trezea uneori transpirat, crezînd că o aude pe Deborah strigîndu-l. Nu se mai gîndea la nimic altceva — nici la Diamond, nici la *Don Francisco*. Doar la Deborah. Uneori, cînd stătea întins, cufundat în gînduri, aproape dormind, imaginea lui Deborah se confunda cu cea a mamei lui. Auzea atunci vocea Amaliei Milles Banning, cu același accent ușor sudist. Și simțea mîna mamei atingîndu-i blînd fruntea fierbinte.

Deși în peșteră era răcoare, febra îl ardea, de parcă s-ar fi aflat pe cărbuni încinși. În delirul febrei vedea cavaleria atacînd tabăra comanșă, trecînd cu copitele cailor peste femei și copii, cu săbiile scînteind în soare, împrăștiind moarte și groază. Apoi auzea bocetele pentru cei morți. Toți cei pe care îl cunoștea erau adunați acolo. Vedea fața înnegurată de supărare a tatălui său. Floarea Soarelui plîngînd la capul bunicii bătrîne moarte. Rîuri de sînge se rostogoleau spre el, iar el nu reușea să le oprească.

Apoi Vocea Spiritului ridicîndu-se deasupra tuturor, amintindu-le că prezisese aceste nenorociri dacă Șoim nu renunța la femeia albă...

Acum era din nou singur, copleșit de acest sentiment de zădărnicienie ce îl urmărise toată viața. De cînd o regăsise pe Deborah și văzuse bucuria din ochii ei de cîte ori îl întâlnea, sperase — îndrăz-

nise să spere — împotriva tuturor evidențelor, că se va găsi și pentru el un ioc primitor sub soare. Sperase prea mult.

Durerea îl făcuse să se cutremure și încercă să se gîndească la altceva. Își aminti apoi de numele său comanș și de felul în care primise acest nume. Petrecuse mult timp singur pe dealuri, așteptînd un semn din care să înțeleagă ce nume i se cuvine. Venise tîrziu printre comanși și tatăl său îi spusese că trebuie să-și găsească propriul său drum. Făcuse întocmai, urmase sfaturile bătrînului șaman și îndurase toate încercările la care fusese supus. Văzu un șoim mare coborînd pe pămînt doar la cîțiva pași de el. Se așezase pe un trunchi de copac căzut și se uita la el. Iar cînd îi vorbi păsării, aceasta nu zbură. Înțelesese că era un semn. Aceia trebuia să fie numele lui. Iar cînd, în cele din urmă, pasărea își luă zborul, trei pene căzură pe pămînt, lîngă el. Le ridică și le păstră.

Iar acum, stînd în marginea peșterii, auzi țipătul unui șoim ieșit la vînătoare și înțelesese că va supraviețui. Se va reface și se va întoarce la Deborah. Și de data aceasta va ucide pe oricine va încerca să îl oprească să o ia cu el. De data aceasta va fi pregătit.

Șoimul veni din nou. Deborah îl văzu piutînd pe curenții de aer, sălbatic, maiestuos și liber. Duse

mîna streășină la ochi și privi spre ei. Bătea ușor din aripi, înălțîndu-se tot mai sus, și mai sus... simți un regret copleșitor că nu se mai poate înălța și ea asemeni șoimului.

Ar fi vrut să se retragă într-o uitare în care nimic să n-o atingă, însă șoimul acesta o făcu să se gîndească... să-ți amintească lucruri pe care ar fi vrut să le uite. Închise ochii și se prinse strîns de marginile fotoliului. Cartea îi lunecă din poală. Rămase nemișcată. Inima îi bătea cu putere. Avea gura uscată. O zbatere de aripi o făcu să deschidă ochii și văzu șoimul coborînd pe marginea balconului.

Rămase împietrită privind la pasărea ce își strînse aripile pe lîngă ea. Ținea capul cu semeție, ușor plecat într-o parte. Privi la ochii strălucitori ai păsării, la ghearele puternice, la penajul punctat cu alb.

Nu făcu nici o mișcare de teamă să nu sperie pasărea și rămase privind-o îndelung. Avea un sentiment straniu, de siguranță și liniște, ca și cum pasărea ar fi venit acolo ca să vegheze asupra ei.

Pentru prima dată după atîta timp, Deborah simți o ușurare în suflet.

Șoimul își luă zborul cu un țipăt scurt. Se ridică și îl urmări cu privirea. Pe locul unde stătuse, rămăsese o pană. Se aplecă, o culese și o strînse în palmă, cu o strîngere de inimă, cu o tristețe uci-gătoare, ce se transformă încet într-o resemnare calmă. Șoim... Șoim... Șoim murise.

Viața mergea mai departe. Erau și pierderi,

erau și dureri, dar toate acestea nu trebuiau să o facă să cedeze.

Ridică privirea spre șoimul ce se pierdea, rotindu-se în cercuri largi, în adâncul albastru al cerului și zîmbi trist ca în fața unei amintiri.

Dexter Diamond îl înfruntă pe *Don Francisco* piin de mînie, privind în jur din șaua calului.

— Nu te cred, *Velazquez*.

— Puțin îmi pasă, *senor*, ridică *Don Francisco* din umeri.

— Unde e? Umblă vorba că ai încuiat-o și o ții izoiată.

— Mai sînt și zvonuri care spun că a fugit cu faimosul tău pistolar. Ah, vād că ideea asta îți face plăcere.

Diamond, încordat ca un arc, fierbea de furie.

Deborah îl văzu din umbra balconului ei. Diamond venise însoțit de șerif și Deborah nu mai ezită. Părea a fi singura ei posibilitate de a scăpa.

— Dexter! țipă ea, în speranța că o vor auzi. Ajută-mă!

Înainte de a reuși să mai strige încă o dată, o mîină puternică o trase înapoi, apoi primi o palmă grea peste gură și auzi un lanț de înjurături în spanioară în timp ce fu ținută înapoi în cameră.

Deborah încercă să se zbată, dar lupta ei era inutilă în fața celor doi bărbați care o țineau strîns.

O duceau aproape pe sus, printr-o ușă din spate și o aruncară într-o cameră mică și întunecoasă ce fusese probabil magazie. Apoi ușa se trînti în urma ei. Deși era toamnă, căldura din camera aceea închisă era înăbușitoare. Cîteva raze de lumină pătrundeau printr-o fereastră, aflată aproape de tavan.

I se făcu frică. Foarte frică. Atîtea săptămîni de durere și inconștiență o transformaseră într-o ființă vulnerabilă. Nu mai avea putere să reziste la emoții violente.

Trase adînc aer în piept. Nu trebuia să-l lase pe *Don Francisco* să învingă. Chiar dacă ea va fi înfrîntă, el nu va avea satisfacția unei victorii depline.

Privi prin cameră. Singura "mobilă" era un pat acoperit cu paie. Se așeză cu spatele de perete, cu fața spre ușă și așteptă. Trebuia să vină cineva, fie să o ucidă, fie să o ducă în altă parte. Nu mai conta. Cînd vor veni, ea va fi pregătită să-l înfrunte.

apitolul 22

Uintul ridica nori deși de praf, lovindu-l în spate. Zack se opri într-o curte.

Cîteva capre stăteau în spatele unul gard dărăpănat. Dincolo de o mică plantație cu bumbac se vedeau cîteva case. O femeie își atîrna hainele la uscat în niște tufe crescute la întîmplare. Zack ridică o mîină frecîndu-și obrazul neras și se întrebă ce reacție ar putea avea femeia, dacă se va îndrepta spre ea fără să o prevină. Cu barba neagră ce îi acoperea obrazul și cu hainele zdrențuite și pătate de sînge închegat, probabil era de-a dreptul înspăimîntător.

Ezită o clipă, apoi se îndreptă spre ea. Oricum,

nu prea avea de ales. Poate va fi timp să îi explice ce e cu el, înainte ca femeia să țipe după soțul ei.

— Nu..., zise când ajunse destul de aproape de ea ca să-l audă.

Femeia tresări și se întoarse brusc, apucând pușca pe care o avea sprijinită în tufe. Ridică arma spre el, înainte ca Zack să reușească să ridice mâinile să arate că nu era înarmat.

— Cine ești? Întrebă femeia. Ce vrei?

Zack o privi cu atenție. Femeia nu se temea. În ochii ei calmi și verzi nu se citea nici o umbră de frică.

— Vreau mîncare, zise el încet, cu vocea răgușită după atîta tăcere.

— Mîncare, deci, rosti femeia, privindu-l cercetător, ținînd pușca îndreptată spre el.

Vîntul aduse dinspre casă miros de carne friptă. Era foarte siăbit, trupul aproape nu i se mai supunea. Se ciătina și, spre disperarea lui, genunchii se frînseră și se prăbuși la pămînt. Ridică privirea și văzu o tresărire ușoară pe chipul femeii, care lăsa în jos țeava puștii.

— Doamnă, gemu el. Nu-ți fac nici un rău. Am nevoie de apă și hrană.

Tăcu, simțind cum îl copleșește o siăbiciune teribilă. Nu mai avea putere să mai spună ceva. Privi doar spre ea și o văzu înaintînd un pas.

— Dacă încerci să faci altceva, te împușc între

ochi, zise ea hotărîtă, însă cu o undă de blîndețe în glas.

Ar fi vrut să o asigure că nu era în stare să facă nimic, dar nu reuși să-și adune puterile. Dădu numai din cap și rămase îngenuncheat, așteptînd. Ea se îndreptă spre casă, privind des în urmă, vrînd să se asigure că nu se repede pe urmele ei. Dacă nu ar fi fost atît de vlăguit, l-ar fi apucat rîsul. Nu i se mai întîmplase niciodată să fie atît de neputincios. Stătea îngenuncheat în praf, cerînd de mîncare unui străin. Era umilitor.

Femeia se întoarse cu o farfurie.

— Uite, zise ea, ți-am adus de mîncare. Vino să mănînci la umbră.

Zack văzu o măsută așezată sub umbrar. Se ridică anevoie, clătînîndu-se, însă refuză mîna întinsă de femeie.

— Mă descurc, murmură el, înțelegînd că era nepoliticos, dar prea mîndru ca să se sprijine de ea.

Era și așa prea mult că îi ceruse de mîncare. Să-i îngăduie unei femei să-i ofere umărul ei pentru sprijin, era mai mult decît putea să accepte.

Femeia păru că înțelege și îl urmări cu privirea în timp ce făcu cei cîțiva pași pînă la masă. Scaunul trosni sub greutatea lui, iar femeia puse farfuria pe masă.

Mîncă încet, mestecînd greu. După ce termină ridică privirea spre femeia ce stătuse tăcută alături.

— Mulțumesc, zise simplu.

Nu găsea alte cuvinte cu care să-i spună cât de bine îi făcuse mîncarea. Se gîndi că, într-adevăr, femeia aceasta îi salvase viața, dar nu știu cum să-i spună toate astea.

— Să-ți fie de bine, zîmbi ea, dîndu-și o șuviță blondă după ureche. Numele meu e Sally Martin.

El ezită. Numele Zack Banning era destul de cunoscut în unele locuri. Iar Șoim poate ar fi speriat-o.

— Mama îmi spunea Zackary, dar oamenii îmi zic Zack.

— Bine, Zack. Pari destul de obosit. Poți dormi în hambar, iar mîine dimineață îți voi da ceva de mîncare.

— Nu am cu ce să-ți plătesc, zise el privind-o în ochi.

— Nu ți-am cerut plată. Ți-am făcut o ofertă. Poți să accepți sau nu, după cum vrei.

— Și soțul tău ce va zice? Întrebă Zack în timp ce Sally strîngea masa.

— Nimic. E mort.

— Îmi pare rău.

Îi întîlni ochii — verzi, limpezi, privind drept.

— Și mie. Era un om bun și îmi lipsește.

Zack rămase pe scaun, urmărind-o cu privirea. O văzu intrînd în casă și se întorcîndu-se cu un coș de rufe spălate, pe care le atîrnă la uscat, apoi hrănind caprele și păsările.

Se ridică cu greu și se îndreptă spre ea, vrînd

să o ajute să ducă un balot de paie în hambar.

— Te ajut eu, zise el.

Sally se întoarse spre el.

— Nu pari în stare să faci mare lucru acum. Și presupun că găurile acelea din cămașa ta sînt făcute de gloanțe, așa-i?

Era mai mult o constatare, decît o întrebare, așa că Zack aprobă.

— Da.

— Așa m-am gîndit și eu. Odihnește-te azi. Dacă vrei să mă ajuți mîine sau în altă zi, voi fi bucuroasă.

Zack consimți. Într-adevăr, de-abia se putea ține pe picioare. Așteptă pînă cînd Sally îi aduse cîteva pături și îi pregăti un pat din paie apoi, după ce rămase singur, se rostogoli în pături. Prin ușa deschisă văzu ultimele raze ale soarelui, înroșind cerul la apus, aducîndu-i aminte de lumina de foc din părul lui Deborah.

— Cine e Deborah?

Zack o privi surprins, îngustîndu-și ochii.

— De ce?

— Pentru că uneori, noaptea, te aud strigîndu-i numele, ridică Sally din umeri. Eram doar curioasă. E soția ta?

— Nu.

Zack își feri privirea. Era la ferma lui Sally de aproape o lună, revenindu-și cu greu de pe urma rănilor. A doua zi după ce sosise, când Sally intra-se în hambar să-l trezească pentru micul dejun îl găsisse delirînd, cu fruntea arzînd de febră. Rănile îi supuraseră peste noapte. Dacă nu ar fi fost Sally, ar fi murit. Ea fu cea care îi scoase gloanțele și îi îngrijii rănille.

Era o femeie aparte. Nu mai cunoscuse pînă atunci o femeie ca ea. Nu îi ceruse nimic. Îi salvase viața și îi oferise compania ei plăcută. Înțelese că îi plăcea să-și ducă viața singură în mica ei fermă. O întrebase odată dacă nu se teme să trăiască aici, departe de oameni.

— După moartea lui Marty, am vrut să plec. Dar m-am răzgîndit în aceeași zi și am continuat să trăiesc ca și pînă atunci. În primul rînd, era singurul lucru pe care îl puteam face și asta m-a ajutat să-mi revin. Apoi, am înțeles că mă pot bucura și singură de răsăritul soarelui, de zborul unui vultur, de mirosul pîinii din cuptor. Stau și le admir împreună cu caprele mele, zîmbi ea.

După ce se mai întremă, începu să se pregătească să tragă cu pistolul. Sally îi dăduse pistolul soțului ei și un toc de piele. Uneori, seara, după ce își termina treburile în gospodărie, înainte ca soarele să apună, venea și îl privea cum se antrenează țintind și trăgînd în niște cutii de tablă agățate în parii gardului.

— Tragi bine, zise Sally odată. Chiar și cu brațul rănit.

— E un lucru bun că nu sînt sîngaci.

— Poți trage și cu sînga?

Ochii lui sclipiră veseli.

— Destul de bine.

— Dacă aș fi în locul tău mi-aș antrena și brațul sîng.

Zack se întoarse o clipă să o privească, apoi, după cîteva momente de tăcere, în care își încărcă iar pistolul, întrebă:

— De ce?

— Un bărbat ca tine nu își poate permite să nu fie cel mai bun.

Înțelese atunci că ea știa cine e. Nu îl întrebase niciodată nimic, nici nu îi ceruse explicații. Simți o duloșie caldă pentru femeia aceasta tăcută, cu ochii verzi și calmi, ce îi transmitea parcă putere.

— Vei pleca în curînd, nu-i așa? întrebă ea încet.

Zack îi simți privirea asupra lui.

— Cred că da. Sînt aproape însănătoșit.

Întrebări nerostite pluteau în aer și el știa că Sally nu îl va întreba nimic. Își întoarse privirea spre ea. Îi datora adevărul. Ea îi oferise atît de mult și nu ceruse nimic în schimb.

— Numele meu este Zack Banning. Cei care m-au împușcat și m-au lăsat să mor în deșert lucrează pentru omul care o ține prizonieră pe Deborah. Ea...

Se opri, neștiind cum să continue. Ea ce? Ea era femeia lui? Era viața lui? Nu știa. Și nu știa cum ar putea explica cuiva ceva ce nici el nu înțelegea.

— Ea este importantă pentru tine, termină Sally în locul lui.

O privi recunoscător.

— Da. Și cred că e în pericol.

— Atunci va trebui să o ajuți.

— Da.

Zack se întoarse spre cutiile aranjate în rînd, plin de nerăbdare. Pierduse prea mult timp. Trebuia să-și recapete întreaga forță și abilitate în mînuirea armei. Fiecare zi putea să o pună pe Deborah în fața a noi pericole și nu știa ce se întîmplase în absența lui. Spera doar că nu pățise nimic.

Cu picioarele ușor îndoite de genunchi, Zack trase cu o mișcare sigură, făcînd cutiile de tinichea să zăngănească. Se îndreptă și încărcă din nou arma, simțind că Sally îl privește. Cînd se întoarse tresări ușor: în ochii ei erau lacrimi.

— Ești gata de plecare, zise ea, dregîndu-și ușor glasul.

— Mîine.

Ea încuviință dînd din cap, tăcută.

— Ia și calul. Nu, nu protesta. Încă nu mergi prea bine. O să mi-l aduci înapoi cînd vei găsi altul.

Zack își aminti de armăsarul lui cenușiu, sperînd că îl va regăsi în grajdurile de la *Dublu D.*

— Am putea lua trenul spre oraș.

— Da. Am putea, răspunse ea cu o undă de bucurie în glas.

Cînd se duse la culcare în hambar, Zack se gîndi la Deborah. Era atît de diferită de Sally, cu mîndria ei rece și eleganța trăsăturilor. Sally era o

femeie simplă, dar bună și delicată. În felul ei era la fel de demnă de prețuire ca și Deborah. Simțea o umbră de regret că trebuia s-o părăsească. Nu fusese nimic între ei în afară de acea relație camaraderească, însă îi oferise alinarea și liniștea de care avusese atîta nevoie.

Zîmbi singur, în întunericul hambarului, gîndindu-se că Sally și Deborah ar fi putut să fie prietene dacă s-ar fi întîlnit în circumstanțe favorabile.

Trenul se opri și Sally privi în jur.

— E destul de aglomerat. N-am mai văzut atîtea vagoane decît duminica.

— Probabil s-a întîmplat ceva. O înmormîntare, poate.

Ea rîse.

— Sau o alegere.

— Uneori e același lucru, zise el privind prin mulțime.

Străzile erau aglomerate, dar nu recunosc pe nimeni. De obicei mergeau pînă la San Ysabel. —

— Sirocco e puțin mai departe de ferma mea, zise Sally.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, zise el. Vino. Să te ajut să cobori.

Zack sări mai întîi el din tren, apoi se întoarse spre Sally și îi oferî brățul, ajutînd-o să coboare.

— Nu doar chipeș, ci și gentleman, rîse ea for-

tat. Îmi va fi dor de tine, Zack.

— Chipeș? rîse el, frecîndu-și ușor obrazul.

— Nu te-am cunoscut mai înainte, dar dacă arătai ca și acum, la fel de periculos, e de mirare că oamenii nu te evitau.

— Mă evitau, zise el cu un zîmbet strîmb.

Sally îl analiză cîteva momente, apoi zîmbi.

— N-ai vrea să mă ajuți la cumpărături, înainte de a ne despărți? Mi-ai putea da cîteva sugestii.

— Sigur. Atîta vreme cît nu îmi vorbești de zorzoane femeiești, sînt de acord.

Ea rîse și îl luă de braț.

— Nici nu mă gîndesc să-ți vorbesc despre așa ceva. Nu numai că sînt nefolositoare, dar mă pricep la fel de puțin ca și tine.

Zack rîse și porniră spre magazinul lui Potter.

Sally fusese într-adevăr o companie deosebită. Știa că n-ar fi vrut ca el să o părăsească, dar nu i-ar fi spus niciodată așa ceva. Nu era genul de femeie care să încerce să rețină un bărbat prin lacrimi și rugăminți. Îi părea rău că trebuie să se despartă de ea. Îi va simți lipsa.

Ajunseră la magazin și Zack deschise ușa, lăsînd-o pe Sally să intre prima. Clopoțelul de la ușa sună anunțîndu-le sosirea.

— Potter e probabil în spate, zise Zack în timp ce Sally ochise deja ceva în rafturile magazinului.

— Zack.

Zack se întoarse și ridică o sprînceană, văzînd-o pe Sally că îi întinde cîtiva dolari.

— Te rog să-i primești, m-ai ajutat mult cît ai stat

la fermă, zise ea roșind.

— M-ai hrănit și mi-ai dat un loc unde să dorm. Fără tine poate nici nu aș fi supraviețuit. Păstrează-ți banii.

— Dar ar trebui să-ți cumperi haine noi. Ale lui Marty nu ți se potrivesc atât de bine. Ești mai înalt și mai bine făcut.

— Se potrivesc, zise el blînd. Îți apreciez gestul, dar nu pot primi banii.

Sally oftă, dar îi dădu ascultare.

— Uitasem cît ești de încăpățînat.

Zack zîmbi și se aplecă spre ea, sărutînd-o pe obraz.

— O greșeaiă de neiertat.

Sally îl privi cu chipul luminat dintr-odată.

— Da. Voi ști mai bine data viitoare. Te voi păcăli eu!

Zack rîse bine dispus. Atunci apăru și domnul Potter. Bătrînul tresări vizibil, făcînd ochii mari.

— Banning? șopti răgușit, fixîndu-l pe Zack cu o privire înspăimîntată. Auzisem că ești mort.

— După cum vezi, ai auzit greșit, spuse Zack rece.

Potter îl privi cîteva momente.

— Oricum, arăți ceva mai altfel.

— Probabil cu două luni mai bătrîn, rîse Zack, dar Potter nu părea deloc să se amuze.

— Lucrezi tot pentru Diamond? întrebă după un moment de tăcere.

— Poate.

Zack nu mai dădu alte explicații, iar Potter nu-l

mai întrebă nimic. Se gîndi să-l întrebe ce s-a mai întîmplat între Diamond și Velazquez și dacă știe ceva despre Deborah dar, în cele din urmă, se răzgîndi. Putea să afle toate acestea de la șerif. Avea de gînd să îl acuze de crimă pe *Don Francisco*, dar hotărî să mai aștepte pînă se ivea cel mai prielnic moment. Trebuia mai întîi să afle cum stăteau lucrurile.

—Cu ce vă pot ajuta? întrebă în cele din urmă Potter, iar Zack arătă spre Sally.

—Doamna cumpără. Eu doar mă uit.

—Desigur. Ce ați dori, doamnă?

În timp ce Sally și Potter începură să discute despre mărfurile care meritau să fie cumpărate, Zack se îndreptă spre fereastră și privi în stradă. Chiar și pentru o zi de duminică, orașul era prea aglomerat. Deodată îl zări în mulțime pe Frank Albright. Era omul lui Diamond. Iar dacă el se afla aici, era foarte posibil ca și Diamond să fie tot în Sirocco.

—Ce se petrece aici? Întrebă Zack. Orașul e plin de lume.

—Sînt mulți care au venit la nuntă. E o petrecere mare.

—Nuntă, uh, se încruntă Zack. Trebuie să fie cineva destul de important de se face atîta hărmălaie.

Sally se întoarse spre el, cu coșul încărcat de cumpărături. Ieșiră împreună și Zack o ajută să urce în prima trăsură. O mulțime de sentimente îi copieșiră dintr-odată, mai ales o neliniște ciudată.

ca și cum ar fi simțit că se întâmplă ceva.

Urcă alături și porniră. În colțul străzii, în dreptul bisericii, aglomerația îi împiedică să treacă. Zack ridică privirea spre treptele bisericii, pe care se aflau mirii.

Într-un costum negru, zîmbind pînă la urechi, Dexter Diamond își ținea cu un gest posesiv mireașa de braț.

Zack simți un cuțit în inimă.

Mireașa se întoarse și, cu un gest plin de grație aruncă buchetul în mulțime. Se auziră exclamații de surpriză și buchetul fu prins de o tînără blondă ce se afla în apropierea miresei.

Zack era scuturat de friguri și, în același timp, ardea, de parcă febra i-ar fi revenit din nou. Și nu fu surprins cînd mireașa își întoarse dintr-odată privirea spre el. Probabil forța arzătoare a privirii lui ajunsese pînă la sufletul ei lipsit de credință.

Privirile li se întîlniră.

Văzu ochii miresei măriti de groază și buzele ei rostind cuvîntul Zack. Apoi mireașa cu părul ca focul negru leșină pe treptele bisericii.

Capitolul 23

Se auzea ticăitul pendulei. Vîntul adia prin perdelele ferestrei larg deschise, atrăgînd atenția lui Deborah.

Stătea țeapănă în fotoliul ei, frămîntîndu-și mîinile delicate în timp ce Dexter pășea apăsător, ca un leu furios închis în cușcă. Îl auzi oprindu-se în spațele ei, apucînd marginea fotoliului în care stătea.

— Te-ai măritat cu mine, rosti el apăsător.

— Da.

— În biserică. În fața martorilor.

Ea își ridică privirea spre el.

— În fața lui Dumnezeu. Da, Dexter, m-am măritat cu tine.

Își desfăcu brațele cu un gest de disperare:

— Și atunci de ce? De ce mă respingi?

Deborah trase adânc aer în piept, strângându-și mâinile în poală.

— Ai spus înainte de a ne căsători, că vei avea răbdare cu mine. Știi ce... știi ce s-a întâmplat.

— Banning? El e motivul?

Deborah îl privi fără ocolișuri.

— Nu am știut că e în viață pînă după oficierea căsătoriei. Știi asta.

Diamond o prinse de umăr.

— Și dacă ai fi știut dinainte? Te mai măritai cu mine?

Ea se ridică, dîndu-i mîna la o parte.

— Te-ai însurat cu mine din dragoste, Dexter? Pentru că nu mai puteai trăi fără mine?

El roși și își încelștă fălcile.

— Nu, zise el aspru. Am fost cinstit cu tine în privința asta.

— Într-adevăr, mi-ai spus că vrei să te însori cu mine ca să obții partea ce ți se cuvenea din pămînturile lui Velazquez. Dar ai mai spus de asemenea că mă dorești.

— Exact. Și căsătoria era singura modalitate de a te putea avea. Ai încuviințat și tu, cît se poate de clar, cînd ai spus că nu ai trăi în casa mea fără un legămînt sfînt.

Ea își feri privirea.

— Au fost atîtea probleme. Îți sînt recunoscă-

toare că m-ai salvat din mâinile lui *Don Francisco*. Probabil m-ar fi ucis.

— Recunoscătoare?! rosti *Diamond*, ca și cum cuvîntul l-ar fi jignit.

Deborah își întoarse privirea spre el.

— Nu am spus niciodată că ar fi mai mult decît atît. Iar tu ai spus că e suficient.

— Am crezut că este. Nu îmi s-a mai întîmplat niciodată ca o femeie să mă țină în șah așa cum o faci tu. Te-ai măritat cu mine, dar nu eu sînt bărbatul pe care l-ai fi vrut.

Ea tăcu, așteptîndu-se să aducă din nou vorba despre *Zack*. De cînd îl revăzuse, fixînd-o cu privirea aceea împietrită, se gîndise iarăși și iarăși la tot ce se întîmplase și ajunsese de fiecare dată la aceeași concluzie: îl crezuse mort și făcuse ceea ce crezuse că e necesar pentru a supraviețui.

— Și, de fapt, ce-a fost între tine și *Banning*?

Deborah nu îi răspunse. Nu îi putea spune totul. Nimeni nu știa că *Zack* și *Șoim* erau una și aceeași persoană, că ea trăise cu el în munți, că fusese femeia lui. Ar fi trebuit să îi spună toate acestea înainte de căsătorie. Acum era prea tîrziu. Acum, ceea ce făcuse ar fi părut un fapt reprobabil și, în ciuda a tot ce se întîmplase, ea nu putea considera iubirea pentru un comanș numit *Șoim*, drept condamnabilă. Dar cum putea să îi explice toate acestea lui *Dexter*, căruia, de fapt îi datora unele explicații? La urma urmei, el fusese cel care îi salvase viața, ba chiar o adusesese și pe

întinse în casa lui, la insistențele lui Deborah.

Să-l poată chiar ar fi reușit să aibă o căsnicie liniștită cu Dexter, dacă nu ar fi apărut Zack.

Închise ochii. Apariția lui Zack, îi răscolise vechile dureri. Unde fusese pînă atunci? Se gîndise la ea? Ce avea să se întîmple cu ea de acum înainte?

Fără promisiuni.

Nu, el nu-i făcuse niciodată promisiuni. Probabil crezuse că e mai important să se ferească din calea lui *Don Francisco*, decît să îi dea ei vreun semn că mai e în viață. Nu se gîndise cît suferise pentru el, probabil nici nu-și închipuisese că ea ar putea suferi pentru el. Dar nici nu încercase să facă ceva pentru a o salva. Nu, era greu să îl ierte acum.

— Ei? întrebă Diamond. Ce reprezintă Banning pentru tine, Deborah?

Deborah trase aer în piept și răspunse cu o voce cenusie.

— Este un bărbat din trecutul meu, Dexter. Tu aparții prezentului și viitorului meu.

— Poate va trebui să i-o spui și lui.

Deborah rămase tăcută, simțind un fior de gheață trecîndu-i prin corp.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, tărăgănă Dexter cuvintele, că Zack va veni la fermă să își ia calul și mi-a trimis vorbă că vrea să discute cu tine.

Se ridică în picioare, aproape fără să-și dea seama de asta.

- Nu pot sta de vorbă cu el.
- Încă te mai preocupă problema lui?

Diamond o prinse de umeri, strângînd-o aproape cu furie:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Deborah, nu vreau să împart cu nimeni ceea ce este al meu!

— N-am de gînd să fiu împărțită, răspunse privind-l în ochi.

— Nici măcar cu umbrele sau cu amintirile. Nu vreau ca prezența lui să intervină cumva între noi. Să-i spui asta, ai auzit?

Deborah încuviință.

— Îi voi spune.

Trecu o săptămînă și el tot nu venise. Fiecare călăreț care se apropia de *Dublu D* o făcea să tresară, dar nici unul din ei nu era Zack.

— Încă îl mai iubești? întrebă șoptit Judith.

— Da.

— Nu e corect față de Dexter.

— Nu, dar nu i-am promis niciodată că îl voi iubi. Iar el nu se așteaptă la așa ceva din partea mea.

Judith privea pe fereastră. Era tăcută și rezervată, cu privirea pierdută. Plînsese mult și o implorase pe Deborah să o ierte pentru ceea ce făcuse, apoi se retrăsese într-o tăcere adîncă ce îi amintea lui Deborah de propriile ei zile de tăcere

în captivitate.

Nu se putea pune în discuție iertarea ei. Judith se purtase astfel crezînd că o ajută pe Deborah, că o scapă de un om care îi voia răul.

— De ce îl urăști atît de mult? întrebă după un moment și o simți pe Judith tresărind, surprinsă de întrebare.

— Pentru ceea ce reprezintă, zise ea încet. El personal nu mi-a făcut niciodată nimic, dar neamul său, da.

— Neamul său?

— Da, comanșii. Îi urăsc. Aș vrea să-i știu închiși într-o rezervație pentru totdeauna. Sau uciși ca niște animale sălbatice. Nu-mi pasă de soarta lor.

Ferocitatea lui Judith aproape o sperie. Se gîndi la blînda Floarea Soarelui, la chipul demn, cu trăsături aristocratice al lui Vultur Alb. Își aminti însă și de femeia aceea cu față de vrăjitoare ce o chinuise pe Judith, și o înțelese.

— Peste tot, în orice rasă, sînt oameni răi și brutali, zise ea după o vreme. Culoarea pielii nu face un om să fie mai bun sau mai rău.

— Spui asta pentru că ești îndrăgostită de el, ripostă Judith.

Apoi, ca și cum ar fi trebuit să-și facă curaj pentru o asemenea întrebare, trase adînc aer în piept și spuse:

— Dexter știe despre Șoim? Știe că Zack este Șoim?

— Nu. Și nu văd nici un motiv să îi spun acum. N-ar face decît să complice lucrurile. Dexter e deja furios pentru că Zack Banning vrea să vorbească cu mine.

— Ar trebui să refuzi.

— Nu pot. Vreau să știu de ce nu s-a întors la mine, de ce a stat deoparte atîta vreme. Ar fi trebuit să îmi dea de știre cumva că e în viață.

— Te-ai fi măritat cu Dexter dacă știai că Zack trăiește?

— Nu știu. Cred că nu, dar mi-e greu să-mi dau seama acum ce aș fi făcut.

Judith se ridică și începu să pășească agale prin salon.

— Întotdeauna mi-am dorit o casă ca asta, murmură ea, atingînd ușor catifeaua moale a unei draperii. Cîndva, chiar am crezut că o voi avea.

— Încă te mai poți gîndi la așa ceva, zise Deborah venind îngă ea. Dacă vrei, poți să cunoști pe cineva. Mulți bărbați încercă să te curteze.

Judith ridică din umeri.

— Sînt niște nevolnici. Nici unul nu a realizat ceea ce a realizat Dexter. El e puternic, ambițios și are inteligența necesară pentru a reuși.

Se opri o clipă, privind-o pe Deborah cu ochi acuzatori.

— Merită o soție care să-l iubească. Știi foarte bine că nu îi pasă... de ce s-a întîmplat în tabăra comanșă. Nu sînt mulți bărbați care ar fi gîndit la fel. Dexter e un bărbat deosebit și mă doare că nu

este apreciat așa cum ar trebui.

Deborah nu spuse nimic. Nu era prima dată cînd Judith avea o intervenție de acest gen. Era evident că îl admira foarte mult pe Dexter.

—Ai dreptate, Judith. Ar trebui să-i apreciez calitățile și să nu țin seama de unele lucruri mărunte care mă deranjează, pentru că uneori spune sau face și astfel de lucruri.

Judith privi în jos.

—E mai bun decît orice alt bărbat pe care l-am cunoscut pînă acum.

—Ești fericită aici, Judith?

— Foarte, zîmbi ea, luminîndu-se la față. Aici nu mă tem de nimic. Sînt atîția oameni care ne apără, iar Dexter nu e genul de bărbat care să rămîna vreodată descoperit. Se vede asta după cîți pistolari a angajat.

—Asta e adevărat, oftă Deborah și dădu la o parte perdeaua să privească pe fereastră.

Era o mică armată de pistolari, la care se adăugau și oamenii care lucrau la vite. *Dublu D* era un adevărat orășel, care producea singur tot ceea ce îi era necesar. Poate aceasta fusese și motivul pentru care *Don Francisco* nu întreprinsese nimic altceva, cînd Dexter îl aruncase în aer stăvilarul. Pur și simplu îl reconstruise la loc. Acum sursele de apă de la *Dublu D* erau fîntinile și micile rîulețe care nu treceau pe teritoriul Velazquez.

Numărul vitelor crescuse atît de mult, încît șeriful fusese nevoit să mai aducă cowboy din Texas

să îl ajute.

Relațiile erau încordate. Sirocco se împărțise în două tabere: unii de partea lui Diamond, ceilalți alături de Velazquez. Și adesea ieșeau încăierări ce se lăsau cu vărsări de sînge.

Diamond cîștigase noi pămînturi prin căsătoria cu Deborah, preluînd ceea ce moștenea ea de la Miguel Velazquez. Pînă și John Hamilton se amestecă trimițîndu-i fiicei sale o scrisoare prin care o condamnă că trecuse de partea dușmanului. Bineînțeles, Hamilton avea interese personale, de vreme ce banii lui Velazquez susțineau compania sa navală.

— Totul e atît de murdar și de confuz, murmură Deborah, iar Judith se întoarse spre ea.

— *Don Francisco* merită lecția pe care i-a dat-o Dexter.

Deborah zîmbi amar.

— Dexter nu e nici el un sfînt.

— Nu. Dar el va cîștiga.

— Pari foarte sigură de asta.

Judith ridică din umeri.

— De ce n-aș fi? Dexter a angajat un avocat din Forth Worth, iar ceea ce nu va putea obține pe cale legală, va obține folosind aceleași metode cu Velazquez.

— Și asta nu te supără?

— De ce? N-am văzut pe nimeni preocupat de etică atunci cînd e vorba de pămînt și de vite. În ținutul acesta, se pare că doar cei puternici supra-

viețuiesc.

— Da, rosti Deborah sec, întorcîndu-se la scaunul ei.

Cuvintele lui Judith o tulburaseră. Verișoara ei se schimbase. Dar și ea se schimbase destul de mult.

— Deborah!

Judith se întoarse din dreptul ferestrei.

— Zack Banning e aici.

Diamond înaintă spre el, stîrnind praful cu pașii săi apăsăți. Zack îl văzu apropiindu-se, dar continuă să acorde atenție armăsarului său, care se bucura, recunoscîndu-și stăpînul.

— Banning!

Zack se întoarse și întîlni privirea ostilă a lui Diamond.

— Da.

— Îmi datorezi o explicație.

— Pentru ce?

Diamond îl privi pe sub marginea pălăriei lăsată pe ochi.

— Pentru că ai acționat de capul tău, punînd în pericol viața lui Deborah.

— Nu îți datorez explicații pentru asta. Am lucrat pentru tine dar nu ai fost stăpînul meu.

Zack îl studie cîteva clipe. Dacă Deborah nu îi spusese adevărul, nu avea de gînd să îl divulge el acum. Ridică din umeri cu nepăsare.

— Trebuia să fie salvată. Am făcut o încercare.

— La naiba! Și unde aveai de gînd să o duci?!

Zack mîngîie coama calului.

— Într-un loc sigur. Ce mai contează acum? Oricum nu am reușit s-o salvez atunci.

— De ce nu l-ai acuzat pe Velazquez că a încercat să te ucidă?

— Nu m-am hotărît încă. răspunse Zack rece.

Continuă apoi să potrivească șaua pe spatele calului, ignorînd privirile lui Diamond.

— Cît îți datorez pentru că mi-ai hrănit calul cît am fost plecat?

— Nimic. N-am sărăcit din asta. În plus, îți mai datorez eu banii pe care n-am mai apucat să ți-i plătesc.

— Îi voi lua înainte să plec.

Se întoarse apoi spre Diamond și îl privi în ochi.

— Acum aș vrea să o văd pe Deborah.

— Deborah e soția mea, rosti Diamond cu dinții strînși.

— Știu. Vreau doar să vorbesc cu ea cîteva minute, să văd ce mai face.

Mîndria nu îi îngădui să spună mai mult. În cele din urmă Diamond încuviință.

— O găsești în casă.

Își luă calul de hățuri și porni spre casă. Dia-

mond rămase în dreptul grajdului, dar îi simți privirea urmărindu-l. Își legă calul de balustradă și simți o ușoară mișcare în spatele unei ferestre. Înțelesese că Deborah îl văzuse. Ușa se deschise înainte ca el să bată și Judith se dădu un pas înapoi ca să-l lase să intre.

— E în salon. Încearcă să nu stai prea mult.

Zack zîmbi strîmb.

— Ești la fel de atentă ca întotdeauna. Și eu mă bucur că te revăd.

Judith nu îi răspunse, însă îi aruncă o privire ucigătoare. Zack se opri, privind-o cu atenție, încercînd să găsească vreo asemănare între femeia aceasta blondă, cu ochii de gheață și verișoara ei. Orice asemănare se spulberă, cînd acesta deschise gura:

— Poți să te îmbraci civilizat, tot sălbatic rămii.

Zack o privi drept în ochi.

— Nu eu sînt cel care te-a violat, Judith.

— Dar faci parte dintre ei! răspunse ea plină de venin. Arăți ca ei — sălbatic și negru ca păcatul. Nu mi-ai făcut rău mie, dar i-ai făcut lui Deborah. I-ai făcut același lucru pe care...

Se opri dintr-odată, cu ochii măriți, apoi fugi. Zack se întoarse și o văzu pe Deborah stînd în ușă cu fața palidă.

— N-am știut niciodată, zise ea încet. Nu mi-a spus niciodată. Tu știai!

— Da.

— De ce nu mi-ai spus? Poate aș fi putut...

— Nu puteai face nimic.

Vocea lui se auzi mai aspră decît și-ar fi dorit. Respiră adînc, vrînd să-și calmeze emoția reverderii. Îl durea sufletul și privirea i se încetoșă deși se pregătise pentru această întîlnire.

— Vreau să vorbesc cu tine.

O privi și, din nou, nu își putu reține admirația pentru atitudinea ei demnă. Stăpînirea aceea rece îi aminti cît era de greu să se controleze cînd se afla lîngă ea. Își atîrnă degetele în cureaua de la șold ca să-și împiedice pornirea de a o atinge.

Deborah îl conduse spre salon. Zack o urmă, privindu-i legănarea ușoară a șoldurilor peste care rochia grea de mătase cădea în falduri drepte. Privi în jur, la covorul moale, la mobila fină și recunoscu că, într-adevăr, Dexter îi putea oferi lui Deborah ceea ce el poate n-ar fi reușit niciodată.

Cînd Deborah închise ușa și se întoarse spre el, rămase cîteva momente fără să poată vorbi. Un nod în gît îl împiedică să spună vreun cuvînt și se simți dintr-odată cumplit de stîngaci. Era atît de frumoasă. Al naibii de frumoasă! Încercă să nu se gîndească la cît îi era de fină pielea și cît de dulci buzele. Ea îl privi ca și cum l-ar fi întrebat de ce venise acolo. De fapt, de ce venise? Întrebă aproape fără să se mai gîndească:

— De ce, Deborah? De ce te-ai măritat cu el?

Întrebarea o surprinse și își feri privirea.

— Nu ai nici un drept să mă întrebî.

— Nici un drept?! sopti răsrit nemaiputîndu-și

stăpîni mînia. La naiba, crezusem că am măcar dreptul la un răspuns. Am zăcut în deșert ciuruit de gloanțe pentru că am încercat să te salvez, iar acum îmi spui că nu am nici un drept să te întreb?

Deborah păli și începu să tremure.

— Zack, mi-au spus că ai murit. I-am crezut...

Dumnezeule, nu acum... Simți că o copleșește iar senzația de leșin din ziua în care aflase că murise.

— Așa că m-ai jelit. Cît timp? O lună? Două?

— Nu a fost așa...

— Nu? Dar cum a fost?!

Făcu un pas spre ea.

— Spune-mi, Deborah. Vreau să știu. Cum de te-ai măritat la două luni după presupusa mea moarte? Dumnezeule! Nu credeam că mă vei jeli multă vreme, dar tu cred că nu m-ai plîns deloc.

— Ce ar fi trebuit să fac? Întrebă calmă, reușind să-și stăpînească lacrimile. *Don Francisco* mă ținea închisă de săptămîni întregi. La început nu mi-a păsătorit. Apoi am început să mă gîndesc din nou că trebuie să supraviețuiesc. Și atunci a apărut Dexter, care a venit acolo pentru mine. Tu nu dădeai nici un semn de viață. I-am fost recunoscătoare că m-a salvat din mîinile lui *Don Francisco*. M-a cerut în căsătorie și am acceptat.

După o scurtă pauză, adăugă încet:

— El a fost dispus să facă promisiuni.

Primi cuvintele ca pe niște lovituri în plin. Propriile lui cuvinte, rostite cîndva, se întorceau acum

împotriva lui. Se simți suspendat în aer, fără nici un punct de sprijin. Deborah avea dreptate. El nu îi oferise nimic, nici măcar promisiuni. Ea nu avusese nici cel mai mic suport moral din partea lui și totuși îl iubise pînă cînd aflase de moartea lui. O putea învinovăți că alesese calea pe care o crezuse cea mai bună pentru a reuși să supraviețuiască?

Se simți dintr-odată obosit.

— Trebuie să plec, rosti cu ochii plecați.

Simți privirea ei asupra lui. Ochii ei mari și căprui erau plini de lacrimi. Simți o durere copleșitoare apăsîndu-i pieptul. Sentimentele pe care le credea pierdute pentru totdeauna, reveniră acum, sfîșiindu-i sufletul.

Se întoarse și trînti ușa de perete. Traversă holul și ieși afară aproape fără să știe cum ajunsese acolo. Apucă hăturile armăsarului și sări în șa.

În urma sa rămase un nor de praf și de regrete. O auzi pe Deborah strigîndu-l o dată, apoi a doua oară. Apoi nimic. Ea era în urma lui, iar în față nimic decît praf, vise spulberate și singurătate.

Nu privi înapoi. Nu mai putea.

Capitolul 24

Deborah privea pe fereastra dormitorului, fără să vadă nimic. Minteia îi era torturată de imaginea lui Zack depărtându-se în goana calului.

Nu mai putea să plîngă. Suferința îi înghețase inima.

Înțelesese acum ceea ce doar sperase — Zack o iubea. Îi înțelesese durerea.

O iubea, iar ea se măritase cu altul.

Oare avea să uite vreodată privirea lui îndurerată? Nu, nu putea să-l uite. Era o parte din ea, o parte din trecutul ei, o parte din sufletul ei.

Ar fi vrut să îi fi spus toate acestea cît se aflaseră față în față în salon. Ar fi putut să îi spună,

dacă nu i-ar fi văzut ochii. Apoi înțelese că, dacă i-ar fi spus ce simțea cu adevărat, ar fi fost și mai rău. Cuvintele ei i-ar fi distrus pe amîndoi. Era mai bine pentru el să creadă că nu îi pasă de ce a fost.

Dar, oh, Doamne, cît de greu îi venise să-l vadă plecînd. Fusesse prea slabă și nu se putuse stăpîni să nu-i strige numele. Rămăsese în pragul ușii, privindu-i cum se pierde în zare, amintindu-și de noaptea de la Fort Richardson, cînd el îi strigase din depărtare: *Usuni*. Întotdeauna.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Se întoarse și îl văzu pe Dexter stînd în pragul ușii.

— Te simți bine?

— Da. Bine.

Dar sufletul meu a murit.

Dexter părea stînjedit.

— Te deranjează dacă intru?

Deborah se sili să zîmbească politicos.

— Nu, deloc.

Dexter închise ușa în urma lui și veni spre ea, luînd-o de bărbie și ridicîndu-i fața spre el.

— Nu ai plîns?

— Trebuia?

— Asta mă întrebam și eu.

Îi dădu drumul, continuînd să o privească atent.

— Cîtă vreme vom mai dormi în paturi separate?

— Ți-am spus, pînă...

— Cunosc, o întrerupse nervos, trecîndu-și o mînă prin păr.

— Banning te-a sărutat?

Deborah își îndreptă umerii.

— Dexter, mă insultî!

— Puțin îmi pasă.

Vocea lui devenise aspră.

— Spune-mi. La naiba, te-a sărutat?!

— Nu. Afiă că a stat la o distanță de cîtiva pași de mine. Mă crezi într-atît de lipsită de onoare încît să-mi încalc deja legămîntul?

Dexter se întoarse și făcu nervos cîtiva pași.

— Nu, zise el în cele din urmă. Dar știu că, atunci cînd te-ai măritat cu mine, îl credeai mort. Faptul că e viu schimbă cu ceva situația?

După o ezitare, Deborah răspunse:

— Nu. Am făcut un legămînt în fața lui Dumnezeu. Îmi voi respecta cuvîntul dat.

Privirea lui Dexter se încălzi.

— Ești o femeie adevărată.

Se apropie de ea, de data aceasta cu alte sentimente. Deborah închise ochii simțind foamea din sărutul lui. O sărută lung și îi simți brațele musculoase încordîndu-se.

Se cutremură ușor și Dexter îi dădu drumul.

— La naiba, Deborah! De ce nu mă lași să mă

apropii de tine?

Ea își feri privirea.

— Dacă... mă vrei, nu voi refuza să îmi fac datoria de soție.

Dexter dădu un pas înapoi, ca și cum cuvintele ei i-ar fi lovit drept peste față și izbucni cu furie:

— Datorie! Așa îi spui?! Pariez că nu ai simțit același cînd a fost vorba de corcitura aia blestemată!

Deborah se făcu albă ca varul și își acoperi fața cu mîinile.

— Deborah... îmi pare rău, mormăi Diamond. Nu mi-am dat seama ce spun. Dacă îmi spui că nu a fost nimic, te cred. Dar azi, cînd l-am văzut pe Zack plecînd ca o furtună, fără să se oprească măcar să-și ia banii, mi-am închipuit că s-a întîmplat ceva între voi.

— Nu s-a întîmplat nimic azi.

— Bine, acceptă Diamond.

Se lăsă o tăcere stînjitoare dar Deborah nu spuse nimic care să o atenueze. Nu găsea cuvintele necesare pentru așa ceva. Rămase într-o așteptare mută.

— Presupun că vrei să te las să te odihnești, rupse el tăcerea. Sau poate vrei să vii în salon să stăm împreună cu Judith?

— Eu... sînt foarte obosită. Dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să rămîn singură.

— Sigur, sigur, zise ridicînd din umeri cu nepă-

sare. Ah, dacă te interesează cumva, avocatul meu mi-a spus că vom câștiga procesul împotriva lui Velazquez și că toate pământurile acelea vor fi ale mele. O să-l zdrobesc ca pe un gândac. Ticălosul va trebui să înțeleagă că e pierdut.

—Asta e tot ce îți dorești? Să îl ruinezi pe Velazquez?

Diamond o privi uimit.

—Bine, iubito, tu nu vrei același lucru? Ai uitat ce ți-a făcut? Și, mai ales, ce ți-ar fi putut face dacă nu l-aș fi împiedicat eu?

—Da, *Don Francisco* a greșit. Dar tu l-ai pus într-o situația în care a fost nevoit să se apere. Dacă el nu a vrut să-și vîndă pământul, de ce ai încercat să-l forțezi? Pământurile acelea au aparținut familiei lui de generații.

Ochii lui Diamond deveniră negri de furie.

—Nu te înțeleg, femeie. Nu, sigur nu mai înțeleg. Am crezut că vrei să te răzbuni. La naiba, Velazquez aproape l-a omorât pe *Banning* când a încercat să te salveze; și chiar l-ar fi omorât, dacă mexicanii aceia nu ar fi fost atît de neglijenți.

Deborah păli din nou și Diamond miji ochii, privind-o pătrunzător.

—Fir-ar să fie, Deborah, numai dacă îi auzi numele te schimbi la față!

O înșfăcă de umeri și o scutură cu violență, strigînd la ea:

—Ți-am spus că nu vreau să-l mai simt între

noi, mă auzi? Mai bine îl omor cu mîna mea, decît să-mi trăiesc viața știind că blestematul ăsta de pistolar o să fie noaptea în pat, între noi!

O împinse și Deborah căzu pe pat. Îl văzu pe Diamond uitîndu-se la ea cu o flacără ciudată în privire. Se apropie de ea. Își înăbuși un țipăt cînd el își culcă trupul greu peste ea. Îi ridică fusta și îi descheie nasturii bluzei. Apoi începu să o sărute. Nu îl putea respinge. Era soțul ei. Se măritase cu el de bună voie și, dacă el nu luase în seamă rugămintea ei de a o mai lăsa o vreme, nu îi putea reproșa nimic.

Dar nici nu participa.

Diamond o sărută și îi pipăi sînii, pînă cînd începu să gîfîie. Îi simți excitația cînd își făcu loc între coapsele ei și închise ochii, gîndindu-se la ce avea să urmeze. El se ridică puțin și se auzi mișcarea grăbită a nasturilor ce se descheiau. Își întoarse capul într-o parte și aștepta.

După cîteva momente lungi și tensionate, îl auzi înjurînd, înainte de a se ridica de deasupra ei.

— La naiba, stai de parcă ar urma să fii sacrificată. Nu trebuie să violez o femeie, cînd pot găsi o altă dornică de așa ceva, m-ai înțeles?

Deborah tăcu. Ar fi dorit să îi spună că îi pare rău, dar asta nu schimba nimic. Nici pentru el, nici pentru ea.

Cînd ușa se trînti în spatele lui, își întoarse fața spre perete și privi în gol, cu ochii secați de la-

crimi. Văzu anii ce aveau să curgă de acum înainte fără Zack și înțelese singurătatea și goliciunea sufletească de care vorbise el.

Stătea în pat, încercînd să nu-și miște capul, de teamă ca amețeala să nu revină. Nu auzise cînd se deschise ușa, în schimb o văzu pe Judith apropiindu-se de pat.

— Deborah, ce-i cu tine? întrebă ea neliniștită. Ești bolnavă?

— Nu... nu știu exact ce am.

Judith îi puse mîna pe frunte.

— N-ai febră. Probabil ai mîncat ceva...

— Nu-i din cauza mîncării, murmură Deborah. Mi-am pierdut pofta de mîncare de cîteva luni.

Judith o înveii mai bine și îi aranjă perna sub cap.

— Îmi pare rău că Tia Dolores nu e aici. Ea ar fi știut cum să te ajute.

Deborah reuși să schițeze un zîmbet.

— Nu e nimic grav, crede-mă.

— Să-i spun lui Dexter? Ar putea trimite după cineva...

— Nu! se sperie Deborah. Nu-i spune. E a treia oară cînd am o astfel de stare săptămîna aceasta și sînt sigură că îmi va trece.

Judith o privi cu îngrijorare.

— Nu îmi place ce se petrece cu tine. Cred că ai ceva mai grav. Aș vrea să îți spun. E soțul tău, Deborah, chiar dacă tu te porți cu el de parcă ați fi dușmani, adăugă ea tăios, apoi oftă. Îmi pare rău. Însă, dacă l-ai auzi vorbind despre tine în fiecare seară... Ar trebui să stea alături de tine, nu să joace cărți cu mine. E o companie foarte plăcută și veselă. Nu înțeleg de ce nu încerci să-l cunoști mai bine. Are multe calități și îmi pare rău pentru el că îl respingi.

— Te rog, Judith, răspuse Deborah slab. Nu acum. Mă simt atît de slăbită.

În cele din urmă, Judith întrebă:

— Îmi dai voie să întreb una din femeile din bucătărie? Juana, de exemplu. Pare o femeie foarte cumsecade și drăguță.

— Da, admise Deborah. Dar spune-i să nu vorbească cu nimeni altcineva. Mai ales cu Dexter. Nu vreau să vină să mă sîcîie cu întrebări.

Judith își strînse buzele ca să se abțină de la un alt comentariu și încuviință dînd din cap. În scurt timp se întoarse cu simpaticea bucătăreasă mexicană. Juana ascultă cu atenție simptomele lui Deborah, îi puse cîteva întrebări simple, apoi dădu din cap lămurită:

— Vei avea un copil, *senora*.

Deborah o privi ca trăsniță. Însărcinată? Imposibil. Și de fapt, de ce? Ultima oară cînd făcuse dragoste cu Zack fusese cu trei luni în urmă. Trei luni.

Juana îi zîmbi, fața ei largă luminîndu-se de plăcere.

— Domnul va fi atît de bucuros! Un copil face pe oricine fericit, nu?

Nu, era cît pe ce să răspundă Deborah, dar Judith care își revenise mai repede din șoc, se grăbi să îi mulțumească Juanei pentru ajutor.

— Și nu spune nimănui, o sfătui ea pe Juana. Trebuie să fie o surpriză.

— Bineînțeles, nu voi spune nimănui. Mama hotărăște de acum înainte.

Judith o conduse pe Juana. Apoi, după ce închise ușa, se întoarse privind perplexă spre vatra sa. Deborah se întrebă dacă și fața ei era la fel de albă ca a lui Judith.

— Ce-ai de gînd să faci? Asta o să-l ucidă pe Dexter.

Deborah își îngropă fata în palme.

— Doamne, ce să fac? Oh, de ce nu m-am gîndit? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Dacă-mi amintesc bine, zise Judith rece, ai fost puțin cam ocupată cu alte lucruri în ultimele trei luni. Ba ți-ai făcut griji din cauza lui Don Francisco, ba ai stat să-l pîngi pe Zack. Iar după ce ai scăpat de la conacul Velazquez... ei bine, îmi imaginez că nu ți s-a întîmplat nimic...

Deborah inspiră adînc.

— Evident. Da, sînt sigură acum că Dexter nu va mai vrea să rămîină căsătorit cu mine. Oricum,

asta nu va afecta soarta pămînturilor Velazquez.

Judith lăsă ochii în jos, ferindu-și privirea.

— Asta pică numai bine pentru încîntătorul tău sălbatic. Acum te poate duce în pădure să trăiți fericiți într-o primitivă încîntare următorii patruzeci de ani.

— Ești crudă, zise încet și Judith avu buna-cuviința să roșească.

— Și cînd ai de gînd să-i spui lui Dexter?

Adunîndu-și curajul, Deborah zise:

— Cît de curînd posibil. E cel mai cîstit.

Dexter Diamond răbufni ca un vulcan.

— Nu! N-o să pleci nicăieri! Ești nevasta mea! După ce-l naști, poți să-l trimiți unde poțestești, dar tu vei rămîne!

Deborah rămase cîteva clipe fără glas, apoi o cuprinse o furie rece.

— N-am de gînd să fac așa ceva. Este copilul meu, indiferent cine este tatăl. Și o să-l păstrez!

Din doi pași Dexter fu lîngă ea și o scutură de umeri.

— Să nu văd bastardul unui comanș nenorocit pe pămîntul meu!

Deborah îl privi, ascunzîndu-și teama.

— Ți-am spus; divorțez. Poți să spui ce vrei. Voi

pleca și nu îți voi cere nimic în schimb.

— Ești a mea, Deborah! Și vei rămîne aici, rosti el printre dinți.

— Nu, nu voi rămîne. Nu voi aduce pe lume un copil într-o casă în care va fi urît.

Fără vreun alt cuvînt, mîna grea a lui Diamond se ridică și o lovi peste față. Deborah se prăbuși sub greutatea loviturii și îl mai auzi încă o dată pe Diamond scrîșnind printre dinți:

— Aici vei rămîne!

Deși nopțile erau reci, zilele erau încă însoțite și călduroase. Zack simți razele încălzindu-i umerii goi, în timp ce încărcă șareta pentru Sally.

Ea ieși din casă, cu un coș sub braț, ezitînd o clipă.

— Zack, nu vii cu mine?

— Nu.

Nu răspunse nimic, doar își îndreptă spre el privirea calmă, de culoarea mării. O ușoară roșeață i se așternu pe obraji și Zack ridică circumspect o sprînceană.

— Am spus ceva ce nu trebuia, Sal?

— Nu. Numai că... nu, e o prostie. Știi, mi-ai adus aminte de Marty. Și el își scotea cămașa cînd făcea treabă pe lîngă casă, în zilele calde.

Mi-am adus aminte de multe lucruri, asta-i tot.

Nu era nevoie s-o întrebe, știa mai bine din privire ei ceea ce simțea. De fapt, acesta era unul din motivele pentru care se hotărîse să plece. Nu voia să-i rănească sentimentele. Toate acestea însemnau mai mult pentru ea, decît pentru el.

Puse în șaretă și ultimul coș cu mere pe care Sally le ducea la oraș să le vîndă, apoi își luă cămașa.

— Nu voi mai fi aici cînd te vei întoarce, zise el și îi văzu mîinile tremurînd ușor.

— Te vei mai întoarce?

— Nu.

— Înțeleg.

Își înăbuși un oftat adînc și îi spuse, privindu-l în ochi:

— Îți doresc tot ce poate fi mai bine, Zack. O meriți.

— Sînt oameni care n-ar fi de acord cu tine, zie el zîmbind amar.

Ea se apropie și îi puse un deget pe buze.

— Nu spune asta. Întotdeauna oamenii urăsc ceea ce îi face să se teamă. Tu ești un om bun și corect. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău.

— În schimb eu știu ce aș fi făcut fără ajutorul tău. Aș fi rămas hrană pentru păsările de pradă.

Zack se sprijini cu spatele de șaretă.

— Ai nevoie de un soț, Sal. Un om care să fie alături de tine și pe care să-l știi tot timpul al tău.

— Te gîndești la cineva anume? întrebă ea în-

cet. Mi-am dat și eu seama că nu mi-e atît de bine de una singură, cum crezusem.

— Poate tocmai acum e timpul să-ți găsești pe cineva. Comanșii spun că există un anotimp pentru orice, chiar și pentru dragoste. Nimic nu poate să crească, dacă nu i-a venit timpul — nici porumbul, nici mărul, nici dragostea.

— Înțelept sfat.

— La timp, zise el frecîndu-și barba cu dosul palmei. Ca toate celelalte, trebuie să știi cînd să asculți și cînd să auzi.

— Iar tu cînd ai de gînd să asculți?

— Ce vrei să spui?

— Deborah. O iubești. S-a măritat cu bărbatul acela doar pentru că te crezuse mort. Du-te la ea. Spune-i că o iubești, Zack. Nu pot suporta să-ți văd privirea tristă și pierdută.

Zack își îndreptă umerii și o privi atît de aspru, încît Sally dădu un pas înapoi, aproape instinctiv.

— N-o cunoști pe Deborah. Ea a făcut un legămint și nu-l va încălca niciodată.

— Cred că te înșeli, răspunse Sally, făcîndu-și curaj. Ascultă, nu ți-am spus niciodată nimic, pentru că nu mi se cuvine mie să-ți dau sfaturi, dar tu ai pornit discuția aceasta. Și apoi... îmi pasă de soarta ta. Mi-ar place să te știu fericit.

— Fericirea e pentru nebuni și copii, nu pentru oameni în toată firea.

— Nu fi catîr, Zack Banning. Fericirea e pentru

oricine are îndrăzneala să pună mîna pe ea. Nu-mi spune mie, pentru că știu destul de bine. Dacă n-ai fi venit în viața mea și nu mi-ai fi arătat ce îmi lipsește, probabil aș fi rămas aici singură pînă în ultima mea clipă. Acum știu că nu asta e ceea ce vreau. Vreau mai mult. Vreau un bărbat alături, care să mă iubească și pe care să-l pot iubi.

— Așa este, dar nu mi se potrivește mie.

— Prostii! Ți s-ar potrivi dacă ai accepta să încerci. Să ai grijă de tine este cel mai important lucru în viață, Zack.

Zack își înceteheie nasturii la cămașă, încercînd să pară nepăsător.

— Îți apreciez sfatul, Sal. Îl voi ține minte.

— Nu, nu-l vei ține minte. Ești încăpățînat ca un catîr și crezi deja că Deborah e pierdută pentru totdeauna. Va fi, dacă nu faci nimic.

Zack ridică fruntea și o săgetă cu o privire rece.

— Cred că discuția a mers prea departe.

Ochii lui Sally se încetoșară de lacrimi și Zack simți o strîngere de inimă.

— Da, și eu cred. Ești destul de curajos să lupți pentru bărbații care te plătesc, dar nu și pentru femeia ta. Te-am apreciat greșit.

Zack trase are în piept și își încheștă fălcile. Privi peste ea, spre dealurile unde zăcuse săptămîni întregi, între viață și moarte. Singurul lucru care îl ținuse în viață fusese gîndul că trebuia să se întoarcă la Deborah.

Poate Sally avea dreptate.

Își întoarse privirea spre ea și văzu lacrimile ce îi brăzdau obraji. Era prima dată când Sally îi vorbise despre Deborah. Pînă acum doar îl ascultase ori de cîte ori îi vorbise el despre ea. Se întrebă dacă îi făcuse rău să audă. Doamne, era ticălos cîteodată. Știa doar ce simțea Sally și totuși rămăsese acolo pentru că așa îi venise lui mai ușor, pentru că se simțise singur și nefericit.

Zack întinse brațul și o trase pe Sally lîngă el îmbrățișînd-o strîns, încercînd să o liniștească.

— Nu cred că mai pot face nimic acum, Sal, recunosc el. Doar dacă o răpesc; și nu cred că ea și-ar dori așa ceva.

Ea se trase înapoi, stînjenită, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca rochiei.

— Nu poți ști pînă nu încerci. Și apoi, dacă o iubești, pot pune rămășag cu tine că Deborah te va ierta pentru asta. A mai făcut-o și altădată, nu?

Zack zîmbi. Se pare că în zilele și nopțile lui de delir îi povestise totul lui Sally. O luă de bărbie și o privi în ochi.

— Sînt un bărbat norocos că am o prietenă ca tine, Sally Martin.

— Da, ești, răspunse ea veselă. Și acum, du-te după ea și invită-mă la nuntă. Sau la botezul primului copil.

Zack își strînse mai bine cureaua în jurul taliei, apoi îmbracă vesta de piele. Își așeză pălăria,

umbrindu-și ochii și își dezlegă armăsarul.

— Rămii cu bine, Sal.

— Te duci la ea?

— Poate, într-o zi. Acum a venit timpul să închei o socoteală mai veche.

Ignorînd privirea încruntată a lui Sally, se aruncă în șa și dădu pîteni calului pornind în galop spre conacul lui *Don Francisco*. Cînd aruncă o privire în urmă, văzu că șareta lui Sally luase drumul spre *Sirocco* în loc să se îndrepte spre *San Ysabel*.

— La naiba!

Oare ce avea de gînd femeia asta? *Sirocco* era întesat de oamenii lui *Velazquez* și ai lui *Diamond*. Tot orașul era ca un butoi de pulbere ce urma să explodeze. Se gîndi să se întoarcă după ea și s-o convingă să-și schimbe drumul. Dar înțelese că nu avea de ce să-i dea sfaturi. Sally nu era proastă. Și dacă se îndrepta acum spre *Sirocco*, probabil avea motivele ei să procedeze așa.

Se întoarse și-și urmă mai departe drumul către ferma *Velazquez*. Nu avea încă un plan. Știa doar că trebuia să facă ceva. *Francisco Velazquez* nu putea să scape atît de ușor. Și nici cei doi mexicani care îl împușcaseră și îl lăsaseră să moară în deșert.

Capitolul 25

Seriful Roy Carpenter bătu cu degetul în birou și se încruntă.

— Au fost găsiți doi morți acum cîteva zile, Banning. Știi ceva despre asta?

Figura lui Zack nu exprima nimic.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Cei doi lucraseră pentru Velazquez și se lăudaseră că l-ar fi ucis pe Zack Banning. M-am gîndit că poate știi ceva despre toată povestea asta.

Zack ridică din umeri.

— De cînd Diamond a pus ochii pe pămînturile lui Velazquez au murit mulți oameni.

— Da, dar nici unul nu a fost omorît ca ăștia. Cei doi au avut parte de o moarte în felul coman-

șilor. N-au murit ușor. Iar tu fiind metis... Iartă-mă dacă am greșit.

Zack îl ignoră sarcasmul. Se ridică în picioare.

— Iertarea o obții numai de la preot. Iar eu nu sînt așa ceva.

— Înțeleg.

Carpenter îl fixă o vreme cu ochi iscoditori, ceea ce îl făcu să devină încordat.

— Știi, Banning, nu ești chiar ceea ce mă așteptam să fii.

— Mă simt flatat.

— Nu e cazul. Când ai venit în orașul ăsta pentru prima dată, m-am gîndit că ești ca toți ceilalți, încercînd să-ți faci un renume și să câștigi apoi niște bani. După ce l-ai împușcat pe Braden, am fost sigur de asta. Acum, nu mai știu ce să cred.

Se aplecă, sprijinindu-și cotul de masă.

— De ce-ai mai rămas aici? Nu e numai din cauza lui *Don Francisco*...

Zack îl privi lung, fără să-i răspundă. Privirea lui rece îl făcu pe Carpenter să clatine din cap și să ofteze cu resemnare.

— Du-te, Banning. Dar dacă aflu că ești cîtuși de puțin amestecat în conflictul ăsta, te arestez cît ai clipi din ochi.

Zack nu mai spuse nimic. Când ieși în prag își duse mîna la pălărie și se înclină ușor în fața fermierului care îl aduse acolo. Omul mormăi ceva, vizibil nemulțumit că "prada" lui scăpase atît de ușor. Zack zîmbi satisfăcut. Se simțea mai bine. Alfredo și prietenul lui plătiseră pentru ceea ce îi

făcuseră. Mai rămăsese *Don Francisco*. Lăsase în urma lui semne pe care și un orb le putea recunoaște. *Don Francisco* aflase probabil de ele, și acum se aștepta să-i vină rîndul. Aproape că îi simțea frica.

Un zîmbet sarcastic îi apăru în colțul gurii și simți o plăcere sălbatică. La urma urmei îi mai rămăsese ceva de făcut pe lumea asta.

— Doamnă *Diamond*, asta e pentru dumneavoastră. Mi l-a lăsat o doamnă și mi-a spus să vi-l dau cu prima ocazie cînd vă întîlnesc.

Surprinsă, *Deborah* luă plicul mic, pe care domnul *Potter* i-l întinse.

— Pentru mine? Cine era doamna?

— Nu știu. Nu știu. Am văzut-o numa' o dată. A intrat la mine cu *Zack Banning*.

Mîna lui *Deborah* tremură și privi peste umăr spre *Dexter* care stătea de vorbă cu *Frank Albright*, unul din ucigașii angajați de el. Nu auzise nimic. Orice aluzie la *Zack Banning* îl înfură și nu avea de gînd să îl provoace din nou. Și așa relația lor era destul de încordată.

— Mulțumesc, domnule *Potter*.

Ridică privirea și îl văzu pe *Potter* uitîndu-se la ea cu gravitate.

— Dacă aș fi în locul dumitale, doamnă *Diamond*, aș sta la distanță de *Zack Banning*. Omul

ăsta e un ucigaș.

— Se pare că sînt mult dintr-ăștia prin preajmă, îi cu răceală.

— Da, dar nu ca el. I-a luat pe cei doi oameni ai lui Velazquez și i-a omorît în deșert. Am auzit că a avut grijă ca cei doi să aibă timp să regrete îndelung ceea ce îi făcuseră, înainte să moară. Banning e pe jumătate comanș din cîte știi.

— Da, am auzit. Mulțumesc pentru plic.

Deborah își ascunse plicul în săculețul pe care îl purta atîrnat de încheietura mîinii, apoi se întoarse, încercînd să-și înăbușe neliniștea. Își imagina cum muriseră cei doi, și cu toate acestea nu-l condamna pe Zack. Într-un fel, era chiar bucurasă.

Zack se zbătuse întotdeauna între două lumi; între educația primită de la mama lui în primii ani de viață și legile comanșilor, învățate de la tatăl său. Avea vreodată să-și găsească pacea într-una din aceste lumi?

Spera din suflet să reușească. Îl iubea. Și iubea copilul pe care îl simțea crescînd în ea. Era tot ce avea de la Zack. Tot ce ar fi putut să aibă vreodată de la el. Cînd copilul avea să crească destul de mare ca să înțeleagă, îi va povesti despre tatăl lui. Spera însă să nu aibă și acest copil soarta lui Zack.

— Unde te duci?

Deborah își întoarse privirea către Dexter. O adusesese în Sirocco doar ca să semneze cîteva documente la judecătorie și nu o scăpase din ochi

nici o clipă. O trata acum cu răceală, dar îi simțea ades privirea oprindu-se asupra ei.

— M-am gândit că aş putea să te aştept pe banca din fața magazinului. Aş vrea să mă așez, răspunse rece.

— Du-te cu ea, Albright. Vezi să nu i se întâmple nimic scumpei mele soțioare.

Sarcasmul lui o lovi din plin, dar nu comentă nimic. Și-ar fi dorit ca Judith să fi venit cu ei. Era ca un scut. Între Judith și Dexter era o prietenie care o făcea pe Deborah să se simtă ca un intrus. Dar ea era cea care făcuse ca lucrurile să meargă astfel.

Ieși și se așează pe banca de lemn. Simțea scrisoarea ca o greutate apăsătoare și ar fi vrut să fie singură ca s-o poată citi. Oare era de la Zack? Potter îi spusese că femeia aceea era cu el. Gîndurile care îi veniră în minte o făcură să se simtă prost. Nu avea nici un drept să fie geloasă atîta vreme cît ea însăși era măritată cu un alt bărbat. Închise ochii și se sprijini de spătarul băncii.

Auzi zăngănitul pîtenilor lui Albright care se sprijini de perete, în spatele ei. Apoi, vocea lui Albright o făcu să deschidă ochii.

— La naiba, zise el rîzînd.

Îl văzu apoi îndreptîndu-se spre ușa, deschizînd-o puțin și strigînd din prag:

— Hei, șefule, ai putea ieși o clipă?

Dexter ieși și Deborah își întoarse capul, ferindu-se de privirea lui rece.

Și atunci îl văzu pe Zack.

Își simți inima urcîndu-i-se în gît și îl auzi pe Dexter înjurînd printre dinți. Zack trecea prin fața lor cu mersul acela ușor, pe care îl știa atît de bine. Grația aceea sălbatică și înfățișarea lui atrăgea toate privirile femeilor și Deborah își simți inima bătînd puternic.

Însă nu numai femeile erau cele ce își manifestau interesul, ci și cîțiva bărbați se opriră, uitîndu-se în urma lui. Nu arăta ca toți pistolarii, și ceea ce ieșea cel mai tare în evidență erau mocasinii înalți pînă la genunchi care îl ajutau să meargă fără să scoată nici un sunet. Deborah închise ochii și se rugă ca Zack să nu se apropie de ei.

Ruga ei însă nu fu ascultată.

— Banning!

Strigătul lui Diamond fu cel care schimbă direcția lui Zack. Îl văzu oprindu-se la cîțiva pași de ea, fixîndu-și privirea asupra ei. Nu fusese pregătită să îl revadă astfel. O durere surdă îi răscolea tot corpul. Abia mai auzea dialogul dintre Diamond și Zack.

— Am auzit că au fost găsiți morți doi din oamenii lui Velazquez, zise Dexter.

— Și eu am auzit la fel.

— Oare ce s-o fi întîmplat?

— Șeriful și oamenii lui încearcă să afle, răspunse Zack nepăsător. Mi se pare că nu oamenii lui Velazquez te interesează. Ce vrei de fapt?

Dexter dădu un pas înapoi și spuse încet, neputînd să-și ascundă ura:

— Te vreau pe tine mort, Banning.

Zack ridică din umeri.

— Nu ești singurul.

Deborah scăpă un țipăt și se ridică în picioare cu vocea sugrumată.

— Dexter, te rog, aș vrea să merg acasă.

Simți mîna lui pe umăr, apoi apoi coborînd pe talie și trăgînd-o înspre el. Vocea lui Diamond se auzi joasă, cu tonalitate intimă.

— Sigur, iubito. Vreau numai să discut puțin cu vechiul tău prieten.

Mîna lui se ridică apoi pe sînul ei, mîngîind-o și Deborah rămase nemișcată ca o stană de piatră. Îl văzu pe Zack încordîndu-se ca un arc și îl auzi pe Albright rîzînd pe înfundate.

Zack răspunse mînios.

— Nu cred că avem prea multe să ne spunem, Diamond. Nu mai lucrez pentru tine.

Îi aruncă apoi o privire care o săgetă din cap pînă în picioare. Era un mesaj în ochii aceia de un albastru întunecat și Deborah scăpă o ușoară exclamație ce îl făcu pe Dexter să o strîngă și mai aproape de el, continuînd să îi mîngîie sînul.

Reuși să-și adune curajul și împinse mîna lui Dexter, apoi se întoarse spre el și îi spuse rece.

— Dacă nu te superi, prefer să te aștept în trăsură.

— Desigur, iubito, răspunse el calm dar cu ochii aprinși de furie. Albright te va însoți, ca să fiu sigur că nu te supără nimeni.

— Mulțumesc.

Apoi se întoarse spre Zack și înclină politicos capul.

— Bună ziua, domnule Banning.

În timp ce se îndepărta însoțită de Albright, simți privirea lui Zack urmărind-o. Genunchii începură să-i tremure și, probabil și Albright observă pentru că o prinse de braț.

— Te simți bine, doamnă?

Deborah sesiză tonul lui sarcastic și își îndreptă umerii, trăgânduși brațul din mîna lui.

— Mă simt bine, mulțumesc.

Albright aruncă o privire răutăcioasă în urma sa.

— Am auzit că Banning nu mai e la fel de rapid ca odinioară.

Deborah nu îi răspunse, iar cînd Albright încercă să o ajute să urce în trăsură, ea îi dădu mîna la o parte. Albright dădu un pas înapoi și se uită la ea răutăcios.

— O femeie care s-a înhăitac cu o corcitură n-ar trebui să fie atît de îngîmfată, doamnă Diamond.

— Chiar așa? Ciudat sfat din partea unuia ca tine, domnule Albright, răspunse ea rece în timp ce se așeză în trăsură.

Albright se apropie de ea, fixînd-o cu ochii lui răutăcioși.

— Diamond este șeful meu, da' văd că s-a legat de o femeie căreia îi place mai mult să se tăvălească prin blănuri. Tot ce ai sînt pămînturile acelea ale lui Velazquez, datorită cărora te simți în siguranță și bănuiesc că ești conștientă de asta.

— Sînt sigură că soțul meu va aprecia cum se cuvine faptul că oamenii angajați de el bîrfesc atît de nestingheriți pe seama afacerilor lui, răspunse

ea cu același ton calm și rece, care părea să-l înfurie cel mai mult pe Albright. Poate îi voi spune soțului meu și atunci îți va mulțumi personal.

Îl văzu pe Albright îngălbenindu-se. Știa și el, la fel de bine ca și ea, că orgoliul lui Dexter Diamond nu ar fi îngăduit ca vreunul din oameni să rîdă de el în spatele lui. Pedepsea aspru astfel de abateri.

Albright dădu înapoi rostind ca o amenințare:

— Poate îți voi face cadou scalpul lui Banning, cînd Dexter îmi va cere să îlucid. Știu și eu cîteva trucuri de-ale comanșilor și, trebuie să-ți spun, că o să-mi facă plăcere să le folosesc.

— Cred că Zack Banning nu este o pradă atît de ușoară cum îți place să crezi. Dacă ar fi fost, pînă acum era de mult mort.

— Da' nici mult n-o s-o mai ducă, îți promit eu asta.

Deborah ridică bărbia cu mîndrie și își întoarse privirea. Îl văzu pe Dexter apropiindu-se și înțelese din expresia feței lui că drumul înapoi, spre *Dublu D* nu va fi deloc plăcut.

În noaptea aceea nu era nici o rază de lună care să-l trădeze. Zack aștepta neclintit ca o piatră, întins pe burtă în iarba înaltă. Nu departe, zăcea una din gărzi cu gîtul tăiat de la o ureche pînă la cealaltă. De data aceasta avea de gînd să nu mai rateze nici o ocazie. *Don Francisco* nici nu

bănuia ce urma să se întâmple.

Se ridică în genunchi și întinse mîna, luînd largul *sombrero* al mexicanului mort. Îl îndesă pe ochi, își înfășură umerii în faldurile unui *serape* "împrumutat" tot de la mort și, cu pușca pe umăr și cuțitul în mînă, porni calm spre cealaltă poartă principală a conacului Velazquez. Celelalte gărzi nu observară nimic suspect la el, și nu îl opriră.

— *¡ Quien es?* se răsti cineva în spatele lui și Zack se întoarse numai pe jumătate.

— Pedro.

Era un nume obișnuit și probabil Velazquez avea o mulțime de Pedro.

— *¡ Que pasa?*

— *Nada de particular. ¡ Yo say hambriento!*

Celălalt îi răspunse cu un rîs ironic.

— *¡ Alla haba frijoles.*

— *¡ Bueno.*

Omul se întoarse iar Zack își continuă drumul spre bucătărie. Cu părul negru și pielea arămie puea fi luat drept mexican de cineva care nu se apropia prea mult de el. Iar el nu avea de gînd să lase pe nimeni să se apropie.

După colț văzu trei gărzi stînd în pragul unei uși. În spatele lor se întindea un hol ce dădea spre salonul principal. Își imaginează că era locul în care trebuia să se afle *Don Francisco* într-o noapte rece ca aceasta, așa că se îndreptă alene spre ei.

— *¡Hola, compadres! Salir al encuentro de el jefe.*

— *¡ Hasta donde?* întrebă unul din ei.

— *Por alli.*

Zack arată înapoi și oamenii mormăiră ceva, dar porniră în direcția aceea. Fusese mai ușor decât își imaginase. Intră nestingherit. Don Francisco se afla înăuntru. Era cu spatele spre Zack, ținea un pahar în mână și privea concentrat spre harta desfășurată pe biroul său.

Zack se strecură în salon și închise ușa în urma lui atât de ușor încât Don Francisco nu auzi. Nu se întoarse pînă cînd Zack nu ajunsese în spatele lui. Atunci îl smîși și se întoarse furios.

— *I Quin es?*

— *Un amigo.*

Îl văzu pe Velazquez îngălbenindu-se și așezînd încet paharul pe masă.

— *I Que?*

— Am spus: un prieten. Ce se întîmplă Velazquez, nu ai prieteni? întrebă Zack batjocoritor. Nu e deloc înțelept. Iar acum, dacă încerci să strigi după ajutor, îți tai gîtul înainte ca cineva să ajungă pînă aici.

— Dacă o faci, nu mai ieși viu, zise Velazquez cu un ușor tremur al vocii.

— Oricum sînt mort. Nu-ți amintești? Iar dacă ai impresia că îmi pasă de amenințările tale, te înșeli. Te înșeli amarnic! Așa că vino încoace, cu minte și fără mișcări bruște. Noi doi avem ceva de discutat.

— Ce vrei de la mine, Banning? Vrei să mă omori. Știu asta. Dar n-am de gînd să mă las ucis așa cum ai procedat cu Alfredo și Javier.

— Asta nu alegi tu. Alegerea ta este dacă mori acum, aici, sau dacă îți asumi riscul de a mă urma și atunci vei trăi puțin mai mult. Se poate întâmpla orice înainte de a muri. *! No es verdad?*

— *Si, gemu Don Francisco. Ai dreptate.*

Își umezi buzele uscate și privi spre lama ascuțită din mîna lui Zack.

— A fost o greșeală. N-am vrut niciodată ca tu să fii ucis.

— Dacă n-ai observat încă, spaniola mea este excelentă, *Don Francisco*. Iar acum, te rog, ia-o înaintea mea așa încît să nu pară nimic suspect. Dacă ești întrebat ceva și nu răspunzi așa cum îmi place, te spintec ca pe un porc și o să te chinui trei zile înainte să mori. Gîndește-te la asta. Iar acum, să mergem.

Don Francisco ieși tremurînd. Hainele lui subțiri nu îi ofereau prea multă protecție împotriva vîntului rece al nopții. Zack îl urma îndeaproape, "îndemnîndu-l" cu cuțitul.

— *Por favor, nu mă tăia! tresări Velazquez.*

— Nu te scînci. Și nu mai vorbi. Mergi înainte. Îți spun eu cînd să te oprești.

Nu îi opri nimeni și în cîteva minute ajunseră la zidul din spatele curții. O poartă de lemn se deschise, lovită cu piciorul de Zack.

— După dumneavoastră, *senor*, zise el ironic:

Se îndepărtară pînă cînd luminile conacului rămaseră în urma lor. Nici una dintre gărzi nu păru să îi vadă, și *Don Francisco* se simți copleșit nu doar de teamă dar și de furie.

— Gărzile mele nu sînt așa de vigilente cum le-am spus.

Zack rîse.

— Unii dintre ei au fost. Aceia sînt morți.

Don Francisco se cutremură, dar nu mai întrebă nimic. Zack îl urcă pe un cal, apoi se urcă și el pe armăsarul lui.

— Unde mă duci?

Zack nu se osteni să-i răspundă. Dădu pînteni calului și porni într-un galop sălbatic, trăgînd după el și calul lui Velazquez. Se simțea pe deplin satisfăcut. Reușise singur ceea ce o armată întreagă se străduia fără nici un rezultat. Intrase în sanctuarul lui Don Francisco și îl scosese de-a-colo, fără să tragă nici un foc de armă. Îi fusese atît de ușor, încît aproape îi venea să rîdă. Se întrebă ce ar fi zis Diamond despre isprava lui.

Trase de hățuri și se opri. Descălecă și își scoase *sombrero*-ul de pe cap și *serape*-ul de pe umeri. Se îndreptă spre Don Francisco să îl ajute să coboare.

Velazquez privi nervos în jur.

— Unde ne aflăm?

— Ce importanță are? ridică Zack din umeri, apoi își scoase cuțitul din teaca de la brîu și îl aruncă la picioarele lui Velazquez.

— Ce faci? strigă Don Francisco speriat.

— Îți acord o șansă. Este mai mult decît mi-ai oferit tu.

Era întuneric. Cîte o rază răzleață de lună ieșea din cînd în cînd dintre nori. În depărtare urle-

tul unui coiot singuratic sparse tăcerea.

— Nu pot lupta cu tine.

— Lasă-mă să-ți explic cum stau lucrurile. Poți ridica cuțitul și atunci mai ai o șansă. Sau aștepti să-l ridic eu și atunci te voi tăia în bucăți atât de mici, încât nici coioții nu se vor bucura să te găsească prin iarbă.

Vocea lui Zack îi dădu fiori lui Velazquez. Privi în jur disperat, ca și cum ar fi căutat un ajutor. Zack zîmbi, înțelegînd groaza ce îl cuprinsese. De mult așteptase clipa asta.

Așteptă cu brațele relaxate, privindu-l intens și, cînd în cele din urmă Don Francisco se aplecă după cuțit, piciorul lui Zack țîșni înainte drept în fața mexicanului, care se rostogoli pe spate. Cuțitul rămase în același loc, scînteind ca o invitație tentantă. Zack nici nu îl privi. Își aștepta prada să se ridice și să încerce din nou.

Don Francisco se ridică amețit, cu o mîină ridicată la față. Își șterse cu mîneca sîngele care începuse să-i curgă din nas și privi spre el cu ură.

— Vino. Încearcă din nou. Ești un bărbat curajos, nu-i așa? Poți lovi un bărbat legat și poți teroriza o femeie. Hai, Don Francisco, arată-mi ce fel de bărbat ești. Arată-mi că poți merge curajos.

— Ești o corcitură biestemată, scrișni Velazquez. *Mestizo bastardo!*

— Da, răspunse Zack rece. Încearcă să mă o-mori, dacă mă urăști atât de mult. Știu că nu sînt legat, dar măcar ai putea încerca, nu?

Velazquez întinse din nou mîna și din nou pi-

ciorul lui Zack îl izbi, lovind de data aceasta în gît, și trimițîndu-l la pămînt horcîind după aer. Se ridică iar și din nou Zack îl doborî. După cîteva încercări de acest fel, *Don Francisco* rămase la pămînt, aproape leșinat și cu fața plină de sînge.

Zack simți că se făcuse dreptate. Se aplecă spre el și îi ridică capul înșfăcîndu-l de păr. Privi spre el, în timp ce *Don Francisco* abia mai respira.

— Arăți jalnic, *Don Francisco*. Te năpustești asupra celor slabi și neajutorați, dar nu ești în stare să te aperi.

Îi trecu ușor vîrfurile cuțitului de-a lungul obrazului și îl văzu tremurînd, lacrimile începînd să-i curgă pe obrajii însîngerăți. Zack se simți cuprins de dezgust.

— Ar trebui să te ucid, dar nu merită bătaia de cap pe care aș avea-o de pe urma ta. Dacă ții la viața ta nu vei mai face niciodată prostia să te apropii de mine. Și nici nu îți vei mai provoca lui *Deborah* alte necazuri. Dacă aud așa ceva, și voi auzi, te voi căuta din nou. Iar data viitoare nu vei mai avea scăpare, înțelegi?

— *Si, si*. Nu mă ucide. Voi face tot ce vrei, jur.

— Sînt sigur de asta.

Zack se ridică și se îndreptă spre armăsarul lui. Cînd se întoarse, îi întinse lui *Don Francisco* o bucată de hîrtie.

— După ce semnezi aici, te voi urca pe cal.

Fără să mai citească sau să întrebe ce conținea hîrtia, mexicanul semnă cu tocul întins de Zack.

— Acum mă duci înapoi la conac?

Zack împături mai întâi meticolos hîrtia și îi dădu drumul în buzunarul vestei, apoi răspunse.

— Nu. Am o surpriză plăcută pentru tine. Sînt singur că o să-ți placă.

Mexicanul îngăimă cîteva proteste, dar Zack nu îl luă în seamă și îl urcă pe șaua calului, legîndu-i mîinile.

Era aproape dimineață cînd Zack îl părăsi pe Velazquez. Cînd ajunse în vîrfurile dealului se opri și privi în urmă. *Don Francisco Hernando Velazquez y Aguilar* rămăsese legat de un stîlp, asemeni unui sacrificat. Era prima imagine pe care avea să o vadă Dexter Diamond în dimineața aceea, ieșind din casă.

Se întrebă ce va gîndi Diamond cînd se va trezi cu o asemenea pradă chiar în propria-i curte. Era interesant de știut.

Era o tentație căreia Diamond nu avea cum să îi reziste, gîndi și dădu pîteni armăsarului, rîzînd în timp ce se îndepărta în galop.

capitolul 26

Dexter, nu se poate! Cum să faci asta? De ce Dexter? Ce să cred?

— De ce nu? zîmbi Dexter cu răutate, ridicînd o sprînceană. E un cadou.

— E o crimă! strigă Deborah.

— Este al naibii de frumos ca să fie adevărat, asta e, răspunse el întorcîndu-și privirea spre Velazquez.

Don Francisco stătea ghemuit într-un fotoliu din salon privind îngrijorat spre pistolul lui Frank Albright.

— Are dreptate, îndrăzni el să spună. Dacă mă ucizi vei fi arestat pentru crimă și, probabil, spînzurat.

— La naiba, Velazquez, te afli pe proprietatea mea! Cine crezi că mă va aresta pentru că am îm-

pușcat un om care a intrat nepoftit pe pământul meu? Șeriful Carpenter? Nu, eu nu cred.

— Nu ești curios să afli cum am ajuns aici? întrebă Velazquez, privind spre Diamond cu singurii ochi pe care îl mai putea ține deschis.

Fața lui era acum aproape de nerecunoscut, plină de creștături și umflături sîngerii. Deborah se cutremură și își întoarse privirea. Știa că nu avea de ce să-i fie milă de el, însă se gîndi că nu era o-menește ceea ce i se întîmplase lui Velazquez. Trebuia cel puțin să fie dat de mîna autorităților.

— Da, ia zî-mi cine te-a adus aici. Trebuie să fie un bun prieten de-al meu, dacă a riscat atît de mult să facă asta pentru mine.

Velazquez rîse sarcastic.

— Poate. Și poate este un și mai bun prieten al soției tale.

— Ce tot spui acolo? se răsti Diamond și Deborah se simți străbătută brusc de un fior rece sub privirea lui *Don Francisco*.

— Vreau să spun, *senor*, că Zack Banning este acel "bun prieten" care s-a gîndit să mă ofere ție drept cadou. Așa că, dacă mă ucizi așa cum intenționezi, cazi și tu în cursă. E într-adevăr diabolic acest *senor Banning*, cu crezi?

Diamond înjură cumplit și lovi cu pumnul în perete.

— Voi pune mîna pe corcitura aia blestemată, de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l fac.

Deborah se cutremură și se ridică în picioare.

— Eu mă duc în camera mea.

Se întoarse să piece, dar Diamond îi tăie calea.

— Știi ceva despre asta?

— Nu, cum aș fi putut ști? Nu fac un pas fără să fiu supravegheată de oamenii tăi.

Crezu că Diamond nu o va lăsa să piece, dar îl văzu făcînd un semn unuia din oameni să o însoțească.

Diamond părăsi salonul urmată de cineva, la cîțiva pași distanță. Cel puțin nu era Albright. Era un tînăr pe care nu îl mai văzuse pînă atunci, dar purta și el pistoale la șold, ca toți pistolarii angajați de soțul ei.

În fața ușii dormitorului se opri și arătă spre un scaun aflat în hol.

— Poți sta aici. Am de gînd să dorm puțin.

— Da, doamnă. Sper să vă odihniți.

Deborah se opri o clipă în ușă și se întoarse spre tînăr. Vocea lui era blîndă și politicoasă.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Lonny King, răspunse el, luîndu-și pălăria de pe cap.

Deborah îi zîmbi.

— Îți mulțumesc că ai fost atît de politicos, domnule King. Într-adevăr, sper să mă pot odihni.

Închise ușa în urma ei și se îndreptă spre pat. În dimineata aceea se îmbrăcase repede, auzînd zarva de afară. Judith se repezi înapoi în camera ei cînd îl văzuse pe *Don Francisco*, și bănuia că și acum era tot acolo, ascunzîndu-se. Biata Judith. Era vizibil că se îndrăgostise de Dexter, iar el părea să nu observe. Deborah oftă. Pe vremea cînd

trăia încă la Natchez nu își închipuia că viața poate fi atât de complicată. Ce naivă fusese!

Se aplecă și scoase de sub saltea scrisoarea pe care o primise de la domnul Potter. O citise de atâtea ori încît aproape o memorase. Și totuși, încă mai savura cuvintele acelea pe care o mîna necunoscută i le scrisese. Era un scris de mîna îngrijit și feminin. Se întreba dacă femeia care îi scrisese îl iubea pe Zack. Probabil că da, pentru că altfel nu ar fi scris niciodată o astfel de scrisoare:

Doamnă Diamond,

Nu mă cunoști, însă sînt o prietenă de-a lui Zack Banning. El nu știe că ți-am scris și aș prefera nici să nu afle. Am vrut doar să știu că el nu te-a uitat. Dacă într-adevăr ții la el, ar fi bine să-ți amintești acest lucru. Am avut grijă de el cînd a fost rănit și l-am auzit repetîndu-ți numele de nemărate ori. Zack te iubește. Și n-aș vrea să îi văd iar hoinărind fără să știe ce simți pentru el. Te rog, dacă ții la el, spune-i.

Era semnată Sally Martin.

Deborah privi un timp rîndurile, încercînd să-și imagineze cu arată femeia care ținea atât de mult la Zack încît să încerce să intervină pentru a-l ajuta. Apoi împături scrisoarea și o ascunse sub saltea. Își imagină ce s-ar întîmpla dacă Dexter ar găsi o astfel de scrisoare.

Se așeză pe marginea patului și privi spre fereastră la deaturile ce se întindeau în depărtare. Se gîndea adesea la comanși. Oare reușiseră să

rămîna liberi sau guvernul îi adunase în vreo rezervație? Era și ea obosită de atîta moarte și război.

Își mîngîie ușor abdomenul și se gîndi dacă era bine să îi spună lui Zack de copilul lui. Era dreptul lui să știe, dar ar fi cauzat și mai mari necazuri. Dexter nu ar fi eliberat-o, iar Zack ar fi venit să o ia. S-ar fi ajuns din nou la împușcături și la alți morți. Nu, nu putea risca viața nimănui. Era mai bine să îl lase să creadă că nu-l iubește, decît să știe adevărul, dar să nu poată fi împreună.

Închise ochii și se întinse în pat, gîndindu-se cum ar fi trebuit să îi fie viața.

Judith își băgă capul pe ușă.

— Deborah, Dexter vrea să te vadă.

Îi luă cîteva clipe să se trezească și să se dezmeticească de-a binelea.

— Ce vrea?

— Nu știu, dar pare foarte agitat. Cred că e încă furios că l-a iăsat pe *Don Francisco* să piece.

— Ar fi trebuit să îi treacă pînă acum. Asta s-a întîmplat acum o săptămîină.

Se ridică din pat, ținîndu-și cu greu ochii deschiși. De o vreme îi era tot timpul somn.

— Poate așa trebuia, dar l-am auzit vorbind cu cîțiva din oamenii lui.

— Sper că nu pune la cale ceva primejdios, izbucni Deborah.

— Ești îngrijorată pentru el?

— Sînt îngrijorată din cauza acestor lupte care nu se mai termină, răspunse replică Deborah. Dacă îți amintești, chiar ieri au mai fost uciși încă doi dintre oamenii noștri.

— Sigur că îmi amintesc. Sînt singura cu care Dexter stă de vorbă, în timp ce tu stai ascunsă în camera ta.

— Mă acuzi, Judith? Ar trebui să știi cum mă simt.

— Da, știu, răspunse ea încet. Dar Deborah, ar trebui să-l înțelegi pe Dexter. Nu e atît de aspru cum ți se pare ție, este doar foarte îngrijorat.

Deborah văzu tristețea din ochii lui Judith și înțelese cît de mult ajunsese să țină la Dexter. Prea mult. Oare cînd se întîmplase? Nu observase pentru că nu îi pasase de așa ceva și știa că verișoara ei nu ar fi recunoscut niciodată. Era o trădare. Prima oară cînd îl trădase pe Șoim, fusese totuși din dragoste pentru ea. Doamne, ce încurcături! Ar fi vrut să îi spună lui Judith să se ferească de Dexter, dar știa că nu o va asculta.

— Îmi vine greu să cred că Dexter e îngrijorat de soarta mea, zise Deborah încet. Poate e îngrijorat că pierde pămînturile lui Velazquez, dar nu că m-ar pierde pe mine.

Judith își trădă nervozitatea.

— Ești încă supărată pentru că te-a lovit cînd a aflat de copil?

— Tu n-ai fi?

— Ba da, un timp. Dar ar trebui să-l înțelegi. A fost foarte jignit și supărat.

— Înțeleg, zise Deborah privind-o pe Judith în ochi. Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus, data viitoare când se va simți jignit și supărat. M-ar putea lovi atât de tare încît să pierd copilul. Și am sentimentul că asta și vrea.

Judith roși, dar continuă să îi ia 'apărarea lui Dexter.

— Îl judeci greșit, nu vei vedea așa ceva.

— Iar tu nu vei vedea adevărul replică Deborah în timp ce își strîngea părul cu o panglică.

Cîteva lacrimi se iviră pe genele lui Judith.

— Te rog, iartă-mă. Am spus lucruri îngrozitoare fără să vreau.

Deborah reuși să îi zîmbească.

— Știu. Sîntem amîndouă prinse ca într-o plasă de păianjen. Și nici una din noi nu știe cum să iasă din ea.

— Cred că ai dreptate.

— De ce vrea Dexter să mă vadă? Întrebă Deborah în timp ce ieșeau din cameră.

Judith ridică din umeri.

— Nu știu. Dar arată cu toții ca niște tauri în-tăritați.

Cînd intră în salon, razele soarelui îi orbiră o clipă privirea, împiedicînd-o să vadă. Apoi unul dintre bărbați se întoarse spre ea. Îl privi și simți că îi stă inima. Era înalt și subțire, cu părul blond atîrnîndu-i pe umeri. O privea rînjindu-i animalic. Mai văzuse figura aceasta odată, sus în munți, cînd bărbatul încercase să o cumpere de la Vultur Alb.

— *Comancheros*, murmură ea.

Bărbatul arată spre ea, apoi se întoarce spre ceilalți. Deborah îl văzu pe Frank Albright rînjindu-i satisfăcut, apoi văzu chipul îngrijorat al lui Lonny King și înțelese că se petrece ceva rău.

— Deborah, zise Dexter, omul acesta spune că te-a întîlnit și înainte.

— Sigur că am întîlnit-o, zise blondul, apropiindu-se de ea. Ultima oară cînd am văzut-o purta haine din piei de cerb și aparținea unui cerb foarte chipeș.

Fața lui Diamond era ca o mască de gheață. Deborah simți disperarea coplesind-o și aproape nu o mai mirară cuvintele pe care le rosti în continuare acel *comanchero*.

— Am auzit că Șoim se tot învîrte pe aici și își spune acum Zack Banning. Ai face bine să-ți păzești femeia, Diamond, pentru că indianul acela s-ar putea să încerce să o fure din nou.

Deborah înțelese din privirea lui Dexter că o va face să plătească pentru greșeala ei. În spatele ei, Judith spuse ceva, dar nu mai distinse cuvintele. În fața ei se învîrteau doar chipurile amenințătoare ale lui Dexter, ale blondului *comanchero* și Franc Albright.

— Ce vrei să spui? îl săgetă Zack pe șerif cu o privire pătrunzătoare.

— Ceea ce am spus deja, Banning. După isprăvile pe care ie-ai făcut, ar trebui s-o ștergi de-aici. Ai reușit să îi stîrnești și pe Velazquez și pe Diamond și m-am săturat să tot îngrop oameni.

— Am încălcat vreo lege?

Carpenter oftă din adîncul rărunchilor.

— Nu. Nu te pot acuza de nimic. Velazquez nu a depus nici o acuzație împotriva ta.

Zack zîmbi în colțul gurii.

— Poate el nu, dar eu aș putea să fac așa ceva.

— Cum adică?

— Într-o vreme se zvonea că sînt mort. Velazquez m-a împușcat și m-a lăsat să mor în deșert. Este norocos că nu am făcut și eu același lucru. Totul e relativ. Moartea este moarte și, cel mai adesea, omul moare după cum a trăit. Fiecare dintre noi mai are și cîte o șansă. *Don Francisco* a ratat o astfel de mare șansă cînd nu s-a asigurat că sînt într-adevăr mort.

— Asta așa e. Dar dacă îl ucizi acum, vei fi condamnat la spînzurătoare pentru crimă. Simplu. Am și așa destule necazuri cu oamenii lui și ai lui Diamond. Au stîrnit un adevărat război.

— Atunci spune-i toate astea lui Diamond, nu mie.

— La naiba, vă spun tuturor! se înfurie Carpenter, lovind cu pumnul în masă. Pleacă din oraș, Banning. Nu vreau să aflu de moartea ta.

Zack își îndreptă umerii.

— Viața și moartea mea îmi aparțin. Nu trebuie să preocupe pe nimeni.

— Nu cred că e chiar așa, zise Carpenter privind-i în ochi. Nu trăiești pe lumea asta doar pentru tine însuși. Viața ta poate să intereseze și pe altcineva și, dacă ai fi ucis, poate ar suferi. Cred că îți dai seama la ce mă refer...

Pentru câteva momente Zack nu spuse nimic. Apoi trase adânc aer în piept și încuviință din cap.

— M-am gândit la asta. Dar ea se află în grija cuiva, iar eu nu mai pot face nimic.

— Ba da, poți! Ai putea s-o scutești de suferința de a veni la înmormântarea ta. De obicei nu te gîndești la femei dar, de data aceasta, ar trebui s-o faci. E o femeie delicată și deosebită. Nu merită să o faci să sufere. S-a chinuit deja destul.

— Cum de știi toate astea?

— La naiba, nu sînt prost, Banning. Dacă am fost într-atît de fraier să accept să fiu ales șerif și să mă trezesc în mijlocul acestui război al fermierilor, asta nu înseamnă că sînt orb sau surd. Nu sînt mulți cei din Sirocco care să nu fi aflat ce s-a întîmplat la conacul Velazquez. Ea te-a crezut mort și s-a măritat cu Diamond ca să scape de mexicanul acela nebun. Așa că, dacă îți pasă de ea măcar puțin, pleacă din oraș.

— Voi ține minte ce mi-ai spus, răspunse Zack încordat. Îți mulțumesc pentru discuția asta amicală.

— Oricînd, cu plăcere, mormăi Carpenter.

Zack trînti ușa în urma lui și privi în lungul străzii un moment, înainte să treacă dincolo de poartă.

La naiba, ce-i păsa lumii de probeleme lui?! Auzise atîtea bîrfe și minciuni toată viața și nu îl

afectaseră. Dar Deborah! Doamne! Nu merita să se bîrfească pe seama ei, să vadă cum oamenii întorc capul după ea și șoptesc în spatele ei. Șeriful avea dreptate.

Dacă pleca din oraș, bîrfa urma să se stingă încet. Altceva nou ar fi înlocuit-o. Diamond și Velazquez n-aveau decît să se omoare între ei și orașul ar fi vorbit despre asta o vreme. Păcat că Diamond nu cedase tentației de a-l ucide pe Velazquez. S-ar fi bucurat să îi vadă la pămînt pe amîndoi.

leși în stradă. Simțea nevoia să bea ceva. Apoi va pleca din oraș și o va lăsa pe Deborah să-și trăiască viața în liniște. Spera că va fi fericită măcar ea. Nimic din ce i se întîmplase nu fusese din vina ei.

Cînd intră printre oamenii din cîrciumă trecu o rumoare. Păși fără să privească la nimeni și se opri la bar, cerînd o bere. Cîrciumarul îi întinse berea, apoi se dădu înapoi ca și cum s-ar fi temut. Pianul porni să se audă din nou. Zack se simți privit și ridică ochii spre oglinda din față. Zîmbi în colțul gurii. Frank Albright stătea la masă, cu spatele lipit de perete și se uita la Zack pe sub borul pălăriei. Zack se răsuci puțin, astfel încît să îi vină mai la îndemînă să-și scoată pistolul, apoi se sprijini într-un cot de bar și începu să-și bea berea. Aștepta.

Din toate cîrciumile din Sirocco, intrase tocmai aici, unde dăduse peste Albright. Confruntarea era inevitabilă și știa din instinct că Albright îl va

provoca.

Peste zece minute și îl văzu pe Albright ridicându-se de la masă, în timp ce un tinerel îl apucă de braț.

— Nu, Albright! Lasă-l în pace!

Dar se părea că Albright nu asta avea de gând. Își scutură brațul și se îndreptă spre bar în timp ce pianul amuți brusc, iar cei câțiva băutori se ridicaseră grăbiți de la mese, preferînd să-și păzească viețile.

— Hei, Banning!

Zack îl ignoră, aruncînd o privire în oglindă și urmărind mișcările din spatele său. Vocea lui Albright se auzi din nou, de data aceasta mai războinică.

— Banning, cu tine vorbesc!

— Te-am auzit.

Zack nu se obosi să se întoarcă, ca și cînd Albright nu îl interesa. Își trase berea lîngă el și mai luă o înghițitură, privindu-l pe Frank Albright reflectat în oglindă.

Tînărul care era cu Albright se ridică de la masă, strigîndu-i din spate.

— Șerifului n-o să-i placă auzind că te-ai vîrît în bucluc și ai dat iar oamenilor apă la moară să vorbească.

— Taci, Lonny! zise Albright fără să se uite la el. Asta nu privește pe nimeni. Eu și Banning avem de încheiat niște socoteli.

Zack se întoarse încet, sprijinit cu spatele de bar, cu coatele proptite de margine și îl fixă pe

Albright cu o privire de gheață.

— Cred că mă confunzi cu altcineva. Eu nu fac afaceri cu șerpii.

Îl văzu pe Albright încleștîndu-și fălcile.

— Ești dat naibii pentru o corcitură. Nu cumva ăștia sînteți voi, comanșii? Niște șerpi? Bănuiesc că te simți ca acasă în cuibul lor, nu-i așa?

— Ai dreptate, Albright, răspunse Zack încet spre surprinderea celui alt. Mă simt mai bine printre șerpi decît printre oameni ca tine.

Furia izbucni în privirea lui Albright și fața îi deveni stacojie. Dădu cu piciorul într-un scaun ce i se afla în cale și mai înainte doi pași.

— Vino să vorbim afară.

— Nu am chef să ies în mijlocul străzii doar ca să mă uit la tine cum mori, Albright.

Zack se întoarse la bar și îl auzi pe Albright izbucnind în spatele său, înecat de furie.

— Naiba să te ia, Banning! Întoarce-te și luptă!

Zack îl ignoră. Un murmur trecu printre bărbații care rămăseseră să îi privească, dar nu îi păsa. N-aveau decît să creadă ce voiau. Nu voia să se lase provocat de Albright dacă putea să evite răfuiala.

Cu mișcări atente și studiate își ridică halba de bere și bău încet. Cîrciumarul apăru de după bar și îl privi neîncrezător. Auzi pe cineva tușind în spatele său.

Un zîmbet amar îi apăru în colțul gurii. Știa ce gîndeau oamenii. Credeau că și-a pierdut abilitatea, că se temea să mai lupte. Însă nu se temea.

Moartea i se părea o soluție bine venită, față de ceea ce îl aștepta de acum înainte — ani lungi de singurătate.

— Banning! se răsti din nou Albright.

Zack îi văzu mișcările în oglindă, se întoarse răsucindu-se pe călcâie și se lăsă în jos cu pistolul în mână.

Împușcăturile răsunară asurzitor în cârciumă. Se auziră țipete, oamenii se împrăștiară care încotro. Zack rămase pe jumătate ghemuit, cu ochii pe întredeschiși din cauza prafului de pușcă ars.

Albright căzuse pe spate, împins de forța glonțului ce îl lovise și zăcea ghemuit la podea, ținând încă pistolul strâns în mână. Lonny îl privi o clipă apoi ridică ochii spre Zack.

— Ți place? izbucni Zack aspru.

— Nu. l-am spus să nu o facă, răspunse tînărul.

Zack dădu din cap și, cînd nimeni nu mai mișcă, se ridică încet. Glonțul lui Albright îi arsese brațul drept. Își puse din nou pistolul în toc și se sprijini de bar privind cum oamenii veniră să-l ridice pe pistolarul care gemea la podea și să-l ducă la doctor.

— Ai tras bine, domnule, zise Lonny încet. Dar domnul Diamond nu va crede că nu tu ai provocat încăierarea asta.

— Diamond nu mă interesează.

— Nu, dar s-ar putea să devină el cel interesat.

— E o amenințare? întrebă Zack rece.

— Nu, domnule, un sfat.

Cu o tresărire de surpriză, Zack îl privi pe tînăr

mai atent.

— Voi ține minte, zise în cele din urmă.

Tînărul mai zăbovi o clipă, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva dar, în cele din urmă se răzgîndi.

Zack se întoarse și continuă să-și bea liniștit berea. După cum îl știa pe Carpenter, se aștepta să îl vadă venind în cîteva minute să îl aresteze. Nu se înșelase.

Șeriful Carpenter clătină din cap cu nemulțumire și întinse mîna după pistolul lui Zack.

— Te-am sfătuit să părăsești orașul, Banning.

— Mda. Am întîrziat.

— Trebuia să te rețin și să-ți aduc aminte că o crimă se pedepsește cu spînzurătoarea.

— Crima poate, dar nu legitima apărare.

— Nu cumpăr eu glumele tale. Tu și Albright v-ați dușmănit dintotdeauna. Dacă moare, ajungi la streang.

Tînărul care fusese cu Albright își dresе glasul.

— Scuză-mă șerifule. Frank Albright a tras primul. Dacă întrebi oamenii, vei afla același lucru.

— La naiba, băiete, nu era prietenul tău?

Lonny King își ridică bărbia.

— Lucram împreună. Asta e tot.

— Bine. Du-te acum și spune-i lui Diamond că unul din oamenii lui a fost împușcat. Și mai spune-i să rămînă acasă și să lase legea să-și spună cuvîntul. Dacă Albright moare, se va face un proces cinstit. Jurații vor decide dacă a fost legitimă apărare sau crimă.

— Un proces cinstit în orașul acesta, șerifule? întrebă Zack batjocoritor, în timp ce Carpenter îl împinse într-o celulă goală și încuie zăbrelele în urma lui. Visezi.

— Probabil visez. Ți-am spus să pleci. De ce nu m-ai ascultat?

Zack își lipi fruntea de gratii și zîmbi în colțul gurii.

— Te ascult acum.

— Acum e prea târziu, prietene.

Carpenter se îndreptă spre biroul lui. Zack înțelese că șeriful avea dreptate. Era prea târziu.

Întotdeauna pentru el era prea târziu.

Capitolul 27

tîrfa nenorocită!!! Deborah rămase nemișcată în fotoliul din salon, încercînd să nu-l lase pe Dexter să vadă cît era de înspăimîntată. O auzi pe Judith protestînd.

— Dexter, te rog! Nu a fost așa cum crezi.

— E o problemă între mine și Deborah, se răsti Dexter. Pleacă de-aici!

— Nu pot, răspunse Judith înaintînd spre el. Deborah nu ar fi făcut niciodată așa ceva dacă nu ar fi fost forțată. La început a fost îngrozită, apoi el a devenit atît de blînd, atît de convingător... bănuiesc că ea a procedat așa cum ar fi făcut orice femeie în astfel de situații. Era singura mîngîiere pe care o avea atunci, oftă Judith. Dacă aș fi întîlnit

aceeași blîndete m-aș fi agățat și eu de ea.

Diamond își îndreptă privirea spre ea.

— Știu. Mi-ai mai spus asta. Îmi pare rău pentru ce vi s-a întîmplat, dar, la naiba, cel puțin tu nu te-ai îndrăgostit de sălbaticul ăla care te-a violat!

Deborah se cutremură. Așadar, Judith discutate cu Dexter și nu cu ea. Se întrebă de ce. De ce oare verișoara ei preferase să discute astfel de lucruri cu un bărbat ca Dexter Diamond?

Trecîndu-și o mîină prin păr, Dexter făcu cîțiva pași nervos prin cameră și se opri cîteva momente privind-o pe Deborah. Părea prins între furie și dezgust. Rămase neclintită, așteptînd în tăcere, încercînd să-și păstreze calmul și să nu reacționeze, indiferent ce i-ar fi spus.

— Nu voi divorța, spuse el după un moment de tăcere. Nu vreau să-i aud pe toți zicînd că l-ai preferat pe sălbaticul acela în locul meu. O să fiu destul de bătut de soartă dacă ai de gînd să-i naști bastardul. Nu o să-i zdrobesc capul de pereți, așa cum aș vrea, dar o să dispară din casa mea imediat după ce se va naște. Singura alegere pe care o poți face este unde o să-l trimiți. Dacă o să mi te împotrivești, îți jur că îl voi ucide, mă înțelegi, Deborah?

Deși încercase să tacă, Deborah își ridică privirea spre el cu ochii scînteind de teamă și de furie.

— Asta e tot ce te face să mă ții lîngă tine? Orgoliul?

— Nu, nu e doar orgoliul. E o miză mult mai

mare în joc, și știi asta.

Deborah se ridică în picioare.

— Ce? Pământurile lui Velazquez, pe care le vrei atât de pățimaș încât ai fi în stare să ucizi pentru ele? Vrei să îți spun că nu am nevoie de pământul acesta? N-ai decît să-l păstrezi.

— Nici o lege nu mă va lăsa să le păstrez dacă pleci. Vei rămîne aici.

Deborah se apropie de el și rosti încet.

— Nu voi renunța la copilul meu, Dexter Diamond. Iar dacă vei încerca să îi faci vreun rău te ucid cu mîna mea. Sper că am vorbit suficient de clar.

Diamond rămase împietrit, cu ochii măriți și cu gura deschisă.

— Ai înnebunit? Îngăimă el în cele din urmă.

— Nu. Cred că pentru prima dată după atîtea luni sînt în stare să judec așa cum trebuie. M-am măritat cu tine, Dexter, și dacă insiști să rămîn cu tine, așa voi face. Dar, Dumnezeu îmi e martor, dacă încerci să faci vreun rău copilului meu, nu va fi nici un loc sub soare unde să poți scăpa. Voi avea grijă de asta.

— Și cum crezi că vei reuși? Întrebă și Diamond furios, revenindu-și puțin după primul șoc.

— O voi ajuta eu, rosti Judith încet și Diamond se răsuci pe călcîie privind fix la ea. Deborah a trecut prin prea multe. Nu o mai amenința și tu, Dexter. Te rog.

Fața lui Dexter se întunecă.

— Deci te-ai întors și tu împotriva mea. Cre-

deam că m-ai înțeles, Judy.

Buzele ei tremurară, dar rosti cu fermitate:

— Te înțeleg, dar nu te pot lăsa să îi faci vreun rău. O iubesc. E verișoara mea. Nu mă sili să aleg între tine și ea, te rog.

Diamond rămase cîteva clipe privind năucit cînd la una, cînd la cealaltă. În cele din urmă spuse:

— Nu promit nimic. Dacă voi fi nevoit să îl văd în fiecare zi pe bastardul lui Zack Banning, nu știu cum mă voi putea stăpîni să nu-l ucid.

Se întoarse și ieși din salon, trîntind ușa în urma lui atît de tare, încît Deborah tresări. Însă tot atunci, pentru prima dată, simți ceva mișcînd în pîntecele ei. Rămase liniștită, învăluită într-o senzație stranie de pace sufletească. Era copilul ei, al ei și al lui Zack. Își aduse dintr-odată aminte de chipul lui cînd îi spusese cum fusese silit să crească înconjurat de ură. Ura aceasta îl alungase de acasă, de lîngă mama lui și înțelese că ea nu trebuia să îngăduie ca așa ceva să se întîmple copilului ei. Nu trebuia să îl învețe să trăiască în ură. Și nu voia să se trezească într-o zi că va păți asemenea mamei lui Zack; să-și vadă copilul dispărînd din viața ei.

Fără să-și dea seama se cufundase în gînduri, ținîndu-și ochii închiși. Cînd îi deschise, o văzu pe Judith privind-o.

— Nu pot să fac așa ceva, Judith, zise ea.

— Înțeleg. Te voi ajuta. Numai că nu prea știu cum.

Deborah zîmbi cu amărăciune.

— Nici eu nu știu.

Judith se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

— Ne vom gândi la ceva, șopti ea.

— Da. Ne vom gândi la ceva...

Razele soarelui proiectau gratiile pe podeaua celulei lui Zack. Nu mai fusese niciodată închis pînă acum. La început celula i se păruse prea mică și își petrecuse timpul măsurînd-o cu pasul. Și așteptînd ca Frank Albright să moară.

Acum se resemnase. Își dorea ca ticălosul acela să moară sau să supraviețuiască, dar să se împlină odată ceva. Pînă și ștreangul era mai bun decît ceea ce trăia el acum!

Se întinse în pat, cu brațele sub cap. Trupul îi era perfect relaxat și încercă să își elibereze mintea de orice grijă. Se gândi la cerul albastru și la vîntul care îi mîngîia fața, la armăsarul lui, ducîndu-l în galop peste dealuri. Își imagina pînă și vocea lui Deborah, vedea părul ei strălucind în lumina soarelui.

Dumnezeule, înnebunea dacă se mai gîndea la ea! Trebuia să încerce să o uite. Era o tortură să își amintească pielea ei catifelată, lumina ochilor ei căprui, gustul buzelor. Simți o durere în coșul pieptului și se ridică brusc în picioare.

— Banning! îl auzi pe Carpenter și întoarse

capul. Ai un vizitator.

Zack îl privi surprins. Nu avea cine să îl viziteze. Nu avea nici prieteni, nici o familie căreia să îi pese de el. Îl văzu pe Carpenter făcînd loc cuiva să intre.

— Rămîi doar cinci minute, tinere.

Zack se ridică încet, curios. Cînd tînărul se apropie și se opri în fața celulei simți o și mai mare nedumerire. Era tînărul care fusese cu Albright la cîrciumă. Așteptă în tăcere să afle de ce venise.

— Domnule Banning, zise tînărul încet, înaintînd și lipindu-și fața de gratii. Numele meu este Lonny King. Sper să nu te supere venirea mea.

Zack ridică din umeri.

— Nu sînt tocmai ocupat acum.

— Da, observ. Știu că te întreb de ce am venit. Am un mesaj pentru tine din partea cuiva.

Zack îl privi îngustîndu-și privirea.

— Un mesaj?

— Da, încuviință Lonny. Mi s-a spus că vei înțelege ce înseamnă.

Zack rămase nemișcat privind cum Lonny King își descheie primii nasturi și trase de sub cămașă ceva legat de gît.

Înlemni.

Înainte ca Lonny să îi întindă obiectul acela înțelese ce era. Întinse mîna printre gratii și luă talismanul cu pene de vultur.

Fragmente disperate de amintiri îi reveniră brusc în memorie. O văzu pe Deborah, luna plină luminînd deasupra ei, ochii căprui privindu-l cu dispe-

rare. În spatele lui războinici comanși aiergînd în preeria Texasului. În fața lui... Fort Richardson și sfîrșitul speranțelor sale. Și își auzi propria voce, rostind rece și indiferentă fiecare cuvînt, deși îl durea ceea ce spunea:

Acesta a fost al tatălui meu. L-a dăruit mamei mele; să îl caute atunci cînd va dori să-i găsească. Cînd am crescut, mi-am găsit tatăl cu ajutorul acestui talisman. Să faci același lucru dacă vei avea nevoie vreodată de mine.

Ridică privirea spre Lonny King.

— Ai spus că acesta e un mesaj?

— Da. Doamna Diamond mi-a spus că vei înțelege.

Zack strînse talismanul în palmă.

— Da. Am înțeles.

Un vînt rece umflă perdelele de la fereastra dormitorului și Judith se ridică să o închidă.

— S-a făcut frig.

Deborah se trezi din reverie și își întoarse privirea deasupra focului care ardea vesel în cămin.

— Atît cît poate fi de frig aici, bănuiesc.

— Bineînțeles, nu e atît de frig cum era acasă, zise Judith întorcîndu-se la locul ei de lîngă foc.

— Da. Nu e ca acasă. La Natchez erau cele mai pătrunzătoare friguri din cîte am simțit vreodată.

Un butuc pocni în cămin, împrăștiind scînteii și Deborah îl privi ca și cum ar fi fost hipnotizată. Încercă să-și amintească de Natceș și de zilele copilăriei, cînd era atît de fericită și inocentă, dar totul părea a fi avut loc cu multă vreme în urmă. Demult

Uneori cînd închidea ochii, îl revedea pe Zack așa cum îl cunoscuse prima dată. Părea înspăimîntător atunci, cu pielea lui arămie și ochii albaștri, cu părul negru ajungîndu-i pînă la umeri. Cum de începuse să îl iubească într-un timp atît de scurt? Nici ea nu înțelegea.

Își strînse brațele în jurul ei, cuprinzîndu-și pîntecele. Copilul se mișca adesea, și fiecare mișcare a lui o făcea să se simtă și mai legată de ființa ce creștea înlăuntrul ei. Copilul lui Zack. Copilul lui Șoim.

Și ea spera... spera fără încetare... într-un miracol.

— Crezi că va veni? întrebă Judith.

Deborah tresări și își ridică privirea spre ea.

— Va veni.

— E în închisoare, Deborah. Pentru că l-a împușcat pe Frank Albright. Chiar dacă Albright trăiește, ceea ce mă îndoiesc că se va întîmpla, vor găsi un alt motiv să îl spînzure pe Zack. Oamenii se tem de el.

— Va veni.

Judith îi puse o mîna pe braț și zise blînd:

— Sper că va veni și sper că vei lua hotărîrea care trebuie.

— Cred că am luat-o deja. Dexter nu va accep-

ta niciodată copilul lui Zack, mai ales acum, cînd știe că Zack este cel care m-a ținut în tabăra comanșă. Deși nu înțeleg de ce face o astfel de diferențiere.

— Probabil simte că l-ai înșelat, zise Judith încet. Îți amintești de ziua cînd mi-am scrîntit genunchiul și el m-a dus înapoi la conacul lui Don Francisco?

— Da.

— Pe drum mi-a vorbit numai despre tine: cît ești de delicată și de cinstită, și toate celelalte lucruri pe care și le dorea la o femeie. Apoi cînd ai întîrziat, a crezut că Banning ți-a fi făcut ceva.

— Și atunci i-am spus că mă simt insultată de aluziile lui, rosti Deborah gînditoare. Da, acum înțeleg de ce se simte înșelat.

— Este un bărbat foarte orgolios.

Deborah se gîndi la Zack, la cît de orgolios era și el și cum trecuse peste mîndria lui și venise în casa lui Dexter Diamond, cerîndu-i să-l lase să vorbească cu propria lui soție. Închise din nou ochii. Atîtea greșeli. Atîta suferință.

Focul trosni din nou și Deborah deschise ochii. Fața și picioarele îi erau încălzite de foc, dar simți o adiere rece în spate. Se întoarse și se încruntă ușor vîzînd fereastra deschisă.

— Judith, tu ai...

— Eu am deschis fereastra, se auzi o voce aspră și cunoscută și Deborah sări în picioare cu un țipăt ușor.

— Tac! șopti repede Judith și se grăbi să închi-

dă fereastra, apoi se întoarse spre Zack. Ești sigur că nu te-a văzut nimeni?

Zack nu îi răspunse imediat, stînd încă în umbra draperiilor, încît lui Deborah îi trebuiră cîteva secunde să îl observe. Traversă camera spre el și, cînd Zack o cuprinse în brațele lui calde, simți că găsise cheile paradisului.

— Ești aici, șopti lipită de pieptul lui larg. Ai venit la mine...

— Da. Credeai că n-o să vin?

Îi recunoscuse stilul și rîse ușor, în timp ce Zack o strîngea mai tare în brațe. Vocea ei se auzi ca o șoaptă sufocată.

— Speram să vii. Doamne, cît am sperat să vii.

— Mi-ai trimis talismanul tatălui meu. Nu puteam să nu vin.

Își ridică privirea spre el și își simți respirația tăiată. Lumina albastră a ochilor lui îi ajungea pînă în suflet.

— Cum ai ieșit din închisoare?

— Vorbim despre asta mai tîrziu. Tot ce pot să-ți spun e că șeriful va avea o cumplită durere de cap cînd se va trezi.

— Dacă nu s-a și trezit deja! interveni Judith tăioasă. Îmi pare rău că trebuie să vă reamintesc, dar sînteți în încurcătură dacă Dexter vă găsește împreună. Vă sugerez să plecați cît mai repede.

Deborah se întoarse puțin, încă în brațele lui Zack.

— Vii cu noi, nu-i așa?

Judith ezită o clipă, apoi răspunse:

— Cred că e mai bine să rămîn aici și să îi distrag atenția lui Dexter. Poate reușesc să îl opresc sau măcar să îl întîrzii să pornească după voi.

— Nu, n-aș vrea să suferi din cauza mea, protestă Deborah.

— Dexter nu îmi va face nici un rău. Noi doi ne înțelegem, zîmbi Judith.

Deborah încercă să mai spună ceva, dar Zack o întrerupse:

— Ascultă ce spune ea. Va fi destul de greu să te scot și pe tine de aici.

Se opri o clipă, o îndepărtă puțin și o privi în ochi:

— Vrei să vii cu mine?

Deborah simți că se sufocă, dar reuși să șoptească:

— Mai mult decît orice pe lumea asta.

Zack se luminea la față și buzele lui senzuale schițară un zîmbet.

— Atunci să mergem. Împreună. *Nahma? ai.*

— Da, șopti ea, împreună.

Se aplecă spre ea și o sărută lung, apoi o luă în brațe și se îndreptă spre fereastră.

— Nu avem mult timp la dispoziție. Dacă sîntem descoperiți..., murmură el apoi se întoarse spre Judith, stinge lampa.

Lumina se stinse și întunericul umplu camera. Deborah clipi de cîteva ori înainte ca ochii să i se obișnuiască cu lipsa luminii. Zack păru să se acomodeze mai repede. O așeză grăbit pe pervazul ferestrei, apoi sări de partea cealaltă și o trase și pe ea după el. Deborah nu ezită să sară, apoi se

întoarse spre Judith, care îi urma cu privirea.

— Îl iubești, nu-i așa? întrebă ea și o văzu pe Judith tresărind. Nu fi acum timidă, Judith. Dacă îl iubești pe Dexter, du-te la el. Ai dreptate. El are nevoie de tine și Dumnezeu știe că e prea puțină iubire pe lumea asta, ca să împiedici pe cineva care ar putea s-o găsească.

Deborah văzu lacrimi în ochii lui Judith

— Știi?

— Trebuia să fiu oarbă ca să nu-mi dau seama. Da și nu sînt supărată. Îți doresc numai să fie mai bun cu tine, dar bănuiesc că tu știi deja asta.

Reuși să-i zîmbească.

— Du-te. Ai grijă de tine. Și fii fericită, șopti Judith.

Deborah nu putu să mai vorbească. Simți cum Zack o trage de mînă cu nerăbdare și înțelese că timpul era prea scurt.

— O să-ți dau de veste despre mine.

— Domnul să vă aibă în pază!

Zack o trase lîngă verandă și o împinse ușor, lipind-o de perete. Se aplecă și îi spuse la ureche:

— Așteaptă aici pînă verific în jur.

Deborah se lipi de perete, tremuînd de frig și de teamă. Îl văzu pe Zack traversînd întreaga verandă cu pas ușor, confundîndu-se cu umbrele și ferindu-se de lumina lunii. Se întoarse repede înapoi.

— Vino, murmură, luînd-o de mînă și trăgînd-o după el.

Încerca să țină pasul cu Zack, dar i se părea că

pașii ei se auzeau în liniștea nopții. Poate doar faptul că fuga ei ar fi fost foarte neașteptată făcea ca nimeni să nu o observe încă. Nimeni nu se aștepta ca cineva să intre în ferma lui Diamond, care devenise o adevărată fortăreață, mai ales știind că Zack era în închisoare.

Zack se mișca ușor ca vîntul, părăind să zboare deasupra pământului, în timp ce ea se poticnea la tot pasul. Zack cunoștea ferma bine, lucrase aici cîteva luni, și folosea asta în avantajul său. În curte, în partea dinspre grajduri se întindea într-un semicerc larg, șirul de băraci ale oamenilor fermei.

Luna plină lumina puternic. Un cîine se auzi lătrînd în depărtare și dinspre bărcile luminate se auzi murmur de voci.

Deborah abia mai respira, obosită de încercarea de a ține pasul cu el.

— Te simți bine? o întrebă el la ureche, cînd se opriră în umbra unei băraci. Fir-ar să fie! Tremuri atît de tare că-ți aud dinții clănțănind.

— Pot s-o fac și pe asta, zîmbi ea.

Zack o sărută ușor.

— Nu mai e mult. Calul meu e dincolo de cea de-a doua movilă. A fost cel mai apropiat loc în care am reușit să-l aduc fără să fiu văzut de oamenii de lingă casă.

Deborah nu mai întrebă ce se întîmplase cu gărzile risipite în jurul casei. Nu voia să știe.

— Deborah, de aici și pînă la movila aceea nu mai e nici o ascunzătoare, și e lună plină. Trebuie să ajungem acolo cît de repede putem, mă înțelegi?

Deborah încercă să-și stăpânească teama și spuse cu convingere:

— Da, înțeleg.

O lună comanșă. Soarele nopții dă lumină războinicilor noștri să vadă, spusese el.

Dacă ar fi fost înmourat măcar în noaptea asta!

Zack o strînse de mînă și o ținu astfel un moment zîbindu-i încurajator.

— Te voi ajuta, spuse el și teama ei se risipi.

Ieșiră din adăpostul umbrei și începură să fugă.

Străbătură jumătate din drum și atunci auzi alarma. Nu înțelese dacă fuseseră văzuți sau dacă cineva descoperise vreuna din gărzile moarte, dar auzi strigătul unui om, apoi un foc de pușcă și iadul se dezlănțui.

Se simți cuprinsă de panică, dar refuză să cedeze, încercînd să țină pasul cu Zack. Căzu și Zack se opri să o ridice, trăgînd-o mai departe după el. Abia mai putea respira și simțea o greutate apăsătoare în coșul pieptului. În spatele lor se auziră strigăte, apoi un ropot de copite.

Abia mai reușea să-și miște picioarele. Se poticni din nou și brațele lui Zack o ținuseră înaintea ca ea să ajungă jos. Și atunci înțelese că ea era cea care îl împiedica pe Zack. Se lăsă la pămînt.

— Du-te, reuși ea să spună gîfîind din greu. Dacă te prinde, te omoară. Lasă-mă pe mine și du-te.

Zack o ridică cu un singur braț.

— Mai bine mă omor singur, decît să te părăsesc din nou.

Deborah îl prinse de braț:

— Te rog, n-aș mai putea trăi să văd că pățești ceva rău... Ascultă-mă și du-te...

— Nu! strigă el sălbatic și o ridică în brațe alergînd cu ea.

Deborah își lăsă neputincioasă capul pe umărul lui simțindu-i efortul uriaș pe care îl făcea.

— Banning!

Deborah auzi strigătul în spatele lor și își înăbuși un țipăt. Îl văzu pe Dexter Diamond călare ajungîndu-i din urmă, călare.

Zack înțelese situația și se opri. O lăsă pe Deborah jos și se întoarse cu fața spre Diamond. Patru bărbați înarmați se aflau în spatele acestuia.

Zack așteptă cu brațele încrucișate și cu chipul ca de marmură în lumina lunii, și Deborah înțelese de pe chipul lui ca nu va cere milă. Se lăsă la pămînt și își îngropă fața în palme.

Cînd Diamond descălecă și se apropie de ei, Deborah trase aer în piept și se ridică în picioare. Dacă Zack trebuia să-și înfrunte soarta, ea va fi alături de el.

Capitolul 28

Dă-te la o parte, Deborah! zise Diamond rece, privindu-l pe Zack cu ură.

Deborah își ridică bărbia mîndră.

— Nu. Dacă îl ucizi va trebui să mă ucizi și pe mine.

— Nu mă ispiți, se răsti el.

— Întoarce-te acasă, îi spuse Zack, continuînd să-l privească atent pe Diamond. Acum nu mă mai poți ajuta.

— Nu! Zack, nu te mai părăsesc și acum!

— Ascultă-ți iubitul, zise Diamond. Sau rămîi aici și privește-l cum moare. Puțin îmi pasă, dar dă-te din calea mea!

Deborah ieși în calea lui Diamond, cînd acesta

mai înainte un pas spre Zack. Văzu bărbatii înarmați din spatele lui și înțelese că oricare dintre ei era în stare să tragă.

Zack o dădu la o parte.

— Du-te acasă, așa cum ți-am spus.

— Nu, nu mă mai ascund. Dexter are de gând să ne omoare pe amîndoi.

Diamond înjură printre dinți.

— La naiba, femeie, dă-te la o parte!

Deborah aruncă o privire spre Zack și văzu fermitatea din ochii lui și mîndria care nu l-ar fi lăsat să îl roage pe Dexter Diamond să îl cruțe.

— Dacă mă împuști, Dexter, ce îi vei spune șerifului? întrebă Deborah. L-ai putea convinge că ai fost forțat de împrejurări să îl împuști pe Zack, dar ce îi vei spune despre mine? Ce va zice șeriful cînd va afla că ai împușcat o femeie însărcinată?

Văzu privirea scurtă și nedumerită a lui Zack. Îi văzu chipul încordîndu-se și se rugă ca el să fi înțeles. Cîțiva din oamenii lui Diamond, murmurară ceva și unul dintre ei dădu ușor înapoi. Deborah continuă disperată, întorcîndu-se spre Dexter:

— Am greșit față de tine și îmi pare rău, cu adevărat îmi pare rău, dar nu te-am trădat niciodată. Nu ți-am promis nimic pentru că nu am vrut ca mai apoi să nu pot respecta aceste promisiuni, iar tu știi asta. Te-ai însurat cu mine doar ca să obții dreptul asupra pămînturilor lui Velazquez și, dacă vrei, ți le ofer ție pe toate. Dar te rog, Dexter, fără alte crime. Au fost destule pînă acum.

Chipul lui Diamond se încordă.

— Ai încercat să mă prostesti, tu cu ticălosul ăsta. Te-ai prefăcut că nu-l cunoști, după ce petrecuseși câteva luni în blestemata aceea de tabără comanșă împreună cu el. La naiba, știam că nu ești o tîmără inocentă, dar am trecut și peste asta. O femeie nu se poate feri de anumite lucruri, dar tu te-ai purtat de parcă erai prea bună pentru mine după ce te tăvăliseși în patul comanșului.

Deborah simți privirea ucigătoare a lui Zack.

— N-a fost asta, zise ea încet. Îl iubesc. L-am iubit înainte de a te cunoaște pe tine, Dexter. Așa că te rog, nu face ceva necugetat.

Dexter scutură din cap.

— Prea tîrziu, iubito. Banning mi-a omorît prea mulți oameni și s-a pus de prea multe ori în calea mea. Așa că acum, dă-te la o parte, sau te dau eu.

— Nu! rosti ea cu disperare.

Îl auzi apoi pe Zack șoptindu-i ceva în comanșă, și se întoarse spre el.

— *Miaru. Unu nu kamakanu?*

Lacrimile îi încețoșară ochii și răspunse și ea.

— *Haa. Deborah kamakuru Tosa Nakaai.*

Văzu ochii lui albaștri luminîndu-se și un zîmbet îi apăru pe chip, auzind mărturisirea ei de dragoste.

— *Miaru, repetă el blînd.*

Simți o durere în piept și înțelese că el nu voia ca ea să-l vadă murind.

— Te rog, nu pot..., începu ea să zică, cînd o mîmă o prinse de umăr și o răsuci.

— Tîrîă nenorocită, vorbești cu el în limba lui!

explodă Dexter turbat de furie și, înainte ca ea să îl poată evita, simți palma lui grea lovind-o cu sete peste față.

Îl se întunecă privirea și se prăbuși la pământ peste pietre. Încercă să se miște, dar Dexter o înșfăcă de umeri și o scutură ca pe o păpușă de cîrpe. Totul se învîrti ca într-o ceață deasă și simți că amețește.

Apoi se auzi o explozie de zgomote și Deborah căzu la pământ, eliberată dintr-odată de strînsoarea lui Diamond. Se răsuci și se cuprinse cu brațele, încercînd să-și protejeze copilul. Auzi strigătele oamenilor și simți în nări un miros pătrunzător de praf de pușcă.

Încercă să privească printre șuvițele de păr ce îi căzura peste față.

Zack stătea în poziția specifică pistolarului, cu genunchii ușor flexați, cu pistolul ridicat, ținut cu ambele mâini, în timp ce din țeava armei se ridica un fir subțire de fum. Privea rece și amenințător, aproape hipnotic, zîmbind sarcastic în colțul gurii.

— Care din voi, băieți, vrea să încerce? Întrebă el rece, în timp ce cei patru bărbați schimbă priviri între ei. Pot să mai iau doi dintre voi înainte de a fi doborât. Hai, cine din voi se oferă?

Deborah căută cu privirea și tresări văzîndu-l pe Dexter întins la pământ și gemînd. În umăr avea o rană adîncă, care sîngera.

— La naiba, unul din voi să-l împuște! gemu Dexter. Omorîți-i pe comanșul ăsta ticălos!

— Lasă-i să plece domnule Diamond, se auzi

unul dintre ei, și Deborah îl văzu pe Lonny King făcînd un pas înainte. Îl cunoaștem cu toții pe Zack Banning și nu ne asumăm un risc atît de mare, mai ales pentru un bărbat care lovește o femeie însărcinată.

Cîteva momente nu vorbi nimeni. Diamond întoarse capul spre Lonny:

— Te-am auzit numai pe tine...

Privi apoi spre ceilalți trei, care stăteau tăcuți în spatele lui Lonny.

— Deci asta e răspunsul vostru! rîse Dexter nervos cînd înțelesese cum stăteau lucrurile.

— Așa se pare, încuviință Lonny încet.

Apoi Lonny se îndreptă spre Deborah și o ajută să se ridice, ținîndu-și însă ochii și asupra pistolului amenințător al lui Zack.

— Ești teafără, doamnă?

— Da, îngăimă ea.

Rămase o clipă descumpănit, neștiind ce se va întîmpla dacă se va îndrepta spre Zack. Vedeă amenințarea din ochii lui, în timp ce ceilalți stăteau nemișcați, temîndu-se să nu-l provoace în vreun fel.

Deborah se întoarse spre Zack, cînd, din spate, auzi un țipăt. Se opri și întoarse privirea. Judith venea în fugă spre ei, cu părul blond fluturîndu-i liber pe spate. Se aruncă la pămînt, lîngă Dexter:

— Oh, Dexter, dragostea mea... Doamne, să nu mori...

— Liniștește-te, iubito, murmură Diamond cu fața contorsionată de durere. Nu mor încă. N-am de gînd să le fac pe plac ăstora, adăugă privind

spre pistolarii săi.

Judith îi luă capul pe genunchi, mîngîindu-l blînd, cu ochii plini de lacrimi. În timpul acesta, Deborah se apropie de Zack, care încă mai veghea atent la oamenii lui Diamond.

— Du-te, Banning, zise Loony King. Plecați de aici înainte de a fi prea târziu.

Zack rămase cîteva clipe tăcut, apoi, continuînd să-și țină pistolul ridicat cu o mînă, o cuprinsese pe Deborah cu un braț și dădu cîteva pași înapoi. Deborah mai aruncă o privire către Judith și o strigă ușor:

— Judith, vrei să vii cu noi?

Aceasta spre ea ochii plini de lacrimi, dar îi zîmbi cald:

— Nu. Vreau să rămîn aici cu Dexter.

Deborah nu se așteptase să primească alt răspuns.

— Fii fericită!

Nu mai avut timp să spună și altceva pentru că Zack o ridică în brațe și, din cîteva pași ajunse lîngă movila unde își prigonise armăsarul.

O urcă pe Deborah în șa, apoi sări în spatele ei și apucă frîul. Deborah se lăsă pe spate, lipindu-se de pieptul lui musculos și închise ochii.

Mișcarea ritmică a calului și oboseala ultimelor săptămîni aproape o făcură să adoarmă în brațele lui Zack. Nu mai percepea nimic din ceea ce o înconjura. Tot ce conta era Zack și faptul că ea era lîngă el.

— *Notsa? Ka*, șopti Zack, coborînd-o de pe cal. Aici n-o să ne găsească nimeni. Trebuie să te odihnești puțin.

Deborah deschise ochii și îi zîmbi.

— Ce înseamnă?

— Ce anume?

— *Notsa? ka*.

El îi zîmbi, mîngîindu-i ușor obrazul cu un deget.

— Iubita mea.

Deborah făcu ochii mari.

— Chiar așa?

— Da. Ești singura mea iubire, răspunse el, cuprinzînd-o în brațe.

Pentru cîteva momente nici unul din ei nu vorbi, apoi Deborah întrebă:

— Unde ne aflăm?

— În munții Hueco.

— Și unde mergem?

— În Presidio Country.

Se desfăcu din îmbrățișarea lui și îl privi mirată.

— Ce e acolo?

— Acolo stă mama mea.

— Mama ta? Trebuie să-mi vorbești despre ea, zise Deborah.

— Desigur. Mai întîi voi face focul și vom mîncea ceva, apoi îți voi spune tot.

Deborah se așeză pe un bolovan și rămase pri-

vindu-l. În scurt timp Zack ridică un adăpost din pietre și ramuri de copac, apoi luă de pe șaua calului păături pe care le întinse pe pământ.

— Ai venit pregătit, comentă ea, privindu-l în lumina focului.

— Da, zîmbi el.

— Ai fost vreodată surprins nepregătit de ceva... neașteptat?

— Nu am fost pregătit pentru tine, zîmbi Zack larg, dinții lui aibi și puternici luminîndu-se de flăcările focului.

— Deja te plîngi? glumi ea.

Zack ridică spre ea aceeași privire intensă cu care se uitase la ea în prima zi cînd o văzuse și Deborah simți inima începînd să-i bată cu putere.

— Nu, nu mă plîng, zise el încet.

Se ridică în picioare și cu mersul lui ușor se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Deborah se lipi de pieptul lui și îi simți inima bătînd în același ritm cu al ei.

— Aș vrea să știi ceva, zise el cu o voce stranie, încordată, de parcă ar fi făcut eforturi să vorbească.

— Ce este Zack?

— Nu l-am ucis pe Dexter, pentru că nu am vrut să-l ucid pe tatăl copilului tău. Ar fi fost o povară pe care aș fi purtat-o toată viața. Nu, zise el, cînd ea încercă să spună ceva, lasă-mă să termin. Nu-l voi urî niciodată pe copilul tău. Îl voi păstra și îl voi iubi ca și cum ar fi al meu. Tatăl nu contează. Eu voi fi tatăl său.

Lacrimi fierbinți îi porniră pe obraji și emoția o sugrumă într-atît încît cîteva momente nu fu în stare să vorbească. Zack crezuse că copilul era al lui Dexter și, cu toate acestea, nu renunțase la ea. Își îngropă fața la pieptul lui și își înăbuși un suspin greu. Brațele lui o curpinseră mai strîns și Deborah ridică privirea spre el.

— Zack, dragostea mea, copilul este al tău. Al nostru. La primăvară vei ține în brațe copilul iubirii noastre. Vom fi o familie.

Zack nu răspunse nimic.

Fața lui rămase neclintită. Numai ochii trădau sentimentul ce îl cuprinsese. Nu găsea cuvinte să spună ceea ce simțea. *Îngenunche pe pătură*, lîngă foc, continuînd să o țină pe Deborah strîns lîngă el.

— Ești sigură de asta? Întrebă el într-un tîrziu.

Deborah încuviință din priviri.

— Diamond nu m-a atins niciodată...

Gura lui Zack înăbuși într-un sărut sălbatic celelalte cuvinte pe care ea le-ar mai fi putut spune și o cuică încet pe pătură, sub greutatea trupului lui. De data aceasta nu mai era nimic care să intervină între ei.

Lumina lunii tremura deasupra lor.

Zack o dezbracă încet, oprindu-și o clipă palma caldă și mîngîietoare pe pîntecele ei rotunjit. *Îngenunche* între picioarele ei și își ridică privirea spre ea.

— Te iubesc, zise el cu glas răgușit.

— Te iubesc, Zack, murmură ea. Șoim, frumosul

și orgoliosul meu iubit.

Își lunecă palmele calde pe coapsele ei goale, ridicându-i picioarele în jurul taliei lui. Nu își scoșese încă pantalonii și Deborah simți țesătura aspră pe pielea ei fină. Cu genele ușor lăsate, Zack o privea flămînd de iubire.

—Ești atît de frumoasă, șopti în timp ce mîinile lui îi mîngîiau sînii întăriți. Visam adesea că te țin în brațe și că te ating...

Deborah simți o căldură lunecîndu-i prin tot corpul, în timp ce Zack îi mîngîia sfîrcurile sînilor, cu atingerile lui ce nășteau fiori. Zack se uită la ea cu ochii albaștri atît de intenși, scînteind în lumina focului, încît își aminti din nou de sălbaticul ei Șoim.

— Sîntem un singur trup, Deborah. Ai inima mea și eu am inima ta. Nu va fi nimic între noi.

— Nu, șopti ea, mîngîindu-i palma caldă ce se oprise o clipă sub sînii ei. Copilul nostru vrea să ne aducă aminte că vom fi împreună...

O expresie stranie se așternu pe chipul lui Zack. Rămase nemișcat cîteva minute, simțind sub palmă copilul ce mișca înăuntru. Îl văzu închizînd ochii, ca și cum o durere lăuntrică l-ar fi copleșit. Apoi își ridică genele negre și o privi senin și cald.

— Sper că nu se va supăra dacă o va împărți pe mama lui și cu mine, pentru puțin timp.

Își ținu respirația, cînd mîinile lui coborîră între coapsele ei, mîngîind-o tandru, în timp ce genunchii îi ținea coapsele depărtate. Se aplecă deasupra ei, privind-o în timp ce degetele lui o mîngîiau între picioare.

Cînd, excitată, Deborah se împinse spre mîna lui scăpînd un geamăt, Zack murmură ceva în comanșă, apoi se ridică în genunchi. Își descheie pantalonii și rămase gol sub lumina lunii și sub privirile lui Deborah. Apoi genunchii lui își făcură din nou loc între picioarele fierbinți.

Respirația ei deveni tot mai grăbită și chinuită; nevoia de el deveni atît de puternică, încît izbucni:

— Zack... te rog...

Zack își lipi organul de locul umed și fierbinte, ca o floare desfăcută, și Deborah se cutremură. Îl prinse de părul lung și îl trase spre ea; îi captură buza de jos între dinți și îl mușcă ușor, apoi îl lăsă pe Zack să-și strecoare limba printre buzele ei. Cînd mîna lui îi prinse din nou sfîrcurile întărite tipă.

Zack nu încercă să-i domolească țipetele. Simțea o plăcere sălbatică auzind-o. Respirația lui deveni tot mai gîfîită în timp ce își freca organul de sexul ei, fără să o penetreze însă.

Aproape în flăcări, Deborah gemu din nou.

— Te rog, Zack... te rog, iubește-mă...

De data aceasta el îi răspunse, împingîndu-și înlăuntrul ei sexul fierbinte. Deborah își ridică șoldurile, primindu-l în ea, simțind că lumea începe să se rotească în jurul ei.

Zack scoase un geaamăt între durere și plăcere, ce se amestecă cu gemetele ei. Penetrările puternice o făceau să se arcuiască, armonizîndu-și mișcările cu ale lui, pînă cînd simți că plutește deasupra pămîntului.

Înainte Deborah simțise că mai rămîne o parte din el pe care nu o împărțea cu ea. Acum nu mai era așa. De data aceasta, Zack se pierdu în brațele ei, se lăsă pradă pasiunii și iubirii, șoptindu-i cuvinte de dragoste ce o ameteau la fel de mult ca și mișcările trupului.

Mîinile ei lunecară de pe umerii puternici spre spatele musculos, apoi pe talia suplă și pe fese, apăsîndu-l disperată în ea pînă cînd simți că leșină de plăcere.

Îi auzea strigătele răgușite, simțindu-le ecoul în adîncul trupului. Deschise ochii și descoperi că el o privea cu ochii strălucitori de pasiune și de lacrimi.

Eliberarea veni pentru amîndoi în același timp, Deborah simți că s-a ridicat din altă lume. Lumina lunii le scâldea trupurile unite. Nu mai avu puterea să vadă sau să audă nimic altceva din tot ce o înconjura, decît cuvintele lui șoptite la ureche:

— Usuni...

Întotdeauna. Întotdeauna.

Epilog

Am primit o scrisoare de la Judith. Deborah îi întinse hîrtia și Zack își trecu privirea peste rîndurile scrise îngrijit. Apoi îi înapoie scrisoarea.

— Pare destul de mulțumită de cînd s-a măritat.

Deborah încuviință în timp ce împături hîrtia, închizînd-o din nou în plic, apoi zîmbi soțului ei ce ținea copilul în leagănul puternic al brațelor.

— Divorțul meu a fost un lucru bun pentru ei. Ea și Dexter așteaptă un copil primăvara viitoare.

— Bietul copil, murmură Zack zîbind în colțul gurii.

— Ești nedrept, îl dojeni Deborah. Judith avea

nevoie de cineva care să o iubească, iar Dexter...

Se opri, iar Zack ridică o sprânceană zîmbind ironic.

— Da? Voiai să spui ceva drăguț despre bietui Dexter? Sînt curios să aud.

Deborah îl privi cu reproș, iar el nu își putu stăpîni rîsul.

— Iubito, știi bine că este un om prea egoist și prea orgolios cînd este vorba de ceea ce crede el că i se cuvine. Sper că verișoara ta a înțeles lucrurile astea.

Deborah oftă, gînditoare.

— Cred că le-a înțeles. Însă ea îl iubește și asta e tot ce contează pentru ea.

Zack simți o dureroasă strîngere de inimă, amintindu-și de anii petrecuți de el fără să aibă parte de iubire. Dumnezeu! Acele amintiri deveneau tot mai șterse acum. O avea pe Deborah, îl avea pe fiul său, un băiețel vînjos care găsi tocmai atunci de cuviință să-și ude scutecele.

Zack îl privi îmbujorat, neștiind ce să facă și auzi rîsul mamei lui.

— Zackary dragule, se mai întîmplă uneori și astfel de lucruri.

Amalia Banning Miles își învăliu fiul în lumina blîndă a ochilor ei albaștri, ce semănau izbitor cu ai lui, apoi luă băiețelul din brațele tatălui său, strîngîndu-l ușor la piept. Copilul privi spre bunica lui cu ochii de culoarea castanelor coapte, cu

refleze aurii. Părul negru și pielea puțin arămie erau moștenite de la tatăl său, zîmbetul era la fel cu al mamei, dar ochii erau numai ai lui. Ochi de lup, îi numise Zack, și așa își numi copilul — Lup.

Deborah insistase însă să primească un nume mai omenesc și Amalia Banning se alăturase insistențelor ei, așa că, în cele din urmă, se hotărîseră să-l numească Caleb Hamilton Banning. Însă, spre dezamăgirea celor două femei, micuțul Caleb răspundea mai curînd la numele ales de tatăl său. La nici un an, părea a fi centrul în jurul căruia se învîrteau toți cei ai casei.

Zack îi zîmbi mamei sale. Trecuse și ea prin multe în ultimii ani. Daniel Miles murise în urmă cu cîțiva ani, iar ferma rămăsese în grija Amaliei și a lui Danny. Fratele său îi propuse să rămîină alături de el la fermă, dar Zack încă nu se hotărîse. La început nu știa ce se va întîmpla cu el în cazul în care Frank Albright murea. Dar pistolul supraviețui și procesul nu mai avu loc. Apoi se gîndise doar să o vadă pe Deborah instalată într-un loc sigur, dar reîntîlnirea cu mama lui îl făcu să zăbovească acasă pînă după nașterea copilului.

Acum simțea din nou că nu-și găsește liniștea, simțea din nou nevoia să pornească. Renunțase la vechile obiceiuri și avea un țel precis în minte.

— Știi, am primit și eu o scrisoare, zise Zack.

— Știu, Chiar mă întrebam cînd o să-mi spui

despre scrisoarea ta.

— Mi-a scris Sally Martin. S-a hotărît să-și vîndă ferma.

— Sally Martin, femeia care ți-a salvat viața...

Deborah rămase o clipă cufundată în aduceri-aminte. În vocea ei nu era nici o urmă de gelozie, doar o profundă recunoștință pentru femeia ce îl iubitise și îl salvase pe Zack de la moarte.

— Am invitat-o în vizită la noi pentru un timp. M-am gîndit că ea și Danny s-ar potrivi destul de bine.

— Zack Banning, ai pornit în pețit? îl întrebă Deborah parcă nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, ea este singură și Danny la fel de cînd l-a murit soția. Nu văd nimic rău în asta.

— În ce nu vezi nimic rău? întrebă o voce bărbătească.

Era Danny Miles, care îi privea zîmbitor din cadrul ușii.

— Sper că nu te referi la un nou copil? glumi el.

— Ai ceva împotriva lui Caleb? întrebă Amalia atît de înțepată încît toți rîseră.

— Nu, numai că uneori face cam multă hăr-mălaie.

Privi atent apoi la fratele său:

— Tu însă pui ceva la cale. Ți se citește asta în privire.

Deborah rîse ușor.

— Mă tem că Zack ține neapărat să cunoști pe cineva.

— Oh?

— Da, mă gîndesc să-i cumpăr ferma, spuse Zack fără altă introducere.

Se făcu liniște. Toți întoarseră privirile spre Zack.

— Unde e ferma? întrebă Danny după cîteva momente.

— La poalele munților Hioco.

— Lîngă Velazquez și Diamond? întrebă Danny vădit surprins.

— Da, dar nu foarte aproape. Însă nu-mi fac griji din cauza asta. Nu cred că Diamond se va amesteca în treburile mele, mai ales de cînd e însurat cu Judith. Iar Don Francisco, de cînd a pierdut proprietatea asupra pămînturilor, nu mai reprezintă o primejdie. Am auzit că trăiește undeva, într-o casă de lîngă Sirocco.

— Față de cît a avut, acum trebuie să se mulțumească cu foarte puțin, dar e doar vina lui.

Zack privi spre Deborah.

— Îți pare rău că nu ai păstrat ceva din acele pămînturi?

— Aș fi putut, știi bine, mai ales după ce ai reușit să-l convingi pe Velazquez să semneze hîrtia aceea scrisă de tine, dar nu am vrut să păstrez nimic din ceea ce m-ar fi legat de numele Velazquez.

Zack o cuprinse pe Deborah cu un braț de după umeri și se întoarse spre mama și fratele său.

— Trebuie să ne clădim propria noastră viață.

Propriul nostru cămin. Oferta lui Sally este foarte bună. Pământul ei are destulă apă, fântîni adînci și destulă pășune pentru vite. Nu am nevoie de mai mult. Nu vreau mai mult. Acum am tot ce mi-am dorit, zise el, strîngîndu-și brațul în jurul lui Deborah.

Danny își dresе glasul.

— Am vîndut vitele acelea, așa cum ai spus.

— Ai avut grijă să tai cîteva, așa cum convenisem?

— Da. Tabăra lui Vultur Alb va avea destulă carne pentru iarnă.

— Măcar pentru iarna aceasta.

Se lăsă din nou tăcerea. Comanșii fuseseră hăituiți neîncetat de Mackenzie și înfrînți într-o bătălie sîngeroasă de la North Forth. Fuseseră luați ostateci femei și copii. Floarea Soarelui era și ea printre ostatecii lui Mackenzie. Era o situație tensionată.

— Nu va sfîrși bine, zise Zack cu amărăciune. Vor trebui să aleagă un nou șef, care să-i ducă spre pace, nu spre război. Vultur Alb este acum bătrîn și singur.

Tîrziu, cînd Zack și Deborah ieșiră singuri să facă cîteva pași, ea îl întrebă blînd:

— Ți-e dor de viața printre comanși?

— Uneori, răspunse el sincer. Era un fel simplu de viață. Și liber.

— Libertatea costă, murmură Deborah tristă.

Zack se opri și o cuprinse în brațe. Simți că a-

bia mai poate respira și înțelese că vocea îi va trăda pasiunea.

Și, într-adevăr, cu vocea sugrumată de emoție îi spuse:

— Tot ce îmi doresc este aici, în brațele mele. Tu ești libertatea și dragostea mea.

Îi văzu ochii scînteind în lacrimi. Îl cuprinse în brațe și îi spuse cu dragoste.

— Te voi iubi întotdeauna, Zack Banning. Ești sălbatic și liber asemeni șoimului. Și voi rămîne alături de tine toată viața. Usuni.

Se aplecă să o sărute. Părul negru acoperi obrazul ei fin. Buzele fierbinți li se uniră însetate.

Deasupra lor, în înaltul cerului senin plutea un șoim.

Virginia BROWN, premiată pentru romanul "Floarea Sălbatică", ne dăruiește o nouă poveste tulburătoare a unor aventuri care taie respirația și a unor pasiuni care luminează sufletul...

Rug Indian

El era un pistolar needucat cu înfățișare de prinț...

Ea era sfidătoarea lui captivă...

Două inimi destinate să se înfrunte și să se iubească pe câmpiile sălbatice și nelegiuite din New Mexico!

O poveste de dragoste care a făcut milioane de inimi să bată mai repede. O carte care frige!
ROMANTIC TIMES

Best seller